

(Leslie Abraham:)

**AZ IGAZSÁG
MEGTALÁLHATÓ,
MEGISMERHETŐ,
ÉS MEG IS ÉRTHETŐ**

Tartalomjegyzék

(A könyv első fele)

ELSŐ RÉSZ

Bevezetés

Az IGAZSÁG létezik, és meg is ismerhető

Az Igazság megtalálása és megismerése nem az ész nagysága, avagy kiválósága függvénye

A gőgös értelem istenképe

A gőgös ember magát, és a magához hasonló embert tiszteli istenként

Tombol a gőg az emberek Istenről való tanításában is

Az önigazultság a hamis emberek ismérve

Amit lehetetlen megtapasztalni

A megvilágosodás nem érhető el, és a megvalósulása sem az, amit mi itt annak hiszünk

A te ismereted honnét való, ismered-e már személyesen is Istent?

Isten létét anyagi úton nem lehet bizonyítani

Amit önmagában az ember tárgyi elméje a legcsekélyebb szinten sem képes igazán felfogni

A legtöbb ember még csak úgy hiszi, hogy ő már felébredt

Ki is akkor a felébredt?

Isten titkát teljesen és tökéletesen megérteni csakis Isten és Krisztus közvetlen segítségével, vagyis csak a „keblükön nyugodva” lehet

Isten titkába az Istentől mások is be akarnak avatni bennünket

Már valósággal is tehát mikor és hogyan érthetjük meg akár csak az ószövetséget is?

A megvilágosodás és Isten itteni megvalósítása

Bővebben a megvilágosodásról illetve újjászületésről

Felkínálom a valós megvilágosodásod lehetőségét

Jól vizsgáljuk meg az önismeretre és „spirituálisra” tanítóinkat, mert a legtöbbjük még magát is becsapja

A spirituális nem a tiszta és tisztán szellemi jelenti

Az ember önmegismerése tanfolyamok révén soha nem történhet meg

Az emberi önismeret jelen helyzete

Isten nélkül nincsen szellemi emlékezetünk, felébredésünk, és bizony újjászületésünk se

A divatba hozott meditációról

A legjobb meditáció az, ha már csak Istennel „meditálunk”

Amikor már csak maga a tudatos tárgyi világszellem szab határt a szellemi tudat felemelkedésnek illetve fejlődésének

Amikor a fátyol már teljesen is eltakarodik a szellemi látásunk elől

Amikor már az emberi tanítások és gyülekezetek is hiábavalóságokká lesznek a lélek számára

Amiről a mai kultúra is szól

Előbb-utóbb még a megátalkodott anyagembereknek is Isten-tudattá kell változniuk

Az anyagvilág létrejöttének oka

Az anyagi ember filozófiája szemben a Szellem filozófiájával

A mai értelmiségi többségről

Ki az igazán intelligens?

MÁSODIK RÉSZ

Sajnos a legtöbb vallásos és hívő ember is inkább még csak világi tanítást követő

Vallásosság

A mai „egyház”, és tanítása

A mai egyház képe

A világi és vallási „elit”

Vörös tehén

A mai világnak és a többségi hívőknek is jellemzői

A mai szellemi tudósaink

A bálványimádó vallások

A hamis vallások ármánykodása

Hiába van minden vallás

A hitetés és eredménye

A szorgos testszolgáló hívők is mind gonosz haszonra dolgoznak, ...

A homlokán nem az Isten pecsétjét már viselő tömeg
 A mai próféták legtöbbje hamis próféta, mert saját akaratból prófétál
 Más szellemmel élnek együtt a magukat Szent Szellemet magukban bírónak állítók
 Egohalál nélkül nincs szentség
 Az ember maga semmit, de még csak magát, vagy másik embertársát sem teheti szentté
 Miért kreálunk magunknak istent az egyedül Igaz helyett?
 Az elme által kreált istent imádókhoz
 A hazug és igaz Istenimádat
 A tévhiteknek inkább hívő, és téves felfogásban is élő „vallásos” ember
 Nincsen háromszemélyű Isten
 Nincsen tőlünk külön Isten
 Tömerdek a halott hitű ember
 A legtöbb embernek még csak meggyőződés nélküli hite van
 A mindig elsősorban magukat, és nem pedig a teremtő hatalmat szerető emberekről
 Megkeresztelés, áldás
 A valódi megkeresztelkedés, és az Istentől való dicsőség
 Kinek nincsen köze Istenhez
 A csaló és képmutató emberek szövetsége
 Hogyan lett az ember „materialista”?
 Jelenleg még nem sok kivétellel minden ember a „zárt osztályhoz” tartozik
 Létrerendszerek
 Mitől is „emberi” a jelen társadalom?
 A mai demokráciáról
 Mi a problémája Jézussal a világnak illetve a „világi embereknek”?
 Ki és miért tiltakozik Krisztus ellen?

(A könyv második fele)

HARMADIK RÉSZ

Amit az emberek az Isten tetszésére való élet helyett tesznek
 Az ember mai akarata és törekvése az istentelenség
 Az emberek a világosságnál még mindig jobban szeretik a sötétséget
 Az emberek nem akarják megérteni, hogy mi is, ki is a tiszta szeretet
 Az emberek az igaz szeretetet még mindig elutasítják maguktól
 Az emberi szeretet elégtelen a mennyek országához
 Az emberi szeretet nem igaz szeretet
 Az embernek az isteni szeretet megnyilvánulásának kellene lennie
 Az ember mai életcélja
 Ki nevezhető tökéletes lelki embernek?
 A fészket nem a legjobb helyre átrakta „égi madarak”
 Az idő és tér rabjai
 Égi madár, növesszed-e már a szárnyadat?
 Visszakerülni a mennyi hetedhét ország körébe
 Miért nem akarják az emberek az igazi fényt, igazi világosságot?
 Miért nem tudjuk már itt megélni az öröklétünket?
 „Ember lenni mindig, minden körülményben”
 Lehetünk-e igazak, ha a magát maga megtisztítani, és megüresíteni is képes tárgyi elme, vagy más nem tiszta
 igazság után megyünk?
 Amit az Istentől való elválasztottságunk eredményez
 A különbözőségérzet hatására hagyjuk el Istent, és sajnós így teszünk a józan eszünkkel is
 Egy ember sem több a másiknál
 A hibánk
 Még mindig azt hisszük, hogy elbújhatunk, ámde...
 Akihez az önző életünkkel fohászkodunk
 Teljes fordulat nélkül nincs megtérés, és így pedig Istent hallás sincs
 Ki hallhatja Isten szavait?
 Legyetek mindig éberek!
 Kinek lehet, és kinek nincsen isteni képessége
 Nem a mágikus, és nem is a mágneses erő a leghatalmasabb
 Amit majd a felemelkedett emberi képességek eredményeznek
 Nem tárgyi erő a kegyelmi ajándék

A teremtés és mágia
Bumm a magától nagy bumm elméletnek
Az időtlen idő az igaz, és nem pedig a jelen idő
Mi is az Isten jelene, és aki valósággal vagyok?

NEGYPEDIK RÉSZ

Amit Istenről és magunkról még nem árt tudni
Ki is az Ige és miért lett testté?
Az ige és a lélek egységben van egymással
A Lényeg és a Vele egy és azonos örökké élő „Teste”
A teljességével is megnyilvánulni tudó, azaz a teljes magát is tárgyasítani (megtestesíteni) képes VAGYOK
Isten itt miért csak „kinyilatkoztathatja” magát, és Őt itt ki nyilváníthatja ki, ki valósíthatja meg?
Fekete vagyok, de szép
Isten „mátkáinak” is ragyogó fényességüknek kell lenniük
A gondolataink csavarmenetéről, forgásáról, és pörgéséről
Neked kinek hite szerint vannak a gondolataid és cselekedeteid?
A tiszta szívünk szerint kellene tennünk mindent
Minden teher nélkül élni
Az érzelmi zavarás mellett is működőképes megkülönböztetés isteni adománya
Mi a legnehezebb számunkra a szabadulásunk során?
Hogyan járhatunk, ha továbbra is csak a tárgyi egónk önmeghatározásaira hagyatkozunk?
Mikor vagyunk valódiak, és lehetünk akár már végérvénnyel is elveszettek?
A teljességével töredékesessé lett, azaz harmonikus egységében megbomlott ember
Hogyan képzeljük el magunkat Isten edényeként?
Isten háza, temploma, városa, trónszéke és zsámolya
Isten önállóan is élhető képei
Az egy ismeretlenes egyenlet még csak nem is egyen-(let-)es
A kettősnek csak innenső felét ismerő ember
A földi életünk során mivel foglaljuk el a leginkább magunkat?
Istennel kellene eltelnünk, és nem pedig világiakkal
Mindenem megvan
Kinek, minek is a függőségében, és kiért és miért is élünk?
Miért van Istenre és Krisztusra szükségünk?
Istennel kebelbarátságban
Nem lesz itt addig béke és egyetértés, míg Isten ezeket is bele nem írja a szívünkbe
Az ember vagy megtér, vagy pedig végtelen időre halott marad
Kinek lesz jaj?

(A könyv első fele)

ELSŐ RÉSZ

Bevezetés

Mivel az írások a teljességükkel és részenként is önmagukért beszélnek, külön előszót ehhez a tizenkettedik könyvhöz már nem tartok szükségesnek írni. A könyv anyagát legnagyobb részében a www.labraham.eoldal.hu weboldalamon közzétett, lényegi vonatkozásában soha nem magaménak tulajdonított írásaimból válogattam ki, ahol folyamatosan közzé teszem minden írásomat úgy, hogy a régebbi kevésbé olvasottakat újakkal cserélem fel. Így jutok ugyanis oda, hogy az ott megjelenő háromszáz írás mindig az legyen, ami leginkább érdekli az embereket a „Lényeg”, avagy Igazság vonatkozásában, és hogy azért tükrözze a magam Isten ismerete növekedési folyamatát is, ahogyan ezt az ott szintén felsorolt könyveim is világosan mutathatják, ha valaki veszi a fáradságot és egymás után, vagy a maga válogatása szerint elolvassa azokat is. A jelen könyvet elolvassa azonban azok már csak a Teljes Igazság megközelítési irányainak, avagy fokainak fognak bizonyulni, viszont sok Igazságra vonatkozó részigazságot lehet azokban is „felfedezni”, ha nem tompa értelemmel, azaz nem továbbra is még csak tárgyi értelemmel, hanem a Krisztustól kapott isteni értelemmel olvassa azokat is az ember.

A jelen könyv úgy van összeállítva, hogy a részekben szereplő írásokat az elejétől a végéig egymás után olvasva a legjobban megérthető módon fejeződik ki az Igazságra, a legfőbb Lényegre, vagyis Istenre, az Abszolút Igazságra szavakkal való rámutatás, viszont hasonlóan jó eredményre lehet jutni azzal is, ha hallgatva a tulajdon „megérzéseinkre” választjuk ki a sorrendet az írások címein újra és újra végigfutva.

Szívből remélem, hogy a könyvet nyílt értelemmel elolvassa már olyan közelségébe lehet kerülni az Igazságnak, ahonntól fogva kérésünkre már maga az Igazság fogja az embernek teljesen feltárni Magát, ahogyan ezt Ő velem még most is teszi. Hála és köszönet, dicsőség legyen érte Istennek!

A két, egy egészet kitevő és azon belül négy részre felosztott könyvet ugyanazon szeretettel ajánlom a hívő és nem hívő tárgyi, vallási, ezoterikus, spirituális tudományokban jártas vezető és nem vezető emberek teljes körének, mint az ezeket a tudományokat csak felszínesen, vagy egyáltalán nem ismerő, maga az Igaz Isten teljességében megszabta hitvallást viszont a gyakorlati életükben is hiánytalanul megvalósító emberek szintén teljes körének.

Az IGAZSÁG létezik, és meg is ismerhető

Csak annak számára nem létezik az IGAZSÁG, aki nem akar tudni róla semmi érdemlegeset, mert úgy gondolja, hogy az esetleges ismerete neki és az elveinek inkább csak a kárára lenne, mintsem a hasznára.

Az IGAZSÁGOT az ember soha nem magán kívül, hanem csakis a legbensőbb önmagában találhatja meg, mely IGAZSÁG viszont örökké egy, vagyis valósággal nincsenek különböző illetve különféle IGAZSÁGOK. Csakis tehát képzelt igazságok léteznek, illetve létezhetnek még az egyetlen IGAZSÁG mellett, melyek tehát soha nem egyek és azonosak VELE. Az IGAZSÁG-ot ugyanis akármelyik oldalról illetve nézőpontból (irányból) közelítik is meg, akkor is ugyanannak az egyetlen IGAZSÁG-nak fog bizonyulni. Számptalan sok oldalról és nézőpontból lehet tehát rálátni a dolgokra, és róluk az alapján véleményt, illetve megállapítást alkotni, viszont az IGAZSÁG-ról még ennek ellenére sem lehet más képet alkotni, és más

megállapítást tenni sem, egyetlen oldalról illetve nézőpontból megközelítve sem, mint ami: IGAZSÁG. Az IGAZSÁG ugyanis nemcsak egyszerre központi és legfelsőbb, egyetlen, változtathatatlan, hanem örök-állandó is lévén, függetlenül tehát még a végtelen számú megközelítési lehetőségétől is, mindig is IGAZSÁG marad. Az IGAZSÁG azonban akkor is IGAZSÁG marad, ha valami okból kifolyólag még a megközelítési lehetőségei is mind megszűnnének. Olyan pedig nincs, és még csak nem is létezhet, hogy nincsen IGAZSÁG. Ez is tehát csak képzelgés lehet, vagyis csakis képzelt igazságnak bizonyulhat. Az IGAZSÁGNAK még azonban oka sincs, viszont mindennek az IGAZSÁG az oka. Az IGAZSÁG ugyanakkor pedig nem áthágható, nem felülírható, és még csak meg se hamisítható, de le se másolható. Ámde az IGAZSÁG el sem pusztítható, vagyis ha elnyomják, vagy megpróbálják megölni, annál nagyobb erővel támad fel. Az erejét tehát a vele való mindenféle szembe-szegülés inkább még csak növeli.

Viszont az IGAZSÁG a szabad akaratnak köszönhetően megtagadható, és helyette lehet képzelni, alkotni, tudni akár számtalan igazságot is, ámde azok akkor is mind csakis hamis igazságok maradnak. Egy ugyanis az IGAZSÁG, és ezért csakis a Belőle és Tőle származó igazságok igazak. Hamissággal azonban ezeket az igazságokat fel lehet tartóztatni, ámde sohasem véglegesen, merthogy az IGAZSÁG előbb vagy utóbb, de mindenre fényt derít, vagyis minden hamisságot le fog leplezni. Az IGAZSÁG tehát, mivel örökké tiszta, mindent világosan bemutat, mindent világosan szembesít az emberrel. Ez azonban az embernek csak annyiban okozhat hátrányt, hogy megmutatja a számára, hogy még mi mindent kell magában legyőznie, hogy maga is *tiszta* lehessen, azaz maga is *tiszta életet* éljen. Az örökké *tiszta* avagy *szent* IGAZSÁG ezért aztán nem is talál tetszésre, különösen azon emberek körében, akik az igazságot nem magáért az igazságért szeretik, hanem még abban is a maguk előnyét keresik. Nekik tehát az igazsággal együtt valamiféle előny vagy kézzelfogható haszon is kell, amiért cserébe aztán már hajlandóak elfogadni az igazságot.

Az IGAZSÁG-tól soha nem származhat tehát semmiféle hazugság, de még csak hamisság sem, mert akkor az igazság többé már még csak nem is lehetne IGAZSÁG-nak nevezhető.

Az *Igazság lényegében tehát* mindenkinek és minden dolognak is a *legbensőbb lényege*, aki és ami az *igaz valóság* is, és „az” is, aki a magából képzett különféle megnyilvánulási formái révén képes megnyilvánulni is.

Az Igazság megtalálása és megismerése nem az ész nagysága, avagy kiválósága függvénye

Az Igazság megtalálása nem az okosságon, nem a tárgyi intelligencián múlik, vagyis a keresésben soha nem az itt tanulható finom tárgyi technika, a módszer a lényeg, hanem csak az egyenesen hozzávezető, azaz vele közvetlen kapcsolatban levő „út”, mely szintén maga a Szeretet, merthogy a Szeretet az egyetlen Igazság is. (Egyszerűen tehát az Igazságot mindig, mindenekelőtt, mindenkinél, és mindennél is jobban kell szeretnünk, és ezzel már „útban is vagyunk” Hozzá, lényegében azonban így már mintegy újra is az Igazságban és Igazsággal vagyunk.) Ötúta a Hozzá vezető „út” tehát az, ami igazán fontos a számunkra, mert az „út” tökéletes egységben van az Igazsággal. Ez az út tárgyi gyakorlati értelemben is véve pedig az, hogy a tudati teljességünket szeretetteljesen már csak az Igazságon, vagyis mindig az „Odaföntin”, a „Csúcson”, a „Legfelsőbbön” tartani, azaz csak Őrá figyelni, és már csak Neki, vagyis az Igazságnak (Istennek) megfelelően (szavai, azaz igazságai szerint) élni itt a Földön is. Az Igazság megtalálásához tehát mindenekelőtt szeretetben és szeretettel kellene élnünk, vagyis csak Őt szabadna követnünk, csak az Ő útját szabadna járnunk itt is. Be

kellene tehát végre már látnunk, hogy az Igazságnak szeretete, vagyis igaz szeretet nélkül soha nem létezhet „egység”, azaz nem létezhet valódi összetartozás sem az Igazsággal, sem pedig az embertársainkkal. Ha azonban valaki az Ő segítségével megtalálván az Igazságot, már csak az Igazságnak megfelelően gondolkodik is, akkor már semmi hazugság, de semmi más rossz sem fog létezni az elméjében sem, és így pedig már a cselekedeteiben sem. Az ember szeretetteljes gondolkodását ekkor viszont már a rá irányuló gyűlölet sem zavarhatja meg, és mivel az ember gondolatai így Istenével egyezően már bölcsék is, többé már még csak tudatlansága sem lehet. Az ember ilyenkor tehát már világosan tudja azt is, hogy minden, ami van, az mind az Istennel azonos isteni szeretet, a tiszta, avagy igaz szeretet függvényében létezik, csak általa lehet meg (létezhet és maradhat fenn), és soha nem pedig egyedül az ember mulandó eszének nagysága vagy kiválósága alapján létezhet, vagyis valósulhat bármi is, bármilyen szinten is meg. Aki tehát Isten segítségét kérve, és elfogadva a tárgyi esze helyett újra Istennel, az igaz Szeretettel kerül egységbe már a gondolatait illetően is, az ezzel lényegében már meg is találta, és meg is ismerte magában az Igazságot az Ő teljességével egyetemben, és bizony itt is már csak az Igazság szerint él, és nem pedig a mulandó világ szintén mulandó nagy, illetve kiváló eszeinek igazsága és elvárásai szerint, akik viszont többségükben istentelenek lévén még igen nagyon távol állnak az Igazságtól mind a maguk igazsága, mind pedig a tárgyi tudományuk igazsága vonatkozásában is, de mégis a „legfelsőbbeknek”, az emberiség „színe-javának” (elejének illetve elitjének) tartják magukat, a tudásukat pedig a létező legnagyobb hatalomnak. Ezeknek az embereknek a beszédei és cselekedetei ugyanis egyáltalán nem azt mutatják, hogy ők a nagy és kiváló, vagyis még az értelmiség köréből is kiválasztott eszükkel már rég megtalálták, és ismerik is az Igazságot, hanem jóval inkább azt mutatják világosan meg, hogy ők Őt már a lelkükkel is megtagadták, azaz már csak a saját igazságaik szerint, és bizony azok függőségében is élnek, és nem pedig már maguk is csak az Igazságért, mint azt közülük megtévesztésből sokan mondogatják, hogy egyre több hívet illetve alattvalót szerezhessenek maguknak, magukon keresztül pedig a főjüknek, a „megtévesztés mesterének”, az Igazság ellen lázadó szellemiségnek.

A gőgös értelem istenképe

Ma még Izrael ország népének, vagyis Isten népének javarésze is egy bálvány, egy *aranyborjú* körül táncol, azt imádja az Igaz Isten helyett, mert az Igaznak szavait illetve parancsolatait a tárgyi gyakorlati életében már figyelembe sem veszi, hanem inkább csak olvasgatja és magyarázgatja azokat mindig elsősorban a testi, és azt követően pedig a szellemi érdekei szerint is, melyek így viszont, és ezt a *jelen cselekedeteik is* egyértelműen bizonyítják, már gyökeresen is eltérőek, azaz teljesen mások lettek, mint az Igaz Istené örökké változatlanul vannak.

Istenről az Igazságról valójában tehát először a „példányképnép” egy bizonyos rétege, a zsidó értelmiség alakított, és továbbra is a „rossz tanácsadóra” hallgatva alakít sajnos ma is ki, egy haragvó, bosszúálló, rettentő hatalmú, emberekhez hasonlóan ítélkező lényt, akivel szembe állította Jézus a Krisztus, Isten valóságos embere az Istenember a személyében a Valóságos Isten, a szerető Atya-Isten élő képét („aki engem lát, látja az Atyát is”), Aki még a Hozzá engedetlen gyermekeit is szereti, azaz Aki minden személyválogatás nélkül mindig csak szeret, Aki mindenkit és mindent (kivéve persze e bűnt) ugyanazzal a szeretettel szeret, Aki tehát még a Vele szembeszálló gyermekeit, az ellenségeit sem szereti megkülönböztetett szeretettel, hanem őket is az övéi szeretetével egyforma szeretettel szereti, és reméli, hogy majd, mint ahogyan azt az annyira még nem engedetlenek sorra teszik, úgy végül már ők is mind meg fognak békélni Vele és egymással, és meg fognak térni Hozzá.

Jézusnak a szerető, békességes, igazságos Igaz Istenről szóló tanítását a gőgös értelmiség még tehát ma sem képes befogadni, viszont azt a tárgyilag képzetlen (a jelen világban „műveletlennek” nevezett, szegénységbe taszított) emberek könnyűszerrel meg tudják érteni is, vagyis nekik sokkal jobb, illetve magasabb rendű a bizonyos szinten még létező isteni értelmüktől az értelmi képességük is (amibe az isteni értelem befogadási képessége is beletartozik), mint azoknak, akik csak tárgyi értelmektől származó tárgyi tudással tömnek tele a fejüket, kiszorítván ezzel a szívükből is a tárgyra váltott nézőpontjuk végett már csak alig pislákoló isteni értelmüket is, amit sehogy sem sikerült nekik tárgyivá alakítaniuk (az isteni szeretetükkel egyetemben megkeményíteniük, azaz hideg sötét kővé változtatniuk), vagyis az eredeti minőségét megromlasztaniuk. A magasabb rendű értelmet és tudást viszont még a gőgös értelmiség is „józan észnek” nevezi a tárgyilag is kifejeződhető, azaz tárgyi gyakorlatilag is megvalósítható, és mindig a legjobbnak is bizonyuló produktumai miatt, de a gőgjét az önjelölt „úr” még itt is kifejezésre juttatva, azaz lekicsinylően is beszélve róla „paraszti észnek” is elnevezte (de ezeknek a kifejezéseknek is az érdekei szerint ma már más értelmeket is adott), mely „józan-paraszti ész” tehát a gőgös értelem által „logosz”-nak nevezett logikus ész, illetve értelmet jócskán meghaladja, azaz még nála is több, világosabb, tisztább, körültekintőbb. A szintén mérhetetlen gőgjüknek köszönhetően azonban még máig sem jöttek rá, hogy Jézus nem is véletlenül terjesztette ilyen józan eszű, egyszerű, mindenkivel alázatos, békés, igazságos emberek körében illetve köreiben a tanítását, mert jól tudta, hogy a gőgös értelem megint csak mit fog kezdeni vele: továbbra is nem már csak Istenét, hanem a maga hasznát keresve újabb hamis istenképet fog kreálni, vagyis még jobban össze fog fonódni az istenellenes szellemiséggel, a „hazugság atyjával”, aki neki már előtte is Istenként mutogatta magát, és így mutogatja továbbra is, újra csak megtévesztve még bizony őket, a hozzá az Igaz Istentől el- illetve átpártoltakat is.

Az igazság tehát az, hogy amely gyülekezetet, vagy ma inkább már csak szervezetet (testi embereknek testi emberek által szervezett csoportját illetve körét) mi egyszerű emberek is Isten helyett még mindig inkább rájuk hallgatva ma is Isten egyházának, Isten gyülekezetének gondolunk, az bizony a gőgös értelem vezette, krisztusi szeretet látszata illetve álcája mögé bújó, vagyis az isteni szeretet helyett a tekintélyelvűséget, embernek ember fölötti hatalmát igazán szerető „pártos ház”-nak földi képviselője, amiből nem is csak kilépnünk, hanem már egyenesen kifutnunk kellene.

A gőgös ember magát, és a magához hasonló embert tiszteli istenként

A nagy tárgyi tudásától felfuvalkodott ember ugyan tagadja, de magát vagy a magához hasonló embert tartja „istennek”, vagyis a mindenképp felülmúló tárgyi képességeivel minden ember fölött tündöklő legfényesebb szellemiséggel.

Sajnos a felfuvalkodott anyagi értelem nem akarja még csak tudomásul venni sem, hogy Isten Jézusként részünkre adott evangéliuma szavai is nem egy többségi emberek által vélt értelmet tartalmaznak, hanem ezek a szavak a „legmélyebb értelmükkel” azaz a szellemi értelmükkel egyenesen arra irányulnak, hogy fokozatosan, vagy akár nagy hirtelenséggel is, az emberi gőgöt, az emberi önhittséget leépítsék, mely önmagát még mindig jobbnak, többnek, és értékesebbnek is tartja a másikánál. Isten az evangéliumában is az *igaz alázatra és békességre* már tehát nem is csak utal, hanem egyenesen rá is mutat, és pedig a tulajdon maga példájával, vagyis a személyes emberi magával meg is testesíti még ezeket az *örök értékeket* is. Ebben nyilvánul is pedig ugyanakkor meg a felülmúlhatatlan isteni képesség is, amire az ember maga, de mind együtt sem, soha még csak nem is lehet képes, hanem ezt is legfeljebb csak

lemásolhatja Istentől, már azonban szakadatlanul csak az Ő tevékenységét illetve beszédét figyelve, és tehát Istennel együtt mindezeket is követve, azaz az Ő példájára maga is ugyanazokat cselekedve. Jézus, mint ember is, tehát soha nem mondott illetve nem tett semmi olyasmit, amit előzőleg nem hallott illetve látott volna magától Istentől, az örökké létező Legtisztább Embertől, merthogy Isten maga tehát ez a létező Legtisztább Ember is.

Az örökségünkél, vagyis az örök fennmaradásuknál fogva fontosabb szellemi értékeket vegyítve kellene tehát bevennünk a fizikaiakkal a saját énkünkbe, és pedig mindig többségben a szellemi, ha végül igazán könnyűnek akarjuk majd magunkat találtatni az Isten előtti megmérettetésünkénél. Jóval több *szellemi kenyeret* (szellemi tudást) kellene tehát itt az anyagi életünkben is fogyasztanunk illetve elsajátítanunk, mint fizikait. A több fizikai ugyanis az ember mérlegét nem a *jó* irányába fogja kilendíteni, vagyis az ember a Szellemhez és szellemihez így hozzáállva, az itteni ellenkező látszat ellenére is csak még alább fog esni, mintsem már valóban is felemelkedhetne. Csak fizikait, csak anyagit fogyasztva a lélek tehát soha nem a megszellemesülése illetve vissza-szellemesítése felé halad, hanem a teljes és tökéletes eltárgyasulása, vagyis végül is a végleges és teljes elpusztulása felé.

Jézus ugyanakkor azonban a legfőbb szeretet és kegyelem kifejezője, vagyis ezeknek a tiszta szellemi értékeknek tárgyi avagy testi megjelenítője is volt, ámde az önnön tárgyi nagyságuktól, önteltségüktől illetve önzésüktől elvakult emberek ahelyett, hogy megismerték volna Őbenne a Mindenség Urát is, a létező legnagyobb gyalázattal, megvetéssel illették, és az ártatlansága ellenére ugyanezen aljas módon meg is kínozták, majd pedig meg is ölték a testét, és Neki még csak a tanításait is máig is két lábbal tapossák, azaz egyre nagyobb vehemenciával gúnyolják. Az emberek ma tehát már nem is csak testileg, hanem legalább annyira szellemileg is vétkeznek Isten tana ellen, a létező legtökéletesebb tan, *az önzetlen szeretet tana* ellen, miáltal is pedig maga az Igaz Isten ellen vannak, még tehát a legkisebb önzésükkel is. Pedig Jeruzsálem kövei, és ma pedig már az egész külső természet is, egyre csak azt hirdetik, hogy a Jeruzsálem városa lakói jelképezte egész Földön lakozó emberiség az Isten őket való meglátogatását nem ismerte fel, hanem az Isten látogatásának még csak az idejét sem tudta megismerni. Az egész emberiség ugyanis azóta is egyre csak világi, azaz testi megváltóra vágyik, aki őket a testi jólétükben, a káros szokásaikban és szenvedélyeikben fogja mindig csak egyre jobban megerősíteni, és persze igazolni is, hogy azok mind „jók”, azaz mind helyesek, mind erkölcsösek, és ezért azokat mindenki köteles is maradéktalanul betartani. Ezek nélkül tehát nem létezhet „igaz” ember, vagyis nélkülük nem lehet művelt, nem lehet civilizált az ember. Istent az emberek, sajnos igen kevés kivétellel még tehát ma is csak formálisan, hamisan, és félreértve is tisztelik. Jóval inkább tisztelik tehát magukat, a maguk alkotta istent, maguk alkotta krisztusokat, maguk alkotta jézusokat, jézuskákat, vagy más hasonló és nem hasonló isteneket, mint az *egy* és egyedül *igaz* Istent, az Igaz Istent.

A gögös és kevély ember ugyan tehát tagadja az Igaz Istennel egyetemben ezeket az isteneket is, ámde ezt az ő szeretetlen, azaz önzetlen szeretetben erősen hiányos, kegyetlen, békétlen, tisztességtelen, alázatlan, igazságtalan, és szintén nem utolsósorban öntelt és önző viselkedése minduntalan csak megcáfolja, ahogyan önmagában még csak a másikára akár csak gondolatban is irányuló kíméletlen gunyorossága is. Az utóbbi is ugyanis még csak emberhez sem méltó jellemvonás, és minden bizonnyal ezért is felel meg a magát és a magához hasonlókat istenné felmagasztaló öntelt és önző, gögös és kevély embereknek, akik ezért bizonyára a „jó példákra”, vagy egyszerűen csak maguktól sorra be is építették magukba ezeket a jellemvonásokat is, sőt még büszkélkednek is velük, merthogy folyton nyilvánosan is mutogatják azokat! Vagy talán ez már követelménnyé, sőt törvénné is lett ezen minden Isten fölé lépett igen finom emberek részéről?

Tombol a gőg az emberek Istenről való tanításában is

A szellemi gőg az, amikor az ember a tulajdon személyét és erejét a társai fölé helyezi, vagyis amikor a szellemi lélek magát kiemelve magában, vagy már csak a testi magában és szintén anyagi erejében bíz, melyekkel azonosul, minden más törvényt pedig megvet, ahogyan ez utóbbit ezzel a hibás hozzáállásával Istennel és a felebarátaival is megteszi, csak éppen ezt nyíltan még nem fejezi ki, vagy már ki is fejezi, akár csak a folyton ítélkezésével is, amit viszont még Istenre is kiterjeszt a Őróla valótlanságokat közlésével, vagy éppen már a káromlásával is.

Akik is pedig új utakat találnak ki Isten útja helyett Istenhez, azok is sajnos mind a szellemi gőg áldozatai, vagyis ők azok, akik a gőgöt illetve gőgjüket (lényegében azonban a vele egygyé lett magukat) jobban tisztelik, jobban szeretik, mint Istent, még ha állandóan Istenről tanítanak is. Persze ők az Istenről tanításukba belekeverik a saját maguk kiagyalt igazságait is, melyek adják a módszereikkel illetve technikáikkal egyetemben az ő útjaikat Istenhez, melyeknek a legtöbbje, bizony, hogy tévút, és nem pedig az egyenes út Istenhez, amit róluk ezek a „tanítómesterek” hamisan hirdetnek.

Tanítani azonban a gőgöt maguktól már teljesen is elutasító, vagyis igazi alázattal bíró emberi tanítóknak is az embereket a magát „út”-nak is nevező Jézus a Krisztus földi élete óta már csak arra kellene, hogy mindazt tartsák, és tegyék is meg, amit Jézus parancsként adott nekik, és hogy miket cselekedett itt Ő, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el kivétel nélkül minden embert. E tanítás által ugyanis azt tudhatjuk meg, hogy nekünk is miképpen kell cselekednünk, ha az Ő isteni útját akarjuk járni, vagyis ha Őt akarjuk követni.

A legtöbb emberi tanítónak azonban nem is csak az róható fel, hogy az alázat helyett inkább bír gőggel, hanem hogy ráadásul még nyereszkezik is Isten szavaival, vagyis nem prófétálja, nem Isten „szószólójaként”, és pedig teljesen ingyen mondja el azokat (ahogyan ezt Isten főprófétája meghagyta), hanem profitál is belőlük, azaz búsás (alapvető szükségletein jóval felüli) anyagi hasznot hajt belőle magának és testi családjának. Ezeknek a tanítóknak ezért céljuk tehát, hogy minél több embert nyerjenek meg az összejöveteleikre. Így azonban mindig elsősorban maguknak nyerik meg az embereket, és soha nem pedig Istennek, noha hamisan ezt hirdetik az „áldásos” tevékenységükről. Ezt teszi egyébként majd minden vallás, és egyéb más nevekkal illetett gyülekezet is, élükön a katolicizmussal, mely „izmus” is az előbbi céllal alapított intézményrendszerén („hivatalán”) keresztül zsebel be óriási vagyont, mely aranyból és ezüsből (pénzekből) is vesz és gyűjt újabb és újabb kézzelfogható kincseket, köztük „műkincseket” is magának, Jézus erről szóló szavainak fittyet hányva, vagyis Őt ezzel a cselekedetével is kigúnyolva. (Magában tehát ezt mondva: „nem csak szellemi kenyérrel él az ember, hanem kézzelfogható kenyérrel is, amivel még jobban is járhat”, vagyis amivel akár még szenvedés nélküli életet is élhet itt a többiek, a becsapottak és ki is zsákmányoltak rovására. Ezt teszi tehát az igaztalanul szerzett vagyonával ahelyett, hogy kivétel nélkül mindet szétoosztaná az arra valóban rászorulóknak között, akiktől zsebeli be a kincsei javarésztét, amiből ő jól él, míg amazok nagyobb részükben még a mindennapi kenyérükhöz sem jutnak hozzá, és sokan közülük éhen is halnak, mert ebből az óriási vagyonból is mindig csak morzsák vannak odavetne nekik a médiák segítségével való szétkürtölés mellett, amit sem így hagyott meg Jézus a főprófétá.) Nos hát, ez is mind a szellemi gőgtől van, melynek hatására írják felül Isten parancsolatait az emberi tanítók, azaz teszik helyükre a saját szabályaikat és elvárásaikat, melyekkel viszont mindig csak az ő tévútjaikat jelölik ki, vagyis azokat az utakat, melyek egyáltalán nem az Igaz Istenhez vezetnek, hanem jóval inkább valaki teljesen máshoz. Ezek az utak azonban mind maguknak, mind pedig az őket követőknek csak a vesztükre lehetnek, és nem pedig az üdvösségükre, mint ők azt hamisan mondják.

Köszönhetik majd ezt pedig minden a szellemi gőgjüknek, és annak szülőatyjának, az ő istenüknek, aki bizony, hogy nem az Igaz Isten.

Bizony, tombol már gőg az emberek Istenről való tanításában is, a többi szintén rossz tulajdonsággal egyetemben, melyeknek egyike sem származik az Igaz Istentől, hanem minden bizonnyal a gonosznak is nevezhető ellenisténtől van.

Az önigazultság a hamis emberek ismérve

Megigazulnia az embernek csakis az Istentől, vagyis az Istennel tökéletes egységben levő Krisztusban a Fiúban, Isten Szelleme és Lelke tárgyszerű szellemi formában megjelenítőjében lehet. Erre ugyanis önerőből az ember soha nem lehet képes. Még tehát a saját elképzelése szerint végzett „jócselekedetei” sem fogják őt igazzá tenni, mert a megigazítása csakis Isten és Krisztus, a Megváltó Isten által lehet, vagyis ez csakis Krisztus Isteni Szellemében a Vele egy Isteni Lelkében és Által történhet meg vele. Ennek következményeként azonban már mindig csak jó lelki cselekedetei lesznek az embernek, melyek azokkal egyidejűleg fizikailag is ki fognak fejeződni. Ilyenkor pedig az ember minden tette Isten és Krisztus ugyanazon akaratával egyezően történik, vagyis az ember ez esetben már nem is a saját indíttatására (saját elképzelése szerint) cselekszik, és ezért már nem is ő az igazi cselekvő, hanem a benne élő Isten és Krisztus az, Aki cselekszik tárgyi gyakorlatilag is, hozzá itt az embernek testét is eszközül használva. Az igaz embernek (tisztá szellemi léleknek) már tehát a még élő a fizikai teste sem áll semennyire se ellent Istennek és Krisztusnak, mert Krisztusban és Krisztus által teljesen és tökéletesen megtisztított a testtudata is. (Az emberi tanítóknak illetve keresztlőknek Krisztus Jézusig tehát az ember testtudatát kellett volna patyolat tisztára „megmosniuk”, ámde ezt a testtudat megerősödése végett már csak igen kevés ember esetében tudták megtenni illetve megvalósítani, és ezért kell már azt is Krisztusnak az ő Isteni Szellemével és Lelkével megtisztítani. Emberek embereket akár csak elméletileg is teljesen megtisztítani Krisztus eljövetele óta tehát már nem, hanem csak Istenhez és Krisztushoz elvezetni lehetnek képesek, azaz Isten és Krisztus tanítványaivá tehetnek akár még népeket is, de megtisztítani avagy megigazítani egyet sem tudhatnak közülük, és ezt még csak önmagukkal sem tehetik meg az emberek, mert erőtlenek hozzá. Maga az eredeti erőteljességével nem rendelkező ember mást tehát már nem tehet, minthogy akarván azt, aktívan részt vesz a Krisztusban és Krisztus (Isteni Lelke a „Szentlélek”) által történő megtisztításában illetve megigazításában.

Az a „spirituális ember” is tehát, aki maga ébresztette fel magát, azaz a saját erejéből tette igazzá avagy tisztává magát, és ezt a „műveletet” másokkal is meg szándékozik tenni, még mindig csak **önigazult**, azaz továbbra is hamis ember, és nem pedig igaz ember. Az ilyen ember (szellemi lélek) valójában tehát még változatlanul a tárgyi elméjét tartja igazságnak, vagyis megvilágosodott, felébredt, tökéletesen tiszta önazonosságnak, akivel szintén változatlanul azonosulásban van. Ezt pedig azzal be is bizonyítja, hogy továbbra is tárgyként beszél a valódi önazonosságáról is, és ugyanerre ösztönzi az általa magához hasonlóan és hasonlóra megigazítani szándékozott másik embert is. Az ezen „áldásos” tevékenységével valójában tehát csak erősíti a többi embert is a hamisságában, mely így viszont ezeknek az embereknek esetében akár már eget verő méreteket is ölthet, ámde ez sem a magas egekben fog igazán kárt tenni, hanem ezen cselekedetük is rájuk visszahatva jóval inkább öbennük tesz majd valós kárt, vagyis nem az isteni világhoz, hanem a kárhozát világához tartozónak fogja ítélni őket.

Amit lehetetlen megtapasztalni

A menny és a mennyei a tárgyi érzékeinkkel nem tapasztalható, és tapasztalni egyébként is mindig csak valami tárgyat lehet. Az egész testtel egyetemben mulandó érzékszervek tehát nem lehetnek képesek az elmúlhatatlant megtapasztalni. A menny és a mennyei túl van ugyanis még a tárgyi érzékek kiterjeszhetőségén, és azoknak más eszközi (műszerek révén történő) kiterjeszhetőségén is. A csakis a tárgyi egek összessége (az „üveghegy”) csúcsán is túli, azaz a fizikai egeknek is fölötti elhelyezkedéssel elképzelhető menny esetében „közön-séges” vagyis tárgyi szemekkel nem látható világról van tehát szó, ami viszont tisztán látással újra megáldott lelki illetve szellemi szemmel nagyon is jól látható. Megközelíteni is pedig ezt a pszichével (anyagi lélekkel) és tárgyi értelemmel sem megfogható világot csakis tehát szellemi-lelki úton lehet. (A menny nem látható tehát látóvá tett pszichikai énnel sem, mert az is legfeljebb is csak a finom tárgyiakat láthatja meg, vagyis a látása a láthatatlanig neki sem ér el, merthogy véges ez a tisztánlátó én is.)

Bárki bármi mást állít efelől, megtapasztalni akkor is és csakis, azaz kizárólag csak a tárgyi természetet lehet, viszont azt lehet megtapasztalni akár a legfinomabb változataiban is. Aki tehát azt állítja, hogy ő már megtapasztalta a természetfölöttit, vagy éppen magát az Istent tapasztalta meg, az nem mond igazat. Isten velünk (vagyis a szellemi önvalónkkal) viszont bármikor tudja (éspedig közvetlenül, azaz bármi közvetítő közeg használata nélkül) szelle-mileg érzékeltetni Magát (és természetesen az Ő legközvetlenebb világát is), ámde ez nem minősíthető tapasztalásnak, mert maga az Isten nem tárgyi minőség, csak ez az Istennel való közvetlen szellemi együttlét itt tárgyi érzelmi szinten is kifejeződhet, ha Isten ezt úgy is akarja. Isten számára tehát semmi sem lehetetlen. Pál apostol (mint ahogyan egy zsoltár írója is) például a lelki szemével szüntelenül az Úrra nézve a jobb keze felől érzékelté Őt a szellemi minőségű magában, azaz magát (szellemi lelki mivoltát) együtt tudta Istennel és Krisztussal, vagyis Isten valóban még csak egy karnyújtásnyira sem volt tőle. A Pálra igen sűrűn, de mindig csak az érdekei szerint hivatkozó katolicizmus ezzel szemben egy távoli mennyekben székelő, és őt csak onnét figyelő Istent akar elhítenni a híveivel, akinek földi helytartója, és hatalmának is megszemélyesítője „őszentsége” a szellemi vonatkozásban tévedhetetlen, azaz lelkileg hibátlan pápa, és őt követően pedig a világi példára kialakított egész emberi hatalmi rendszere. Bizony, már csak a még mindig vak, vagy frissen megvakult nem látja, hogy ez az „izmus” is még mindig inkább foglalkozik hitetéssel, mintsem az Igaz Istenben való élő hitnek, és Isten magunkban keresésének elterjesztésével. Az ő istenük tehát szintén csak egy illuzórikus isten, egy bálványisten, vagyis egyáltalán nem ő az egyetlen és igaz Valóság, nem ő az Igazság. Ezt a hamis istent persze nem csak a „szentszéknek”, vagyis az emberi hatalomnak is hódoló vallási előljárók többsége élükön a főjükkel, hanem nagyon sok szintén halott hitű ember is képes megtapasztalni, és ezeknek az embereknek bizonyára vannak az istenükhöz tartozó „mennyei” tapasztalataik is. Ámde ez még nagyon távol van a valódi mennyben való szellemi öntudatra ébredéshez, és ráadásul azok a „mennyek”, amiket ők meg-tapasztalnak, bármilyen ragyogó jól is néznek ki, mind mulandóak, és bizony még éjszakájuk is van, ha a tapasztalók sötétséget még csak véletlenül se láttak ott, merthogy éppen a nappalakor jártak benne. (Egyébként az Istent ellenző szellemi hatalmasságok és seregeik a tárgyi egek magasságaiba vannak leszorítva, vagyis oda vannak száműzve a mennyből. Magukkal ragadva az embereket, könnyen elhítenek velük, hogy ők már a mennyekben járnak.)

A jelen nézetből az Istennel szintén azonosítható isteni értelem tehát a tárgyi értelem területén kívüli területen létezik, és ezért azt a tárgyi értelem még csak el sem tudja érni, vagyis önma-gában nem képes hozzá felemelkedni. (Minden egyes esetben tehát Istennek kell lehajolnia hozzá, vagyis csakis Ő tudhatja az embert Magához felemelni.) Az ember azonban Isten helyett most meghasonulván, vagy már azonosulván is a jelen tárgyi világgal és dolgaival

nem lehet képes még csak felfogni sem a tárgyi értelem felett, ami azonban nem azt jelenti, hogy az nem létezik. A mulandó tárgyi értelem a folyamatos fejlődésével ugyanis ma már képes olyan finom tárgyi, és a jelenleginél jóval magasabb tartományokat is elérni, melyeknek létezéséről korábban semmit sem tudott, és ezért pedig tagadta is a létezésüket. Ámde, még a legfinomabb és legmagasabb tárgyi tartománynak is van határa, és bizony az a tartomány is mulandó, ahogyan a tárgyi értelem legdurvább világa, a jelen anyagainak nevezett világ is, csak e legmagasabb „határvilág” fennmaradási ideje össze sem hasonlítható a jelen anyagi világ fennmaradási idejével, és ezért tűnik az már öröknek és végtelennek is. Valójában azonban az is egy véges világ, és ezért képes azt a szintén tárgyi elméje az embernek megtapasztalni. (A megtapasztalni szót az Istenkeresésünkkel, és Isten megtalálásával kapcsolatban talán jobb lenne nem is használnunk, mert még maga a fogalom is inkább fogja minden figyelmünket a tárgyi valósághoz hozzátapasztalni, mintsem róla a tiszta szellemi valóság, a valóban elmúlhatatlan felé elfordítani. A szkeptikusoknak és ateistáknak pedig itt talán még annyit lehetne mondani, hogy annak még csak pusztá létezését is elutasítani, ami tapasztalhatatlan, szintén kőkeményen: fanatizmus, amit viszont érdekes módon még ők is elítélnek, vagyis még így is csak öncáfolatba esnek, azaz így maguk is mindig csak hamisságra, és nem pedig a valós igazságra jutnak.)

A megvilágosodás nem érhető el, és a megvalósulása sem az, amit mi itt annak hiszünk

A szellemi megvilágosodás is csak innét nézve tűnik úgy, hogy az csakis azzal „érhető el”, ha önérőből fokról-fokra növekedünk szellemben, mert ez önmagában még vajmi kevés a valóságos megvilágosodáshoz. Valójában tehát ez sem így van, mert ezek a „fokok”, mind csak egymás után következő különféle ilyen irányú próbálkozások a részünkről. A valóságos megvilágosodás ugyanis nem ezzel jön el, hanem mindig csak Isten segítségével lehet meg, és pedig egyetlen pillanat leforgása alatt Őáltala meg-, lényegében azonban visszaadva következhet már ténylegesen is be, mely valójában tehát valódi önmagunkra ébredés aztán már igen nagyon kevés kivétellel meg is marad. (Hála legyen érte is Istennek.) Ilyenkor tehát még csak nem is a részünkről valaminek a fokról fokra történő lépegetésünkkel való elérésről van szó, hanem egész egyszerűen csak az van, hogy Isten, látván a törekvésünket, az előtte még csak infúziószerűen adagolt Vele egy szellemi értelmével végül már nem is csak megérinti, hanem be is ragyogja (a Magával való teljes áthatásával mintegy újra „begyűjtja”) a Belőle való, de előtte még kábult állapotban (Tőle eltévelyedetten) leledző (alig pislákoló) szellemi lényegünket, miáltal az önmagára ébred, és végül aztán már fel is „kelve” (állva) maga is szakadatlanul ragyogni fog, és természetesen már újra együtt Istennel. Ragyogni fog tehát maga is az „élet világosságával”, vagyis maga is már örökké éber, és Istennel és Istennel is, és ugyanakkor pedig tudatosan is tudatos is marad. Az ember szellemi világossága azonban mindig csak az esetben ragyoghat fel, ha ő már valóban is hátat tud fordítani a külső világ minden jelenségének annak ellenére is, hogy még abban is benne él, vagyis hogy benne még megtestesülten is jelen van. Kinek azonban pár évig, kinek hosszú évekig, kinek egy egész életen át, kinek pedig különféle tárgyi testekben eltöltött életidőig tarthat, míg a szellemi megvilágosodása pillanata bekövetkezik, vagyis amikor, és tehát egyedül csak Istennek (és soha nem pedig magunknak!!!) köszönhetően megtörténik a szellemi felébredése. Az ember azonban akár már itt a földi életében is teljesen is révbe érhet, azaz már itt élve is megtörténhet az illúzió világából való végleges megszabadulása és visszatérése Istenhez, vagyis Istennel már itt újra, és pedig ezúttal már örökre megbonthatatlan egységbe kerülhet.

A gondolatokon, szavakon, téren és időn túli Valóság világossága csak akkor ragyog tehát már teljesen is át bennünket, ha már teljesen is megszüntetjük a tárgyi értelemmel együtt, az annak fogalmi gondolkodása ránk erőszakolta kényszerét illetve uralmát, mely gondolkodású értelem tartotta tehát a foglyaként magában a tiszta szellemi tudatunkat (akik tehát valójában vagyunk), és a velünk egy örök isteni természetünket, és „ült” a helyébe a maga és világa mulandó természetével.

A te ismereted honnét való, ismered-e már személyesen is Istent?

Minden gondunk, bajunk, jajunk abból származik, hogy a szívünk mélyén nem olyannak ismerjük Istent, mint amilyen Ő valójában, mert a magát kereszténynek nevező világnak Istenről alkotott, és *magával mintázott* képe szöges ellentétben áll a Valóságos Isten szeretetével, szentségével, és dicső mivoltával. Még azonban az Isten népének nevezett nép sem ismeri Őt teljesen, vagyis teljes és helyes ismeretük már nekik sincsen Róla. Ők is tehát már csak felszínesen ismerik az Igaz Istent, vagyis már ők is csak alig-alig növekednek Isten ismeretében. Mivel pedig Krisztus Jézus elutasításával, illetve a jelen szintén álkeresztény hozzáállásukkal ők sem juthatnak el Isten helyes és teljes ismeretére, marad a részükre is a hiányos, vagy az elégtelen ismeret, melynek következménye náluk is a bűnös életmód, vagyis a bűnökkel együtt élés, és egy hamis istennek, egy bálványistennek az imádata, és ebből következőleg pedig az Igaz Istennek inkább már csak csökkenő, mintsem növekvő ismerete. Így azonban az ő gyülekezeteikbe is egyre inkább betör a világiasság és a bűn, és pedig oda is pontosan annak arányában, mint amilyen mértékben csökken az Igaz Isten helyes ismerete. Ez a nép is tehát a keresztény világgal együtt már tehát csak vallja, hogy ismeri Istent, viszont a cselekedeteikkel folyton csak tagadják, mellőzik, elutasítják Őt, mert valójában még mindig engedetlenek Istennek. A bálványimádó szívüket hiába is próbálják tehát ők is Igaz Istent imádó szívként felmutatni, mikor ők sem cselekszik Isten teljes akaratát, minden akaratát. Az emberiség ezen része valójában tehát nem magát az Igaz Istent ismeri, és pedig már személyesen, és a gyakorlati életében is, hanem egyszerűen csak az Istenről és Jézus Krisztusról szóló emberi tanításokat, betűket ismeri. Pedig maga Isten mindig is ismerteti magát a teremtett világ által, a maga szólt, vagy szólt és le is íratta ismertetés által, és mivel ezekből nem értettek, már megismertette magát a Fiában Jézus Krisztusban, aki által pedig már teljes ismeretet is ad magáról, és pedig személyesen mindenkinek, aki akarja is, hogy maga Isten ismertesse meg magát vele az Ő teljességében illetve teljességével. (Már rég bele kellett volna nyugodnunk abba is, hogy mindenkít maga Isten fog megáldani a kijelentéssel, hogy valójában ki is Ő, és nem pedig egy vagy több ember fogja ezt nekünk elmondani.)

Pusztán csak a tárgyi értelmünkkel azonban soha nem juthatunk el Isten ismeretére, mert maga az Isten kell az Ő teljes és helyes ismeretéhez. És ezt a „segítséget” illetve „Segítőt” pedig Isten a Szentlelke és Szent Szelleme által adja meg minden egyes embernek, mely segítségre viszont az emberek képtelenek, vagyis ember már soha nem juttathat el bennünket minden igazságra, vagyis a teljes igazságra Istent illetően. Teljes és helyes ismeretet ember így tehát már sohasem szerezhet Istenről. Ráadásul pedig az emberektől szerzett ismerete felfuvalkodottá is teszi őt, amiből viszont nyomban meglátszik, hogy az ismerete egyáltalán nem Istentől, hanem valaki mástól való.

Minden Istenről szóló emberi tanításnak túl kellene tehát mutatnia magán, de minden emberi tanítónak is ugyanezt kellene tennie, vagyis soha nem magára, hanem mindig csak Istenre kellene mutatnia, minden indulatával, gondolatával, szavával, és bizony minden tétével, vagyis kivétel nélkül minden cselekedetével is.

Minden szellemi tanítás azonban csakis akkor lehet hasznos az Istenhez megtérni szándékozó szellemi léleknek, ha Isten igazságait a maga életét illetően is felismeri, és ha meg is éli, vagyis ha az Istentől való igazságokat a tárgyi gyakorlati életében is kivétel nélkül megvalósítja. A szellemi lélek ez esetben használja tehát jól az elméjét és testét, és így lesz ő maga is engedelmes eszköze az Igazságnak.

Mindenki annak szolgálója tehát, akinek engedelmeskedik. Ezért pedig az a szellemi lélek, aki még mindig csak a mulandó testének, vagy annak is engedelmeskedik, az a testnek (formának) szolgálója marad annak minden bűnös hajlamával együtt, vagyis az a „halál testével” egyetemben a bűnnek is szolgálója. Ezzel a hibás hozzáállásával ugyanis engedelmeskedik a bűnnek, de még csak a bűnös vágyaknak is.

Krisztus Isteni Lelke és Szelleme átalakító erejét mindaddig tehát nem érzékeli az embernek nevezett szellemi lélek, míg ez isteni erő hatására teljesen is el nem változik Krisztus hasonlatosságára. Csak így lehet ugyanis az ember, és pedig már újra is, az isteni természet részesévé, vagyis Krisztusra egyre jobban hasonlítva nyerheti csak vissza az eredeti tökéletességét, amivel juthat aztán már maga is tovább dicsőségről dicsőségre, azaz növekedhet már véget nem érően isteni szeretetben és értelemben.

Az emberiség esetében változatlanul tehát az a valós helyzet, hogy még mindig önközpontú, és nem pedig Istenközpontú. Ezt pedig pusztán már az is bizonyítja, hogy a magát hívőnek nevező emberek legnagyobb része is Istent és Krisztust még mindig magán kívül, mint tőle különálló lényeket tudja (ismeri), és ezért Velük is folyton *találkozni* akar, mint azt itt teszi az ő hús-vér barátaival. Az emberi tanítói legtöbbször ugyanis ezt tanítja az embereknek, ahelyett tehát, hogy a magukban található Istenhez és Krisztushoz vezetnék el őket, hogy az Ő tanítványaik legyenek.

Az embernek tehát soha nem magán kívül, hanem magában kellene „találkoznia” Krisztus Jézussal, és pedig úgy, hogy éppen ilyen világos (tiszt) tudatában kell lennie annak is, hogy ugyanakkor ő pedig Krisztusban az Isteni Lélekben van benne, vagyis hogy az Ő életében és élete által él. Az ilyen Igazságban „járó” (élő) ember pedig arról ismerhető fel, hogy Jézushoz a Krisztushoz hasonlóan mindig szelíd és alázatos, mindenki és minden irányába ugyanazon szeretettel levő, türelmes, kedves, mindig ura magának, nincsen semmi rossz indulata, hanem csak jó. Aki tehát nem úgy szeret mint Ő, hanem a világ és annak szeretete szerint, vagy aszerint is él, abban még nem az igazi Krisztus található meg, hanem jóval inkább az anti-krisztus, és így pedig az az ember még mindig antikrisztusi, és nem pedig Krisztusi, mint azt viszont hamisan folyton hangoztatja magáról, mert ezt így tanították neki az emberi hamis tanítói, akik maguk sem ismerik az Igaz Istent.

Isten létét anyagi úton nem lehet bizonyítani

Az ember maga korlátozza le magát a testiség, vagyis az öt testi érzékszerven keresztüli tapasztalás tárgyi tudatmezejére, vagyis az eredetileg korlátlan szabadságú, és maga is végtelen szellemi tudat az Örök Istent a Szellemet elhagyva ezzel az „öt férjjel” él együtt, vagyis velük lép „paráznaságra” (velük egyesül illetve társul, végül is azonban már azonosul is). A teljes valóságot, vagyis Istent a Teljességet az öt érzékszervvel azonban soha nem lehet teljesen megismerni, és létét így pedig már bizonyítani sem tudhatja az ember.

A nem ebből a világból és világtól való Igaz Isten létezését észérvekkel tehát nem lehet bizonyítani, mert a mulandó elme csak egy szintén mulandó isten mellett tudhat érvelni, az elmúlhatatlan, azaz Örök Isten mellett viszont önmagában és valósággal sohasem, és

bizony nem is kell. Érvelni ugyanis csakis a múlandó isten, és a bizonytalan valóság mellett lehet, és kell is, hogy azok ameddig az Örök Isten lehetővé teszi számukra, addig fennmaradhassanak, vagyis hogy nehogy az idejük előtt megszűnjenek létezni. Ha ugyanis a kollektív múlandó értelem nem foglalkozna a maga és az ő létezésükkel, azaz ha az erejével nem tartaná magát és nem táplálná azokat, akkor minden megszűnnének létezni, merthogy nekik nincsen bizonyosságuk még csak a bizonytalan létezésükre sem.

(Hiányzik ugyanis az alap az egyenletéből.)

Az Isten és teremtés mibenléte önmagában a logikus értelemmel teljesen és tökéletesen tehát nem érthető meg. Mivel pedig minden filozófiai spekuláció is logikus értelmén alapul, a révén történő Isten- és teremtésismeret is teljes kudarcra van ítélve, vagyis önmagában tárgyi tudományos úton a Teremtő Isten és az örökkévalósága soha nem lesz megismerhető.

Isten önmagukban tehát a fizikai érzékszervekkel semmilyen érdemleges szinten nem fogható fel, merthogy a véges és behatárolt csakis a végeset és a behatárolhatót képes teljesen felfogni, a valósággal is végtelent és behatárolhatatlant viszont így egyáltalán nem.

Az Isten mellett egyedül igaznak mondható valóság, vagyis Isten közvetlen valósága tehát, hiába itt minden erre irányuló erőfeszítés, nem leírható, nem megmagyarázható, vagyis elmondhatatlan, gondolatokkal, szavakkal, illetve azoknak tárgyszerű, vagy meg is fogható tárgyi képeivel nem elmondható valóság. Éppen ezért Isten valóságára csakis utalni és rámutatni lehet, vagyis inkább lehet azt itt kifejezni, hogy mi nem felel meg Isten közvetlen valóságának. Az Istent komolyan keresőknek is azonban, ha Isten úgy akarja, és feltételezhetően általában úgy is akarja, évtizedekbe kerül még az is, hogy utaljanak, vagy rámutassanak magukban, vagy jobb esetben már magukkal is Őrá, és az Ő közvetlen valóságára illetve világára is, mely valóság illetve világ Isten után szintén nevezhető igazságnak is, melyben az elébb írt esetekben az ember már újra benne van (benne jár, azaz benne él) annak ellenére is, hogy itt a mulandóban még testileg is él.

Amit önmagában az ember tárgyi elméje a legcsekélyebb szinten sem képes igazán felfogni

Az ember tárgyi elméje, mivel véges, a kezdetétől fogva mindig valahonnét valahová tart, és ezért pedig folyton valamiről valamire jut, és ezt így hiszi a tárgyi elméjével azonosult *ember*, vagyis az Isten a Szellem Vele egy Lelkéből való *szellemi lélek* is. Annak tehát, aki te valójában vagy, egyszerűen csak fel kellene tudnia ébrednie ebből az eltévelyedett állapotából Istennek akár már egyetlen érintésére is, vagyis mindig is az Ő nélkülözhetetlen segítségével, mert erre más módon nincsen még csak lehetőség se. Ez az Isten által „kivitelezett” ugyanis a nem az elme által kitalált felébredés avagy megvilágosodás, hanem az igazán valóságos. Csakis tehát közvetlen isteni segítséggel tudhatsz (és persze, ha te is akarsz, te is erre törekszel) akár már itt is az lenni, aki valósággal vagy: Isten örökké éber végtelen illetve határtalan tudatos *szellemi tudata*, aki Istennel tökéletes egységben él.

Amikor tehát már annak tudsz tudatosan is a legjobban örülni, hogy ha itt bármi is történik körülötted, te Istennel együtt mindig (örökké) és változatlanul vagy és leszel, akkor vagy a valódi önmagad.

Az „igazságnak” és „lényegnek” is nevezhető elmúlhatatlan szellemi élet valójában tehát mindig tevékeny létörömként is felfogható, merthogy az öröm illetve örülés egyben tevékenység is. Ezért pedig amikor az ember teljes szívvel és lélekkel (vagyis a teljes lényegével) örül a létezés és élet teljességének (Istennek), és benne a tulajdon és szintén elmúlhatatlan

tudatos létezésének és életének is, akkor él igazán, vagyis ekkor éli újra az ő igazán valóságos életét, amit Isten „élvén élésnek” is nevez, mely tiszta és tisztán szellemi minőségű élet halált (elmúlást) az önmaga vonatkozásában már még csak nem is ismerő. Amikor tehát minden mulandóról teljesen elfeledkezve már mindig csak örülünk a velünk szintén azonos lét- illetve életörömünkkel, akkor vagyunk magunk is azok, akik igaz valósággal vagyunk. De mit is mond az Isten itt „küldöttjévé” tette Pál is az Istennek teljességét is jelentő örök „országáról” is: (hogya „az”) „igazság, békesség, és a *Szentlélekben (a tiszta és elmúlhatatlan, igaz és békességes Élet teljességében) való öröm!*”

A tiszta és tisztán szellemi minőségű élet, vagyis az összes tárgyi dimenzió, és a köztük levő átmeneti dimenziókon, valamint a „kettejük” közötti nagy „szakadékon” is túli szellemi élet, és a jelen helyzetünkben illetve tudatállapotunkban még mondhatjuk úgy is, hogy: „természetfeletti élet”, és „annak” vele szintén egyet jelentő, és szintén örök birodalma is, tehát egyáltalán nem egy bosszantó kitaláció a csak a maguk tárgyi erejében és képességeiben bízó istentelen emberek számára, és az Igaz Isten helyett más isteneket imádók számára is, hanem „az” az egyedül igaz Valóság. Ezt viszont az istentelenek és a hamis isteneket imádók (még szintén testi emberek) azért nem hiszik, mert még mindig képtelenek felfogni, hogy a Szellem önmagában nem érzékelhető, nem tapasztalható minőség. A Szellem (Isten) Vele abszolút egy szellemi megjelenési alakja ugyanis az önmagából örök folyamatossággal kibocsátott legtisztább és tisztán szellemi minőségű ereje, mely erő nem is csak életerő, hanem egyben teremtő erő is, amivel ebbe a Vele egy végtelen erőkörébe (mely a jelen nézetből szellemi fénykörként, világosságként is felfogható), azaz a lényegével mindenek egyetlen Forrása avagy egyetlen Magja köré megnyilvánulási formákat is teremt, melyek közül Magával egyeseket már teljesen is áthatva tárgyszerűen is képes Maga is megnyilvánulni egy vagy több részteljességében, de akár az egész teljességével is, mely utóbbit rendszeresen meg is tesz. Ennek viszont már a látása előtt a legtöbb elme és test belehal a rettegésébe, a többi pedig a látványba, és bizony a bennük lakozó tisztátalan lélek is ugyanerre a sorsra fog jutni, hacsak még előtte már valósággal is meg nem fog térni Istenhez, vagyis elismerve Őt, kérve és elfogadva az Ő segítségét vissza nem kerül Istenbe az Igazságba. Az elme önmagában tehát bele fog halni, mintsem igazán is felfoghatná akármilyen szinten is Istent. Mind az elme hazugsága tehát, hogy ő maga már „elérte”, vagy, hogy már meg is tapasztalta az Istent. Az pedig már eget verő hazugság, amikor a maga tárgyi mivoltát folyton ki is hangsúlyozó elme ráadásul még azt is állítja, hogy az önazonossága tökéletesen egy Isten önmagávalójával (a valódi önvalója avagy önazonossága: Isten), vagyis hogy önazonosságban van Istennel, azaz hogy ő maga az Igaz Isten. Azzal viszont az ilyen önistenítő elme már még csak nem is foglalkozik, ha másik elmék is ugyanezt állítják, azaz hogy ők is magának a megtestesült Igaz Istennek tartják magukat, holott szintén csak tárgyi képességeik vannak.

A legtöbb ember még csak úgy hiszi, hogy ő már felébredett

A felébredettség vonatkozásában két ember között csak annyi különbség létezhet, hogy az egyik már teljesen is ismeri a jelen nézőpontból szemlélve is a valódi önazonosságát, a teljes isteni természetét, míg a másik ugyanígy még nem, és ezért ő itt „azt” nem is éli meg (a még nem beteljesedése miatt a teljes magáról tudatlanul nem élheti meg), noha ettől még ő is éppen úgy tudatában van magának. (Csakhogy ő a szellemi minőségű tudatos tudatával nem csak a tárgyi tudatánál van, hanem azzal, azaz a nagyobbik részét jelentő szellemi tudatával már szinte teljesen bele is élte magát abba, vagyis már nem is csak meghasonult, hanem szinte már azonosult is a csak mulandóként létező tárgyi tudatával, ami miatt nem tudhat teljes lenni, és így pedig az eredeti teljességét teljesen ismerni sem.)

A folyamatban levő felébredettség létezhet azonban annak ellenére is, hogy annak itt nincs semmi külső jegye, nincsen semmi tárgyi minőség változás, vagyis az ébredezés eleinte még csak a jellemző tárgyi tulajdonságoknak a megváltozásával sem jár együtt, de később aztán már azok is meg fognak változni, és megváltozhatnak teljesen is. Létezhetnek azonban teljesen csendben élő felébredettek is, akikről a többi emberek még csak elképzelni sem tudják, hogy ő már teljesen is felébredő ember. A felébredettség tárgyi tulajdonságokkal valójában tehát nem definiálható, bár valamennyire kifejeződhet, azaz nyilvánvalóvá lehet a révükön is. A teljesen és tökéletesen, vagyis a már valóban felébredettek pedig itt már csak azért sem definiálhatóak, mert az ő létezésük és életük Istenéhez hasonlóan teljes, és mindent magába foglaló is, vagyis külső tulajdonságokkal, vagy hozzá más tárgyi minőségekkel egyetemben azokat is használva nem leírható, mert az itt használatos szavak is még önmagukban is inkább csak negálni tudhatják a tiszta és tisztán szellemi, amit velük le akarunk írni, azaz révükön meg akarunk itt is jeleníteni, vagyis tárgyi formailag is ábrázolni akarunk. Itt például a csak szóval vagy szavakkal kifejezett *szellemi nyugalom*, azaz a nyugalomnak még csak a fogalma is, már csak, vagy mindig elsősorban tárgyi értelemben vehető, és fogható fel, mely így tehát máris más lesz, mint „az” az eredeti szellemi valóságában valósággal van. Itt tehát nem elmondható, de még csak el sem képzelhető nyugalom is vár tehát ránk „otthon”, Isten „ember”-nek elnevezett szellemi lelkeire Isten legközvetlenebb valóságában.

Mint más szellemi dolgokról, úgy a felébredésről is itt tehát csak torzult megértéssel lehetünk, viszont ettől még lehetünk itt a mulandó és változékony tárgyi valóságban tartózkodván is teljesen éberek, viszont, hogy ez az éberségünk már újra is meglegyen, Istent kell hozzá is segítségül hívunk. Nélküle tehát még csak lehetséges sem lehet újra az eredeti teljességű tudatos önazonosságunknak lennünk. Ugyanakkor pedig a valódi felébredésünknek még a tárgyi önazonosságunk halála is döntő tényezője. Az ember testtudatával azonosítható ego azonban lehet fizikai értelemben felvilágosult, viszont szellemi értelemben soha nem lehet felébredett, és ezért mással még csak részt sem vehet az ember felébredettségében, mint csakis a totális halálával, melybe tehát, még ha dalolva is, és nem pedig változatlanul szörnyen rettegve tőle, de mindenképpen mennie kell, különben az ember (szellemi lélek) soha nem lehet újra már mindig csak éber és teljes önazonosság Istenben, és nem is élhet együtt Istennel. A halálát semmiképpen nem akaró ego azonban tud nagyon is agyafúrt lenni. Még ugyanis saját magát is megtévesztve képes eljátszani a felébredettségét, melyet viszont az leplez le, hogy ő azt, ha „belsőre” hivatkozva is, de csakis külső úton, azaz mindig csak valamiféle tárgyi praktika eredményeképpen „ér el”, ami után pedig már verni fogja a mellét is (az igaz alázatot még csak a „jó hír”-ből sem ismerve büszkélkedik is vele), hogy ő aztán már felébredett ember, felébredett lélek, csakhogy ő ettől még nagyon is tárgyi marad a szintén tárgyi értelmével egyetemben, mellyel a „felébredését” elérte.

Ez az előbbi tehát egyáltalán nem az igazi avagy hiteles felébredés, és nem is a szellemi léleknek a felébredése, hanem „az” így még továbbra is azonosulásban van a tárgyi énjével. Az igazi felébredettséget a tárgyi elmével tehát soha nem lehet tökéletesen megérteni, megfogni, mert amikor „az” már teljesen is megvan, akkor tárgyi ego nincsen, és pedig semmilyen szinten, semmilyen mértékben sem, azaz már sem az egészével, sem pedig a magából szintén tárgyi képzeletében képzett hasonmásainak akár csak egyetlen mentális formájával illetve formájában sem, vagyis ez esetben az már teljesen és totálisan is halott.

A valóban ego nélküli és már valóban felébredett ember, noha még a teste is él, már tehát csak Istenben, azaz Isten Vele egy Szellemi Tudati teljességében van, mint az Ő, végül is azonban Isten részteljesége, aki Istent magával formailag (testileg) ábrázolni hivatott, mint az Ő hasonlatossága. A valóban felébredett ember ugyanakkor pedig a tárgyi tudata nélkül is tudatában van nem csak magának, az elébb leírni próbált szellemi azaz isteni teljes önazo-

nosságának, hanem mindenek előtt Istennek, és az Istennel való egységének is, melyet és szintén csak Istennek (és nem pedig magának!) köszönhetően, mind megélni is tud itt a mulandó körülmények között is. Az előbbiekből következőleg pedig a valóban felébredett embernek (szellemi tudatnak) a szintén tiszta, teljes, és tisztán szellemi tudatában is mindenki és minden benne van, aki tehát még rajta „kívül” (valójában azonban vele együtt) Istenben van, és természetesen Isten is benne van az ezen tudatos tudatában is. A felébredett ember ugyanakkor pedig, és szintén Isten hasonlatosságára, minden öröknek és minden mulandónak is a tudatában van, vagyis maga is Isten-tudat lévén bennük is benne van, bizony még tehát egy fa tudatában is benne található. Mindezeket is pedig az isteni tudat még csak nem is úgy érzi, és még csak nem is úgy tapasztalja, hanem tisztán azaz tökéletesen világosan tudja, mely pedig egy a szellemi megélésével is, melyet az isteni tudat Isten segítségével megtehet tehát itt a mulandóban való ideiglenes élése során is, mert már semmi Istentől és tőle „másba” nem éli bele magát itt sem, és a jelen körülmények hatására sem képzele másnak Istent sem, mint Aki, vagyis Őt az Igaz Istent is a más mint az eredeti (isteni) nézőpontból is teljesen ismeri. Természetesen azonban itt Istent is mindig csak az Ő segítségével ismeri, merthogy „külhönba” önszántából illetve önakaratból kerülten ez magának már nem sikerülhet, mivelhogy itt így már meghasonult, vagy már azonosul is valami Istentől, és az eredeti tőle is „mással” illetve „másokkal”, azaz nem a valódi magával van tudatosan is önazonosságban..

Az ember valójában tehát az itt tulajdonaként is felfogható tárgyi elméjében van elveszve, mely elmét eredetileg az eszközeül teremtett a szintén Istentől és Istenéből való teremtő erejével, hogy annak révén (használatával) még jobban megismerhesse a teljes „külvilágot”, mint az Isten végtelenül hatalmas teljességének mindig csak mulandó fennmaradással bírható képét, azaz magát Istent az Ő teljességével, és a közvetlen isteni magát is teljesen is megismerhesse ebből eredetitől más jelen nézőpontból is.

Az igazi felébredés az előbbiek fényében csakis tehát felébredésből áll és szól, és semmi más egyébből, mert ezt a valójában helyzet vagy állapotszerűt szavakkal annak, ami, le sem lehet írni. Valójában tehát nem lehet még csak helyzetnek vagy állapotnak sem nevezni, sem pedig ilyennek vagy olyannak leírni, vagyis nem lehet pusztán az itteni tulajdonságokkal, viselkedésformákkal, és szintén tárgyi érzelmekkel vagy érzelmekként azonosítani, merthogy a felébredés esetében egyáltalán nem valamiféle tárgyi dologról van szó. Ezért pedig ha csak megpróbálnánk is az itt használatos szavakkal elmondani, hogy mi illetve milyen is konkrétan a szellemi felébredés, akkor azzal máris tárgyiasítanánk „azt” is, vagyis így mindig csak torzított ismeretre juthatnánk felőle. Ezt a valójában tehát alanyi (fontosabbik lényegi, azaz szellemi lényegi) önmagunknak szintén isteni természetét avagy eredeti mivoltát pedig senki sem tudhatja nekünk megtanítani, és megvalósítani illetve létrehozni sem tudhatja senki más, mint csak Isten, vagyis ezt az egyszerre helyzet- és állapotszerű szellemi önazonosságunkat mindig csak Istentől kaphatjuk meg, és ha elvesztettük, akkor is csakis Istentől a Teremtőnktől kaphatjuk, és pedig mintegy ingyen-ajándékként vissza, amennyiben már valóban is akarjuk elhagyni, és az Ő segítségével már végleg is elhagyjuk a helyette felvett helyzetet illetve állapotot (tárgyi természetünket), melyért és melynek révén hagytuk el Őt, és Vele együtt az eredetünk igaz valóságát is, vagyis az örökkévalóságot, ahol tehát hasonlóan Istenéhez a mi mivoltunk (valódi lényegünk) is mindig éber, és Istenhez teljességgel hasonlatos volt (csak tehát az arányával különbözött, és különbözik is Tőle).

Az itt és jelen korban divatba jött „felébredés” azonban még nem az előbb leírni próbált valóságos felébredés, hanem egyszerűen csak mentális felébredés, vagyis az ember egoja által direkt ezen céllal létrehozott mesterkelt felébredés. Ebben az ego magát megszüntnek tüntetve fel létrehoz magából egy még újabb mentális álszemélyiséget (a legtöbb esetben valami formanélküliséget, aki minden látható formában is benne tud lenni, és egy is tud lenni vele) amivel meghasonulván már meg is van a tárgyi minőségű, és magát leginkább tehát sze-

mélytelennek tartott szuper-egonak „felébredése”, mely azonban soha nem a segítője, hanem inkább csak szintén a gátja lehet az ember valódi felébredésének, ahogyan a többi egyéb tárgyi, vagyis szintén tárgyi technikák, tárgyi módszerek révén elért felébredés is, mely valódi felébredettséget egyébként még csak *elérni* sem lehet, mert „az” nem egy kézzel vagy tárgyi elmével megfogható dolog.

A jelen tárgyi körülmények között, és ellenére is, a valódi önazonosságunk ismeretére Jézus óta tehát már soha nem a testen és szintén tárgyi elmén keresztül kellene eljutnunk, hanem az Ő közvetlen Krisztusi ébresztgetéseire közvetlenül, vagyis az Ő szavát mindenféle közvetítő közeg nélkül hallván egyszerűen csak magunkra kellene ébrednünk, azaz szintén az Ő isteni értelmű isteni szavai révén meg kell magunkat ismernünk és értenünk Istennel és Krisztussal egységben élve, azaz már mintegy újra is rá kellene ébrednünk a szellemi (isteni) lélek mivoltunkra, vagyis az „élő lélek” mivoltunkra, a mindig éber isteni lényegünkre, ami az isteni természetünkkel is azonos. Itt is mindig először ugyanis nekünk is az isteni magunkat, az Isten hasonlatosságára teljes, teljesen és mindig éber magunkat kellene ismernünk, mielőtt még valami „más”-t ismerhetnénk meg magunkként, amibe, mivel képességünk erre is adatott Istentől, éppen beleéljük magunkat, vagyis mely tőlünk „másról” ideiglenesen képzelhetjük illetve hihetjük is azt, hogy mi valósággal is az vagyunk. Ha tehát többé már nem meg- és el is feledkezve magunkról, azaz Isten segítségével már mintegy újra is, és teljesen is ismerve magunkat még azelőtt, hogy a velünk egy és azonos figyelmünknek fókuszát a káprázat világára és benne a tárgyi elménkre és testünkre irányítjuk, hogy azokat is megismerjük és megértsük, mint a valódi szellemi önazonosságunk itteni kifejezésére használható tárgyi eszközeit, akkor továbbra is csak a valódi magunkkal maradunk azonosak, noha egységben vagyunk azokkal is, míg azok itt (lényegében azonban Istenben és bennünk) létezhetnek. Ez esetben tehát mi, akik valósággal vagyunk, még csak részlegesen sem leszünk azokká, hanem egyszerűen csak használjuk azokat is az itteni, vagyis az eredeti valóságunktól más valóságban, a változékonny és mulandó anyagi valóságban való ideiglenes életünk során, természetesen azonban, mint magunkkal, velük is mindig az Isten rendelkezésére állva, hogy Ő itt rajtuk keresztül is cselekedhessen, ha úgy akarja.

Az embereket ma tehát már az emberi tanítóinak is közvetlenül, és nem pedig a tárgyi személyiségüket is közbe iktatva általuk kitalált és vezényelt külső (tárgyi) gyakorlatok, technikák, módszerek révén kellene az igazsághoz, Jézus Krisztushoz elvezetnie, Aki számunkra az egyetlen közvetlen út és vezető is Istenhez, és nem pedig egy emberi tanító, aki csak többségükben általa meg sem élt (nem megcselekedett) részigazságokat tud Istent és Krisztust illetően is. A valós helyzet sajnálatos módon még tehát ma is csak az, hogy emberi többség nem áll készen még csak arra sem, hogy akarjon már közvetlenül is az Igazsághoz fordulni, hanem továbbra is csak azt akarja, hogy emberi közvetítőkön keresztül érintkezzen Krisztus Jézussal, vagyis Őhöz is csak közvetve akar eljutni, közvetlenül pedig még nem, ahogyan tehát Istennel sem így akar lenni. (Úgy gondolja tehát, hogy jobb, ha Isten is többnyire csak távol marad tőle, mert akkor nem látja az ő hibás cselekedeteit. Pedig még a távolsága is csak a maga részéről van Istentől, valósággal ez sem így van.) A legtöbb ember még tehát egyáltalán nem akarja a teljes igazságot, bizony még csak önmagát illetően sem, vagyis még csak magát se akarja igazán és teljesen ismerni, nemhogy Isten és Krisztus teljes ismeretére is valóban vágya. Pedig ma már csak ennek az egyetlen vágyának lehetne lennie, ha valóban üdvözülni szeretne, vagyis ha már végképpen megelégedve az Istentől való külön élestről, a jövevényként „más-hon”-ban való élestről, újra már csak „otthon” szeretne lenni, és már csak „az” szeretne lenni is, aki: Istennek Vele mindig, és minden eredetitől más körülmények között is, együtt élő fia. Ez esetben ugyanis, ha Isten elküldi őt valami feladattal máshová, vagyis az eredetitől más valóságok bármelyikébe is, a fiú változatlanul együtt fog élni Istennel, vagyis a más valóságokban is csak azt fogja szólni és tenni, amit Istentől az Atyjától

lát, hogy Ő szól és tesz, vagyis már soha nem fog Tőle elkülönülten élni, noha önálló örök élete is lesz, vagyis élete lesz egymagában is, azaz személyes szellemi élete is lesz, és tehát már szintén örökre éber is marad, mert többé már még csak véletlenül sem fog „elaludni”, és még csak elkábulni egyetlen teremtet mulandó világtól sem.

Ki is akkor a felébredt?

Az az ember felébredt, az a már teljesen is éber, aki ha még valamit is érez, azaz ha még valamiről itt használatos érzelve is van, az mindig legelőször az az érzés, hogy ő Istennek része, és ezért Isten mindig vele van, vagyis hogy Istennek ő az ember mértékű (léptékű, nagyságú) és értékű szellemi tudata, aki mindig és mindenhol, azaz minden körülmények között, csak azt cselekszi, amit Isten a leghatalmasabb Szellem avagy Szellemi Szeretet és Értelem abszolút egysége („Szív”) akar cselekedni, és azt meg is cselekszi. A tehát a már újra is éberré lett ember egész egyszerűen már csak Isten tudati megnyilvánítójaként gondolkodik, szól, és cselekszik, miközben Istent maga körül és magában is érzékeli mindig elsősorban szellemileg (ide értve a lelki érzékelését is), és azt követően pedig már fizikailag is, mert ezúton és ebben a sorrendben már lehet tárgyi érzelve is felőle. Ugyanekkor pedig az éber ember még azzal is tisztában van, hogy mindezt is Isten szolgálatában (Istennek és Istenért) teszi, vagyis, hogy ő tulajdonképpen Isten élő eszközeként is él, és pedig a teljes mivoltával, azaz még az ideiglenes létezésű testtudatával és testével is az Isten szolgálatára és kedvére kell lennie, és ennek megfelelően használja maga is azokat. Ha pedig valaki mindezeket nem hiszi, vizsgálja csak meg Jézus földi életét, és máris másképpen fog gondolkodni Őfelőle, és utána pedig már magáról is.

A szellemben felébredt ember valójában tehát isteni szeretet és isteni értelem abszolút egységével telített lesz, és ezért pedig már nincsen semmi kétsége, semmi „kettőssége”, azaz már nem kételkedik semmiben, mert egyenesen Isten értelme által Isten igazságairól mindent helyesen tud is, vagyis minden isteni igazságról teljes meggyőződéssel is van, azaz felismer minden tévedést is Isten igazságaival kapcsolatban, amit a megkülönböztetés isteni képességének is nevezhetünk. Az ilyen embernek a benne legbelül (még a pszichéjén és teljes érzelmi világán is belül!) jelen levő, és onnét előre jövő, azaz itt kint is eléje álló Világosság teszi tehát világossá, azaz közvetlenül maga az Isten világítja meg a szellemi világosságával a gondolkodását, vagyis ő már nem a külső megvilágítástól, a tárgyi értelem fényétől illetve értelmes tudásától lesz fénylő, azaz tárgyilag csillogó, villogó, esetleg még lángoló, hanem már igazán világos, igazán is felvilágosult vagy inkább megvilágosult lesz a Világosság isteni értelmű isteni tudásától. (A hamis fény, az itt fizikainak ismert fény tette tehát az emberi szellemi szívet vakká és süketté.) Isten a Világosság pedig közvetlenül mindig a szívünkön keresztül szól hozzánk, és ezért az éber ember bármikor meg is kérdezheti Istentől, hogy jól végezte-e itt a megkülönböztetést, vagyis hogy annak ítélte-e a kérdéses igazságot, aminek azt Isten ítéli. Helyesen ítélni is tehát mindig csak Isten után tudhatunk, és ezt Jézustól is tudhatjuk.

Az Isten Krisztusi ébresztése nélkül kivitelezhetetlen teljes felébredés közvetlen szellemi látáshoz jutást is jelent tehát, és szintén Isten kegyelméből együtt jár a tárgyi képességeket felülmúló isteni képességek közül legalább egynek, vagy azok egy részének már itt a Földön visszakapásával. (Ilyen lehet például az itt orvosilag halottnak nyilvánított emberi test feltámasztása képessége.) Az ilyen ember Isten Krisztusi segítségével maga is, és már itt legyőzte az egész tárgyi világot a tulajdon testével egyetemben, és ezért már szintén itt vissza is kapta az eredeti (isteni) szabadságát is, noha még a testét is használhatja ameddig azt Isten éltetni, és szintén az eszközeként használni akarja, vagy míg azt el- illetve át nem változtatja

tiszta szellemivé, azaz teljesen tiszta szellemi testté. Az igazi felébredés valójában tehát a teljesen anyagtalan (és mindenféle energiától is mentes!) világban való igaz öntudatára való ébredését jelenti a szellemi léleknek, vagyis Isten általa „ember”-nek elnevezett szellemi tudatának. Ez ugyanakkor pedig a lélek valóságos feltámadása (kilépése a tárgyi teste több-rétegű koporsójából avagy sírjából) illetve valóságos újjászületése is, és bizony ezzel van meg (ugyan még nem „megkoronázottan” is) az ő isteni dicsősége, és még a szintén örök boldogságát is jelentő üdvössége is. (Jézusnak mondta is Isten, hogy: „Én fiam vagy te, ma szültelek téged.”) A lélek világnak és testének való teljes meghalása nélkül, vagyis egóhalál nélkül nincsen, nem létezhet szentség, azaz örök isteniség. A régi embernek, az „óembernek” tehát mindenképpen meg kell halnia, hogy az „új ember” (Isten embere az Istenember) megszülethessen, aki tehát már örökké éber és halhatatlan.

A már teljesen is felébredt ember már tehát tisztán emlékezik is Istenre, és Isten örök lelki birodalmára, mert isteni erővel már teljesen is feltöltődött, vagyis Isten őt már mintegy újra is és teljesen is átjárta Magával. Ez pedig azt is jelenti, hogy az Isteni szeretettel és értelemmel csordulásig teletöltött emberi szív (az emberrel azonos szellemi szív és lélek tökéletes egysége) ezzel már el is jutott a felemelhetőségéhez az eredete igaz valóságába, azaz szintén Istennek és Krisztusnak köszönhetően már meg is van az Isten általi felemeléséhez szükséges „érettsége”. Isten ezek után fogja tehát őt visszaemelni a köztes isteni lét közvetlen isteni világába, az itt édenként ismert helyre, ami Isten örök világa örök kertjeként is felfogható, és amely tehát a csak innét nézve hét részre osztható Isten közvetlen országát és lakóhelyét keríti körbe (öleli védően körül), és ezért pedig hozzá tartozónak, azaz egynek is minősíthető vele. Innét pedig már csak tökéletességről tökéletességre juthat a lélek, és pedig már szintén örök jelleggel, vagyis már mindig csak növekedni fog isteni szeretetben és értelemben, miáltal pedig már teremtő képességeiben is. (Csakis ezen legfőbb értékeiben lehet tehát egyre több a lélek, és nem pedig a lelki önazonosságával, ami Isten hasonlatosságára örökké változatlan.)

Isten titkát teljesen és tökéletesen megérteni csakis Isten és Krisztus közvetlen segítségével, vagyis csak a „keblükön nyugodva” lehet

Jézus Krisztusnak az egyszerre isteni és emberi személyisége tárja fel, azaz ismerteti meg Istennek a szeretettel és étellel egyaránt azonosítható lényegének titkát, vagyis hogy Ő a szeretetével egyetemben a személyes életéből is adott nekünk, és ezáltal él Ő bennünk, mely Élet is tehát egy a szintén Isten-azonos Szeretettel. Krisztusnak kettős személyisége érteti pedig meg azt is velünk, hogy minden ember arra hivatott, hogy tudatosan is része legyen Isten szeretetével abszolút egységben levő életének, és hogy Krisztus Istenével egy Lelkében, vagyis a Szeretet Lelkében, és a szintén Krisztus Jézus megszemélyesítette Teremtő Erejében is éljen, vagyis abban a lényegi és teremtői körnek is nevezhető szellemi személyiségkörben, mely isteni személyiségkör tagjai teljesen és tökéletesen is egységben vannak az Atya személyiségével.

Krisztus tehát mindig elsősorban egy Isten szellemi személyiségével tökéletes egységben élő szellemi személy, Aki Isten által arra hivatott, hogy minden rájuk való erőszakolása nélkül feltárja az embereknek az Atya szeretetének ezen előbbi titkát, és hogy a maga szellemi lelki teljességében gyűjtse össze (magába, maga szellemi fénykörébe foglalja) azokat az Isten által *embernek* nevezett lelkeket, akik ezt megértik az Ő nekik a maga isteni értelméből adott isteni értelem által, és el is fogadják (Vele együtt befogadják magukba) Isten dicsőségére, vagyis Krisztusban, azaz együtt Krisztus lelkével vissza is térnek az Isten „házába” (mely „házat” tehát az Isten dicsősége tölt be), azaz Isten Lelki Teljességébe (a kezdetlen és végtelen, mindennél erősebb és hatalmasabb szeretetéből való, és ezért vele abszolút egy, teremtő

erővel szintén bíró szellemi értelmi teljességéből lett szellemi tudati teljességébe, aki is tehát Istennel a szeretettel egy), hogy Isten és Krisztus szellemi személyiségével már mindörökre együtt éljenek. (Így kel tehát egybe, azaz kerül egységbe a „vőlegény és „menyasszony”, és lesz meg aztán a „mennyei lakodalom”, az igazi örömnep is.) Az Istentől és Istennel való lelki élet valójában tehát közvetlen személyes kapcsolatot jelent Istennel, és pedig a jelen nézőpontból, vagyis a testi avagy tárgyi személyiségből kiindulván, és így mintegy már újra is elérvén ezt az Istennel való közösséget. Ez az „új” egység viszont csakis Isten kegyelméből adódhat meg az embernek, merthogy az ember nem hallgatva Isten tanácsára illetve figyelmeztetéseire, a jelen múlandó valósággal meghasonulva Tőle elfordultan, és Tőle el is különülve éli itt a múlandó valóságban az életét, azaz a részéről mintegy már el is szakította magát Istentől. (A vele egy lényegi teljességét képviselő részteljességével, azaz a „töredék egészével” a lélek tehát nem Istenben, vagyis az Élet Teljességében él, hanem ezzel a részegségével *meghasonulván az egymagából eszközéül teremtett tárgyszerű testtudatával* az Élet Teljessége örök valóságától „más” valóságban, vagyis a múlandó anyagi valóságban él. A személyes szellemi lélek így tehát már nem „élvén él”, azaz nem az örök fennmaradású Élet Teljességében él, hanem „élőhalott” lesz, merthogy a múlandóval gyakorlatilag is meghasonulásával nem az Isten országában „lakozónak” minősíti le magát, hanem a hibás választásának következményeként ki is utasítva onnan a „halál országa” tagja, és annak egyben a „foglya” is lett. Az előtte tehát még korlátlan szabadsággal bíró „égi madár” a saját hibájának köszönhetően beleesik tehát a „madarász törébe”. Mindaddig pedig, míg ő vissza nem tér az Isten mellett, és Istennel egységben is maradt lelki teljességébe, azaz míg az újra be nem teljesedik vele, az maga is „töredékes léleknek” fog bizonyulni Isten szemében.)

Az Isten titkait illetve igazságait, azaz végül is magát Istent az Ő Teljességével egyetemben nem teljesen és tökéletesen ismerő ember (szellemi lélek) innét tehát saját erőből soha nem tudhat fel- illetve visszaemelkedni Istenhez. A szintén itt élő, és magukat „spirituális elitként” feltüntető lelkek is tehát maguk mindig csak a jelen múlandó anyagi szféra finom fokozataira (a jelen használatos durva szintnél finomabb anyagi tudatszintekre) tudhatják felemelni magukat és tanítványaikat a különféle technikáikkal, és soha nem pedig a teljesen és tökéletesen tiszta isteni szintre. Az Isten által nem „élő víznek”, hanem egyszerűen csak „vizeknek” nevezett egész tárgyi mindenség fölött lebegő Isten Lelkének szintjére még tehát ők, a magukat „mahatma”-nak (nagy léleknek), vagy más neveken is nevezők sem juthatnak el saját erőből. A hívei és a maga szemében bármilyen erősnek bizonyul is tehát itt az önjelölt „spirituális mester” avagy „szellemi vezető”, sem ő, sem a tanítványai nem juthatnak a saját technikáikkal a „vizek” fölé, hanem a legjobb esetben is csak az egyre tisztább, vagy csak az ilyen látszatú vizekig emelkedhetnek fel innét a „zavaros vízből”, melyeket neveznek ők tévesen a minden vizek Forrásaként. Ha tehát maga az Isten nem ereszkedik, azaz nem hajol személyesen le az anyaggal meghasonult lelkeihez (lelki egyéniségeihez), és látván az ő helyes törekvésüket (újra Feléje fordulásukat, Vele egy akaraton levésüket, és a személyesen Hozzá visszatérni akarásukat), Ő maga fel nem emeli őket magához, akkor azok továbbra is ott fognak maradni ahol vannak, hacsak nem még mélyebbre süllyednek a tudatlanságukban, azaz nem egyre mélyebbre merülnek el a „zavaros vízben”, melynek legalsóbb részét a „mélység kútjának”, de a „sötétség feneketlen kútjának” is lehet nevezni. Ahogyan tehát egyetlen földi gyermek sem képes a saját erejéből felemelkedni az apjához, hanem minden egyes esetben az apja hajol le hozzá, és ő emeli fel magához, és ő öleli egyszerre a kebelére is (öleli azt körül magával, azaz a teljes erejével mintegy „beárnyékozza” a gyermekét), úgy a magát „spirituális mesternek” vagy más hangzatos neveken nevező ember sem tudhatja maga magát felemelni Istenhez, de a tanítványait sem tudhatja Isten kebelére helyezni, vagyis még az ő együttes saját fizikai és lelki erejük is kevés az Isten Lelke szintjére felemelkedéshez. (Önmagában az összes ember kiagyalt technika is tehát vajmi kevés az Istennel való közvetlen kapcsolat újbóli létrehozásához, ugyanis ez a kapcsolat-helyreállítás Isten és az Ő

Fia nélkül lehetetlen a tökéletességében magát maga megrontott, azaz megromlott ember számára.) Ugyanakkor pedig egyetlen intézményes, vagy nem intézményes egyházhoz, felekezethez, gyülekezethez tartozó pap vagy máshogy nevezett tanító ember sem tudhatja az embert felemelni Istenhez, még bizony akkor sem, ha ehhez ő a tanítványa alá veti is magát, azaz ha a hívét avagy tanítványát a feje fölé emeli is, mely utóbbi egyébként nem is igen jellemző magukat Isten vonatkozásában szaktekintélyeknek tartó vallási tanító emberekre, ahogyan a maguk nevében jövő, és magukat „mestereknek”, „szellemi vezetőknek”, vagy egyéb más neveken nevező, nem vallási rítusokkal machináló, hanem különféle technikákkal bíró „spirituális elite” sem. (Aki ugyanis az előbb leírt, mindig elsősorban Isten iránt létező, Őt követően pedig már minden embertársa iránt is való alázatot nem csak mondja, hanem állandóan gyakorolja is, az soha nem nevezi magát sem „spirituális”-nak, sem pedig „mester”-embernek, mert jól ismeri a felemelésnek is egyetlen igaz mesterét. Egyedül Isten tehát „Az”, Aki felemel a sárból, a zavaros vízből, Aki kiemel a sötétségből, és soha nem pedig egy tárgyi technika, és annak fel- vagy kitalálója fogja ezt az emberrel megtenni.) Ezekkel az önjelölt és maga nevében jövő „szellemi elit” által gyakorolt műveletekkel, technikákkal, vagy inkább csak praktikákkal is tehát még csak az ember Isten elérhető közelségébe emelése sem történik meg, hanem jóval inkább valósulhat meg a már teljes félrevezetése is. (A maga is vak vezeti tehát a világtalant, és nagyon is meglehet, hogy már egyenesen a feneketlen kútba is.) Soha nem tehát a pap-, lelkipásztor-, vagy spirituális mester-, szellemi mester-ember, vagy éppen maga az ezeknél jóval kisebb tekintélyű ember, hanem mindig is egyedül az Isten „Az” is, aki felemel, vagyis aki felemeli a lelkét Magához, és bizony azzal egyben már a kebelére is öleli (visszaállítja a lelke közvetlen kapcsolatát Magával), és úgy ossza meg vele minden titkát is, azaz tárja fel neki már a teljes igazságot is az Ő személyes Magával, és az Ő Teljességével is kapcsolatban. (Egyébként meg is van írva, hogy: „És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek...”.) Ez a közvetlen kapcsolat Istennel tehát mindig is az Ő Vele egy Lelke révén valósulhat csak meg, vagyis mindenkit az Igazságnak Lelke fog elvezérelni még az előbbieik igazságára is, merthogy Istennek minden titkára is Ő fog majd fényt deríteni, azaz a teljes megértésükhöz szükséges isteni értelmet az Atyáéval egy („a mi az Atyáé, az enyém:”) magáéból megadni az azt kiérdemelt (a bűnöket már teljesen is elkerülni, Istenhez pedig már valósággal is megtérni akaró, és eszerint is cselekvő) minden embernek az Isten akarata szerint. Az Isten akarata szerint élni törekvő, majd pedig már úgy is élő emberek fogják tehát a Lélek által Istennek a titkait már teljesen is megérteni, és fognak végül pedig már a teljes Isten-ismeretre is eljutva Isten vagy Krisztus kebelén „megnyugodni” is, vagyis már valósággal is megtérve felemeltetni Isten által az Ő személyes Magához, és Vele, és természetesen Krisztus Jézussal is, már végérvénnyel is együtt élni. Ez ugyanis az Isten teremtette embernek a „végzete”, vagyis a végső valósága.

Isten titkába az Istentől mások is be akarnak avatni bennünket

Az ember Isten titkába (a nagytöbbség előtt itt a teljességében ismeretlen Isten megismerésébe) való teljes beavatása az Isten akarata szerint történhet fokról fokra, de megtörténhet nagy hirtelenséggel is. Az istenellenes szellemiségtől eredően azonban Istené mellett létezik az *álbeavatás* is, mely csalás kategóriába sorolható megismertetés egyszerűen csak imitálja a valódi (közvetlen isteni) beavatást, mely tehát lényegében az Isten (Lényeg) megismertetése és megértetése. (A magát ezoterikus vagy kozmikus „mesternek”, vagy máshogy nevezett szaktekintélynek tartó összes lény ugyan maga is Istenre, Krisztusra, az Isten angyalaira, és isteni igazságokra is hivatkozva, de az istenellenes szellemiség törvényei illetve elvárásai szerint tevékenykedik tehát, vagyis mind csak *álbeavatásban* részesíti a saját híveit.) Ugyanezzel a hamisnak és hazugnak is nevezhető szellemi eredettel viszont még létezik a *megtévesztő beavatás* is, ami a valódi beavatással ellenkező hatás kifejtése céljával hozatott létre.

E megtévesztésnek köszönhetően van például az Ószövetségben Isten a legegyszerűbben ellenistenként felfogható Sátán takarásában, és ezért az egész Ószövetséget is világosan csak Krisztusi azaz Isteni értelemmel lehet megérteni. Az Újszövetség Jézus Krisztusi értelmezése által tűnik tehát csak el a lepel az egész Ószövetségről is, mely benne is jelen lévő világosságot (isteni értelmet) előlünk eltakaró sötét lepel valójában tehát a sötétség fejedelmének műve. Ennek köszönhetően nevezik a Gonoszt szolgáló testi emberek nagy „szakértelemmel” az Igaz Istent „Sátán-Istennek”, vagyis olyan Istennek, aki abban leli örömét, ha embereket gyilkolhat vagy gyilkoltathat. Ez persze egyáltalán nem az igazság Istenről, hanem csak szemem szedett, vagyis pusztán csak tárgyi értelemmel szerzett hazugság Istenről, mely hazugságnak is tehát a szülőatyja a Sátánnak is nevezett Gonosz, vagyis az istenellenes szellemiségek fője avagy feje, azaz az Igaz Istent ellenző lények vezető hatalma.

Már valósággal is tehát mikor és hogyan érthetjük meg akár csak az ószövetséget is?

Az ószövetség még csak az elavult (mert a maga eredet-szintje alá süllyedt vagy „esett”) lelki alkathoz (a magát elsődlegesen vagy kizárólagosan testi embernek vélő, vagyis az életet a testtel azonosító lélekhez) szól, az újszövetség viszont már az *új emberhez*, az időközben (valódi önmagát, és a köztes létbeli eredeti szerepét illetve helyzetét is újra felismerve és megismerve) megújult, azaz már mintegy újjá is született lelki alkathoz (szellemi lélekhez), aki Krisztus Jézusnak köszönhetően világosan tudja, hogy ideiglenes jelleggel fizikai testet öltött magára, vagyis most általa anyagi életet is él. A Bibliát éppen ezért „megtompult” elmével (kizárólagosan anyaginak vélt értelemmel és tudattal, azaz részünkre Krisztus a magáéból adhatja legtisztább isteni értelem nélkül) olvasva mintegy lepel alá kerül az isteni beszéd szellemi értelme, mely csak az ószövetség olvasásakor fel sem fedődik, merthogy a lepel Krisztusban tűnik el az ószövetségről is, vagyis akkor, amikor a lélek már Krisztusban (Krisztus szellemi minőségű lelki teljességében, azaz Krisztus Lelkében) van, és az Ő neki adott isteni értelme által megéri Isten minden beszédét mind az ószövetségben, mind pedig az új szövetségben. János pedig erről az isteni megismerésről és megértésről így beszél: „De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az Igazat, és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az Igaz Isten és az örök élet.”

Ami titokba tehát az Istentől mások akarnak beavatni bennünket, az egyáltalán nem az Isten titka, hanem az istenellenes szellemiségek főjének és híveinek koholmánya csupán, amivel is ő, és a hívei is, csakis a maguk és érdekcsoportjuk hasznát keresik, és nem pedig egyedül már csak az Igaz Istent, mint azt oly buzgón hazudják. Krisztus helyett továbbra is rájuk, vagy rájuk is hallgatva még tehát csak az ószövetség isteni értelme sem fog előttünk soha feltárulkozni, azaz isteni értelem hiányában még csak azt sem fogjuk tudni teljességgel és valósággal megérteni, hanem annak is csak a tárgyi értelmét leszünk képesek felfogni, mint ahogyan ezzel a testi emberi „szakértői” illetve „szaktekintélyei”, vagy éppen a magukat „szellemi mestereknek” nevező „energia-adók” illetve „energiakereskedők” maguk is vannak.

A megvilágosodás és Isten itteni megvalósítása

A megvilágosodás az igaz valóságnak és az Igazságnak tiszta és helyes tudása, azaz a múlandó valóságban illetve világban elérhető tökéletességű megismerése. A megvilágosodás itt tehát érzésszerűen illetve tapasztalatszerűen (de soha nem tárgyi érzésként és nem tapasztalásként!) is a tudtunkra hozza, azaz megismerteti és megérteti velünk, hogy valósággal ki is,

mi is a Valóságos Isten. A megvilágosodást megelőzően azonban az Isten fogalom az ember számára még csak elméleti tud lenni, vagyis az Isten ismerete ekkor még csak elmei szintű, viszont pontosan ennek az elméleti szintnek kell szellemi gyakorlati szintűvé válnia a jelen körülmények ellenére is. (A „lelki gyakorlatoknak” valójában az elsősorban szintén az Istennel azonosítható szellemi életnek anyagi körülmények között is való gyakorlását, azaz itt is megélését kellene jelentenie, amit Jézus „élvén élésnek” nevez.) Az ember a valós megvilágosodástól kezdve már tehát mindig elsősorban szellemi lélekként él a földön, aki míg a teste él, tárgyi gyakorlatilag is éli az életét, éspedig úgy, hogy Istenről, és a Vele egységben lévő valódi mivoltáról már soha többé, azaz még csak egyetlen pillanatra sem feledkezik el, az eredetétől más körülmények, és e körülmények testen keresztül rá is való hatása ellenére sem. A megvilágosodás lényegében tehát nem is egy új dolog a szellemi lélek számára, hanem egyszerűen csak az eredeti természete jelen körülmények között is értéke és kinyilvánítása. Felfoghatjuk ezt úgy is, hogy a valóságos ember a már tehát mintegy újra is megvilágosodott ember, aki tisztában van az Istennel való közvetlen élő kapcsolatával is, és igyekszik ezt meg is élni.

Az Isten megvalósítása pedig az, amikor az ember már mint csak tudatos szellemi tudat, azaz mint tisztán szellemi minőségű tudatos élet éli meg az Istennel való egységét az ennek tehát tudatosan is történő felismerését követően. Az ember (szellemi, azaz isteni tudat) tudatos egysége Istennel először azonban még csak korlátozott módon valósul meg. A szellemi léleknek itt ugyanis a jelen nézőpontból kiindulva először saját magát kell teljesen megismernie, mert csak ezzel történhet meg a teljes felébredése is, vagyis a ráébredésre a valódi és teljes önmagára. Ez is azonban még csak önmegvalósításnak (a teljes és tudatos önvalónak a jelen körülmények között is történő megvalósításának) nevezhető, vagyis ezzel a megvalósítással (beteljesedett szellemi lélekként való nyílt felállással, vagyis az Igazságban való megállapodással) még nem történik meg az Istennek is megvalósítása. Az Isten megvalósítás is ugyanis csak fokozatosan érhető el a lélek számára. Ahhoz Istennek még intenzívebb és állhatatosabb, feltétel nélküli, és saját magunktól való indíttatású őszinte és önzetlen szeretete szükségeltetik. Az önmegvalósítását már elért embernek, aki az Istenszeretetének köszönhetően már az Istennel való korlátlan tudatos egység megvalósítása határán is áll, akár tehát még igen hosszú évekbe is belekerülhet, mire Isten megvalósítására is eljuthat Isten akaratá szerint.

Az Istenmegvalósítás először tehát még csak teljes önmegismerést jelent, vagyis a szellemi léleknek beteljesedett, önmagát, és az Istennel való egységét is ismerő állapotát, amikor is az ember Isten közvetlen jelenlétét már mintegy legfinomabb édes ízként vagy illatként érzi is, ámde ez a tapasztalat még nem állandó, vagyis Istennek ezen érzékelését az ember el is veszítheti, és általában el is veszíti. A megtörtént Istenmegvalósítás tehát még nem ez az előbbi, akár misztikusnak is nevezhető „Istentapasztalat”, merthogy az már nem is tapasztalatszerű, hanem Isten akaratára állandósulttá lett korlátlan (Isten által minden korlátozása alól felszabadított) tudatos egység Istennel, amit tehát többé már nem lehet elveszíteni, mint egy tapasztalatszerű lelki érzékelést még a tárgyi tudathoz is kötődötten, mert az, ha már teljesen is megvan, akkor soha többé nem elveszíthető semmilyen körülmények között, de semmilyen hatásra sem.

Ahhoz azonban, hogy akár csak a megvilágosodásunk, vagy a vele azonosnak is vehető felébredésünk és felállásunk, azaz a teljes önmagunk tudatos ismeretének nyílt felvállalása megvalósuljon, teljes és igazi őszinteségre, és ugyanilyen alázatosságra is szükségünk van. Soha nem tehát a testi (magukat a testükkel azonosító) emberek őszintesége és alázatossága az, ami bennünket akár csak az önmegvalósításunkhoz is eljuttathat. Azok ugyanis mind önzésen alapulnak, és így inkább juttatják a teljes sötétségbe (a valódi magáról, és Istenről is való teljes tudatlanságba) az embert, mintsem a valódi megvilágosodásához. Az Istennel való

tudatos, teljes és tökéletes egységbekerüléshez is tehát nem ez az előbbi alapú őszinteség és alázat szükséges, hanem a teljes és valódi őszinteség és alázat, vagyis az, hogy az embernek ezek a lényegi (Istentől való) tulajdonságai is állandó jelleggel legyenek meg. Az Isten itteni megvalósításához már tehát csak isteni tulajdonságai lehetnek a léleknek, azaz az Istenétől más tulajdonságai többé már nem lehetnek. Ennek megvalósulása szintén folyamata során ugyanis már mintegy újra is belépünk a saját magunk, és mindennek, ami még van, és még végtelenül lesz, a Forrásába, vagyis egyre közelebb kerülünk az egyetlen igaz Valósághoz: Istenhez, míg végül aztán már tudatosan is megéljük a Vele való egységünket. Nekünk Isten-tudatoknak ez a Valóság tehát a mi örök-állandó örömünk, azaz valódi (soha el nem múló) gyönyörünk és boldogságunk, mert Ő mindezekkel a jókkal is egy, és ha mi Vele tökéletes egységben vagyunk, akkor mi is ezek vagyunk, vagyis mi is örökké boldogok, illetve mi is az Örök Boldogság vagyunk. Nem véletlenül vágyik tehát az ember a jelen körülmények között is az állandó boldogságra. A világosságával ugyanis már korábban is bírt, csakhogy ezt ő a minden figyelmével már csak a múlandóra fókuszálásával elfelejtette. A megvilágosodás tehát nem is egy tőlünk távol levő dolog, melyet úgy kell elérnünk, hanem az itt is létező szellemi fejlődésünk által tudatosan is visszakörülhetünk ebbe a valódi önmagavalónk számára még tehát csak nem is állapotba vagy tapasztalásba, hanem a már valóban tiszta Tudatba, illetve Annak tiszta tudásába is, vagyis a mindentudó és mindenható Istennek Vele egy Szellemi Tudatába (Lelkébe), Akinek a teljességünkkel részei, azaz magunk is Isten-tudatok vagyunk.

Az emberi tudat és az Isten-tudat között a legszembevetőbb különbség valójában tehát a korlátozottság, lényegében azonban az emberi tudatnak, vagy ahogyan ő ma nevezi: az „anyagtudatnak” vagy „földi emberi tudatnak” a tökéletlensége, mely a szellemiről való tudatlansága, és a múlandóhoz való szoros és többnyire kizárólagos hozzákötődése révén is kifejeződik. Az emberi tudat csak tehát földi (tárgyi) életet akar élni, állandóan az anyagvilágban akar maradni, vagyis a múlandóban leli minden örömét és boldogságát, melyek nevezetesen a földi család, a testi emberek társasága, anyagi dolgok és történések, azaz számára ezek az állandónak vagy öröknek semmiképpen nem mondható földi élvezetek bizonyulnak a legszükségesebbnek és legfontosabbnak. Az isteni avagy Isten-tudat számára viszont a legszükségesebb és legfontosabb Isten, Akivel ő egységben van, és aki Örök Öröme, Üdvösségnek (Örök Boldogságnak), és Igazságnak is nevezhető. Más, azaz múlandó kincse neki tehát nincsen. Az emberi tudat éppen ezért az isteni tudatnak folyton azt bizonygatja, hogy a helytelen életfelfogásával még csak a közelében sincs az igazságnak, vagy akár csak a beteljesedésének (a teljes önmaga ismeretének, azaz a valódi fel- illetve megvilágosodásának) is. Ámde eme üres hősködések ellenére is az Istennek tudata világosan tudja, sőt érzi is, hogy Isten az Igazság benne van, és hogy ő egységben van Vele, valamint azt is világosan tudja, hogy Isten közöttünk, és körülöttünk is ott van, és mindenben benne is van, és hogy még ott is Ő van, ahol mi a korlátozott képességű szemeinkkel a „semmit”, vagy már „semmit se” látunk, mely semmi-látás is tehát egy ki is fejezett bizonyíték az emberi tudat korlátoltságára, mintsem a mindent helyesen és teljes körűen tudni (tökéletesen ismerni) képes mivoltát igazolja. (Már ugyanis rég bizonyosságot nyert az is, hogy ahol az ember a semmit látja, ott bizony nagyon sok „valami” is létezik. A „semmit se” látásra pedig az embernek nemhogy a szeme, hanem még csak a szintén korlátozott értelme sem lehet képes, és ezért ezt a „látványt” soha egyetlen emberi tudat sem tudta még csak „körül-belül” leírni sem, nemhogy teljes körűen és a részleteiben is meghatározni is tudta volna, hogy mit is lát vagy ért a „semmi se” megfigyelése során, amire egyébként hogyan is lehet akár csak figyelni is?)

Az emberi tudat igazságával szembeni valós igazság tehát az, hogy Isten, az egész menny, és természetesen az egész anyagi világ is, ahogyan Istenben, úgy a mi szellemi tudati teljességünkben is benne van, vagyis pontosan a mi valódi (isteni, szellemi, azaz örök) tudatunk az,

ami összeköti a mi emberi tudatunkat a jobb megértés végett Mennynek is nevezhető legnagyobb és örök Világossággal. Ezzel szemben az emberi tudat általános esetben csak a múlandóval, vagyis mindig csak a tűnékeny valóságokkal van összekapcsolódva, és csak ezekkel akarja örökre összekapcsolni magát az isteni tudatot is, vagyis magával őt már nem is csak meghasonulásra, hanem már azonosulásra is készíti. Azonban ennek ellenére is nem is csak az emberi tudatnak, a testtudatnak van szüksége az isteni tudatra, hanem annak is szüksége van a testre ahhoz, hogy annak révén (azon keresztül) önmagát, önmaga révén pedig már magát az Istent is meg tudja valósítani itt a múlandó körülmények között is. Ha tehát ide a Földre is le akarjuk hozni a Mennyt (magunkkal el akarjuk hozni, azaz meg akarjuk valósítani itt is Istent), vagy akár csak a saját isteniségünket akarjuk itt is megvalósítani, akkor azt itt csak a testen keresztül tehetjük meg. A test képezi ugyanis itt a kinyilvánítás illetve megvalósítás eszközét, hiányában ezek itt lehetetlenek lennének. Lélek általi testben és testtel (tárgyi forma szerűen) történő Istenmegvalósítás avagy Istenkinyilvánítás csak tehát itt az egész anyagvilágot is jelképező földön tehető meg, azaz végezhető el, vagyis más valóság-rendszerekben erre még csak lehetőség sincsen, mert ez az Isten akarata. Amely léleknek tehát az önmegvalósítás, vagy az önmegvalósításával egyben már az Isten itteni megvalósítása is a célja, annak ebbe a világba kell jönnie jövevényként, és testet (emberinek nevezett, szilárd látszatú életformát) kell öltetnie magára, mert nélküle itt nem lehetséges a lélek isteniségének kinyilvánítása, és ennek hiányában pedig már az Isten itteni megvalósítása sem. Ehhez kell tehát magunkat, mint szintén léteket teljesen átalakítani, vagyis Isten segítségével a szellemi lét- és élettudatunk teljességét már mintegy újra is örök létezésűvé tenni, és ezt attól fogva már úgy is élni meg az itteni, vagyis a mennyeitől „más” körülmények között is. A „Magas-ságos Eget” illetve Vele együtt az „egeket” csakis tehát így lehet ide a földre lehozni, vagyis a mennyei Boldogságot az Ő teljességével egyetemben csak ezúton lehet megvalósítani itt a földön is.

Bővebben a megvilágosodásról illetve újjászületésről

Itt a Földön soha nem az anyagi jólétünknek, biztonságunknak, kényelmünknek, és a fizikai fejlődésünknek kellene az elsődleges célunknak lennie, hanem a lelki önmegvalósulásunknak, vagyis az Istennel egységben lévő szellemi lelkünk jelen valóságban is való nyilvánvalóvá levésének, mely lelki önmegvalósulás egyben a lélek megvilágosodását is jelenti. Tele anyagi vágyakkal, és anyagi dolgokért való lelkesedéssel ugyan már felvilágosult és megvilágosult embereknek tartjuk magunkat, de igazából mégsem vagyunk azok. Így azonban még csak nem is lehetünk azok, mert a megvilágosodott ember (lélek) állapota az, amikor az már felette áll az anyagi értelemben vett lelkesedésnek, és vágyaknak is, merthogy már valósággal is sikerült minden anyag és anyagi fölé kerülnie. Ez állapotában a lélek tehát már semmilyen világi dologért, vagyis már semmi múlandóért nem tud lelkesedni, és ezekre még csak vágya sincsen, azaz már semennyire sem ragaszkodik hozzájuk. Az itteni körülmények ellenére is lelki életet élés adja tehát a lehetőséget az itt az illuzórikus valóságban is létrejövő lelki megvalósulásunkra, és bizony ehhez még csak az itt korábban még tisztán fizikainak vélt önmagunkat sem kell totálisan feladnunk, hanem egész egyszerűen csak azt is át, lényegében azonban vissza kell adnunk Istennek a Mindenek Forrásának, ahogyan vele együtt a teljes (mert a részleges tárgyi állapota feladásával már be is teljesedett) lelki önvalónkat is.

A már igazán önmegvalósultnak nevezhető, mert valódi öntudatára teljesen felébredt lélek pedig, mivel újra tisztába lett az eredeti anyagfölötti mivoltával, már habozás nélkül engedelmeskedik Isten hívó szavának illetve vonzásának, azaz már minden feltétel nélkül szorosan követi Őt, ami azt jelenti, hogy lényegével már Istennel együtt „jár” (él). Már tehát

csak az Ő akaratának megfelelően él a jelen körülmények között is (lényegében már azt teszi, amit Isten tesz, és azt szólja, amit Isten szól), amivel pedig már olyan szintű megvalósulásra is eljuthat, melynek révén már újra képessé válik meglátni a teljes és igaz valóságot, akár tehát itt az illuzórikus valóságban élve is. Teljes és tiszta képe lesz tehát az igaz valóságról, és ezt a helyes világképet illetve világnézetet aztán már a magából (szellemi tudatából) történő kivetítés révén át is tudja adni másoknak, akik így maguk is élő hitet nyervén, szintén elfogadhatják és befogadhatják a Teljes Igazságot, vagyis az egyedül igazán valós VALÓSÁG-ot, és ugyanezen kivetítéses módon tovább is adhatják a VALÓSÁG ismeretét, mely feladatuk teljesítése révén pedig aztán akár már maguk is szembesülhetnek is ezzel az egyetlen IGAZSÁG-gal, vagyis szemtől szembe is megláthatják ISTEN-t.

Ahogy pedig a megvilágosodás, úgy a megszabadulás, felszabadulás, a szabadság, lényegében azonban az „újjászületés” is, soha nem a test és testtudatosság számára van. Ahhoz ugyanis, hogy újjászületettek legyünk, éppen, hogy a velük való azonosulásunkat kell feladnunk. (Jézus ezt úgy fejezte ki, hogy az embernek meg kell tagadnia magát, hogy újjászülethessen.)

Aki tehát valóban az „ember”, „az” az ego (tárgyi én, tárgyi elmei én) megtagadásával illetve a maga számára elvesztésével (az Istennek történő feláldozásával, azaz annak mintegy a megfeszítése általi megszüntetésével, lényegében azonban maga általi és magával együtt történő átadásával) kerül tehát vissza az illúzió valóságából a Valóságba.

Az igazi megvilágosodás is lényegében tehát az, amikor az ember isteni lelke (isteni énje) az anyagi valóságban is élő valósággá válik, vagyis amikor benne és általa is megtörténik az Isten itteni megvalósítása, ami tehát egyben az ember önmegvalósítása is.

A megvilágosodás még azonban az emberi lény, mint szellemi tudati lény szellemi tudati képességeinek jelen körülmények között is megvalósulható teljes kifejlődéseként is felfogható. A megvilágosodás az Isten által „ember”-nek elnevezett szellemi tudat legmagasabb szintjén való, azon mintegy már újra is megtörténő megállapodást jelenti tehát, amikor is Isten emberi szellemi tudata teljességgel is élő valósággá válik itt a fizikai körülmények között is.

A megvilágosodás elején viszont még csak tapasztalni akarjuk az előbbi legbenső (valójában legfelső elhelyezkedésű) valóságunkat illetve igazságunkat jelentő szellemi tudatunk teljességét, mint határtalan és örök valóságot, majd pedig már meg is állapodunk annak szintjén, vagyis Isten segítségével már mintegy újra is azok leszünk. Ez lényegében tehát azt jelenti, hogy a megvilágosodott ember ugyan még benne él a folyton változó, és múlandóság alá is vetett valóságban is, de a szellemi tudata igazán már nincs kitéve a tárgyi érzelmeknek, az elme és test szenvedéseinek, hanem az szó szoros értelemben szilárdan megáll az eredete valóságában, a tárgyi látszatú tudata pedig belenyugodván a véges mivoltába önként visszavolvad bele, noha itt az a korábbi szövetségese a test haláláig még nagyon is tevékenynek látszik. **Az érzelmek, gondolatok, elme, test, tér és idő fölött álló nem anyagi tudat teljességének itt is élő valósággá válásáról van tehát szó, akinek az érzékelése se anyagi szintű, hanem csak ismeri azt is.**

Az előbbiek fényében viszont már nem nehéz megérteni azt sem, hogy a valódi „mennyei kapuja” az ember saját, Krisztus a Megváltó Isten által megtisztított, és ezért Vele és Istenével mintegy már újra is egységbe került szellemi tudata (ha úgy tetszik: „kettős”, „két szárnyú”, vagy „ki-be nyíló kapu”, mely tehát egyaránt nyílhat a szellemi valóságra és a fizikai valóságra is). A „mennyei ajtaját” (szentségbe nyíló „ajtót”) azonban mindig is csak maga Krisztus Jézus, az Atyával és Szent Lelkével egylényegű, vagyis abszolút egységben levő Fiú jelenti. Az ember Isten-fiúságának már mintegy újból is történő megvalósulása, azaz maga a Jézus által lepdázott Isten-hasonlatos „ember” tehát a „kulcs” a „mennyei ajtajához”, mely

az Isten országába nyílik, vagyis Aki az oda bejutást a fiúságát itt már mintegy újra is elért („újjászületett”) embernek már nem is csak lehetővé teszi, hanem egyben biztosítja is.

A szellemi újjászületés gyakorlatilag pedig az, amikor már meg is éljük az egységünket Istennel, és természetesen az isteni egységgel illetve isteni teljességgel is, azaz amikor Istennel együtt éljük meg az egységünket minden emberrel, minden élőlénnel is. Lényegében azonban már akkor megtörténik az újjászületésünk, amikor már mindenben csak Őt látjuk, csak Őt éljük meg, és pedig úgy, hogy közben a Vele való egységünknek is a tudatában vagyunk, és mindig így is maradunk. Ez utóbbi pedig először még csak abban realizálódik, hogy már mindig magunk mellett és előtt, azaz mintegy tehát a jobbik felünkként érezzük Istent. Amikor pedig már folyamatosan halljuk, esetleg látjuk is, hogy Isten mit beszél és tesz, akkor itt az anyagi valóságban, már mi is csak azokat szóljuk és tesszük, lényegében azonban ekkor már maga az Isten szól és tesz általunk.

Az *igaz ember* minden élőlényben, de mindenhol másutt is, csak az Istent látja tehát, és ugyanakkor minden élőlényt és dolgot Istenben lát, beleértve ebbe saját magát is. Az *Isten-tudatú ember* még tehát a nem hívő emberben is látja az Istent, és őt is az Istenben látja, és nem pedig Rajta kívül, mint az ezt tévesen hiszi, ha még nem megtagadván is Őt egyáltalán valamit is képzel Istennel kapcsolatban.

A *megvalósult ember* világosan tudja tehát, hogy: **Isten soha nem egy rajtunk kívüli testi hozzánk hasonló, vagy ugyanilyen testű, de hatalmas nagyságú, vagy hatalmas fizikai erejű illetve képességű lényt jelent, hanem egy mindig velünk lévő, felülmúlhatatlan képességű, szerető szellemi Atyát, akivel ő egységben, azaz együtt él. Mivel pedig a megvalósult lélek már mintegy újra is teljesen ismeri a Mindenható Istent, úgy él itt is, mint egy minden gondtól és aggodalomtól mentes gyermek. Amikor tehát azt látja és hallja, hogy a másik emberek az általuk igaznak vélt anyagi valóságról beszélgetnek, egyszerűen csak mosolyog rajta, mert őrá (a valódi önmagavalójára) ez a beszéd, ahogyan az egész anyagi valóság is, már semmilyen szinten nem hat.**

Az Isten szintén Jézusban bemutatta igazán nagy lélek, vagyis az itt a Földön már teljesen és tökéletesen felszabadult, megvilágosodott illetve megvalósult lélek pedig az, aki mintegy innét indítottan is elérte az isteni természetet, és mint maga is isteni természetű ember (Isten-ember) már véglegesen is meg is tudott állapodni abban, vagyis a teljes (mert már beteljesedett) lényegével már mintegy újra is Istenben van, Akivel ezzel viszont a teljes lényege már tudatosan is egységbe került, és tehát már örökre maradt is. Az Istennel való ezen tökéletes egységét elért ember (lélek) éppen ezért már nem áll az anyagi természet irányítása alatt, vagyis, noha a testére annak haláláig továbbra is érvényesek maradnak az anyagi természet törvényei, ő maga többé már nincsen az anyag hatalmában. Őt már tehát a lelki, vagyis az isteni természet irányítja mindenben. Minden figyelmét ugyanis már csak az Istenre fordítja, és ettől őt már senki és semmi nem tudja eltéríteni, mert már nem is gondolkodik máson, mint csak Istenen. Az igazán nagy lélek ugyanakkor pedig már csak Istenért dolgozik is, azaz mindenütt és mindenkor mindent Őerte végez, vagyis többé már nem magáért, nem másokért, hanem már csak Istenért és Istennek teszi, amit tesz. Igazán fényes avagy ragyogó jövő csakis tehát arra vár, aki megismeri és megérti Istent, és újra élő kapcsolatba, azaz egységbe kerül Vele.

Az önmegvalósítás végső foka is gyakorlatilag tehát az, amikor az isteni öntudat teljesen felébred az emberben, és azt egy még hatalmasabb, azaz már a Leghatalmasabb Erő ragadja magához („kebelére öleli”, azaz közvetlenül magához vonzza), Akivel az eggyé válik. Ezzel születik tehát „újjá” az ember, vagyis lesz „új emberré”, és lesz egyúttal már Isten „kebelében” is, vagyis lesz Valóságos Emberré a Valóságos Istenben. Ezt követően pedig a Valóságos Ember közömbös szerű (vagy inkább olyan egykedvű-féle) lesz a múlandó anyagi világgal szemben, viszont már nem idegenkedik annak egyetlen részétől, és résztvevőjétől

sem. Kétségkívül tudja ugyanis, hogy az itt látható minden jelenvalóság, mivel ő Istennel tökéletes egységben van, mind belőle is származó, azaz belőle is van, és ezért vele szintén egy, csak mivel az mind illuzórikus valóságú, nem csak hogy belőle merült fel a maga felszínére, hanem bejárva pályáját majd belé is fog visszasülyedni. Beléje fog tehát minden visszatérni, azaz bele fog olvadni az Istenével tökéletes egységben levő tiszta önvalójába, mint ahogyan ezt a végtelen nagy látszatú óceán hullámai, illetve annak tajtékai is teszik, mikor belesimulnak, azaz visszatérnek a végtelen nagy víz nyugalomába. A megvilágosodáshoz az elmének is tehát önként, vagy ha nem önként is, de végül már teljességgel oda kell adnia magát a „szívnek”, azaz mintegy nyomtalanul vissza kell olvadnia az isteni szellemi szeretet és értelem abszolút egységébe, vagyis mindenféle kivagyiság és memória nélkül kell a forrásával eggyé válnia. Istennek, a minden „szívet”, és még minden „más”-t is, ami van, magába foglaló leghatalmasabb „Szívnek” történő önátadás lényegében tehát magában foglalja az elménk illetve elmei énünk szintén Istentől és Istenből való tulajdon szívünknek való visszaadását is. Így leszünk tehát „beteljesedve”, és leszünk „mi hárman egyek” ebből a jelen sajátságos nézetből szemlélvén is.

Jézus pedig az előbbieket így summázza:

„És én azt a dicsőséget (abszolút egységet képező isteni szeretetet és értelmet), melyet nékem adtál, ő nékik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy vagyunk:

Én ő bennük, és te én bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, ...” Ha tehát ezt az isteni egységet a Jézustól kapott isteni értelem és szeretet révén megértjük, és meg is éljük, akkor már valósággal is meg fog történni a lelki megvilágosodásunk illetve újjászületésünk. Ha viszont megélni még nem tudjuk a szellemi lelki egységünket Istennel, Krisztussal, a többi embertársunkkal, és a többi élőlénnel, akkor még csak szájalhatunk róla, hogy már magunk is megvilágosodott „mesterek” vagyunk, mert bizony, hogy ez esetben még mi magunk is igen messze vagyunk a lelki itteni megvalósulásunktól, megvilágosodásunktól, és persze az ugyanezt jelentő újjászületésünktől is.

Felkínálom a valós megvilágosodásod lehetőségét,

amennyiben a tiszta tudatod ragyogó fényében már magad is csak tökéleteset akarsz alkotni...

Igazán nyugalomba akarsz kerülni, igazán nyugalomban akarsz lenni? A teljes világossággal, békében és szeretetben szeretettel akarsz magad is tökéleteset alkotni? Vagy egyszerűen csak tökéletes akarsz lenni? Ha igen, akkor dobod ki a tudatodból az összes szót illetve fogalmat, és meg fogod látni, hogy ekkor ott nem is a hibásan elvárt ürességgel fogsz szembesülni. Ami ugyanis a „ház” kitakarítása után ott marad: az a „semmi” látszatú abszolút te vagy, aki az Abszolútnak bizony, hogy a része. Magadban így láthatod tehát meg a teljes világosságában illetve teljességében az Abszolútot, Aki tehát benned is van, és ugyanakkor pedig te is Benne vagy. Az ember egyébként ezzel a teljes kitakarítással már meg is tagadta a személyiségét is, vagyis a múlandó tárgyi önmagát. (Jézus magát kiüresítése is tehát elsősorban erre vonatkozott, és nem pedig a testére!) A nem ehhez szokott emberi elme ilyenkor azonban félni kezd, mert nem akarja elveszíteni önmagát. Pedig ha valóban jót akarunk magunknak, akkor ezt a tárgyi elménket mindenképpen meg kell feszítenünk (mozdulatlanságba kell kényszerítenünk), persze csak, ha valóban az „örök nyugalmat” (a békés teremtetést, a mindig csak jót, azaz örökké csak tökéleteset teremtetést) akarjuk magunknak. Jobb azonban, ha mi magunk is ezen vagyunk, merthogy a testtudatosság és a test napjai egyébként is meg vannak számlálva. Ha tehát itt a fizikai létben nem sikerül újra a tiszta szellemi tudatosságunkat, vagyis az igazi önmagunkat megismerni, akkor majd újabb időlegesen létező

tárgyi vagy tárgyszerű formába vagy formákba kerülten, de akkor is mindenki mindenképpen el fog jutni a tiszta tudatossága, és azzal egyben pedig már maga az Abszolút ismeretére, és Őt magában, magát pedig Őbenne megélésre is. Ez ugyanis az embernek is az igazi „végzete”, vagyis a végső valósága, az egyedül igaz valósága. A meg nem nyilvánult és a megnyilvánult lényegi azonosságára kell tehát eljutnia minden embernek. E kettő ugyanis egy, és nem pedig egymástól különbözőek, mint amit a megnyilvánult lét- illetve életformák mutatnak magukról. Minden forma is azonban csakis látszatra lehet egymástól különálló is, merthogy minden, ami egyedileg is van, az mind a *teljes megnyilvánulásnak* egy-egy része („töredéke”), mely maga is a *teljes egészet* igyekszik valamilyen szinten megjeleníteni. Az Abszolútból származó, és a Vele egy Tiszta Tudatossága Egészével azonos lét- illetve *életerő* valójában tehát forma nélkül is van, vagyis **önmagában is létezik**, merthogy az maga is abszolút. A tudós magiszterek ezt a mindenek fölötti Erőt, de legalábbis annak fizikai azaz tárgyi látszatát nevezik „tisza energiának”, melyet ők a kiagyalt gépi szerkezeteikkel meg is akarnak fogni, azaz: **fölte is uralkodni akarnak**. Mindeddig azonban ez az iszonyatosan nagy Erő, még a legparányibb részével is könnyedén kisiklott a markukból. Hát ők egyszerűen csak emiatt **fölte is való uralkodás miatt** keresik-kutatják oly buzgón az *élet forrását* az anyagban, ámde ott azt nem lelik!

Az általunk tehát most még csak „Isten”-nek nevezhető Legfelsőbb Erőt azonban nem is olyan nehéz még csak elképzelni sem. Ha ugyanis másképpen nem megy, akkor Istent képzeljük úgy el, hogy a Vele egy Tiszta Tudatossága átlátszó üvegtisztaságú és végtelen nagy víztengerén (a Bibliában „üvegtengeren” mert a szellemi „vizeken”) is „trónoló” (uralkodó) Szellemet, vagy, ha úgy jobban tetszik: legtisztább Szellemi Értelmet és Szeretetet, aki magából végtelen sok mindent kiötleni, de azokat magába visszatéríteni és visszavenni is tudja. Magunkat pedig képzeljük el egy ugyanebből a víztengerből merített vízként egy „edényben”, vagyis a jelenlegi testünkben. Ezután pedig azt képzeljük el, hogy ez az edény belesüllyed, és végül már el is elmerül a végtelen tengerben a benne lévő vízzel egyetemben. Láthatjuk tehát, hogy az edény avagy forma még mindig ott van, viszont a benne lévő víz az edénynek tengerben való elmerülésével már egyesült a végtelen tenger vízával, azaz már nem érez semmiféle minőségi különbséget a tenger vize, és maga között, mert most már maga is tudja, hogy annak mindig is, vagyis még a tőle való korábbi elkülönült állapotában is a része volt. (Isten tehát valóban elkülönítette a vizeket egymástól, ámde csak képletesen, vagyis csakis a formájuk révén!) Most pedig azt is képzeljük teljes nyugalommal el, hogy az edényben lévő víz viszont továbbra is szemtanúja lehet az edényének, míg az is lassan fel nem oldódik a végtelen tengerben, ahonnét valójában maga is vétetett. Így lehet tehát az ember az Abszolúttal maga is egy, ha közben még a testét is használja, amíg azt neki lehet, azaz míg arra neki az Abszolút lehetőség ad.

Az ember itt a fizikai síkon valójában tehát egy „párafelhőként” (víz-testként) is létezik, de ha elfogadja annak igazságát, hogy ő sem nem ez a test, sem nem az elméje, hanem még az azoknak figyelőjén is túli, akkor, és csakis ezzel meg fog növekedni az ő világossága (önfénye illetve önragyogása), és lesz végső vágya a tisztasága, és minden cselekedetében irgalmassága, és valójában ez a belső lepárlódás az, amely aztán már őt át-, még inkább azonban visszaviszi a félelemnélküli szeretetnek világába, az Abszolút világába, ahonnét ő valójában származott.

Amikor tehát az ember már tisztában van azzal, hogy ő nem a test, nem az elme, de már nem a szavak sem, amikkel ezt is kijelentheti illetve kifejezheti, akkor van önmagánál illetve önmagában, vagyis akkor önmaga, akkor megvilágosult, és valójában csak ezt nevezhetjük „ön-megvalósításnak” is, viszont annak is csak azért, hogy az ezen eredeti állapotuk felől még tudatlanok is újra elérhessék ezt az abszolút létállapotukat, vagy ha úgy még mindig jobban teszik: „üdvösségüket”.

**Jól vizsgáljuk meg az önismeretre és „spirituálisra” tanítóinkat,
mert a legtöbbjük még magát is becsapja**

Amikor az isteni szelleme, és a magából teremtetett tárgyi tudata, azaz a testtudata és teste között „elhelyezkedő” szellemi lélek (a mindig elsődlegesen Istennel, és Őt követően pedig a szellemével is egységben élő valóságos ember) maga is a tárgyi tudatában keletkezett érzelmekkel van tele, azaz a tárgyi tudatán keresztül tárgyi érzelmekkel van telítve, akkor bizony ezek az érzelmei uralják őt, és persze még az, aki ezeken az érzelmein keresztül befolyásolni tudja őt. (Ezzel tehát ki-szolgáltatja magát nekik, azaz Isten helyett valójában őket szolgálja.) Ha viszont kiüresíti magát még ezektől az érzelmektől is, és már helyettük is csak Isten Szentlelkét akarja magába, akkor a szintén csak Isten segítségével megtörténhető maga kiüresítését követően Isten Szent Lelkével a Krisztusi Szentlélekkel fog feltelítődni, vagyis Isten akaratából attól fogva Krisztus (lényegében tehát maga az Isten) fogja őt uralni, Ő fogja őt irányítani illetve vezetni, és nem pedig a tárgyi érzelmei fogják uralni, irányítani és vezetni, vagy akik őt most éppen a tárgyi érzelmein keresztül uralják. (A jelen helyzetében illetve tudatállapotában az ember maga csakis a pszichéjét lehet képes kiüresíteni, és utána pedig azt már csak jó tárgyi érzelmekkel, „magasztosaknak” csak tehát nevezett, valójában azonban szintén csak tárgyi érzelmekkel feltölteni. Magával, azaz a szellemi lélek mivoltával maga, ahogyan még csak a maga megüresítését se, úgy a maga feltöltését se tudhatja megtenni isteni erő, azaz végül is maga az Isten hiányában. Kipucolnia is tehát Istennek kell a nem anyagi lélekből mindent, és feltölteni is Magával csak Ő tudhatja, a magát maga legyengített lelke ebben is csak aktívan részt vehet, azaz ezeket is akarnia, és kérnie is kell, sőt könyörögnie is kellene érte. Ő maga túl gyenge tehát ezekhez, vagyis a jelen állapotában ilyen képességei még csak nem is létezhetnek.)

Az önmegismert, önmegvilágosult, önmagát maga felébresztett embert, vagyis a magát maga megmentett, megváltott, azaz mesteri módon, ámde csak külső vagyis tárgyi úton (különbféle tárgyi gyakorlatokkal, technikákkal), és tehát maga üdvözített embert viszont, hiába is igyekszik az ezt palástolni, továbbra is még a tárgyi érzelmei uralják, vagyis változatlanul a testtudata irányítja és vezeti őt, vagy aki éppen azt megvezeti. Ő tehát csak úgy tesz, mintha ez nem így lenne, vagyis becsapja még magát is, mert aztán ezt már a tulajdon tanítványaival is megteszi, még ha ezt nem is tudatosan teszi, bizony akkor is. Nagyon is el kellene tehát ezeknek az önjelölt üdvömmestereknek is gondolkodniuk azon, hogy mit is cselekszenek, azaz, hogy ez a tettük valóban az Isten hasznára van-e, vagy inkább szintén csak Isten ellen van (mivelhogy a saját maguk hasznára, előnyére, emberektől érte kapható dicsőségért, hírnévért is csinálják), merthogy ez a tanítás is továbbra is csak az anyaghoz, csak a különféle „energiákhoz”, vagyis az anyagi élethez fogja kötözni a lelkeket, mintsem már teljesen is eloldódni segítené tőle, még ha ennek ellenkezőjét mondják is róla, akkor is. Ez a tanítás az emberi pszichén keresztül a lelkeket még tehát kőkeményen csak arra manipulálja, hogy a tárgyi érzelmek révén továbbra is az anyagi, azaz a mulandó élethez kötődjenek, hozzá ragaszkodjanak, és ne pedig az örök élethez, amit persze Krisztussal, a „krisztusi energiáikkal”, és a „saját energiáikkal” együtt sűrűn emlegetnek ezek a tanítók, hogy higgyenek nekik a tanítványaik. Ha tehát jobban megvizsgáljuk ezeket a tanítókat, akkor könnyen rájöhetünk, hogy ha ők, esetleg még nem is tudatosan, hanem tudatlanul is róla, de igen csak a rossz irányba, a rossz útra vezetik az embereket, vagyis egyáltalán nem a jó útra és a JÓ-nak (Isten) ismeretére tanítják őket. A személyes példájukkal és szavaikkal (saját igazságaikkal) tehát egyáltalán nem vezetik őket Isten Krisztusi valóságához, az Örök Élethez, hanem éppen hogy csak még jobban lekötözik őket a mulandó anyaghoz és energiákhoz, hozzákötözik őket a testhez és érzelmeihez, azaz a mulandó élethez, mely élettől vannak tehát még ők is még mindig elvárázsolódva, azaz még ők is továbbra is csak alszanak szépen. Dehogyan vannak tehát ők már valóban is felébredve (mű felébredéssel, azaz még csak mesterkélt felébredéssel

bírnak), kábábbak ők még a „kába kövénel” is, mely közismerten egy fekete kő, és nem pedig fehér, mint amiként ők tetszelegnek, azaz kelletik magukat, és sajnos a legtöbbjük ezért még pénzt is kér, hogy bővelkedhessen abból is az itteni jólétéhez, a gondtalan földi élete biztosításához. Teszik ezt ahelyett tehát, hogy azt tennék, hogy Isten igazságát megnyilvánítanák az egész földi életükkel is, vagyis minden itteni cselekedetükkel is, melyekkel egyébként így már dicsőítenék is Őt az Igaz Istent, és nem pedig helyette magukat dicsértetnék a többi emberrel, vagy éppen maguk tennék ezt is magukkal, hogy még csak ezzel is növelhessék a maguk hírnevét, melyet is a *hamis istenüknek* köszönhetnek, hacsak azt is nem egyedül csak a maguk erejéből elértnek tartják. Ezután pedig már az következik, hogy Isten helyett magukat tartják Istennek, meggyalázva ezzel az Igaz Istent.

A spirituális nem a tiszta és tisztán szellemi jelent

Sokaknak a cím bizonyára nem helytálló, és nemtetszésére is van, viszont akkor is tény marad, hogy a manapság igen sokat használt „spirituális” szó alatt csak nagyon kevés esetben érthetünk nem tárgyi szellemi, azaz már valósággal is szellemi. Még ugyanis a „spirituális mesterek” által tanított meditációs technikák is csak valami tárgyinak elérhetőségét célozzák, és nem pedig tisztán szellemi érnek is el, mely szellemi egyébként önmagában és közvetlenül a tárgyi meg sem érthet, azaz el sem érhet, hanem arra legfeljebb is csak rámutathat. A meditáció szónak gyökere is pedig valamire, azaz valami tárgyilag megfoghatóra figyelést, illetve valami tárgyival való törődést (foglalkozást) jelent, és ez a bizonyos valami ezen a finom tárgyi szinten is, még bizony mindig csak „mi magunk”, vagyis önmagában az elménkkel megfogható, behatárolható, azaz meghatározható magunk vagyunk, és nem pedig az igazán meghatározhatatlan, behatárolhatatlan, és még csak ki sem fürkészhető egyedül igaz Isten.

Ma a spiritualitás szóval ugyan tehát az emberrel természetfeletti erővel, az egy igaz Istennel való közvetlen kapcsolatot értetnek a művelői, pedig a spirituálisnak nevezett szellemiségű ember még csak finom fizikai eszközökkel illetve technikákkal keresi és találja meg az ugyanolyan minőségű istent, és vele együtt a magának is halhatatlanságát, mely utóbbit is viszont ezzel az igen finom fizikai természettel is meghasonulva, vagy vele is már azonosulván is, soha nem érhet el, mert az ő halhatatlansága, ahogyan a tisztán szellemi minőségű valódi tudatközpontja illetve teljessége is, egy jóval a spirituálison is túli tisztán szellemi, azaz minden tárgyi gondolattól, és mentális technikától is mentes alanyi természetben van. Az embernek akár tehát csak a valódi halhatatlansága is, csakis a 6-7 dimenzió (vagyis még az „üveghegy” csúcsán!) is túli, tökéletesen tiszta isteni természethez (ahonnét, illetve amely alanyi „helyről” származik tehát még ő is) örök jelleggel tartozva lehet meg attól minden más körülmények között is, vagyis az öröklétet, ahogyan magát az Igaz Istent is, nem a legmagasabb tárgyi dimenziókban, vagy azok közötti átmeneti dimenziókban érheti el az ember (lélek), mint azt ő a spirituális tudományának köszönhetően tévesen hiszi. Az emberi pszichológia, filozófia, és tehát az ezeknek itt továbbfejlesztett változataiként is vehető „spiritualitás” is, valójában tehát még mindig csak a múlandót, a tárgyat, a tárgyi értelemmel megfogható, behatárolható keresi, kutatgatja, ismergeti, értegeti, miközben próbálja a megtalált „spirituális energiát” is mindig elsősorban a maga egyéni javára és hasznára fordítani, ahogyan ezt a durva anyagi energiáival is teszi.

A „spiritualitás” szó valójában tehát a tárgyi világegyetem ugyan „szelleminek” nevezett, de szintén tárgyi értelmében való hívésnek, és a durva tárgyi én (agy és a benne székelő, azaz azt és a testet önmagától soha el nem hagyó tárgyi elme) meghaladásának, vagyis a testtudatközpontúságnak a meghaladását jelenti, ámde ez a korábbihoz képest újabb avagy emelke-

dettebb tudatállapot és tudat-központúság még mindig nem éri el a tisztán szellemi minőséget, hanem annak legfeljebb is csak a határáig érhet el, és így önmagában abba még csak belelátással sem bír, hanem továbbra is csak a fizikai létezés finom tartományaiba láthat, illetve kerülhet is szintén ideiglenesen bele. Az azokba eljutván mintegy újraéledő, itt „paranormálisnak” elnevezett, ámde még mindig csak tárgyi képességeivel viszont az elme itt a durva avagy „szilárd” fizikai valóságban is bírhat, vagyis képes lehet velük a többi nálánál fejletlenebb durva fizikai elmét teljesen is, és ezt a valóságot pedig a részeiben manipulálni a kedve illetve akarata szerint, természetesen azonban mindig csak bizonyos mértékig, és soha nem pedig korlátlanul. Ez a tárgyi önerővel történő durva elme szintje meghaladás a „spiritualitás” esetében Istennek még tehát mindig csak a fizikai valóságát jelenti, vagyis a révén is az anyagi energiák valóságban maradunk, melynek viszont a legfinomabb fokozatai valóban sokkal erősebbek és fejlettebbek (azaz jobbak és szebbek is), mint a durva fizikai valóság, és onnét sok minden ott található dolgot is ide is át lehet hozni, vagyis itt is meg lehet azokat az itt található anyagokkal illetve anyagokból valósítani. (A tudós feltalálók ezt nagyon is jól tudják.)

A „spiritualitásnak” nevezett a teljes és végtelen látszatú fizikai világegyetemmel, és a tulajdon, és tehát ugyan „szelleminek” nevezett, de szintén csak tárgyként vehető „legfelsőbb” önvalóval (felső én, felettes én) megélt élménnyel már tehát teljes mértékben ki is merül, noha a spiritualitás művelői illetve szakértői az Igaz Istennel való közvetlen kapcsolatáról, Vele újra egységbe kerülésről is beszélnek, holott ez esetben még ők maguk a maguk „Igaz Istene” is. Ez az „Isten”, vagyis ez a „spirituális mesterekkel” egy „Isten” azonban még nem az Igaz Isten, hanem így szintén önmagában ez a tárgyként vagy tárgyszerűen észlelhető, azaz még csak tárgyi érzékszerveken keresztül szerzett érzelmek által nyomon követhető „Isten” inkább nevezhető hamis istennek, merthogy még kötődve hozzá változatlanul tárgyi (múlандó) maga is, és nem pedig ő maga a valóban elmúlhatatlan alanyi Isten, azaz nem egymaga az egyetlen „Alany” illetve „Alap” is, Akiből és Akitől van minden, ami van, még tehát minden „tárgyi” és „finom tárgyi” is. Ez az isten még tehát nem a Mindennek Egyetlen Forrása, hanem még csak egy „spirituális isten”, aki egyben a „spirituális ego” is, mely ego őt kereste, és találta is meg magában, mint tárgyt a tárgyiban.

Az ember önmegismerése tanfolyamok révén soha nem történhet meg

Ezt a célt soha nem érik el a fizetős tanfolyamok, mert azok is inkább döngölik bele az emberi lelket az anyagba, mintsem az attól való megszabadulásában segítenék.

Az ember önmegismerése illetve önmegvalósítása soha nem egy részidős elfoglaltság eredménye, mint ahogyan azt az ezotériában és a többi ilyesféle tudományokban, praktikákban jártas emberek hirdetik. Ez a cél ugyanis az élet minden pillanatában teljes odafigyelést, mintegy tehát megfeszített figyelmet igényel. Ha tehát eme már valóban nemesnek nevezhető célunkat komolyan el akarjuk érni, akkor a saját testi szükségleteinkkel, és a tőlünk függők igényeivel már csak az alapvető szükségesség vonatkozásáig foglalkozhatunk. Enélkül ugyanis nem lehetünk képesek az elménk által anyagból magunk köré építette falnak az áttörésére, vagyis nem fogjuk azt tudni lerombolni semmilyen szinten sem. (Jézus „romboljátok le e falakat, és én három napon belül újra felépítem” szavai tehát valóban az ő elméjére és testére vonatkoztak, és nem pedig a jeruzsálemi templom falaira.) A testünkkel együtt az elménken is túl kell tehát lépnünk, különben ezekre fogjuk elfecsérelni minden erőnket, és bizony az időnket is a még hátralevő földi életünkben.

Az embernek a „fal” áttörését követően pedig az énjét a múlandó anyag helyett egyszerűen csak hozzá kellene tapasztania a végtelenséghez illetve örökkévalósághoz, és máris „felfedezhetné” akár még azt is, hogy végül már ilyen fogalmakra sem lesz szüksége, merthogy valójában már azokon is túltette magát, mivelhogy a tiszta és pusztá (önmagában való) létezése még azoknál is többet és jobbat jelent. Igen, a szavakkal illetve fogalmakkal már még csak ki sem fejezhető magasságú, abszolút időtlen, szabad és boldog létállapotot, vagyis még kifejezőbb szavak híján: *abszolút tökéletességet*.

Az önismeretet egyébként nem is úgy lehet tanulni, nem lehet megcsinálni, de nem lehet még csak elvégezni sem. Az önismeret ugyanis olyasféle, mint egy „felfedezés”. Mégpedig a természetes módon történő felfedezése annak, aki valójában vagy. Az önismeret lényegében tehát annak felel meg, hogy az ember mintegy ráébred a maga igazságára, vagyis arra, hogy ő mind a formanélküliségben, mind pedig minden formában, azaz mindenütt és mindenben önmagát megismerő tiszta tudat.

Ha tehát nem vagy valaki vagy valami, akkor vagy tiszta tudat illetve tiszta tudatosság, vagyis magad is patyolat tiszta (örökre „fehér gyolcsruhába öltözött”) lélek. Ilyenkor tehát már nem vagy felébredt, feltámadt, nem vagy megvilágosodott lélek, de nem vagy „én vagyok” gondolat, de még csak „én” se, és mégis vagy, mégis létezel. Ennek lenni pedig a tökéletes szabadság is. Mégpedig a senkiség illetve semmiség biztosította tökéletes szabadság, vagyis a létező leggazdagabb semmivel, a mindennel való azonosság. A leggyönyörűsebb illetve legboldogabb elmúlhatatlan létezés tehát, vagyis még a valaki jó, valami jó, vagy valaki rossz, valami rossz állapot, de még csak „élet vagyok”, vagy „élő vagyok” állapot se, mert ekkor ez már még csak nem is állapot, hanem maga a színtiszta létezés.

Az emberi önismeret jelen helyzete

Az anyagtudományok emlőin felnőtt ember azt hiszi, hogy ő már teljesen és tökéletesen, de legalábbis helyesen ismeri magát. Ez azonban még nagyon messze van az igazságtól!

A helyzet sajnos még ma is szinte változatlanul az, hogy az embernek a tárgyi tudásban nála okosabb emberek megtanították, és az egy idő után már meg is szokja, hogy magát a testével, agyával, elméjével azonosítsa, és hogy csak a szemével lásson, illetve hogy csak vele, és a többi szintén tárgyi érzékszervével érzékeljen, mással pedig nem, mivelhogy nincs is neki más, legalábbis a tárgyi tanítás szerint. Ugyanakkor pedig azt is megtanították neki, hogy csak egyetlen tudata illetve tudatossága van, mely, mint én gondolat azonosítja magát a testtel és elmével, és mely tehát szintén tárgyi (anyagi) minőségű tudatosság vetíti ki magát a szemeken keresztül a többi szintén objektumra, és az azokról való visszaverődése révén látja az agyában a környezetében lévő összes objektumot, amiken kívül nincs is más sem a környezetében, sem pedig tulajdon magán belül. Azt is azonban úgy tanították meg neki, hogy ő egy olyan individuum, aki az ébrenléti állapotra korlátozódik, és mely azt gondolja, és tudja is, hogy magán kívül bármi mást is lát, az mind tőle, mind pedig egymástól is különböző, és pedig minden lényeges illetve lényegi vonatkozásban is. Ezt a meggyőződését avagy hitét pedig szintén az anyagi érzékszervei hivatottak igazolni, és megerősíteni is, mint egyedüli igazságot. Az anyagi világban azonban nem ezeknek bebiflázása, és minél szélesebb körbe való kiterjesztése miatt van az ember. Itt ugyanis a valódi énünket vagyunk hivatottak megvalósítani, aki egy, illetve egységben van Istennel. Ezzel történik ugyanis meg Istennek a magunkon keresztüli itteni megvalósítása is. Ahhoz azonban, hogy rajtunk keresztül az Isten is láthatóvá legyen, a valódi énünk megvalósításának megértési akadályait is el kell távolíta-

nunk, vagyis minden gondolatunkat, és még az elménket is, melyek tehát most még mintegy gátat vagy falat képeznek ez elé. Az utolsó gondolat, az „én vagyok” gondolat pedig már csak egy igen vékony fátylat fog képezni a megvalósítás elé, melyet viszont már Isten maga fog eltávolítani. Ezzel fog aztán a „vőlegény” a „menyasszonyával” egyesülni, azaz egy többé már feloszthatatlan, és minden romlástól is mentes „testté” (szellemmé) egyesülni. A valódi „önmegvalósítás” egyben tehát már Isten itteni valóságossá tétele is!

Amit tehát egyedül érdemes az embernek itt a földi életében megismerni, az a valódi önmagavalója igazsága, vagyis az emberi én, lényegében azonban maga az „ember” igazsága. Az embernek ez a legtisztább valósága ugyanis egységben van az Abszolút Igazsággal, vagyis magával Istennel az Abszolúttal. A magunk igazságát is pedig soha nem magunkon kívül, de nem is a testünkben és az elménkben találhatjuk meg, hanem a bennünk lévő leghatalmasabb „Szívben”, Istenben. Erre pedig lassan már mindenkinek rá kellene tudnia jönnie, ha valóban jól akar magának, a többi embernek, és nem utolsósorban pedig magának Istennek is!

Ember, ismerd végre már meg önmagad!

Isten nélkül nincsen szellemi emlékezetünk, felébredésünk, és bizony újjászületésünk se

Az eredetünk valóságában, az igaz valóságban már megvolt teljes és tökéletes szabadságunkra való emlékezetünknek létezése abból már kiviláglik, hogy a jelen, sok mindenben, és sok mindennel is korlátozott állapotunkban is ezt a korlátlan szabadságunkat akarjuk elérni, vagyis itt a mulandó körülmények között is ezt az Isten nyílt jelenlétében való, semmiben és semmivel korlátozottságunkat kívánjuk megkapni, ezt szeretnénk visszakapni, itt is ezt szeretnénk élvezni. (Itt gondoljunk akár csak a „Szabadság, egyenlőség, testvériség!” célkitűzésünkre is, melyet még ma sem tudunk igazán is megvalósítani.) Ezt az emlékezetünket teljességgel azonban csakis azt követően kaphatjuk vissza, amikor már itt is világosan meg tudjuk (Isten közvetlen segítségével mintegy ráébredünk), hogy valójában kik is vagyunk, és attól fogva törekszünk itt is már csak „annak” lenni, mert ekkor már azt is tudni fogjuk, hogy a valódi szabadságunkat sem elérni, sem pedig megszerezni nem lehet, ahogyan birtokolni se, merthogy az is a valódi természetünk. Ezt az abszolút szabadságot is éppen ezért szintén csak a testünk és szintén tárgyi elménk egységével, és annak indulataival, gondolataival, érzelmeivel többé már nem azonosulásunk hozhatja meg a számunkra, vagyis csakis így kaphatjuk vissza. A tárgyi önazonosságunkat tehát teljesen és végleg meg kell tagadnunk, és magunkkal együtt fel kell adnunk illetve ajánlanunk Istennek, hogy visszakaphassuk Tőle a Krisztusi Általa történő felébresztésünkkel a valódi önazonosságunkat, aki minden körülmények között, illetve ellenére is, Vele együtt élésre hivatott, és nem pedig Tőle elkülönülten való életre, mint azt most a magunk részéről Istent elhagyván a tárgyi tudatunkkal és testünkkel azonosulván tesszük. Nos hát, éppen emiatt lettünk „betegek” vagy „gyengék” azaz a valódi mivoltunkkal erőtlenekek, erejét vesztetten pedig a valódi önvalónk maga nem tudhat már mintegy újra is az eredeti önmaga lenni, vagyis nem tudhat az eredeti erőteljességével rendelkezni. (Fogollyá is tehát saját magunk tettük magunkat, és éppen emiatt lettünk legyengültek illetve megbetegedettek is.)

Isten Szellemének „méhéből”, azaz a Lelkéből, végül is azonban magától Istentől kell tehát az embernek elnevezett lelkének újjászületnie, hogy visszakerülhessen az eredete igaz valóságába. Itt a földön ehhez az újjászületéshez avagy „felébredéshez” vagy „feltámadáshoz” (vagy esetleg még „önmegvalósításhoz”) az életünkre bármilyen nagy hatást gyakorolni képes ember sem lehet képes még csak hozzásegíteni sem, mert ezt csakis Isten tudja az emberrel

megtenni. (Az ember csakis tehát Isten felé való visszafordulásra ösztökélheti az embert a saját példájával, és persze magát sem tudhatja maga még csak felébreszteni sem, nemhogy így még megigazítani, azaz igazzá tenni is tudná magát.) Isten nélkül azonban még csak emlékezete sem lehet az embernek, mert Isten tesz mindent még csak lehetővé is. Akik tehát a többiek előtt azt bizonygatják, hogy az emlékezésüket, felébredésüket, vagy akár csak az újjászületésüket is, önerővel „érték el”, és hogy ezekhez másokat is képesek eljuttatni, azok bizony mind hazudnak, mert ezek is mind az ő tárgyi elméjük szüleményei, amivel ők még mindig azonosulásban vannak, vagyis még változatlanul a magát most éppen teremtő erővel bíró végtelen tárgyi ürességnek vagy üres térnek feltüntető elméjüknek foglyai egy szintén az keltette hamis szabadság-, béke- és nyugalom- (csend-), illetve öröm- és boldogság-érzet mellett. Az ilyen magukat ráadásul még „spirituálisoknak” is nevező embereknek is köszönhetően az emberiség legnagyobb része valójában tehát egyáltalán nem a tárgyi szellemiből a tiszta és tisztán szellemibe való felemeltetésére, hanem, ha most éppen már a tárgyi szellem magasságaiból is, de a mégtovábbi lefelé, azaz a még alacsonyabbra leesésére van felkészülve, csak ez még nem tudatosult az ebben az irányban mozgó embereknél, mert a tárgyi képességeik és érzelmeik még mindig elkápráztatják őket, ahogyan azt az egész tárgyi valóság is teszi velük. Az Istent a tanításaikban teljesen mellőzők, vagy Őrá mindig csak a saját igazságaik bizonyítása miatt hivatkoznak, mind tehát csak kreálják a maguk, és mások maguk általi felébresztését, az emlékezetük tökéletesen visszajöttét, a maguk szintén állandó és teljes ébrenlétét, de ugyanúgy a maguk már szintén teljességgel meglevő újjászületését, vagy éppen önmegvalósítását is. Ma ugyanis már ez is egy nagy anyagi haszonnal, jóléttel, biztonsággal járó jó üzletnek bizonyul, és bizony ezzel a finom fizikai fölénnel is itt még hírnevessé is lehet válni. Hát bizony ők, akiknek a cselekedetük is ezt bizonyítja, még nem a valóságos igazság és békeség királyai avagy mesterei, hiába is hivatkoznak Krisztusra, az Igaz Tanítóra, a királyok Királyára, vagy Öneki akár csak a szavaira is.

A divatba hozott meditációról

A mai spirituális meditáció valójában szintén csak egy problémamegoldás, amit szinte a nap minden percében végez az ember itt a tárgyi valóságban a testi maga önállóan való folyamatos életben tartása érdekében. A meditációnak nevezett és gyakorolt dolog pedig azért lett mára már szintén csak egy problémamegoldás, mert ez ma már egyáltalán nem tiszta és tisztán szellemi minőségű gondolkodásra való át- illetve visszaállást, vagy inkább csak visszaváltást jelent, és eredményez is, hanem egyszerűen csak magasabb és finomabb tárgyi tudatszintekre illetve tudatsíkokba való felkapaszkodást, vagy esetleg még szintén ideiglenes, azaz időleges felemelkedést is, mely után viszont az ember még minden egyes esetben vissza is kerül ide a durva tárgyi szintre, ahonnan tehát kiindult illetve elrugaszkodott felfelé. Azt tehát, hogy a meditáció során valaki már valóban is elhagyott minden tárgyat, és meg is állapodott már a minden tárgytól mentes tiszta és tisztán szellemi valóságban, csupán csak a szintén használható szellemi gondolat illetve szellemi szó teremtő erejével lehetne igazolni is, ugyanis a szellemi gondolatok teremtő képessége jóval meghaladja a tárgyi gondolatok teremtő képességét, vagyis általuk itt olyanokat is lehet teremteni, azaz időtlen gyorsasággal is megvalósítani, amikre a legmagasabb tárgyi gondolatok sem képesek, és még csak nem is lehetnek képesek, mert alacsonyabb rendűek a szellemi gondolatoknál. Valójában az emberek a mai meditáció révén ezt az önerőből magasabbra jutási problémájukat igyekeznek megoldani, mely önfelemelést vele, mint eszközzel, úgy akarnak megvalósítani, hogy az akaratukkal teljesen lecsendesítik, és végül pedig, de szintén csak időlegesen le is állítják a tárgyi gondolkodásukat, és aztán pedig csendben várnak a csodára, vagyis hogy ezen tárgyi gondolkodásuk helyét valami nagy csoda, valamiféle szemmel látható csodálatos világ be is

töltse, amit aztán így valamelyik finom fizikai szinten el is érnek (megfogják azt az ezzel viszont már ismét beindított és szintén tárgyi gondolatikkal), és esetleg vágyuknak megfelelően még bele is kerülnek, és a problémájuk ezzel már meg is lett oldva úgy, hogy annak viszont állapota semmit sem változott, aki ezeken a csodákon keresztül ment, mert ide visszatérten is ugyanaz maradt, aki az innét „odautazása” előtt volt, még bizony akkor is, ha szándékos vagy nem szándékos megtevesztésből nem ezt állítja, nem ezt hangoztatja.

A ma divatos meditáció során egyszerűen tehát csak annyi történik, hogy az embereknek a tudatos, vagy még csak nem is tudatos elvárásuknak megfelelően a tárgyi gondolkodásuk üres helyét nagy hirtelenséggel be is tölti valamilyen csoda (csodás világ) a tárgyi vágyuk (róla előzetesen már létező szintén tárgyi gondolataik) intenzitásának megfelelő szinten, vagyis egyszerűen belelátnak vagy bele is kerülnek egy a jelenleginél finomabb és szebb, ámde még szintén csak tárgyinak nevezhető valóságba, és pedig mindig csak ideiglenesen, mint ahogyan itt a durva tárgyi valóságban is élhet az ember. Ez tehát még egyáltalán nem a tiszta szellemi és lelki tökéletes összhangjának, az elmúlhatatlan, és már valóban leggyönyörűsegebb, legharmonikusabb szellemi valóság, az Abszolút Igazság megtalálása a fizikai testben élésünk ellenére is, ami lenne tehát a tulajdonképpeni feladatunk itt a Földön élvén, és nem pedig tárgyi gyakorlatozás (különbféle anyagi technikák) révén magasabb tárgyi szintekre jutás, melyekkel aztán behelyettesítjük a jelen lakóhelyünkénél jóval tökéletesebb harmóniájuk miatt az egyedül igaz, és felülmulthatatlan valóságot, a „végső valóságot”, Isten örök valóságát, az egyedül igaz valóságot, a valós eredetünk világát.

A már valóbban örök és legfőbb *szellemi és lelki egységre*, illetve annak *teljességére* figyelve minden erőnkkel, nekünk, *őt* testileg ábrázoló részteljeségeinek, az *ő*, és nem pedig a magunk irányításával a jelen *tőle* már csak a mulandósága végett is „más”, viszont szintén *őbelőle és őáltala* levő, és ezért szintén *benne* létező mulandó erőkből való jelenlétünk ellenére is tehát *ővele* kellene összhangba kerülnünk és maradnunk. Ezt a szellemi lelki állapotunkat, az örök, tiszta és igaz harmónia állapotát tehát nem csak egy rövidebb vagy hosszabb meditálás idejére kellene elérnünk, mellyel, mivel azokat a finom fizikai tartományokat valóban úgy is érzük el, továbbra is még csak kerüljük ezt a tökéletes összhangot, melynek a földi testben való életünk minden pillanatában is meg kellene lennie a mi személyes esetünkben is, vagyis hozzá kellene tartoznunk „szilárd” testben élvén is. Szóval, ha úgy vesszük, akkor az egész földi életünknek is igazi, és nem pedig a mai értelemben vett meditációnak kellene lennie telis tele jót teremtő szellemi gondolatokkal (melyek itt tárgyi gyakorlatilag is megvalósulhatnak), és nem pedig helyette tárgyi magasságokban kellene járnunk, hogy az ott szerzett tudásunkkal csak még jobban tudhassuk manipulálni a jelen tárgyi valóságot a maguk javára illetve hasznára, az emberi többségnek pedig a rovására, kárára, ártalmára, mint ahogyan azt jelenleg is tesszük, csak éppen a tárgyi felsőbbeknél alacsonyabb szinten.

A legjobb meditáció az, ha már csak Istennel „meditálunk”

A földön használt legtöbb meditációt az emberek találták, és találják még most is ki, és pedig úgy, hogy mindnek „tárgya” is van, amin tehát már nem is csak gondolkodni lehet, hanem „meditálni” is, azaz minden gondolat nélkül is rá lehet fókuszálni az előre elképzelt tárgyára a meditációnak. Az ilyen meditáció azonban egy sem igazi meditáció, hanem csak *mesterkél*t, vagyis soha nem az igaz valósághoz illetve igazsághoz vezet el az embert, hanem csak valamiféle *mesterkél*t valósághoz, és pedig egy szintén a mulandó elme által már tehát előre elgondolt vagy már el is képzelt (le is képezett) valósághoz, mely elmébéli és elme általi *kreáció* viszont még nem az igaz valóság, hanem attól még mindig „más” valóság. Az igazi és

egyedül helyes meditáció ugyanis az, amikor az elméje ideiglenes, még inkább azonban már végleges megszüntetésével az tud lenni az ember, aki már valóban is ő, vagyis amikor már itt a múlandó anyagi valóságban tartózkodván is úgy éli meg magát, mint örökkévaló lelke Istennek, Akivel ő egységben létezik. Az Istennel együtt „járás” (élés) tehát az igazi meditáció, mely viszont már nem is időleges létezésű, mint az emberek kitalálta meditációk, hanem állandó állapotot, még inkább azonban állandó és abszolút közvetlen kapcsolatot jelent Istennel. Ilyenkor ugyanis Istent már, mint a jobbik „felünket”, mindig és közvetlenül a jobbunkon és előttünk tudjuk, és ugyanígy érezzük is, vagyis már valóban együtt élünk, egy társaságban vagyunk, egy testet képezünk Vele, mint Legfőbb Urunkkal. Maga tehát a transzcendens élet a létező leghatalmasabb Transzcendenciával: Istennel az igazi „meditáció”.

A különféle jógák legtöbbje is tehát az ember kitalálta ideig-óráig tartó meditációt tanítja és alkalmazza. A valódi jóga is azonban az, aminek mintegy eredményeképpen az ember részéről az előtte még Tőle elkülönült tudata újra, és már tökéletesen és véglegesen is összekapcsolódik Istennel az Örökkévalóval, vagyis amikor az Istennel való tökéletes egysége már mintegy újra is, és pedig ezúttal már végérvényes jelleggel is helyreáll az embernek.

Az önmegvalósítás is tehát az, amikor az ember ismeri Istent, és az Istenben való örök helyzetét már úgy is, hogy Istennel már itt az anyagvilágban élén is a legközvetlenebb kapcsolatban, azaz újra tökéletes egységben van. Az önmegvalósítás ez esetben azonban egyben már az Isten megvalósítása is itt a múlandó valóságban, vagyis Isten emberformában történő kinyilatkoztatása is. Az Istenember ugyanis Isten ábrázolata, vagyis Őt testben ábrázolni hivatott Vele egységben levő „fia”.

Az embernek, hogy tehát az Istenfiúsága már mintegy újra is megvalósulhasson, az Isten tudása (teljes ismerete) mellett minden tetteben éreznie is kell az Isten jelenlétét is, vagyis minden tevékenységét úgy kellene végeznie, mintha azokat Isten a legjobb barátja számára tenne meg, hogy Ő elégedett legyen. Ha tehát valaki itt már csak ebben a szellemben végzi minden munkáját, akkor tulajdonképpen már nem is ő maga a cselekvő, hanem már maga az Isten cselekszik benne és általa mind a Maga, mind pedig az ember legnagyobb megelégedésére. Az embernek ilyenkor tehát már minden tette lelki tettnek minősül, vagyis a tettei már nem anyagiak, noha az ember teste is használva van hozzájuk.

Amely ember pedig a lelki élet gyakorlásával, és Isten közvetlen segítségével már itt az anyagi világban kifejleszti, azaz mintegy már újra is „felépíti” a lelki testét, az már tökéletesen is elvégezte földi feladatát, vagyis Istennek ebből az eredetitől más nézőpontból is való megismerésével és megértésével már mintegy újra is Istennek a Legfőbb Személynek a bensőséges társává vált, vagyis Istennel újra tökéletes egységbe került, és ezért már itt is mindenével (teljes lényével) csak Őt szolgálja, mint a legjobb barátját, mert Isten is ugyanígy, azaz mindenféle önös érdek nélkül szolgálja őt. Isten példájára van itt tehát még csak az is, hogy a legjobb barátunkat mi is magunk mellé ültetjük, merthogy őt is a legjobb és legkedvesebb társunknak tartunk, mint ahogyan a közvetlen „hozzátartozóinkat” a „szeretteinket” is.

Az Isten „jobbára” (legközvetlenebb társaságába) kerülhető igazán nagy lélek, vagyis az itt a Földön már tökéletesen felszabadult, megvilágosodott, illetve megvalósult lélek valójában tehát az, aki mintegy innét indítottan is elérte az isteni természetet, és mint maga is isteni természetű ember (Istenember) már véglegesen is meg is tudott állapodni abban, vagyis a teljes lényegével egyetemben már mintegy újra is Istenben van, Akivel ezzel viszont a teljes lényege már tudatosan is egységbe került, és tehát már örökre maradt is. Az Istennel való ezen tökéletes egységét elért ember (lélek) éppen ezért már nem áll az anyagi természet irányítása alatt, vagyis, noha a testére annak haláláig továbbra is érvényesek maradnak az anyagi természet törvényei, ő maga többé már nincsen az anyag hatalmában. Őt már tehát a lelki, vagyis az isteni természet irányítja mindenben. Minden figyelmét ugyanis már csak az Istenre

fordítja, és ettől őt már senki és semmi nem tudja eltéríteni, mert már nem is gondolkodik máson, mint csak Istenen. Az igazán nagy lélek ugyanakkor pedig már csak Istenért dolgozik itt az anyagvilágban is, azaz mindenütt és mindenkor mindent Őerte végez, vagyis többé már nem magáért, nem „másokért”, hanem már csak Istenért és Istennek teszi, amit tesz. Fényes avagy ragyogó jövő csakis tehát arra vár, aki megismeri és megérti Istent, és újra élő kapcsolatba (lényegi egységbe) kerül Vele, mint ahogyan a tudatos értelem van a tudatával. A transzcendens élet Istennel tehát az igazi meditáció, mely tehát örökké tart, és nem pedig csak ideig-óráig, mint az emberek kiagyalta meditációk, vagy éppen maga az anyagi élet. Megfogalmazhatjuk azonban az előbbi úgy is, hogy az állandó meditáció állapota az eredeti és igazán valós természetében levése az embernek, ahol is neki Isten mellett mindene, azaz az örök, hiánytalan és végtelen békéje illetve nyugalma, a szintén ugyanilyen boldogsága és öröme is megvan, sőt maga is egy ezekkel az isteni tulajdonságokkal is, ahogyan magával Istennel is egységben van. Az erre a valóságra való *felébredése* illetve *feltámadása* pedig a már csak Istenen és Istennel „meditáló” embernek, végül mintegy már magától következik be, ámde az Isten segítő közreműködése nélkül soha nem történhet meg. Isten ugyanis a „feltámadás” is!

Amikor már csak maga a tudatos tárgyi világszellem szab határt a szellemi tudat felemelkedésnek illetve fejlődésének

(Az elme istene még igen kevés ember esetében azonos az Igaz Istennel. „Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem Istentől való szellemet;”)

Mi emberek, buzgó gyakorlással, vagyis az elménknek nem gondolkodást eredményező „meditációjával” együttműködve az elmén keresztül végül akár már az önmagában végtelen ürességnek látszó tárgyi tudat avagy tudatos tárgyi értelem teljességével is azonosulhatunk, amiben valamennyi tárgy (anyagi test) illetve anyagi forma megjelenik, és aztán pedig az ideje lejártával elenyésződik, azaz végleg eltűnik. Ámde ezzel még nem Istennel a leghatalmasabb Szellemmel, hanem még csak az alkotni szintén képes tárgyi értelemmel egységet képező tárgyi tudat teljességével kerülünk egységbe, mely innét végtelen látszatú tudatos tárgyi értelem legnagyobb teljességét akár végtelen térnek is nevezhetjük, ami viszont szintén mulandó, mint a benne levő dolgok, köztük például minden tárgyi gondolat illetve fogalom is. Ilyenkor a tisztán szellemi önvalónk valójában tehát továbbra is a tárgyi „Teljesség”, a mulandó valóság uralma alatt marad, mely teljesség avagy „végtelen” tér is viszont normális esetben az isteni tudatunkban, vagyis Istenben, és a Vele egységben élő szellemi tudatunkban van benne, és az Isten rá is megszabta idejében benne (lényegében tehát Istenben az Igaz Teljességben) el is fog tűnni, azaz szintén „semmivé” fog válni, ahogyan ezzel a térrel egységben levő tárgyi idő is ugyanerre a sorsra jut, mivelhogy annak innét szintén végtelen látszatú teljessége is Isten által mulandóság alá van vetve. (Az innét nézve szintén végtelennek tűnő tárgyi időnek is tehát egyszer valóban vége lesz.) A tisztán szellemi önvalónk ezen azonosulás esetében is tehát még mindig csak a tárgyi elméje után megy, mely tárgyi elme a valódi önmagunktól való képességével hasonul, és aztán már azonosul is, végül már csak magával a valamennyi dolgot magába foglalni képes végtelen látszatú és üres térrel, és lesz az ezzel a részéről már zavartalannak is érzett nyugalmatól „végtelenül” boldog és örömteli is, és szerinte ugyanakkor személytelen is. Az így magát „végtelenné” tett (vagy inkább csak elvárásolt?) tárgyi elme ugyanakkor pedig szeretettel is teljes lesz, mely szeretet, ahogyan az öröme és boldogsága is, az „elért” vagy „felfedezett” így is létező életének szeretete, ami is bizony, hogy változatlanul tárgyi minőség és nem pedig alanyi, mint amilyen a valódi

önvalónk, az isteni énünk, aki viszont az előbbiek szerint még mindig a tárgyi elméjével van meghasonulásban illetve azonosulásban, és nem pedig az eredeti idő és tér feletti állapotába került vissza, mely az igazán örök és boldog (jobb szó hiányában:) állapota mind a személytelen, mind pedig az Istennek köszönhetően szintén létező személyes szellemi formájában is, mely formák viszont, ellentétben a tárgyi formáival, már valóban azonosak vele. Amennyiben tehát Isten szellemi tudata, a valóságos ember Isten segítségével elutasítva az éppen, hogy a tárgyi tudata létrehozásával legyengített saját erejéből akarja megoldani a tárgyi tudat egésze fölé való felemelkedését, akkor önmagában a maga magát megtisztított és ki-üresített tárgyi elméjét követve mindig csak az egész tárgyi világot közvetlenül magába foglaló tudatos tárgyi értelem egésze valóságába juthat el, vagyis az elméjével egyetemben azzal fog azonosulni, ami éppen, hogy magával szab határt, és képezi egyben a legnagyobb akadályát is, a tökéletesen tiszta és tisztán szellemi valóságba illetve világokba (Isten „országába”) való visszakerülésének. Isten Vele egységben levő (pontosabban Vele már mintegy újra is egységbe kerülő) szellemi tudatának tehát éppen, hogy az ezen „ürességnek”, vagy akár „szakadéknak” (Istentől elszakadni is tudható, vagy inkább csak elszakadni, és magát egyetlen Istenként imádatni akaró, és ezért még a „szakadás” megtestesítőjeként) is nevezhető, tárgyi minőségű tudatos értelmi teljességen kellene tudnia túllépnie, vagyis még azon is át kellene kelnie, annak „túlpártjára” kellene eljutnia, hogy az eredete igaz valóságába visszakerülhessen, ami is viszont Isten nélkül lehetetlen a számára, bizony, még csak ideiglenes jelleggel is.

(Önmagában azonban, vagyis pusztán csak a saját erejével az Istentől elkülönülten élő szellemi tudatnak, mint az elméjének, még csak belelátása, azaz belepillantása sem lehet az igaz valóságba, az alanyi valóságba, az elmúlhatatlan valóságba, a leghatalmasabb tudatos szellemi értelem és szeretet világába, vagyis az igaz származása „helyébe”).

A személyes szellemi formánkkal való ki-be járásunk is pedig az igaz valóságba csakis az Istennek való teljes önátadásunkkal, az Istenbe és Istenhez való végleges visszatérésünkkel valósulhat meg, és pedig az is mindig csak az Isten akaratával egyezően, és nem pedig mi a saját akaratunkra, ahogyan azt a tárgyi elménk szerinti „végső valóságba” való, fentebb részletezett eljutásunk esetében is gondoljuk.)

Amikor a fátyol már teljesen is eltakarodik a szellemi látásunk elől

Az itt kézzelfogható formák (testünk és a többi test) képezik az áthatolhatatlan „falat”, a gondolati képeink, vagyis a gondolatink tárgyi formái (mentális formák) viszont már csak azt a legfinomabb anyagi fátylat képezik, ami miatt nem vagyunk képesek azon túlra látni, vagyis meglátni mögöttük innét az illuzórikus valóságból, a mulandó „szilárd” (anyagi) testek valóságából az egyedül igaz és teljes valóságot, a tiszta és tisztán szellemi valóságot. Ugyanakkor pedig ez az oka annak is, hogy nem a valódi önmagunkkal azonosulunk, hanem még változatlanul kitartunk a tárgyi gondolatainkkal való azonosulásunk, vagyis a tárgyi énünk gondolkodása mellett, sőt ezt a mulandó énünket még erősítjük is magunkkal a vele való lassan már teljes azonosulásunkkal. A fátylat azonban egyedül mi magunk soha nem is lehetünk képesek elvenni a szellemi látásunk elől, mert azt csak maga Isten veheti el, ha látja az állhatatos törekvésünket az Ő innét is való teljes megismerését, és a Hozzá már végleges jelleggel való visszatérésünket illetően, és a többé már nem azonosulásunkat a mulandó tárgyi énünkkel, elménkkel és testünkkel. Isten ez esetben is azonban először még csak a Krisztus a halálával számunkra megnyitotta, és mint ahogyan az Istenhez vezető utat is, magával le is képezte „résen” illetve „ajtón” keresztül enged az anyagi teste végett Tőle még elkülönülten (azaz itt az illuzórikus valóságban) élő lelkének egy-egy bepillantást az igaz valóságba, az Ő közvetlen szellemi valóságába, míg aztán végül már teljesen is elveszi a fátylat a Krisztus

által már teljesen is megtisztított lelke elől. Ehhez a pillanatnyi bepillantáshoz Krisztus Isteni Lelke ragadja magával a lelket, miközben azt benne és vele élve a Maga lelki teljességében tanítja, lényegében azonban Magában tisztára „mossa” a hozzá és a többi ilyen lélekhez is ugyanezen módon és szakadatlanul intézett lelki (tárgyilag nem hallható, de szellemi hallása után tárgyilag is kifejezhető szellemi tudati) beszédével, vagyis az örök érvénnyel létező lelki szavaival. Jézus egyébként azt is világosan megmondta, hogy, ha nem Ő „mossa” meg tisztára a lelket (azaz takarítja ki, és mossa is le), akkor annak nem lehet semmi köze Hozzá, és így pedig, mivel Ő, a tökéletes Istenember lévén az egyetlen közvetítő, és ugyanakkor pedig a szellemi „út”, és „ajtó” is, Istenhez sem lehet köze, azaz nem állhat helyre az Istennel való közössége, és így persze a Krisztussal való egysége se.

Az embernek világosan kell tehát tudnia, és aszerint is kell élnie, azaz úgy is kell itt megélnie, hogy ugyan ebben a világban él, de nem belőle való. Itt tehát az élete minden pillanatában jövevénynek illetve idegennek kellene tudnia magát, vagyis olyan isteni lénynek, akinek a világa nem itt, hanem közvetlenül az Isten mellett van, vagyis mindenféle „közbevetés” nélkül tartozik közvetlenül Istenhez, mely tehát Vele tökéletes egységben levő világában él személyes életet maga az Isten is az ő „fiaival” illetve „szentjeivel”. Ezt a világot (a Világosság világát avagy „országát” viszont, annak ellenére, hogy „az” Istennel a Világossággal együtt minden embernek nevezett lélekben benne van, itt a végesben, és véges (tárgyi) felfogással is élve, még csak hozzávetőlegesen sem tudhatjuk elképzelni, mert az isteni tisztaságú örök valóság összehasonlíthatatlanul gyönyörűsegebb világ illetve valóság, mint a jelen anyagi valóság. „Az” ugyanis az egyedül igaz (valósággal is örök, azaz elmúlhatatlan) valóság, vagyis olyan Valóság, ami itt még csak a nagybetűs Valóság vagy Igazság szóval sem igazán kifejezhető, merthogy itt a szavak is mulandóak. Ezért pedig a Teljes Igazságról, azaz a valóban igaz és teljes Valóságról, avagy még az igaz Teljességről csak annyit lehet hitelesen elmondani, hogy „Az” itt elmondhatatlan, elgondolhatatlan Valóság, bizony, még akár csak a szépségét, vagy a változatosságát illetően is. A legtöbb „önvaló”- és „tudatkutató” ember viszont még ennek ellenére is azt hiszi, hogy ő már saját erővel fellebbentette, vagy már el is vette ezt a fátyolt, ami előle az igaz Valóságot eltakarja, és hogy ő egymagában már meg is éli azokat a legmagasabb világokat avagy valóságokat, vagy közülük is a legtisztábbat, miközben a téves énképével illetve önazonosságával is való azonosulása is jól láthatóan többnyire még megvan, azaz nem már kizárólag csak az isteni természete szerint él itt is. Ezek az emberek még tehát változatlanul vissza (hátra azaz ide) tudnak fordulni a „megragadott ekeszarvtól”, vagyis így még csak továbbra is a magát ugyan holtnak nyilvánított, de nagyon is élő elméjük jutott el magasabb tárgyi tudatszintekre, melyeket tartanak ezek a magukat mahatmának, mesternek nevező nagy elmék (a valós végtelennek még csak a határáig, az innét „ürességnek” látszó nagy „közbevetésig” kitágult tárgyi tudatok) tévesen már a mennyországoknak, vagy jóval inkább nagybetűs „Önvalónak”, vagy éppen személytelen és végtelen kozmikus vagy éppen nem kozmikus Tudat-energiának (tudatmezőnek vagy tudathálónak), Ürességnek, illetve Egységnek, amiben minden benne van. Emellett persze pedig még ők maguk is megvannak, mint testi emberek is. (Ez tehát kérem szépen, még csak a véges ego saját maga által végzett kiteljesítési próbálkozása abszolút szintűre, mely szint persze a részéről lehetetlen, mert a véges képtelen végtelenre kitérülközni, mert azzal már azonnal meg is szűnne még csak létezni is. („Kipukkadna” és vége lenne, mint egy túl nagyra nőtt szappanbuboréknak is. Vajon nem erről szólhat a „kisgömböc” mesénk is?) Egyetlen tárgyi elmei én és elme sem mehet tehát be a mennyek országába, ahogyan egyetlen itt általunk most használt test se, mert ezek mind véges valóságok.) Ameddig ők a „nagyok”, a „spirituális elit” Istent és Krisztust még változatlanul kihagyják, maguk mögé utasítják, mellőzik a különféle technikák, vagy éppen minden technika nélkül is, de önerőből történő, szerintük csodálatos tisztaságú és tisztán szellemi minőségű magasságokba való eljutásuk mesés élményeiből, mely tudatszinteket is viszont paradox módon Isten és Krisztus szavai használatával értetnek

meg a tanítványaikkal mennyeiekként (a saját igazságait Isten szavait hozzá használva teszik kétségkívülien elhíhetővé), addig a fátyol még bizony előttük is rezzenetlenül ott van. De bizony, hogy még csak a „résen” át sem nyertek egyetlen bepillantást sem az igaz Valóságba, Isten közvetlen, azaz makulátlanul tiszta szellemi valóságai egységének még csak egy részteljességébe se, hanem Istennek még mindig csak a finomanyagi, ámde az itteniekhez képest jóval szebb, erősebb és gazdagabb „energiamezőibe”, vagyis még mindig csak a tárgyi tudatmező („elíziumi mező” azaz árnyak mezeje?) teljessége magasabb tartományaiba pillantottak, vagy ideiglenesen jutottak is bele, melyet Isten közvetlen, egyszerre személyes és személytelen valóságának még bizony mindig csak hihetnek, mintsem tudhatnának, azaz helyesen ismerhetnének is, mely valóságra viszont maguk is nem a tárgyi elméjük után, hanem Krisztus nyomdokán haladva bizony, akár már emlékezhethetnének is. Az ő totális és igaz Valóságról szóló tudásuk illetve ismeretük még tehát mindig csak hibásnak nevezhető. Istent és az Ő teljes Valóságát ugyanis úgy, ahogyan „Az” van, csakis tökéletesen tiszta azaz isteni értelemmel lehet felfogni és megérteni, és nem pedig a róla csak homályos látással bírható tárgyi értelemmel, vagy még azt is használva. A fátyol tehát kérem, még a magát már megvilágosodottnak nevező legtöbb ember előtt is változatlanul ott van, merthogy azt csakis Isten Vele egy szellemi fénye képes részlegesen, „ideig-óráig”, és végül pedig már teljességgel, és végérvényesen is feloszlatni (szintén a „tűz tavába” „dobni”, mely „tűz tava” is Isten, ahogyan a végtelen fénye „tava” is). (A magukat megvilágosodottnak nem nevező emberek inkább lehetnek tehát már akár teljesen is áthatva isteni értelemmel, azaz lehetnek már valósággal is tiszták, és igazán tisztán látók, azaz nem úgy, mint a mai szintén önjelölt „tisztánlátók”, akik egyaránt belelátnak a magasabb és alacsonyabb tárgyi tudatszintekbe, vagy csak a kettő közül egyikbe, és tovább már ők sem látnak. Ők, vagyis az Isten, és nem pedig csak a maguk (!) segítségével már maguk is tiszták ugyanis még csak a megvilágosodottságukkal sem kérkednének sohasem a többi ember előtt, de azzal sem még csak a maguknak sem, ahogyan semmi más képességükkel, és még csak magukkal sem tennék ezt. Maguk tehát soha nem törekednének még tehát csak arra sem, hogy híresek legyenek.) Reménykedjünk tehát a magukat már megvilágosodottnak nevezett emberek helyett inkább Krisztusnak isteni megvilágosító és megváltó erejében, és Isten teljes dicsőségével egyetemben történő újra megjelenésében, amikor is az isteni szeretet és értelem rázúduló szellemi fényétől már az egész Föld is fényleni fog. Nos hát, ekkor és ezzel lesz már teljesen, és véglegesen is eltakarítva a fátyol az emberiség azon rétege szellemi szeme elől, akik már valósággal is megtértek Istenhez, azaz többé már semmi tárgyival (még tehát közülük a legfinomabbal és „legerősebbel” sem) nincsenek már meghasonulásban, de még csak a vele való azonosulásban sem, hanem már csak a mindennél és mindenkinél erősebb Istennel a Szellemmel vannak, és pedig ezzel már újra is tökéletes egységben. Csakhogy ezt még az önjelölt megvilágosodottak és mesterek sem értik, mert még ők sem már csak a „szív” mivoltukkal, vagyis az annak is a jobb megértése végett egyik (és a dominánsabb) felét jelentő *isteni szeretetükkel*, és a másik felét jelentő *isteni értelmükkel* szeretnek illetve értenek, hanem többnyire még csak a tárgyi eszükkel, vagyis a véges szeretetükkel („nem-szeretetükkel”) és értelmükkel (anyagi értelmükkel). Istennek viszont egyáltalán nem az utóbbiak jelentik az Ő „dicsőségét” is, hanem az Ő kifogyhatatlan és mérhetetlenül hatalmas *szellemi szeretete és értelme* szintén végtelen és felülmúlhatatlan, minden irányban egyaránt kiterjedő ragyogása, ami is tehát Ő. Ezt az itt rendkívülinek is nevezhető Ragyogást innen azonban még csak *fényes felhőként* lehet látnunk, mert ha Isten itt nem ebben a *felhőszerű* (oszlop vagy kör alakzatú) *fényformában* (azaz magát takarással), hanem a „*mezítelen*” *szellemi fényében* jelenne meg előttünk, akkor a vakító fényű ragyogásától egyetlen pillanat alatt finom hamuvá (porrá) lenne a testünk, és bizony még a tisztátalan lelkünk is megégne, vagy akár totálisan is elpusztulhatna tőle, a jelen leg-*tágabb* környezetünkkel egyetemben. Ez az isteni fényragyogás illetve fénysugárzás azonban nem összetévesztendő egy akár a közvetlen közelünkben felrobbanó szupernóva testünkre és

testekre nézve szintén megsemmisítő erejű tárgyi fényével, mert az a tárgyi szemek számára káprázatos fény Isten leplezetlen dicsősége fényének még csak a nyomába sem érhet, nemhogy összehasonlítani is lehetne vele. Ha tehát Isten elvenné a „fátylat” az Ő dicsősége fénye elől, akkor még a szétrobbanás pillanatában levő szupernóva tárgyi fényözőne is csak egy picike fekete pontnak bizonyulna abban a mérhetetlen és felülmúlhatatlan ragyogású fényben, és nem pedig csodálatos, színpompás ragyogásnak, mint azt mi még tévesen hisszük a tárgyi értelmünkkel, az isteni értelmet továbbra is elutasítván magunktól, sajnos „azt” egyetemben a legfontosabb isteni szeretettel, merthogy „ezek” elválaszthatatlanok egymástól. Így azonban marad még a fátyol, még ha a már „megvilágosodottak” saját erőből valami igen széphez, békéshez, örömtelihez és boldoghoz jutnak is, és élük is azt időlegesen meg, és azt az élményüket még meg is osztják velünk, vagy éppen valamiféle technikát is tanítva a mi elméinket is eljuttatják hozzá. Nevezetesen egy bizony szintén még csak tárgyinak nevezhető újabb tudatállapotba, ami tehát még egyáltalán nem a Végső Valóság, hanem egy olyan „fényességes”, és igen nagyon finom anyagi valóság, ahonnan is még igen nagyot is lehet esni, azaz még bizony a jelenleginél is alább. Igen könnyen meglehet tehát, hogy nem is egy „megvilágosodott” guru, mester, szellemi vezető, és „tévedhetetlen” pápa is fog a tanítványaival együtt erre az anyagi élet „helyénél” is alacsonyabb „helyre” kerülni a hőn elérni vágyott mennyország helyett, azaz marad a testi halála után is mégiscsak a fátyol innenső oldalán, ámde még egy jelenleginél is alantasabb „helyen”. Mely „helyet” persze lehet, hogy ők a saját „külön-bejáratos” mennyországuknak fognak hinni, míg az isteni ítélet majd már őket is meg nem győzi, hogy nemhogy Istent és Krisztust, hanem még csak a mennyországot illetően is igen nagyot tévedtek, és ezt is csakis maguknak köszönhetik, mint hogyan az őket újra elbuktató privát istenkedésüket is.

Amikor már az emberi tanítások és gyülekezetek is hiábavalóságokká lesznek a lélek számára

Az embernek miért is kellene Istenről szóló emberi tanítások után futkosnia, tömeggyűlésekre járkálnia, különféle emberi irányítású „gyülekezetet” vagy „felekezetet” látogatnia, intézményeiket anyagilag is támogatnia, mikor már a legjobb vezető, a Szentlélek kezében van, vagyis az Ő vezetését bírja. Kell-e tehát ennél jobb, amikor már a Szentlélek, a mennybe vezető vezér vezet valakit. Ahhoz azonban, aki az önzetlen szeretet fokáig nem képes felemelkedni, bizony a Szentlélek soha nem jöhet el, nem térhet be, mert Istennek ott nem lehet helye, ahol még az önzés uralkodik, ne adj’ Isten az anyagiasság is, akár csak a legcsekélyebb mértékben is dominál. Addig viszont, ameddig az önző ember az önzőségét meg nem szünteti, nem is tudja befogadni magába a Szentlelket, Aki pedig a feje fölött neki is ott lebeg, csak ez esetben Isten Lelke még csak belé sem tud térni, nemhogy uralkodni is tudna benne is. A Szeretetnek illetve a Szeretet Lelkének ugyanis a sötét hatalommal soha nem lehet közössége. (De vajon miért is nem „bírja” valósággal egyetlen földi egyház sem az Isten Szent Lelkének vezetését, hanem ezt még mindig csak a szájával tudja mondani?)

A magasabb, azaz isteni tudattal rendelkező embernek valójában tehát már nincsen szüksége semmiféle testi csoportosulásra, vallásra, pártra, vagy egyebekre, mivel ő már teljesen ismeri, azaz már nem is csak hiszi, hanem tudja is Istent az Ő teljességével egyetemben, és pedig magában, de ugyanúgy mindenütt is! Istennek köszönhetően tisztán tudja tehát, hogy Isten és a Vele egy Teljessége létezik, és hogy csakis egyetlen Isten létezik, Akinek a maga benne is megtalálható, vagyis Akivel ő a lényegével (tisztá szellemi tudatosságával) lényegi egységben van, mivelhogy a lényege az Istenéből van. Ezt az itt a tárgyi valóságban használatosnál magasabb tudatát itt is megélni (annak lenni) tudó ember világosan tudja tehát, és meg is éli

itt is, hogy ő is, mint minden, Istenben van, és Isten pedig benne van, és hogy az egész világban, minden élőlényben és tárgyban, azaz minden láthatóban és láthatatlanban is benne van Isten a leghatalmasabb és legfelsőbb Hatalom. Világosan tudja és megéli azonban az is, hogy ez az egyetlen Igaz Isten soha nem erőszakkal (mint a testi, azaz a testével azonosuló önző ember), hanem kizárólag csak a Vele egy és azonos makulátlanul tiszta szellemi szeretet hatalmával uralkodik mindenben. Ő uralkodik még tehát maga az ember fölött is, aki tagja lévén Vele egységben élve hivatott Őt magával ábrázolni, mint Istenember, vagyis mint aki maga is ez a Szeretet, ámde nem ő ez a Legfőbb, hanem Istennek a Legfőbbnek mindig csak a Vele egy „testét” (láthatóságát azaz ábrázolatát) képezi, mint tehát annak egészét mintázó tagja. (A Szeretet Lelkének része tehát.)

Ha tehát az ember az előbbieknél ismeretére már nem is csak eljut, hanem már éli is az egységét Istennel, azaz már újra, vagyis már tudatosan is Isten Szellemi Tudatában van, akkor már hiábavalóság számára olyan emberi csoportosulásokba eljárni, ahol már az ennél jóval alacsonyabban található tárgyi szintekre való tudati felemelkedésekkel beérik az emberek, vagyis mely tudatállapotokban még a tőlük külön élő Isten az elfogadott, és pedig annak ellenére is, hogy az emberi tanítóiktól már hallottak a bennük és velük együtt élő Istenről is. Az ilyen emberi körökben az Isten közvetlen segítségével magasabban fejletté lett tudat inkább tehát már csak leépülni (visszafejlődni) tudna, de ezen körök vezetői és tagjai őt amúgy is kirekesztenék maguk közül. Ő ugyanis már nem fogadhatja el, nem fogadhatja be az ő hibás emberi elveiket, melyeket ők viszont már sikeresen összemostak Isten elveivel, vagyis az Isten megszabta hitvallással, mely viszont egyedül önmagában (sem tehát hozzátéve, sem pedig elvéve belőle) az egyetlen helyes hitvallás az egész földön, de Isten egész anyagi tartományában, vagyis a szintén Átala fenntartott teljes anyagi univerzumban is. A már közvetlenül Isten által tanított (csak az Ő minden szavára hallgató), és ezért magasabban fejlett tudat az Istenétől más hitvallást tehát már nem fogadhat el, ahogyan az ilyen emberi körök által kreált, bizonyos dolgokban az érdekeiknek megfelelően engedékeny Istent sem fogadhatja el, hanem már csak egyedül az Igaz Istent az Ő minden törvényével egyetemben, melyek tehát emberi törvényektől, szabályoktól, és elvektől teljesen mentesek, és mégis a létező legjobbak egyaránt mindenki számára. Aki tehát már nem az emberi tanítóknak, hanem az Istennek a tanítványa, annak számára az emberi tanítások és gyülekezetek is mind „hiábavalóságokká” lesznek, vagyis igazsággal még nem teljes, hanem igazságban avagy igaz valóságban még nagyon is hiányos dolgoknak fognak bizonyulni. Ezért pedig ezeknek az embereknek a hittől ráadásul külön is választott vallása illetve vallási tételeik, és persze ugyanígy maguk ezek a „vallásos emberek” is, már egyáltalán nem tudhatják szolgálni a lelki épülését már csak azért sem, mert az ő esetében már erről is a Teljes Igazság, vagyis maga Isten gondoskodik, azaz Ő vezérli azt is, és nem pedig földi emberek. Az ilyen, nem csak az isteni elveket, vagy nem minden isteni elvet valló, nem minden isteni elvet követő, azaz nem mind meg is cselekvő emberi gyülekezetekben pedig az Isten szerint még nincsen helye az Ő Szent Lelkének, és ezért viszont nem lehet bennük helye az Ő népének sem, és ezt a Hozzá már valóban is hű lelkeinek (Övéinek) már régen a tudtára is adta: „Fussatok ki belőle (az ilyen emberi körökből) én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból!”

Amiről a mai kultúra is szól

Sajnos, amit a többitől elidegenedést és technicitást sugalló „kultúra” szó alatt is ma értenünk lehet, az a tárgyi műveltség, vagyis pusztán csak a csúcs tárgyi értelem, és a belőle való, és ezért vele egységet képező, és egyet is jelentő tudata értelmes tárgyi tudása tárgyi gyakorlati

szinten is való megvalósítása *követendő Istenként, azaz legfelsőbb Jóként*, ugyanakkor pedig *legfelsőbb Hatalomként, legnagyobb Erőként is való elismerése és imádata a tárgyi gyakorlatilag is megvalósítóival (emberi megnyilvánítóival) egyetemben*. A tárgyi tudományok mellé helyezetten is létező, és összetartó erőnek is nevezett „kultúra” is tehát már csak a tárgyi értelem uralmát testesíti meg a tárgyi értelem többsége fölé a maga szerzett többlettértelmével illetve csúcshatásával, és a belőle és általa származó többlettudásával való felkapaszkodásával, illetve az azok fölé való felemelkedettsége meg is tartásával, amivel egyben az (a tehát „száraz” értelem) magának így már imádatot is tudhat szerezni (imádatot követelő „csillagként”, azaz sztárként, elitként csilloghat-villoghat fölöttük), és bizony szerez is, fittyet hányva az Igaz Istenre, még ha emlegeti is olykor-olykor Őt is. Az imádat ugyanis nem ezeknek az isteneknek, hanem mindig is (örökké), és mindig elsősorban is, csak a minden tárgyat is az alapjaiban maga és magából alkotó, de minden egyéb más bármilyen szintű megvalósításához is elengedhetetlenül szükséges Valóságos Istennek járhatna meg jogosan, merthogy éppen az előbbiek miatt Ő, a legelső, legfőbb és leghatalmasabb Teremtő Isten még az összes mulandó valóságában létező összes tárgyi értelemnek és vele egy tudatának is az egyedüli legfelsőbb Ura (Ő az ő életüknek és haláluknak is egyetlen Ura), és bizony, ugyanúgy Ura a közülük „kimagasló” tündöklésűeknek, mint a hozzájuk képest alig pislákolóknak, vagyis a lángeszűknek nevezetökhöz képest vaksötéteknek látszóknak, csak a kulturális tündöklő „csillagok” is Őt szinte már mind elfeledték, most inkább már csak a maguk tündöklésével és maguk imádtatásával, és esetleg még a maguk nagy tárgyi képességeinek is imádtatása mellett a teremtnak, a teremtett világnak imádtatásával foglalkoznak, szintén a Valóságos Isten a Teremtő imádata helyett, vagy éppen csak Isten előtt imádtatják, és imádják azt maguk is így, még bizony ezzel is rossz példát állítva az imádóik illetve rajongóik előtt. Ez a jelenlegi kultúra is azonban a cselekedeteivel így maga ítéli magát halálra, vagyis szintén csak veszett kultúra lehet (amilyenek az előzőek is voltak), mint ahogyan így a művelői sem igen számíthatnak másra, mint mennybemenetelük helyett már csak a vesztükre, vagyis a még a jelenleginél is mélyebbre zuhanásukra, ahonnan aztán újra megpróbálhatnak odáig fejlődni, hogy Isten felemelje majd őket is Magához. Egyenlőre tehát még ez a kultúra is a halálról szól, és nem pedig az Életről. Ez utóbbit tehát még ő is csak a szájával mondja, és nem pedig úgy is tesz, ahogyan azt szólja, szóval ez is „más istent” imád.

A jelen kultúra tehát nem nevezhető igazi értéknek, mert hamis értéket, mulandó értéket képvisel magával. Igazi érték ugyanis, amit lehetőleg még a jelen földi életünkben a magunkénak is kellene tudnunk, az Jézus a Krisztus Vele egy örök élete. Ennek a romolhatatlan életnek erejét viszont az embernek *megtapasztalnia* soha nem lehet, mert „az” minden tárgyi értelemmel felfoghatót meghalad. Ugyanakkor pedig ennek a Krisztusi életnek bennünk növekednie is kell, hogy végül tőle már az arcunk és egész testünk is ragyogjon, mint ahogyan ezt Krisztus Jézusnál láthatták is bizonyos emberek, vagyis azok az emberek, akiknek Isten ezzel már be is bizonyította a létezését, és természetesen a mindenek fölötti hatalmát is.

Ma az emberiségnek tehát nem a jelen tárgyi értelem hatalmát és képességeit elismerő és dicsőítő kultúrára, hanem leginkább az örök élet hitére, és szintén az Igaz Istenbe vetett bizalomra lenne szüksége, és nem pedig folyamatos gazdasági, és ilyen kulturális fejlődésre, azaz anyagiakban, tárgyi képességekben való egyre nagyobb mértékű gyarapodásra, és ezeknek éltetésére, ezeknek imádatára. Az Istenben való gazdagsághoz képest ugyanis még a legnagyobb anyagi gazdagság, legnagyobb tárgyi tudás és képesség („tehetőség” és „tehetség”) is semminek minősül. Magához Istenhez képest pedig már semminek se. Hiába is ajnározza (dicsőíti, isteníti) tehát ezeket jelen emberi tudomány és kultúra is, ettől még mindkettő hamis marad, mert az igazi tudomány és kultúra ettől egy egészen is másról szól, és azok bizony úgy is tesznek, mint ahogyan szólnak, vagyis soha nem a mulandóságot dicsőítik a cselekedeteikkel, de még csak a szavaikkal sem, hanem mindig csak, és mindig elsősorban is „Azt”,

Akit minden dicsőség, minden imádat egyedül jogosan illet meg. Bizony, a jelen kultúra is ezzel szemben ember és tudományistenítő, a jelen tudomány pedig szintén ön- és tárgyi kultúra istenítő, amiket szintén híven mutatnak a produktumai is, mint az itt művészetnek (azaz pusztán a művi értelmével csodálatosakat alkotónak) is nevezett kultúrának is. A mai kultúra főága a művészet is tehát már egyáltalán nem Istenre mutat, mint azt neki mindig is kellene tennie, hanem pusztán már csak a tárgyi értelemre, a tárgyi értelmi képességre, és rá már nem is csak mutat, hanem egyenesen isteníti is azt, vagyis tulajdonképpen magát, mint azt a kultúra és tudomány többi ága, és tudomány főága is teszi.

Előbb-utóbb még a megátalkodott anyagembereknek is Isten-tudattá kell változniuk

Az anyaghoz magát maga hozzákötözött szellemi léleknek, ha számtalan sok eon eltelte után is, de mindenképpen vissza kell térnie a számunkra most „ISTEN”-nek nevezhető Legfelsőbb Hatalomhoz, az Őt ábrázolni is hivatott részeként. Önmagában a fizikai értelemben vett anyag ugyanis ellentétben a lelkünkkel, mindig is múlandó minőségű marad, mert az annak lett teremtvé.

Az élőlény avagy lélek azért vonzódik az anyagi természethez, anyagi élethez, anyagi testhez, mert ő az anyagi természet avagy anyagi élet ura akart, és akar még jelenleg is lenni. Ameddig azonban ez az élőlény újra nem változik Isten-tudattá, addig az ő tisztán anyaginak vélt tudata és teste arra fogja kényszeríteni, hogy csakis anyagi vágyai és törekvései legyenek. Így viszont a lélek nem lesz, és nem is lehet képes megszabadulni a régi vágyától, hogy ő maga lehessen az anyagi természet és élet „Ura”, vagyis e számára most legfontosabbaknak a Legfelsőbb Hatalma. Éppen tehát a mindennek Ura és Istene elleni lázongó illetve lázadó természete miatt történik a lélekkel, hogy az anyagi természetnek befolyása, és annak uralma alá is kerül.

A mindennek Ura és Istene azonban a tulajdonképpen Magát jelentő képviselőjével jelen van minden testben, és az egyéni lélekben is, mint ezek ismerője és felülvizsgálója, és mint ezek tetteinek is tanúja és engedélyezője, de mint legfelsőbb élvezője is a test és lélek cselekedeteinek, illetve csak önmagában a testnek, azaz a múlandó formának is.

Isten a Legfelsőbb Úr tehát mindig jelen van az élőlényben (is), hogy jóváhagyja ennek az egyéni léleknek az anyagi élvezetekre irányuló vágyait, merthogy az az Ő beleegyezése nélkül semmiféle cselekedet végrehajtására nem lehet képes. A legfőbb eltartó és megvalósító is ugyanis Isten, és nem pedig az eltartott lehet ez az Isten, vagyis a Legfelsőbb Úr, Aki már valóban és mindig is azt teheti, amit Ő akar. Eredetileg azonban minden lélek a Legfelsőbb Úr része, mely uraknak is Urával ez az eltartott bensőséges baráti viszonyban, azaz harmonikus társas kapcsolatban, még világosabban kifejezve pedig lényegi egységben van. Ámde a lélek hajlamos arra, hogy elutasítsa a Legfelsőbb Úr jóváhagyását, vagyis hogy az anyagi természet fölött való uralkodása reményében teljesen önállóan cselekedjék. Lényegében tehát a lélek arra hajlamos, hogy Istent akár teljesen is mellőzze, vagy még a jelenlétét illetve a létezését is letagadja, hogy itt az anyagi természetben ő lehessen a Legfelsőbb Úr. E hajlama miatt is bizonyul tehát az emberi lélek Isten (jobb megértés végett) határenergiájának, ami azt is jelenti, hogy az ember tartózkodhat Isten lelki energiájában (szellemi minőségű erejében), de tartózkodhat akár itt az anyagi energiájában is. Isten azonban őt innen vissza fogja téríteni, merthogy Ő az anyagi energiáját múlandónak alkotta illetve valósította meg.

Isten az örökkévaló Legfelsőbb Úr valójában tehát szeretné az emberi lelkét visszatéríteni Magához, viszont az visszaélve a részére a szabad akarat révén Isten által megadott bizonyos mértékű önállóságával illetve függetlenségével, folyton elutasítja ezt a lehetőséget, lényegében véve azonban isteni kegyet. Ő tehát nem Istennel, illetve az Istennel egy „lelki fényével” (szellemi tudati „világosságával”) társul, hanem inkább vére menő küzdelmet folytat az anyagi természetben (és magával a természettel is!) a léteért és boldogságáért, melyek viszont abban mind múlandóak, ellentétben a lelki élettel és lelki boldogsággal. Pedig Isten ahhoz, hogy visszatérítse őt az eredeti avagy valódi hazájába, kívülről, és „belülről” (szellemi lelkileg) is ellátja jó tanácsokkal, és figyelmeztetésekkel is. Előbb-utóbb pedig meg is fogja győzni a lelkét afelől, hogy az anyagi síkon anyagi célokért végzett tettek soha nem vezetnek az igazi, azaz örök boldogsághoz. Ezzel a már egyenesen az Istentől kapott „útra-valóval” pedig a Tőle eltévelyedett (az anyagi energiái felé fordult állapotában maradt) lelke már el is indulhat az örök és örömteli élet felé vezető úton, vagyis végül már rá is léphet a hazavezető útra, azaz Isten kegyelméből és segítségével visszatérhet Istenhez.

Mivel a Tőle való elfordulásunkkal, illetve a szintén csak részünkről megvalósított elkülönülésünkkel Istentől mára már nagyon is eltávolodtunk, kell tehát Istenhez a Vele való teljes egységünkért könyörögnünk. (Isten irgalmaz, add vissza a Veled való egységünket!) Viszont soha nem kifelé kellene kiáltoznunk illetve fohászkodnunk. Ha ugyanis nem belsőleg kiáltunk, sírunk, fordulunk Istenhez, akkor nem juthatunk be (lényegében azonban vissza) Isten Tudatába, „Akinek” révén vagyunk mi magunk is Istenben, és Istennel is egyek. Itt a Földön kivétel nélkül mindenki a szabadságért sír, de a legtöbb ember még csak el sem tudja képzelni, hogy az örök (szellemi) tudata valójában végtelen tágasságú, végtelen szabadságú, vagyis olyan, mint Istené a Szellemé, Akivel ő az Ő Szellemi Tudatának („Szent Lelkének”) részeként tudatosan is egy, vagyis tudatosan is egy lehet. A többség számára pedig még csak az sem világos, hogy ahogyan a szellem, úgy a szellemi tudat is (de bizonyos szinten még a fizikainak vélt tudat is) egyszerre fény és erő is, sőt még ezeknél is több. Éspedig nem csak fizikai értelemben, hanem még szellemi értelemben is több. A múlandó elme avagy testtudat viszont a korlátozottsága miatt nem értheti meg, és ezért igazán nem is tudhatja magával kifejezni a végtelent illetve határtalant, vagyis a tisztán szellemit.

Az itt a Földön az „anyagemberek” körében most újra divatossá vált „önmegvalósítás”-nak nevezetthez is pedig soha nem az ő praktikáik, hanem csakis a valóságos „belső élet” (a nem anyagi, azaz nem múlandó élet, maga tehát az Örök Élet az Élet Teljessége) vezetheti el az embert. A valódi önmegvalósítás ugyanis nem más, mint Isten (itteni) megvalósítása, az Isten-megvalósítás ugyanakkor pedig egyben önmegvalósítás is. Az „aham brahmasmi” szanszkrit kifejezés is lényegében tehát azt jelenti, hogy, mint önmagavaló magam is a VAGYOK- Isten vagyok, vagyis lényem lényege a Végső Valósággal egylényegű, Aki minden létező dolog forrása illetve alapja. Mindez is azonban nem azt jelenti, hogy itt a Földön és mindenütt máshol is én magam lennék az egyetlen és mindenható Isten, azaz minden, és még magam fölött is a Legfelsőbb Hatalom, ahogyan ezt az anyaggal meghasonult lelkek tévesen képzelik, illetve sajnos már tartják is magukról az anyaggal azonosult „emberek” azaz Isten hasonlóságára lett szellemi lelkek. Az eredetileg csakis a „fenséges” azaz legfelsőbb és legdicsőbb Atyát, a mindenek („sokaság”) mindenható Atyját jelenthető névből származtatható „ah-brahman”, vagy még rövidebben „abram” (ez utóbbi pedig hosszabban „Ábrahám”) szóösszetétel illetve név éppen ezért már csak a Tökéletes Fény (Isten) magában illetve magán is hordozóját jelenti, vagyis nem konkrétan magát Istent a Mindenható Atyát hivatott jelenteni, hanem egyszerűen csak a Atyával egylényegű, és ezért Vele mindig is egységben lévő, azaz még itt az anyagvilágban élve is Benne maradó, és Vele itt is együtt „járó” (élő) isteni lelket. A „Jézus” és „Krisztus” név pedig már az Istent itt magán keresztül (Jézus) vagy már magával is (Krisztus), azaz már a teljessége szintjén is megvalósító isteni lelkét jelenti. Krisztus

Jézusban már tehát az Istennel (szintén) egyazon Örök Élet Teljességét láthatjuk. Az anyag-emberek viszont ehelyett csak egy Jézus nevű, csak anyaginak vélt embert látnak a szintén anyaginak tudott értelmükkel. Valójában tehát az anyagemberek a még mindig tévelygő lelkek, akik a teljesen illetve kizárólagosan magukénak hitt fényességükkel (anyagi értelmi csillogásukkal) Istennek képzelik magukat az Igaz Isten helyett, Akiről pedig azt állítják, hogy még csak nem is létezik, hanem az is csak a gyenge emberek homályos fényű anyagi elméjének szüleménye. Nos hát, ha nem a jelen földi életükben, akkor majd „odaát”, vagy egy újabb anyagi teremtésben, de végül is majd nekik is rá kell jönniük, hogy valójában ők a gyengék és homályos látásúak (értelműek), és ezért nem tudhattak az általuk „gyengéknek” vélt társaikkal együtt már korábban visszatérni Istenhez. Csakhogy az istentelenségük illetve téves felfogásuk miatt ők még újabb örökkévalóságnyi időig nem évezhetik a pedig valaha nekik is megvolt, ámde már majd végleg elfelejtett teljes és korlátlan szabadságukat, és az örök boldogságot sem, mely utóbbi is az Isten állandó és nyílt jelenléte biztosította szabadsággal együtt jár az Istenhez végleg megtért léleknek.

Az anyagvilág létrejöttének oka

Istennek célja van az anyagi valóságával, még ha ez innét nézve nem is úgy tűnik. A földi értelmétől adódó gőgje miatt azonban a lélek már nemigen törekszik az igazi otthona felé.

Mivel önmagában a létezés és élet, mint legfőbb lényeg avagy tehát „Isten” nem látható senki számára sem, az elsődlegesen mindig csak általa létrehozható teremtményei egy részükkel ahhoz az első szellemteremtményéhez fordultak Istenként, aki számukra látható Istenséggént (a Létezés „Fényességese” avagy „Fényhordozójaként”, valójában azonban megjelenített értelmeként) mindig is jelen volt, mivel Isten a révén hozta létre a további végtelen sok „világát” illetve szellemi teremtményeit („lényeit”), melyek ezért részint már a látható Istensége teremtményei is voltak. A maga az Isten nemzette lények nagy serege tehát Isten helyett a szabad akarata szerint ezt a „Fényességese” (azaz „Satana”-nak) elnevezett értelmi lényét illetve értelmi hatalmasságát kezdte el követni, vagyis egyedüli Istenként már csak őt fogadta el, mivel neki láthatta az Isten neki adta „fenségét”, azaz a „dicsősége” (értelme) fényalakját. Isten éppen ezért Krisztus Jézusban maga is látható Istenné tette magát, hogy a korábbi láthatatlanságát így egyben már okafogyottá is téve minden eredetileg tehát szellemi lény maga dönthessen felőle, hogy kit is fogad el igaz és egyetlen Istenének. Az Istentől való elpártolásukkal bűnössé lett teremtményeket megváltani a bűnűktől, és helyreállítani a megzavart viszonyt Vele, mint igazi Teremtővel, jött tehát közénk el Isten ide az anyagvilágba, mely alapjaiban Isten alkotta világ létrejöttének tehát igen is „nyomós” oka van, vagyis az még csak nem is úgy robbant bele, a tudósok szerint is előtte még maga sem létező térbe, hanem Isten egyszerűen a bukott szellemi magát alá lenyomva létrehozta a maga szellemi teljességének mintegy tehát a tárgyi (valójában azonban egyszerűen csak tárgyszerű) lenyomatát. Az ideiglenesen lakható anyagvilág lényegében azonban azzal keletkezett, hogy Isten elsőként elbukott szellemiségének a befolyásolására és példájára mi, most embernek nevezett szellemiségek létrehoztunk egy téves öntudatot (egy kizárólagosan, vagy mindig elsősorban tárgynak tartott öntudatot) a szellemi önmagunkban, mely forma-tudatnak maga a létezése illetve megerősödése miatt nem láthatjuk az eredeti szellemi minőségű és teljességű öntudatunkat (mert azt maga alá nyomta, és ezért azt „tudatalattinak” is nevezte el), és emiatt pedig annak már az isteni forrását (Istent a Szellemet) sem láthatjuk, és ha ez az eltárgyasult öntudatunk úgy akarja, akkor még csak meg sem ismerhetjük. Ettől fogva ugyanis mi is már csak a saját anyagi erőink bizonyítékait látjuk, a tiszta szellemi önmagunk és a közös

forrásunk létezésére utaló ismereteinket pedig egyszerűen kiutasítjuk, az önmaga igazi eredetét illetően így tehát egyszerűen csak szintén tévedésben élő jelen használatú öntudatunkból is. Gyakorlatilag tehát az történt, hogy szellemi befolyásolásra *meghasonlottunk* az első értelmes illetve értelmi élőlénnel, aki ilyen öntudatot keltett és növesztett magában, vagyis az Istentől kapott, viszont saját tulajdonaként is használható értelmi körében, majd pedig a hívei erejétől tovább erősödve már a teljes értelmi körét is ilyen öntudatúvá tette. A mennyből ezáltal zuhantunk tehát le a „mélybe” és „sötétségbe”, vagyis Istenről és minden tiszta szellemiről való szinte teljes tudatlanságba, és választottuk meg fölöttes hatalmunknak ezt az elsőként megtévedt, Isten által látható formával is ellátott, vele csakis ezért rendelkezhető szellemiséget, aki ezen megtévedt öntudata révén még fizikailag is látható formában (a mennyhez nem illő „ruhában”) is képes volt az őt követők számára megjeleníteni, és fölöttük érvényesíteni a viszont csak szerinte egyedül jogos uralmát. A szellemi és fizikai (vagy érthetőbben: szellemi-fizikai kettős) teremtnésnek, lényegében azonban a materiális teremtnésnek ez tehát az igazi oka, ugyanis ezt a szellemiséget követő, eredetileg tehát maguk is szellemiek a Szellem-Istentől való eltávolodásuk és elkülönülésük hatására egyre „keményebbek” lettek, melyeket viszont az eredeti (és tehát mindig is elsődleges) tiszta szellemi már nem tudott még csak megérinteni sem, mert azok még az esetleges érintésének is ellenálltak. Így azonban megszűnt a tevékenységük illetve mozgékonyosságuk, vagyis a lelassulásukkal az élet megdermedt bennük, és ami ezáltal keletkezett az „szilárd” lett, ami ugyan szellemiből keletkezett, viszont az önmaga ezen jég keménységű illetve „kőkemény” állapotában hatás nélkülivé vált. Ebből az így megkeményedett szelleminek alakítgatásával (további erőteljes nyomása alá helyezésével, azaz „gyúrogtatás”-szerű formázgatásával) hozta tehát létre a Létezéssel azonos Isten az egész anyagi valóságot, mely valóság egy részében a szilárdságából már feloldott szellemi mintegy már újra is teremtő tevékenységre lett készítetve, viszont mindenféle értelmes éntudat nélkül, mely tehát előzőleg még a tulajdonában volt, míg el nem pártolt Istentől, az igazi Teremtőtől. Az anyagi valóságban élő teremtmények is alapvetően tehát nem mások, mint lényegükkel eredeti állapotukban levő (ámde erről tudatosan még nem, vagy nem igazán tudó) lények, akik a visszatérés folyamatában vannak Istenhez a Szellemhez. Az anyagvilág formái, mint szintén lét illetve életformák tartják tehát a mindig csak képletes lehetőségű fogságukban az eredetileg maguk is tökéletes, ámde tökéletességükben szintén megromlott szellemi lényeket. Minél keményebb tehát egy ilyen anyagi forma, annál jobban istenellenes a benne megkötött szellemi, ugyanakkor azonban maga a neki formát adó anyag is tökéletlen szellemi, mely durva formát is azonban egyszerűen az Isten szeretete tart össze azzal, hogy ezek az irányában érzett szeretetükben és hűségükben elbukott szellemi lényeknek magukban hordozóiként segítségére legyenek azok szellemi felemelkedésében, vagyis hogy Istennel egyetértésben maguk is azon legyenek, hogy a tehát velük egyetemben „elbukottak” végül mégiscsak mind visszatérhessenek az eredeti valóságukba Istenhez. Ha azonban az anyagba zárt szellemi lény továbbra is ellenáll Istennek, a szabad akarata révén újra választhatja a mélybezuhanást is az eddigi felemelkedéséből, vagyis még meg is erősítheti a csatlakozását az Istent ellenző, és Tőle tehát már a teljességével elfordult szellemiséghez, a „Sötétség Urához”. Az innét látható végtelen csillagvilág is mind tehát a szellemi elbukás következménye, és még a nem emelkedő szellemiségük miatt újra elbukott (égről eltűnt, meghalt) csillagvilágok helyett is mindig újabbak keletkeznek, azzal az isteni a céllal, hogy még a legutolsó megkeményedett szellemi is visszatérhessen Istenhez (Isten ezért ígért tehát „új Földet” is), az eredete igazán valós tiszta szellemi forrásához. Előbb vagy utóbb tehát, de minden hűségében és szeretetében elbukott szellemi vissza fog szellemülni a jelen „megkövesedett” állapotából, vagyis Isten mindenképpen el fogja érni a maga elé kitűzött célt. (Maga egyébként az emberi tudomány is vallja a tárgyi értelmével és tudásával, hogy a világ-egyetemnek egyszer így is-úgy is teljességgel vége lesz, minden hátrahagyott nyom nélkül el fog tűnni.) Ez a cél tehát az, hogy Istent már kizárólag csak az Ő „gyermekai” vegyék újra

körül, akiket az Ő végtelen szeretete már mindig csak boldogságra készítet, és ezért ez a boldog és örömteli állapotuk marad fenn már mindörökké is. Az előbbi és ez ugyanis Isten célja és akarata. Csak hogy ezt mi, a földi értelmünk nagyságától illetve nagyszerűségétől az első rossz szellemi példára maguk is gőgössé lett emberek valahogyan még mindig nem akarjuk megérteni, ahogyan magának az anyagi világ létrejöttének okát sem.

Az anyagi ember filozófiája szemben a Szellem filozófiájával

Ha van létezés (márpedig van!), akkor annak *központjának* is kell lennie, ahonnan akár csak magát is, de biztos származtatni lehet. Bolondság ezt tehát akár csak másképpen hinni is, hát még arra az ettől „más” központra pusztán csak alapozni is. A „más”, mint valódi központra alapozás csakis tehát örültségnek bizonyulhat.

Az ember az anyagba „örülten” szerelmessé lett, mely „örületét” az bizonyítja, hogy az anyagon kívül már nem lát meg semmi „mást”, még tehát a tisztának képzelt értelmével sem. Az értelme, azaz a szintén anyaginak tartott szelleme azonban az embernek még nem szeplőtelenül tiszta, hanem inkább még mindig csak „homályos”, mivel a „szerelmese” az anyag egyszerűen csak a káprázatában tartja (mintegy tehát elvarázsolja őt a szépségével illetve változatosságával), ami miatt az ember aztán már nem is lát mást, mint csak magát az anyagot.

A „bolondságnak” is nevezett „örület” a „bevett” gondolkodási formákkal illetve szokásokkal szöges ellentétben álló, vagyis azokhoz képest teljességgel illetve a túlnyomó részével, de legalábbis a lényegi vonatkozásaiban *zavaros gondolkodást* jelent még a mai közhasználatban is. Ezért már itt az elején tisztelettel kérem azokat, akik az írás lényegét bármi okból indítottan is, de magukra vonatkoztatják, hogy az idézőjelbe tett szavakat magukra vonatkoztatva még csak véletlenül se ebben az előbbi értelemben vegyék, mert akkor az csakis dühöt és haragot fog eredményezni náluk, és nem pedig helyes megértést, azaz helyes felfogást.

Ha az ember csakis az anyaghoz láncolja le magát, azaz ha csak anyagi illetve csak anyaggal kapcsolatos gondolatai vannak, akkor a szellemi lelke egyszerűen sorvadásba fog, mert mintegy óriási ínségbe kerül, és ezért pedig már nem is éri el a célját a Földön. Ahhoz azonban, hogy ez ne így történjen, az embernek pusztán csak annyit kellene tennie, hogy az anyaggal való közvetlen kapcsolatba kerülése miatt kialakult véges gondolkodását vissza kellene tudnia alakítani végtelenre, és állandó folyamatosra is, mint az eredetileg létezett neki Isten, a származtatója, a létező legmagasabb és leghatalmasabb Intelligencia illetve Értelme hasonlatosságára.

Az általunk „örültnék” vagy „skizofrénnék” nevezett emberi tudat jellemzője az, hogy két valóságközponttal rendelkezik, és amelyikhez éppen *igazodik*, aszerint cselekszik, vagyis annak megfelelően végzi minden tevékenységét, azaz hozzá létre minden alkotását. Ha tehát az egyik központhoz igazodva tehetetlennek, vagyis teljességgel kiüresedettnek érzi magát, akkor egy akár hirtelen váltással is máris a másik, az éppen kevésbé illuzórikusabb, azaz az előbbihez képest már igazán valóságosnak tűnő központhoz igazodva kezd el működni, vagyis tevékenységet folytatni, viszont minden esetben érzékelhető, vagy éppen még csak nem is érzékelhető helyváltoztatás nélkül. A magát „felvilágosultnak” illetve „normálisnak” valló, és magát ebben az állapotában fenn is tartó ember azonban már csak egyetlen valóságközpontoz igazodik, viszont ennek ellenére mégsem sokkal kevésbé tekinthető maga is „örültnék”, de legalábbis „még mindig tévelygőnek”, mivel ő viszont csakis egyetlen, világos értelemmel tudottan is ideiglenes fennmaradású, vagyis ebben az egyedüli önmagában, azaz az önmagába zárult állapotában mindenképpen totálisan megszűnő fizikai valóságközpontot

tart egyedül igazán valóságosnak, és ezért csakis ahhoz hajlandó igazodni. A csakis ezt elfogadó ember ezzel ugyanis éppen ugyanúgy elvonja, illetve el is vonatkoztatja (lényegében azonban mintegy „fal”-lal már választja is) magát a már valóban egyetlen, és már csak az időtlen fennállásánál fogva is egyedül igazán valós valóságközponttól és egyben eredetforrástól, de az azt körülvevő minden valóságtól (kivéve természetesen a sajátjának érzettét illetve hittet) is, viszont elválasztja magát még a tulajdon maga (énje) „igaz” valóságától is, mint ahogyan ezt az előbbi szerinte „betegnek” (őrültnek, skizofrénnak) tartott ember is teszi, már tehát halmozottan is. Az ettől az egyetlen igazán valós eredetközponttól való elvontsága, vagyis az attól való, saját akarata révén megvalósuló elkülönültsége viszont neki is feloldatlan marad mindaddig, ameddig saját maga szilárd meggyőződést nem szerez a múlhatatlan valóságközpont, azaz a totális (teljes) és igaz valóság abszolút központjának, illetve a már belőle származó „világainak” illetve valóságainak létezéséről.

A biztos megértés kedvéért akár tehát még újra is leszögezhetjük, hogy mi Isten-centrikus emberek „őrültnek” valójában azt az embert nevezzük, akiben nem-igazzá lesz az egyedül igaz valóság, ami tehát egyben a totális valóságnak, az abszolút valóságnak, azaz még a Teljes Igazságnak is megfelel.

Az egészséges „lélek” (jobb megértés érdekében: szellemi tudat) viszont mindig is az „igaz” valóságban, miáltal pedig már az Igazsággal is (együtt) él, és természetesen az igaz valóság helyes felfogásával is él. Az „őrült értelmet” (igaztalan felfogást eredményező értelmet) kapott tudat „értelmetlen értelme” („**mást**”, mint a sajátját nem ismerő és ezért nem is értő értelme) viszont akár még abszolút elválasztottságot is eredményezhet az egyedül igaz valóságtól, illetve annak mindig elsődlegesnek megmaradó egyetlen központjától. A lényegében tehát az ember lényegében keletkezett „őrültség” (úgynevezett „átmeneti”, de akár véglegessé is válható *zavar* illetve *zavarodottság*) így lesz tehát egyszerre szellemi lelki és testi *betegség*. Az „őrült” tehát az, aki a szintén kettős létfelfogásával kettő léttel bír, viszont ugyanezen az alapon ugyanígy lehet nevezni azt az embert is, aki a felfogó „eszével” vagyis a felfogó értelmével az önmagával (de önmagaként se!) nem igaz valósággal (és még nem is csak egyedül maga!) rendelkező, múlandó, és ezért csak „illuzórikus” (előbb-utóbb végleg eltűnő illetve megszűnő) lehetőségű valóságközpontot illetve valóságfelfogást fogad el „igaznak”, azaz végül is örökérvényűnek. A „normális” vagy „felvilágosult” ember az előbbiek miatt tehát inkább nevezhető „őrült”, azaz a *lényegében megzavarodott* gondolkodásúnak, és felfogásúnak, mintsem az egyetlen „igaz” (soha el nem múló) valóságközponttal bíró, róla meggyőződéssel „tudó”, és nem pedig felőle mindig csak tudományosan okoskodó, azaz feltételezgető és következtetgető emberek, akik az ebben a páratlan központban és teljes valóságában már tehát nem is csak hisznek, hanem róluk részint, és bizonyos mértékig teljes körűen is, már tudnak is, akiket viszont a „normális” emberek neveznek „őrülteknek”, vagyis olyan „buta” illetve „ostoba” embereknek, akik egy szerintük nem is létező valamiben vagy valakiben hisznek. Pedig tehát inkább ők azok, akiknek a még mindig fennálló „betegségükből” (az „egész”-telenségükből) egyszer már végleg is ki kellene gyógyulniuk. Csakhogy ehhez már valóban szükség lenne a saját szabad akaratukhoz. Nélküle ugyanis még csak nem is várható a gyógyulásuk, de még csak joguk sem lehet hozzá. (Mindezt is azonban nálam bizonyára sokkal jobban ki tudja fejezni, illetve fejteni is, a jogfilozófia.) A „betegség” lényegében tehát ez esetben is az „önmagában-való-elmerültség”, azaz csakis az anyagban való elmerülés, vagyis csupán az anyagba illetve anyagi körülményekbe való, akár végleges lehetőségű belezáródása az emberi tudatnak. Ezzel azonban egyben már meg is történik a szellemi tudatnak az anyaggal való meghasonlottsága, majd pedig már a vele való konkrét azonosságra törekvése is, hogy e valósága egyetlen központjában már rendületlenül is megmaradhasson az öntudat, és ezáltal elérhesse a maga belső, de akár a külvilág felé is kifejezhető harmóniáját, azáltal pedig már a maga „nyugalmát”, azaz a már mindig csak békés, és a valóság minden

résztvevője számára már csak jót eredményező alkotói tevékenységét is. Ezt a csak jót eredményező tevékenységet viszont az anyaggal meghasonlott illetve azonosult szellemi öntudatok a többségükben nem így igazolják, mert bizony nagyon sok rosszat eredményezőt, sőt rosszat is alkotnak. Ahhoz azonban, hogy az „őrült” ebből az egyszerűen tehát csak tévhitéből kigyógyuljon, pusztán csak össze kellene hasonlítani a szubjektív képzetét az objektív tudatával, és máris „felfedezheti” az éles ellentétet a kettő között, amivel is most már eljuthat az önmagával való ellentmondásának először még csak boldogtalan, később azonban a valóságos „felvilágosulásával” már nagyon is és valóban is boldogító érzetéhez. Sőt rájöhet akár még arra is, hogy valójában azért nagyképűsködött mindig is, mert mindig csak a beléje is úgy nevelt szubjektivitását tartotta a szeme előtt, és ezért pedig folyton megfedkezett az objektivitásáról, de önmagában az objektivitásról is.

Igazán nagy baj mindig azonban csak akkor és azzal keletkezik, amikor az emberi szellemi tudatnak az anyagba zárttsága, és az anyaggal való azonosulása már konkrétan meghatározott tartalmat is kap, és ez a konkrét tartalom *kőkemény rögeszmévé* („botlaskővé”) lesz benne azáltal, hogy az ember szelleme is éppen annyira (azaz teljesen) elmerül az anyagban, vagyis olyannyira el lesz merülve a tulajdon maga anyagiságában és anyagi környezetében, és maga is olyan jól érzi magát ebben a korlátozottságban, és már mindketten (egységükkel) olyannyira megrekednek ebben a szubjektív képzetükben, hogy már csak egyedül ezt tartják objektivitásnak is, és ezért ezt, mint objektivitást, minden létező módon le is rögzítik, vagyis már csak ennél maradnak meg, mint egyedüli igazságnál. Pedig hát, ezeknek az elbotlottaknak noha jó, következtetni képes tudatuk van, és a tárgyi dolgokat is helyesen fogják fel, amiből adódóan mindig képesek helyesen cselekedni is, mégiscsak ők az igazán „hóbortosak”, mert ők nőttek össze az anyagi tartalommal, és „keményedtek” meg maguk is benne, vagyis tehát inkább ők az akár testi és lelki értelemben is vehető „még mindig csak betegek” a „szilárd” képzetüknek köszönhetően. Az ilyen emberekre azonban éppen hogy nemigen jellemző az életuntság, és ezért ezt az anyagi életet már valóban megunt, vagyis ezt a különösen tehát a lényegi vonatkozásaiban korlátozott életformát már megelégtelt embereket inkább ők nevezik életuntaknak, vagy egyszerűen csak „gyengének” vagy „gyáváknak” a fizikai élethez, holott igazából ezek az általuk „gyávák”-nak és „gyengének” hívottak azok, akik valóban az Élet felé, a soha el nem múló ÉLET felé, az egyetlen igaz valóságú központ illetve középpont felé törekednek innét, a tehát az ebben benne ragadva a lényegük számára is csak halállal, és nem pedig annak már valóban korlátlan szabadságával is végződhető illuzorikus létezés(ük)ből.

A még azonban a mai intelligenciája ellenére sincs az ilyen másikat gyengének tartó „*tiszta bolondnak*” (*így hívják ugyanis ők is a tőlük másképp gondolkodókat*) határozott tudata, azaz határozott tudása a rögeszméje és az objektivitás közötti ellentmondásról, ugyanis ő már oly mértékű nem is igazán tévedésben, hanem inkább *tévelygésben* van az igaz és igazán teljes valóságot illetően, hogy őt már még csak nem is gyötri az anyaggal való belső meghasonlottságának illetve azonosulásának érzete. Az ilyen ember már ugyanis nem érez semmiféle ellentmondást a valójában tehát szubjektív objektivitásában. Ezért lesz viszont azonnal dühös és haragos, sőt nem egy esetben már egyenesen felbőszült is, mivel úgy érzi, hogy a vele ellentétesen fellépő környező világ gátolja őt a tévedhetetlennek tartott meggyőződése tekintetében. Ezekhez a jóknak éppen, hogy nem nevezhető tulajdonságaihoz pedig a legtöbbször még alattomos és rosszindulatú érzület is társul, de akár még irigység is felléphet a „gyökeresen” azaz már az alapjában is más nézeteket vallókkal szemben, legalábbis azok meggyőző erejét, vagy akár csak a meggyőződöttségét illetően is. Nem véletlenül írja azonban a Biblia, hogy az emberi bölcsesség végül majd mégiscsak bolondságnak fog bizonyulni, és nem pedig egyetlen, és megdönthetetlen igazságnak!

A világegyetem egészét nem is ismerő anyagalapú tudomány manapság pedig már egyenesen azt akarja bevetetni az emberekkel, hogy ennek az irdatlan nagy valóságnak nem létezik

semmiféle központja, hanem központokkal csakis a részegységei rendelkeznek. Azt azonban ezen állításukhoz sem teszik sohasem hozzá, hogy mindezt is, ahogyan a látható világegyetem teste egymástól való folyamatos eltávolodását is, csakis a külső látszat, azaz egy csakis egyoldalú nézet, illetve egyoldalú megközelítés mutatja így. Ha ugyanis valóban nem létezne a mindenség isteni, azaz abszolút központja, ami ezt a hatalmas egészet egységben összetartaná, akkor a mindenség harmonikus egységgé még csak össze sem tudott volna állni, nemhogy még mindig annak látszatát is kelthetné. Ez is nem inkább tehát csak egy „örült” feltételezés lehet, mintsem a megismert Teljes Igazság teljesen világos „magyarázata” azaz hiteles és teljes körű megismertetése?

A mai értelmiségi többségről

Isten után tisztelet, és Istentől pedig dicsőség is annak az értelmiségi rétegnek, de akár csak személynek is, amely illetve aki nem az alábbi írás szerint működik, azaz nem ilyen „áldásos” módon tevékenykedik.

Az talán már közismert, hogy az alázatos értelem a mindig csak jó Istentől származik, míg a gőgös, önmagával tehát már eltelt értelem pedig az ellenistentől, a gonosznak is nevezettől. Aki tehát gőgös az értelmétől illetve értelmével, ne adj’ Isten a révén származó tárgyi, vagy éppen nem tárgyi tudásával is, az inkább nevezhető, és már tartozik is az „ördög” (rossz tulajdonságok „szülője” és uralója) atyafiságába, mintsem maradt, vagy az Őhöz való végleges megtérésével éppen lett újra az egyedül jó és igaz Isten gyermeke.

Az értelmétől és tudásától felfuvalkodottá lett mai, magát a többi embertársához képest, de még Istenhez képest is túlértékelő értelmiség tehát mind a gonosz szellemiség „szüleményének” tekinthető, mely réteg még ma is uralja, és az általuk alkotott és kiterjesztett intézményrendszere révén intézi is az egész világ vezetését, vagyis a teljes földi lérendszer működtetését. Csakis számukra természetesen azonban mindig csak a maguk kizárólagos, de legalábbis aránytalanul kiemelt hasznára, melyet is viszont egyedül csak az emberi többség rovására tudnak megtenni, és tehát elérni is. Ezt a lét illetve életrendszert pedig ez az értelmiség ma már kizárólagosan pénzalapúra kívánja formálni, ugyanakkor pedig helyezni is, noha az ebbéli igyekezete során éppen a jelen időben kapott egy újabb, ezúttal viszont már halálos sebet, melyből az emberi többségtől elvont pénzeszközök révén most éppen kigyógyulni látszik. Ez a felépülés is azonban csakis ideiglenes lehet, mely valójában csak megelőzi, illetve egyben későbbi időpontra helyezi is át a totális összeomlását az egész pénzrendszernek, azt annak egyedüli és tárgyi alapjává téven pedig már a földi egész lét- illetve életrendszernek is. Egyszerűen tehát, előbb vagy utóbb, de biztosan be fog bizonyulni, hogy ahogyan e világrendszerben más anyagi javakkal sem lehet még több ugyanolyan minőségű anyagi javakat teremteni, úgy a pénzzel, illetve egy adott globális pénztömegből sem lehet még több pénzt csinálni, vagyis azt is legfeljebb is csak ide-oda mozgatni lehet, ahogyan a többi tárgyat is. Csalással persze lehet újabb és újabb pénzeszközöket nyomtatni, és a működő pénztömegbe belepumpálván azokat is uzsorakamatra kiadni, de mint az ma már szintén látható is, ez a megoldás sem vezet máshová, mint magának az egész pénzrendszernek, és rá épülő további rendszernek illetve rendszereknek a totális csődje, azaz a totális összeomlása felé. A nem anyaginak csak hihető elektronikus pénz sem juthat tehát más, de még csak jobb sorsra sem, mert annak a körforgásában részt vevő tömege is egy szűk emberi réteg részéről éppen úgy manipulálható marad, mint ahogyan a kézzel megfogható pénz, de akár csak a pénzt helyettesítő értékpapír mennyisége is, mindig is manipulálva volt, illetve manipulálva van manapság is. Akik pedig ebben a ma már az egész földön élő

emberiséget érintő *nagy megcsalattatásban*, nyugodtan mondhatni, hogy csak „baksisért” elsősorban segítséget nyújtanak a földet illetve annak javait és lakóit uralmukban tartó „vezető értelmiségnek”, azok (mindig azonban tisztelet és elismerés a kivételeknek!!!) többnyire mind a magukat szintén „értelmis-égi-eknek” („égi”, azaz a többiek fölött álló „értelmeknek”) tartó és nevező emberek, akik a fölöttes uraik példájára szintén a legszélesebb néptömegeknek a rovására élhetnek viszonylag még jól. Pedig az értelmiségnek azért kellene értelmiségnek, illetve a vezető értelmiségnek lennie, hogy ebből a különösen így hozzáállva csakis önpusztító lehetőségű létrendszerből az egész emberiséget kivezessék, és ne pedig ahelyett önző módon, az esetleges feletteseiket követően, csakis a tulajdon magukkal, esetleg még az érdekcsoportjukkal próbálják, és igyekezzenek is ezt megtenni, azaz végül már meg is valósítani. A jelen értelmiségi többség is azonban próbálja ugyan úgy mutatni, hogy ők aztán nem úgy tesznek, mint a többiek, vagyis hogy ők ellentétben a másikkal magukat nem föléjük, hanem alájuk rendelve már csakis az egész nép, az egész emberiség egyaránti jóléte, szabadsága, gondtalan élete érdekében tevékenykednek, viszont (és megint csak tisztelet az esetleges kivételeknek!) ők ezt csupán csak „álcából”, azaz hamissággal teszik. Ennek igazát ugyanis egyszerűen már az is bizonyítja, hogy ők az áldásosnak tehát éppen hogy nem nevezhető tevékenységüket nagyon is túlértékelik, vagyis túldíjaztatják, és tehát a számukra még kézenfekvő is, hogy még mindezt is az emberi nagytöbbség rovására, kárára tegyék. (A szegénység egyértelműen tehát kizsákmányolásból adódik.) De nem is csak ezt teszik a feletteseikkel egyetemben a többi embertársuk nyomorán taposva. Ráadásul ugyanis a náluk alantasabbnak tartott emberi tömeg „elitjének”, de legalábbis „szaktekintélyeinek”, mindenhez legjobban értő „elemzőinek”, „tanácsadóinak” tartják magukat, mely hibás képzetüknek még a maguk maguknak adta megnevezéseikkel is folyton csak hangot adnak, vagyis lépten-nyomon kifejezik a többi embertársuktól való különbözőségüket, lényegében azonban a náluknál való felsőbb- vagy magasabbrendűségüket. Az igazi alázatot tehát még csak hírből sem ismerik, noha folyton a maguknak többséghez való alázatos hozzáállását bizonygatják. Mindezen magát még „modern”-nek is nevező értelmiség (és ismét tisztelet a kivételnek!) pedig, még az előbbieket is tetézve, már csakis magához hasonló, vagyis az igazi gyökerét már rég elvesztett embereket „szül”, illetve nevel, akiknek már semmi más vágyuk nincs, mint ezekhez az elődeikhez tökéletesen hasonlókká válni, azaz már csakis őket utánozni mindenben. A magát „modern”-nek (magát már teljességgel maga moderálónak, azaz maga irányító-nak és uralónak) nevező ember azonban, legyen az értelmiségi vagy nem értelmiségi, valójában a gyökerét, azaz az igaz eredetét már elvesztett ember. Az ebben a felfogásban élő ember pedig már nem is csak az igazi alázatát elvesztett, hanem már az igazi jóságát is elvesztett emberré fog lenni. Az ilyen ember ugyanis az embertársaival, de még csak magának is, már csak azért hajlandó jót tenni, ha az a számára egyben valamiféle anyagi hasznót is hoz, illetve, ha csak később is, de mindenképpen valami kézzel foghatót is eredményez a részére, vagy tehát a részére is, azaz csak ha még további előnyt tudhat vele kovácsolni magának.

Az igazság valójában tehát az, hogy ezt a világot elsősorban soha nem az „untermenschek”, a „gójok”, „parasztok”, vagy az értelmiség képezte fejét és gerincét „elit”-hez képest alacsonyabb értelmű avagy tudatlan egyéb más emberi tömegek vagy rétegek „vitték” illetve vezetik még ma is romlásba és pusztulásba, hanem csakis a rosszindulatú, önző és mohó, a többiek fölött és az anyagi javak fölött folyton csak hatalmaskodni, uralkodni, kevélykedni vágyó emberek, akik tehát mindig is csak látszatra bizonyulnak a nép alázatos szolgálóinak. Ők ugyanis a többségükben már a velejükben, azaz a szellemükben is romlottak. A fejétől bűdösödik pedig aztán lassan már meg maga az egész „hal” is.

A legszomorúbb pedig a mai világban az, hogy ezek az értelmiségiek már még csak egymás között sem tudnak megosztózni a népen nyert hatalmon, és a tőlük elkobzott, kicsalt, ellopott, előlük elorozott anyagi hasznon, mely szintén állandóvá vált háborúságnak fekete levesét is

mind a „szabad választás” trükkjével maguk alá kényszerített néptömegek kénytelenek mind az utolsó cseppig kiinni. Azok tehát, akik még csak soha nem is tölték az ő így egyenesen csak a veszedelembé rohanó „szekerüket”, nemhogy kezdettől fogva maguk is a teljes erejükkel húzták volna azt.

De vajon képes lesz-e ez az értelmiség a kátyúból ezúttal is velük (az általuk lenézett „szegényekkel”) kihúzatván a szekerét megújulni, vagyis ezúttal már igazán is megjavulni (például minden létező fegyverből, bizony, a szavaikból is ekét kovácsoltatni illetve kovácsolni), vagy pedig már csak egyetlen és utolsó fékevesztett tombolásba fog kezdeni már maga is világosan meglátván a tulajdon maga, és a maga kialakította rendszere végérvényes végét?

Ki az igazán intelligens?

A valóban intelligens ember az a szellemi lélek, aki egyszerűen csak változatlan tanúja az elméjén keresztül szerezhető tárgyi tapasztalatoknak, azaz aki már soha többé nem veszik bele a tapasztaló elméjébe, illetve annak is a szavaiba, gondolataiba, ideáiba. Intelligensnek lényegében tehát csak az lehetne nevezhető, aki ugyan figyeli az elméjével egyetemben a vele egyet jelentő előbbieket is, de igazán már nem foglalkozik az elme tudásával illetve fogalmaival még csak a szellemi tudás vonatkozásában sem, és már még csak nem is kívánja, hogy akár csak a *tiszta szellem* is az elméjén keresztül lássa illetve értelmezze, merthogy már ő is újra „*az*” (Istennek köszönhetően *eredeti tisztaságú lényeg, azaz isteni én*), és ezt világosan tudja is. Az intelligens ember (Istenhez hasonlatos tisztaságú szellemi lélek) már tehát csak a világi munkája elvégzéséhez szükséges világi tevékenységeihez használja az elméjét, de még csak ez utóbbi során sem veszik el benne, hanem még ez esetben is csak a tanúja illetve figyelője marad az elméjének, és annak minden tevékenységének, illetve nem tevékenységének, azaz mozdulatlanságának is. Az intelligens ember már tehát túl van az időn és téren, a születésen és halálon, az egész múlandó valóságon, ugyanis a maga teljességével ő is „*Az*”, Aki örökké van, és ezért többé már nem korlátozza magát sem az elméjével, sem pedig a testével, hanem már csak tanúja azoknak, ahogyan az egész tárgyi teremtnak, a káprázat világának, azaz a teremtettt múlandó valóságnak is.

Az intelligens ember már tehát világosan tudja, hogy ki is ő valójában, vagyis hogy kinek és minek is maradt meg változatlanul még annak ellenére is, hogy őt korábban a tárgyi elméje és teste a hatalmába kerítette, és abban is tartotta mintegy fogolyként, míg közvetlen isteni segítséggel rá nem ébredt a valódi énjére. Az igazán intelligens ember tudója tehát az ő változatlan és korlátlan létezésének, vagyis az Örök Élettel való tökéletes egységének, mely Örök Élet nemhogy a teljességében, hanem még csak a legparányibb részletében sem halhat meg, és még csak nem is tudhat meghalni, merthogy Ő az Örök Élet, a korlátlan, azaz tökéletesen szabad, és bizony legtisztább (makulátlanul tiszta) Élet, a tehát már csak ez utóbbi miatt is Halhatatlan Élet. Az igazán intelligens ember tehát már nem csak a múlandónak tudója (ismerője), hanem tökéletes tudója az Örök Élet Teljességének is, Akit a jelen múlandó nézőpontunkból nem nevezhetünk másképpen, mint ISTEN, Akivel az intelligens ember egységben is van, azaz ő Istenben van, és Isten pedig viszont benne van, vagyis ő már mindig Istennel van, és Isten pedig vele van.

(Értelmes embernek is azonban itt is igazán csak az lehetne nevezhető, aki soha nem a másik embereken, az ő itteni családján, nemzetén, népeken, és az egész emberiség fölött a mentális és érzelmi képessége, vagy éppen csak a több tárgyi tudása, testi ereje révén láthatatlan vagy látható erőszakkal uralkodik, hanem mindig is csak az, aki a teljes önmagán tud uralkodni, és

minden embert magával már nem is csak egyenlőnek tekint, hanem valóban egyenlőnek is tud, valóban egyenlőnek is tart, vagyis ezt a gyakorlati életében is így éli meg, azaz itt is minden egyes embernek is mindig úgy tesz meg mindent, mintha azt magának, mindenek előtt azonban magának Istennek tenne meg. Az ilyen emberek pedig nem egymáson fognak uralkodni, soha nem fogják egymásnak a hatalmi fölényüket folyton vagy alkalmasint villogtatni, hanem már valóban is együtt fognak uralkodni az Isten által alájuk helyezett természetén, vagyis az élővilágnak azon részein, melyeket Isten az uralmukba adott, azaz „alájuk vetett”. Ők azonban már azt is tudják, hogy Isten után ez az egyedül igaz és jogos uralom illetve hatalom, mert ez egyenesen az Istentől van, és ezért pedig ők ezzel a hatalommal soha vissza nem élnek, hanem mindig is alázattal élnek vele mind Isten, mind pedig az alájuk vetettek irányában, mert ilyen természetű az isteni szeretet mindennél nagyobb és erősebb hatalma.)

MÁSODIK RÉSZ

Sajnos a legtöbb vallásos és hívő ember is inkább még csak világi tanítást követő

A világ öndicsőítésre és emberdicsőítésre tanít, énközpontúságra nevel, holott nem is mi egyéni vagy csoportos emberek vagyunk a világ középpontja, akiknek maguknak és magukért, és legfeljebb még a „szeretteikért”, illetve esetleg még a kézzelfogható világért kell élniük, és nem pedig mindig elsősorban, vagy már kizárólagosan is Istenért és Istennek, a láthatatlan és látható mindenség egyedül igazán valóságos Középpontjának és egyben egyetlen Csúcspontjának.

Az emberek sajnos már a vallásaiban is egyre inkább teret nyerő előbbi világi tanításnak köszönhetően mindig tehát csak magukat és a közvetlen testi hozzátartozóikat, a „család-jukat”, és esetleg még a legközvetlenebb barátaikat, rokonaikat, nemzetségüket akarják boldoggá tenni, csak őket és magukat akarják mindig elsősorban boldognak látni, és pedig mindig különbül és elébb másoknál. Ugyanakkor pedig ez tükröződik vissza az Istennel való kapcsolatukban is, vagyis Istent pedig arra próbálják az imáikkal rávenni, hogy az ő ezen elképzelésük szerint tegye őket boldoggá, és ne pedig az Ő saját elképzelése szerint. Ez azonban soha nem az igazi szeretet kapcsolat még csak a magunk és családunk vonatkozásában sem, nemhogy Isten felé is az lenne, merthogy e kapcsolatban még csak magunkat is az Isten elé helyezzük, és nem pedig mögéje utasítjuk. Ezért aztán az ilyen szeretetkapcsolat soha nem is fogja elnyerni Isten tetszését, hanem csak az a kapcsolat, és bizony még a magunk és családunk vonatkozásában is ugyanúgy, mint kivétel nélkül a többi embertársunk vonatkozásában is, ami mindig elsősorban Isten örömét, Isten kedvét keresi és tekinti célnak, és soha nem pedig a mi önös vagy válogatott csoportos örömünket, a mi egyéni vagy szintén megválogatott közösségi érdekünket, még tehát az Isten öröme és érdeke előtt is, még ha Istennek ezekre a tőlünk nyerhető örömökre valójában szüksége sincsen. Tőlünk való örömökre is tehát Istennek, noha elfogadja tőlünk is, és nagyon örül is a közös örömeinknek, nincsen semmi szüksége, merthogy Őneki ezen valójában csak visszkapott örömök nélkül is örök, azaz végtelen és legnagyobb öröme van, merthogy Isten maga az örök öröm, a létező leghatalmasabb lét- és életöröm is, vagyis örömet is igazán csak Isten tud adni mindenkinek. Ő viszont, mint a szeretetét, úgy az örömét, és boldogságát is teljesen önzetlenül, mindenféle személyválogatás nélkül, és pedig mindenkinek egyenlő mértékben is kívánja adni, és úgy adja is, és nem pedig a mi egyéni elképzelésünk és önös érdekeink szerint, mint azt mi még mindig hibásan szeretnénk. De vajon, ha Isten minden szeretetét, boldogságát és örömét nem is csak úgy adja nekünk, hogy mi magunk is egyek tudjunk lenni azokkal is, hanem árasztja is ránk, lehet-e még mindig nagy erőfeszítés nekünk, Isten hasonlatosságainak ezen itt is legjobbaknak minősülő „dolgok” közül akár csak a szeretetet vagy örömet is éppen úgy mindenféle válogatás nélkül, és egyforma mértékben is (azaz szintén folyamatosan és mértéktelenül) adni egyaránt minden embertársunknak? Vagy inkább maradjon még továbbra is érvényben a magukat vallásosoknak, vagy már csak hívőknek nevező emberek számára is a világi tanítás, mert az még mindig jobban tetszik a fülüknek, még mindig jobban szolgálja az érdekeiket???

Vallásosság

A legtöbb ember „vallásosnak” nevezi magát, és észre sem veszi, hogy ezzel a hibás hozzáállásával maga is csak egy újabb Babilon felépítésében fáradozik, vagyis hamis Istent imád.

Az „igaz” (tisztá és tisztán szellemi) valóságban az általunk értelmezett vallás önmagában nem létezik. „Ott” ugyanis a vallás szó vagy fogalom, mint ahogyan a többi szó vagy fogalom

is, önmagában nem bír jelentőséggel. Az igazi valóságban jelentősége tehát a vallás szónak is csak a „tárgyának” (ami onnét nézve is egyaránt lehet szellemi, lelki, mentális, illetve „fizikai” is) megismertetésével együtt lehet. Vallani illetve megvallani ugyanis még itt is mindig csak valakit vagy valamit lehet. „Vallásos”-nak tulajdonképpen tehát az az ember nevezhető, aki valaki vagy valami mellett időlegesen (ideiglenesen), vagy pedig már végérvényesen is „elkötelezi” magát.

Az emberben a vallás iránti igény alapvetően van jelen. Olyan ember tehát nem is létezik, aki valakinek vagy valaminek az *igaz mivoltában* ne hinne, vagyis valaki vagy valami irányába valami módon el ne kötelezné magát. Ez a valaki vagy valami pedig akár még a tulajdon önmaga is lehet, nem csak a másik ember, esetleg tárgy, vagy valami emberfeletti erő illetve hatalom.

Az ember valójában tehát mindent (legyen az tárgyi vagy nem tárgyi minőség) úgy vall meg illetve vállal fel, vagyis kötelezi el magát valamilyen szinten valami tárgyi vagy tárgyszerű mellett. Az ember igaz valójában azonban minden esetben csak „színt” vall. Más ugyanis a „színe” (minősége) a tiszta hitnek, más a bűnnek, más a transzcendenciának, az igazságnak, a hazugságnak, stb.

A hittel nem együtt, nem szorosan együtt, hanem tőle mintegy elkülönítetten kifejezett vallás illetve vallásosság fogalmára a tudós filozófusok, még inkább azonban a tudós teológusok vezették rá az egész emberiséget. Ők ugyanis a vallásosság alatt mindig elsősorban az általuk irányított, lényegében tehát már maga az ember által levezényelt (levezetett) kultikus Isten-tiszteletet illetve Isten-imádatot értik. Sajnos ezek az emberek még mindig csak másodsorban értelmezik a vallásosság alatt a transzcendens valóságnak cselekvő elismerését, vagyis a Transzcendencia melletti elkötelezettséget, mely elkötelezettség valójában mindig csak Isten, a Vezető Transzcendencia iránti őszinte és feltétel nélküli tiszteletből és elismerésből fakadhat.

A vallás illetve vallásosság emberi meghatározói szerint tiszteletből és imádatból odatartozni valakihez, illetve az őáltala megnyilvánított (megvalósított) valamihez az igazi vallásosság. Ez lehet, hogy így igaz, viszont az igazi (élő hittel egységet képező) vallásosság soha nem eredhet félelemből, mert akkor az kényszerített, vagyis kényszerítő erők alkalmazása révén elért vallásosság lesz. Az Isten-hit megvallása, vagyis az igazi hitvallás ugyanis egyedül csak önakaratból eredhet. A mai vallásosság éppen ezért már csak a legnagyobb jóindulattal is eltorzult vagy eltúlzott vallásosságnak nevezhető. A mai vallás ugyanis a „tárgya” igazán valós szellemi megismertetése helyett maga vált tárgyivá, vagyis eltúlzottan gyakorlativá. A jelenkori vallásosság tehát a szükséges mértéknél jóval többet fordít magának a vallásosságnak a külső megnyilvánítására, mintsem annak belső (szellemi) lényegének mind jobb kifejezésére a mind tökéletesebb megérthetősége végett. A vallási vezető emberek többsége tehát még ma is kényesen ügyel arra, hogy leginkább már csak az elődeik által és a már általuk kitalált illetve módosított gyakorlati keretek („hagyományok”) között történhessen meg az Isten-tisztelet és Isten-imádat, vagyis az Isten iránti elkötelezettségünk valamint hitünk nyílt megvallása.

Ettől a már-már betegesnek mondható szubjektivitástól kellene tehát megmenteni, az így inkább csak álszent mintsem igazi vallásosságot. Az ilyesfajta hozzáállások végett eltúlzott kultikus mivoltától kellene tehát megszabadítani az eredeti, vagyis a teljességében maga az Isten által meghatározott hitvallást, hogy az újra igaz és tiszta hitvallás legyen, mely mellett már valóban lehet „színt” vallani egyaránt mindenkinek. (Ehhez azonban egyetlen embernek sem szabadna sem hozzátennie, sem pedig elvenni belőle.)

Az igazság az, hogy az eltúlzott vallásosság pontosan az emberi hiszékenységre épül, nem pedig az igaz (Isten által meghatározott) hitvallásra. Az efféle vallásosság valójában tehát

hamis kultuszt, hamis Isten-kultúrát (Istenben való műveltséget, Istenről való tudásban jártasságot) teremt, vagyis inkább csak elpalástolja az Igazságot, mintsem Őt vagy „Azt” az eredeti fényében („színében”) egyaránt mindenkinek megmutatná, és mindenkivel meg is ismertetné.

A mai vallásosság mivel tehát titkolózik a saját elkötelezettjei előtt, vagy a lényegi vonatkozású ismereteket éppen csak elhallgatja a hívei elől, mindaddig csak hamis vallásnak vagy vallásosságnak bizonyulhat, míg nyíltan és őszintén, nem utolsósorban pedig hiánytalanul fel nem tárja az Istenről és „országáról” szóló ismereteit egyaránt minden tagja számára. Ez a fajta egyház vagy vallásosság azonban mindig őrzi is, azaz féltékenyen vigyáz az emberi vezetői megszabta irányelvek szerint megalkotott vallásosságra, vagyis a tagjainak már nem engedi meg, hogy a példájukra ők maguk is szubjektívizmusba essenek. Pontosan az ilyen fajta vallásosság vezeti el a tagjait végül is a bálványimádáshoz is. A bálványimádat lényege az, hogy a tagok az egy igaz Isten helyett egy teremtménynek adják a tiszteletüket, illetve elsősorban őt imádják, őt részesítik a rajongó hódolatukban. Így lett a korunk egyik bálványa maga a pápa is, akit pontosan maga az eltúlzott vallásosság abszolutizál egyes emberek illetve embercsoportok számára. Ezen emberek számára éppen ezért a pápa személye jelenti a legfőbb értéket, és így ő a szemükben valójában az *Isten helyébe* lép, noha a pápa a személyével az Istent mindenben (így az imádatban is) megillető első helyének a megtartója, vagyis a helytartója lehet. Istennek ő is tehát csak egy alázatos szolgája (Istennek maga is a maga feje és lelke fölött tartója), valamint a Krisztus testét képező egyháztagok szolgája lehet, nem pedig Isten. Ez az „Egyház” éppen ezért, vagy inkább éppen nem ezért (hanem csak „falból”), de a bálványimádást a legsúlyosabb bűnök egyikének tartja, holott maga is végzi, és végezteti az így azonban az ő, és nem pedig Isten híveivel.

A hamis vallásosság azonban igen jó táptalaja a babonáknak is. Ahelyett ugyanis, hogy a birtokában levő isteni igazságoknak teljes feltárásával lehetetlenné tenné azokat, valójában támogatja őket, noha ezt nyíltan nem vállalja fel. Úgy tünteti tehát fel, mintha egyaránt üldözné például a fehér és fekete mágiát is, viszont maga éppen ezen eszközök révén igyekszik manipulálni, vagyis számára kedvezően befolyásolni a tagjait. Ez azonban akár még azt is eredményezheti, hogy az emberek majd magát a vallásosságot fogják felcserélni különféle babonaságokkal, mint például csillagjóslás, tenyér-, és kártya-jóslás, vagy „spiritizmus”. A hamis vallásosság tehát akaratlanul is azt fogja végül majd eredményezni, hogy ezek a babonaságok és szellemeskedés („spiritualizmus”) az igazi vallásosságnak, az igaz hitvallásnak a helyettesítőivé, illetve annak teljes mellőzésével már a kiváltóivá is fognak válni, maga pedig azoknak már csak a pótléka illetve kiegészítője lesz vagy lehet, ameddig még fenn fog maradni. A hamis vallások, a titkolódzó vallások tehát előbb vagy utóbb, de sorra mind meg fognak szűnni, ugyanis nincsen olyan titok, mely nyilvánvalóvá ne válna, és nincsen olyan elrejtett dolog sem, mely ki ne tudódnék, vagyis világosságra ne jöjjön. Ezt pedig maga Isten hozta a tudomásunkra Jézus képében. Amit pedig maga Isten mond vagy szól, az mind szent, vagyis szintiszta és igaz. Hiába akarják tehát egyes vallások titokban tartani az isteni igazságok lényegi vonatkozású részeit, azok akkor is ki fognak derülni, ha tetszik ez nekik, ha nem. Isten akaratával azonban még nekik is értelmetlen szembeszállniuk. Ezzel a hibás hozzáállással tehát ők maguk is csak vesztesek lehetnek, és könnyen meglehet, hogy az egész tagságukkal egyetemben. Isten ezért mondja tehát nekünk, hogy lépünk ki a „Titok” nevű Babilonból, a babonaságok és a hamis vallások szimbolikus szülőatyjából, hogy ne mi magunk is a Hazugság Atyjának fiaivá váljunk, a helyes és egyenes úton, az isteni szeretet, az őszinteség, igazság és igazságosság útján haladva nagyon is elérhető Isten-fiaságunk helyett.

Ahol pedig a hazugság és az elhallgatás (ami bizonyos értelemben szintén hazugságnak számít) lelke munkálkodik, ott illetve abban nem valósíthatja meg az üdvözítői szerepét az Istennek Szent Lelke, a „Szeretet Lelke”.

Az igazság tehát az (mivel ezt is Jézus mondta), hogy még a „hazugság atyjának” országa sem maradhat fennállva, ha a tagjai, a benne résztvevő lelkek ellene dolgoznának, vagyis ha ők is csak hazudoznának felőle, vagy elhallgatnának lényegi vonatkozásokat vele kapcsolatban.

A mai „egyház”, és tanítása

(A vélemény szintén nem vonatkozik minden egyházra, gyülekezetre, vallási szervezetre, de a tagjaikra sem, hanem csak azokra, akik Istené helyett a saját elképzeléseiknek, vagy azoknak is megfelelően élnek illetve tevékenykednek.)

A jelen „hivatalos” és nem hivatalos emberek által végzett isteni tanítás a többségében egyszerűen csak minden különösebb szellemi benyomás nélkül maradó formális tevékenység, vagyis ellenértékért végzett hivatásszerű prédikációja csak Isten tanításának, amely e helytelen hozzáállás miatt szellemi eredmény nélkül marad, vagyis semmiféle szellemi fejlődést nem hoz az ember számára. Annál inkább eredményez viszont anyagi gyarapodásra ösztökélést illetve törekvést, vagyis végül is anyagi gyarapodást a szellemiek helyett, vagy az éppen már meglevő szellemieknek a rovására is. E helytelen hozzáállás mellett tehát mindig csak a szellemi szegénység, a szellemi ínség nő, és nem pedig a szellemi tudás, azaz Isten és országa ismerete gyarapodik, végül is azonban már teljesebb is ki, azaz lesz itt is teljes.

Az *egyháznak* tehát az „igazán” (azaz *szellemben és igazságban*) hívő emberek testvéri társulásának kellene lennie, akik csakis az Isten megszabta hitelveknek tesznek eleget, és nem pedig a magukat egyszerűen csak „hívő”-nek nevező (azaz csak formális hitű) emberek közösségének, akik elsősorban, vagy talán már kizárólagosan is, az emberek megszabta hitelveknek és szertartásoknak engedelmeskednek, és szeretik a díszes külsőségeket.

De vajon miért is képvisel világi hatalmat, azaz miért áll elő világi hatalomként is az, amit Jézus Krisztus, vagyis maga a Megváltó Isten alapított, és miért nem csakis a *tiszta szelleminek* a terjedését szolgálja a Föld minden népe között? Ez a magát „nem világinak” nevező hatalom tehát miért szolgálja a világi dolgok terjedését is, és miért végzi azoknak terjesztését is akár csak a maga kiépített intézményrendszerével is, melyet is nem is az Isten, hanem mindig elsősorban a maga meghozta, azaz emberi eredetű törvényei alapján működtet, ahogyan azt az „igehirdetés” esetében is teszi? Ezen az intézményrendszerén keresztül pedig miért kényszer-szerűen, és miért nem pedig teljességgel szabad akaratból várja el az előírásai, maga megszabta szabályai hívők általi teljesítését, ami tehát gyökeresen szemben áll az Isten akaratával, vagyis az Isten maga már a teljességében megszabta elvárásaival?

A mai „egyházak”, „vallások”, „gyülekezetek” illetve „felekezetek” esetében nem véletlenül van tehát az sem, hogy többnyire már csak világias rendezvények keretein belül próbálják gyakorolni a lelki életet. Ezt egyszerűen úgy végzik, hogy ezeket a rendezvényeket vallásos cselekményeknek, ne adj’ Isten lelki cselekedeteknek tüntetik fel, mely cselekvések viszont csakis a testi érzékszerveit veszik igénybe az embernek, vagyis az ember lelkére jóval kevésbé hatnak, mint a testére. A teste érzelmeit inkább célozzák tehát, és ezáltal nagyobb hatást fejtenek is ki rájuk, miáltal viszont a lélekre már alig hatnak. Ez esetben azonban a *testi élet* inkább, azaz változatlanul tovább érvényesül, mintsem lelki élet kezdene kialakulni, és akár huzamosabb ideig érzékelhető is lenni. (Istennek egyébként pedig soha nem volt olyan kérése, sem pedig elvárása, hogy az ember egyházi szokásoknak, hagyományoknak, külsőségeknek, azaz emberek megszabta cselekvéseknek, emberek hozta törvényeknek tegyenek eleget, hanem Ő egyedül csak azt kéri, azt várja el az emberektől, hogy szeressék Őt és az ember-társaikat, vagyis Isten pusztán csak szeretetet akar, a Tőle való szeretetet akarja mindenütt.

Valójában tehát nem is követeli a szeretetet, azaz nem is úgy kényszeríti ki még csak Magának se, hanem egyszerűen csak kéri mindenkitől.)

A valódi egyház tehát nem az előbb ismertetett „egyház”, hanem az *Egy-Isten lelki teste*, Aki egyben Isten „szószólója” (szavai közvetítője, kifejezője, azaz szellemi szavainak a fizikai síkon megvalósítója) is, vagyis egy sok tagból, szimbolikus lelki „építőkövekből” (örök fejlődésre képes lelkekből) álló, Isten „lakozására” szolgáló egész test avagy „ház”, mely egység tehát a test „Fő”-je avagy „Feje” (Krisztus Jézus), és tagjai révén valósítja meg Isten valamennyi szavának a kimondását, azaz közkinccsé tevését, és nem pedig többnyire már csak az Istenről és Fiáról alkotott saját elképzeléseit illetve „igazságait” fröcsköli folyton az emberek felé, azokat az Isten és Jézus Krisztus szavaival „alátámasztva”, hogy azok hiteleseknek tűnjenek. Isten valós lelki teste egésze avagy teljessége lényegében tehát egy Átala és Magából alkotott illetve szervezett élő lelki mechanizmusként is felfogható, amely amellet, hogy minden egyes tagjával felfogni képes, ugyanúgy szólni is tudja minden és mindenki felé az Isten minden szavát, Aki mindig csak a maga abszolútságáról, és a maga abszolút teljességéről, ugyanakkor pedig mindezeknek a tökéletességéről, valamint a szintén abszolút igazságáról beszél, és nem pedig világi dolgokkal, vagy világi dolgokkal is foglalkozik az alapvetően szükségesen felül. Ez a „test” még tehát aranyat és ezüstöt sem, nemhogy ingatlanokat is gyűjtöget magának, hanem az ideje nagyobb részében csakis Isten dolgaival foglalkozik, vagyis már inkább csak Istennek és Istenért él, és nem pedig túlnyomó részben, azaz az alapvetően szükségesen felül a jelen egész világgal is azonosítható anyagi vagyonért, vagyis lényegében a múlandó anyagi életért. Az utóbbiak szerint működő „egyház”, „vallás” „vallásos szervezet”, „hitgyülekezet”, „felekezet”, és a magát kereszténynek nevező csoportosulás, sőt egyéni ember is, inkább tartozik tehát a „sátán zsinagógájához”, és hirdeti a sátán tanítását, mintsem Krisztus testének igazi tagja lenne, aki ugyanazt akarja, amit ez az isteni „Fő” vagy „Fej” akar. Ezekben tehát még mindig csak a „fark” képezi a „Fő”-t, vagyis nem maga Isten Krisztusban az „Úr”, az egyetlen vezető hatalom, hanem továbbra is a testi ember, vagyis ezeknek a csoportoknak a hús-vér vezetői töltik be teljességgel jogtalanul ezt a tehát csak Istent, illetve a Vele tökéletes egységben élő Krisztus Jézust még ugyanúgy megillető tisztet, vagyis az első helyet. A testi emberi vezetők tehát egyre csak „papolnak” afelől, hogy az érdekcsoportjukban egyedül már csak az Isten, illetve maga Krisztus az Úr, ugyanis a cselekedeteik soha nem ezt mutatják, ahogyan a vagyonosodásaik sem mutatnak mást.

A mai egyház képe

Az egyházat emberi közösség képezi. De vajon mire is társulnak még ma is ezek a vezető emberek és híveik?

A mai „egyháznak” nevezett (Isten után előre tisztelet a kivételnek, amennyiben még van nem az itt leírtak szerint működő is!), Istent legtöbbször egyszerűen csak félretéve, az elődeihez hasonlóan folyton csak magát, vagy magát is dicsőíti, és ráadásul maga is szégyentelen fényűzésben él, mint ahogyan a vele kölcsönös paráznaságban, és tehát szintén ugyanolyan szégyentelen fényűzésben él a Föld valamennyi vezetői „elitje”, vagyis a Föld vezető kalmárai illetve kereskedői, akik nagyjából az „egyházzal” és annak híveivel való kereskedéseikből vagy üzleteléseikből gazdagodtak meg. Végül is tehát maga az „egyház” hagyta és hagyja a világ kalmárait meggazdagodni azáltal, hogy engedelmes rabszolgaságra, de legalábbis engedelmes szolgálatra bízta, és bízta mind a mai napig is, mind a nekik (az ő hasznukra), mind pedig a kalmároknak dolgozó embereket, vagyis lényegében tehát az így azonban mindig elsősorban csak az ő híveit, és nem pedig Isten híveit, ahogyan azt folyton tehát csak hazudja. Az „egyház” azonban mindezt is csakis a képmutatásból maga által is tiltott

spiritizmust gyakorolván tudta és tudja megtenni, vagyis egyszerűen csak maga is félrevezette és félrevezeti az összes híveit, azaz az összes népet, a világ valamennyi nemzetét. (Az „egyházak” ma azonban már nyíltan is spirituálisnak nevezik a tevékenységüket.)

Ennek az „egyháznak” áldozatos munkájának köszönhetően az emberi többség manapság egyedül már csak azért imádja és tiszteli az Istent, illetve csak azért engedelmeskedik az Ő törvényei egy részének, mert ezért cserébe mindig valami anyagi hasznot vagy egyéb más előnyt remél Istentől, vagy legalábbis a többi embertársától. Ez az emberi tanítóinak és „egyházának” inkább hívő réteg tehát már mindig csak valamiféle hasznot igyekszik húzni az Isten iránti engedelmeségből, tiszteletből és imádatból, és nem pedig teljességgel önindíttatással, éspedig mindenféle csereajándék vagy előny biztosításának elvárása illetve feltételezése nélkül teszi meg Isten elismerését és dicséretét, akár tehát még szüntelen jelleggel is, vagyis minden cselekedetével.

A világi és vallási „elit”

A többségi, csak magukra és szűkebb érdekcsoportjukra nézve hasznos, az emberiség egészére nézve azonban ma már szinte teljességgel haszontalan hivatalos emberi világi és vallási vezetők, az emberi többség számára semmi jót nem hozó jogi vitákkal, illetve szabályokra szabályokat hozással vannak elfoglalva, mert már hiányzik belőlük már nem is csak az Isten Lelke, hanem már a maguk szellemi lelke is, mert ekkora istentelenség láttán már az is elhagyta őket. Ezáltal viszont éppen, hogy az Isten hatalmát ellenző „sátán” szellemi lelkei (démonok) tudnak, vagy már egyenesen maga ez a „főgonosz” tud a „megszállásuk” (a helyüknek magukkal való betöltése) révén érvényesülni illetve tevékenykedni bennük, és nem pedig az Igaz Isten. Valójában tehát ezek az emberek így lettek Isten földje „gyilkos szőlőművesei”, vagyis az egész emberi nyáj gyilkos terelgetői. A hivatalos vallási hatalom tehát ma is a megújult „római birodalom”, vagyis az emberi hatalom támasza kíván lenni, és nem pedig mindenféle hatalmaskodás nélkül az emberi lelkek fejlődésének aláztos szolgálja. A mai vallási és világi hatalom is tehát a többségében inkább „farizeusi” jellegű, mintsem Jézus Krisztus példájára maga is „igaz”, ugyanis mindkettő hivatalos tanítónak a cselekedetei ellentmondanak a maguk tanításának, vagyis ők sem tesznek mást, minthogy egyre nagyobb terheket raknak az emberek vállára, melyekből viszont ők maguk nem hogy semennyit sem kérnek, hanem nem is tapasztalnak meg sohasem. Az aprólékos előírásaikkal tehát már-már elviselhetetlen terheket raknak az emberek vállára. Ahhoz pedig, hogy ezt a szerintük felülmúlhatatlan hatalmukat kifejezésre is juttassák, egyre több anyagi értékkel ékesítik fel, és veszik körül is magukat, azaz egyre több tárgyi értéket (köztük tárgyi tudást is) birtokolnak, és birtokolnak el is mindenből és mindenkitől, hogy a hatalmuk a többi ember fölött még ezek révén is csak még nagyobbnak látsszon. Ezek a „hivatalos” emberek tehát azok, akik szeretik az első helyeket, az előre üdvözléseket, a címeket és rangokat, „méltóságos úrnak”, „doktornak”, „mesternek”, „rabbinak”, sőt szemérmetlenül „atyának” is szólíttatják magukat, mai gyűjtőnevükön pedig „világi és vallási elit”-nek nevezik magukat.

Az istentelen és magukat istenesnek csak álcázó emberek célja tehát egyedül csak vagy mindig elsősorban a világi jólét, melynek elérését és fenntartását viszont mindig is az általuk szegénnyé és vakká tett, ráadásul pedig el is butított embertársaik költségére és fáradságára végzik. Azok a vezetők vagy „előljárók” viszont, akik nem ebben „fáradoznak” illetve „mesterkednek”, nem tartják, és még csak nem is nevezik, de nem is neveztetik magukat még csak „elitnek” sem, hanem elsősorban Isten, Őt követően pedig kivétel nélkül minden ember aláztos és önzetlen szolgálójának nem is hogy tartják, hanem egyszerűen csak ebben gyakorolják magukat, azaz csakis eszerint végzik minden tevékenységüket.

Vörös tehén

Az ószövetség idején, aki holttesttel közvetlenül érintkezett, az az ezzel is szerezhető tisztátalanságától egy vörös tehén hamvából készített, forrásvízzel felöntött, vörösre színezett tisztító víz által tisztulhatott meg. Aki pedig ennek a tisztító eljárásnak nem vetette alá magát, azt kiirtották, vagy pedig messzire eltávolították az Isten népe köréből.

Bizonyára az előbbieket után az emberek többsége számára elképzelhetetlen, de a talán már éveken belül felépülésre kerülő új jeruzsálemi templomban feláldozott hibátlannak talált, azaz tökéletesnek vélt vörös tehénnek a hamuvá égése a valószínűleg már a jelen korban el- illetve bekövetkező világégésnek a közvetlen előképe lesz!

Mivel pedig a vörös tehenet a földön élő emberek közössége (az egész emberiség) fölötti hatalom homológ duplikáns szimbólumaként is szokták nevezni, ezt továbbgondolva a vörös tehénnek áldozatként való elégetése, mivel hogy még nem történt meg, jelenti azt, hogy az igazi „vörös (itt: halálos, véres) veszedelem”, még csak ezután következik be az emberiség legnagyobb tömege számára. A vörös tehén szimbólum ugyanis valójában nem más, mint az emberiség egésze fölött uralkodó egyenlő helyzetű világi és vallási kettős hatalom, mely hatalomnak tűzben való megégéséből származó hamujának érintésétől fog megtisztulni, és az így is elérhető tökéletes tisztasága révén pedig már mindörökre megszabadulni is az anyagi korlátok közül minden általuk addig elnyomott, rabságban és rabszolgaságban tartott, Istenhez viszont változatlanul hű maradt, vagy Óhoz a hűtlenségéből végleg megtért emberi lélek testi, azaz formai vonatkozásban is. Az Isten egyetlen nagy templomának, azaz a „házának” az eszközeit („edényeit”) jelentő földön élő emberi lelkek e hamvak érintésétől lesznek tehát újra tökéletesen *tiszták*, vagyis *szentek*, mert Isten ezt így határozta meg.

Maga a vörös szín azonban az előbbiektől függetlenül mindig is az élet színe és jelképe marad, de ugyanígy a szintén vörös színű tűz is az élet jelképének mondható, ahogyan az élethordozónak, vagy egyenesen életnek nevezett vér is. A fehér tehén és a vörös tehén viszont egymástól eltérő dolgok szimbólumai. Az előbbi ugyanis a tiszta élet jelképe, míg az utóbbi pedig a romlott életé, melyet fel kellene adnunk, fel kellene áldoznunk. Csakhogy az emberek még mindig nem akarják feladni a testiségüket (test szerint élést), pedig a lelki romlottságuk ennek köszönhető, hanem helyette továbbra is véráldozatot kívánnak adni Istennek, Aki viszont többé már nem akarja ezt a tárgyi áldozatot sem, és ezt tudatta is velünk. (Irgalmasságot akar ugyanis Isten, és abba pedig a véráldozat már semmiképp se férhet bele.) A vörös tehén vére, illetve a tehénnek és vérének tűzben elégetéséből származó, tisztító hatással bíró hamva éppen ezért már Jézus Krisztus bűneinktől megtisztító illetve megváltó „vérének”, lényegében azonban a lelkeinkre tisztítólag ható Isteni Lelkének lesz az előképe, mely Isten Lelke által és Benne tehát a Lélekben nyerünk végül is majd teljes megtisztulást (és így pedig már újjászületést is), és nem pedig egy vörös szűrű tehén vérének köszönhetően.

(Ugyanígy tekinthető azonban még a rézkígyó vagy „vörös kígyó” is Jézus előképének. Aki ugyanis már folyton csak a tárgyi valóságot jelképező bot csúcsán álló Jézus Krisztus képére néz, azt a „gonosz kígyó” igazán még csak meg sem tudhatja „marni”, de az esetleges sarkába mardosásai is hatástalanok maradnak, vagyis az Isten hatalmát ellenző szellemiség semennyire sem bírja befolyásolni semmi Isten vagy Jézus ellenesre, de semmi rossznak még csak pusztán gondolatban való végrehajtására se, hanem legfeljebb is már csak a testére hathat, de már arra sem halálosan.)

A mai világnak és a többségi hívőknek is jellemzői

Ma a világot az igazságnak való ellenállás, az igazsággal való szembeszállás, a szeretetlenség, vagyis az igazságtalanság, és az igaz szeretetnek szintén majd teljes hiánya jellemzi. A jelen modern világban már tehát ott tartunk, hogy az emberek szinte már ki sem állhatják az igazságot és az igaz szeretetet, mert inkább szeretik az igazságtalanságot, és a hamis szeretetet, a meghidegült, vagy már teljesen is kihűlt szeretetet. Az emberek minden területen, vagyis még a legfontosabbak: a szeretet és élet vonatkozásában is, inkább szeretik tehát a kalmárkodást, a pénzt, és inkább szeretik az érzéki élvezeteket, a testüket, és a számukra szintén kedves testeket, és a többi általuk szintén kedvelt anyagot és anyagit, mintsem Istent, és az Ő lelkeit mindenféle személyválogatás nélkül. E legszükségesebb Isten- és emberszeretet helyett ma tehát inkább jellemzi az embereket a gőg, büszkeség, felfuvalkodottság, önteltség, önelégültség, elbizakodottság, önistenítés, önzés, dicsekvés, magát vagy „szeretteit” dicséretetés, ünnepeztetés, melyeket az emberek már nem is vesznek bűnnek, hanem természetes tulajdonságaiknak tartanak, melyek az életben maradásukhoz, a jólétükhöz, és a magukat jól érzésükhöz elengedhetetlenül szükségesek. Sokan pedig úgy gondolják, hogy ha ezen előbbiek mellett hisznek is, és még a templomokat is látogatják, akkor már az üdvösségük is sínen van, vagyis annak sincsen már semmi akadály.

A mai emberi társadalomra valójában tehát az istentelenség, és az újjászületés nélküli vallásosság lett a jellemző, és a társadalomnak szintén tagjait képező „vallásos emberek” el is hiszik, hogy ez már elég is az üdvösségükhöz, és hogy ezért továbbra is nyugodtan vétkezhetnek, mert ők már hiszik Isten Fiát, Aki megváltotta őket a bűneik minden következménye elszenvedésétől. Ma tehát az emberek már nem is akarják hallani azt, hogy nem emberi kívánságok, nem emberi megelégedettség szerint kellene élniük, hanem már mindig csak Isten megelégedettségére, vagyis egyedül csak az Ő akarata és kedve szerint. Isten akarata viszont a mi megszentelődésünk, és nem pedig a továbbra is vétkezésünk, azaz a vétkekkel való egyre nagyobb leterheltségünk, mely csak egyre nagyobb gátja lehet az egyedül Őáltala elvégezhető megszentelésünknek, melyet az így azonban változatlanul megmaradó engedetlenségünkkel éppen, hogy mi magunk építünk eléje, illetve sajnos már Isten ellen is.

A világban élő maradék igazán hívő (élő hittel élő) embernek viszont az előbbiektől teljesen mások a jellemzői. Az Istennek mindenben és feltétel nélkül engedelmeskedő ember ugyanis többé már nem a világ kívánságai, nem a világ vágyai és elvárásai szerint él, nem ezekhez szabja magát, melyekkel a tudatlansága korában még maga is együtt élt, hanem az élő hitével együtt Istennek és Krisztusnak köszönhető újjászületését követő további életvitelében már csak arra törekszik, hogy maga is tiszta életet éljen, azaz maga is szent (tiszta lélek avagy élet) legyen, mint aki őt elhívta erre és Magához, azaz közvetlenül Maga mellé, és azzal együtt természetesen a szentjei közé is. Megírva is pedig szintén így van: „szentek legyetek, mert én szent vagyok”, vagyis az Isten általi megszentelésünkhöz el kell hagynunk minden istentelenséget, és bizony minden valóságos újjászületés nélküli vallásosságot is.

A mai szellemi tudósaink

Világosan megfigyelhető, hogy a mai korban már nem is csak az elvilágiasodott vallások a maguk önjelölt vallási és szellemi vezetőikkel, hanem már a tudós asztrológusok, mágusok, táltosok, jósok, boszorkányok, auralátók és más látók, csakra reparálók, lélek és természetgyógyászok, és egyéb más ezoterikus tudós emberek súlyos pénzért árulják a képességeiket, és a különféle értelmezéseiket a szellemi illetve lelki tudásra vonatkozóan, de akár csak a testi életvitellel kapcsolatban is. Sokan közülük pedig a tárgyi tudós emberekkel egyetemben a

teljes igazságra vonatkozólag is, már nem is csak kész elképzelésekkel, hanem már tökéletes ismeretekkel, azaz kétségbevonhatatlanul helyes tudással is rendelkeznek, amit persze szintén jó pénzért árulnak a többi embernek. Ahelyett azonban, hogy a természet tudósaival karöltve valóban feltárnák, maguk is csak egyre inkább csak elhomályosítani, elködösíteni igyekeznek a lényeket a tulajdon és érdekcsoporti hasznuk előtérbe helyezése érdekében. Ezek a valójában pénzsóvár, anyagimádó, önző és képmutató emberek ahelyett tehát, hogy minden embert az Isten-Tudat irányába vezetnének, éspedig teljesen ingyen, egyre inkább csak eltávolítják, de legalábbis távol tartják őket Tőle, miközben még nem is csak anyagilag fejik meg az áldozataikat, hanem még szellemileg is nyomorékokká, de legalábbis e legfontosabb vonatkozásban is „csóró szegényekké” teszik őket. Már valamivel több mint kétezer éve is az ilyen emberek miatt kellett Istennek, mint az Isteni Önmaga leghitelesebb képviselőjének, Krisztus Jézusnak a képében „alászállnia”, hogy az adott korban és körülmények között, közérthető nyelven szóban is megismertesse velünk a Magáról és Ő szellemi-lelki valóságáról szóló igazságot. Isten Jézusban leszállt tehát közénk, és emberré lett, hogy ezúttal e módon keltse újra életre (élessze, ébressze fel) bennünk az Isten-tudat mivoltunkat, mégpedig amellet, hogy továbbra is meghagyta a szabad választásunk lehetőségét.

Igen nagyon sajnálatos tehát, hogy még a mai korban is szinte mindenki csakis a saját hasznát keresi, és nem pedig egyedül már csak Krisztus Jézusét, vagyis a lelkeinket Jézus korában egyben már megváltani is jött Istenét. Még ma is ugyanis majd mindenki csak a maga testi erejében és egyéb képességeiben, különösen pedig a szintén tárgyi eredetűnek tartott eszében bíz, és nem pedig lélekként szolgál Istennek, és Istent követően pedig már a lélektársainak is. Aki pedig valamit is tud a szellemi lélekről, a lelki életéről illetve valóságról, és azok terem-tőjéről, Istenről, az a tudásával, valamint a vele együtt vagy nélküle, de szintén egyenesen az Istentől, vagy a nem is Tőle kapott képességével is, a hozzá hasonló képességű emberrel versengve máris igyekszik ezekből magának (esetleg még szűkebb „családjának”) minél nagyobb anyagi hasznot húzni, azaz minél nagyobb hírnevet, hatalmat, gazdagságot, kényelmet és biztonságot teremteni. Ezekről az emberekről azonban igen könnyen megfigyelhető, hogy ők ugyan folyton azt hangoztatják, hogy teljesen önzetlenül segítenek az embertársaikon, de mivel a szolgálataikat nem pusztán csak szeretetből, hanem jóval inkább anyagi ellenszolgáltatás fejében végzik, valójában ők is mindig is csak a többi ember rovására, a többi ember kárára élnek igen jó anyagi színvonalon, ahogyan azt a „világ kalmárai”, a pénzzel kereskedők, illetve az árucikkkel kereskedők is teszik. Nem véletlenül fontos tehát ezekre az emberekre figyelni, és figyelmeztetni a többi embert, hogy ne hogy véletlenül is bedőljenek a hamisságuknak. Pontosan ugyanis ők azok az önjelölt „(szak-)emberek”, akiktől már valóban „ódzkodnia” (már végleg is eloldódnia) kellene az Istenben még őszintén hívó embernek, ha igazán el akar jutni, igazán vissza akar kerülni a lelki életbe, Isten örök lelki valóságába.

Ha tehát vissza akarunk kerülni az eredetünk igaz valóságába, az „Anyánk méhébe” akkor legelőször is egy új „hiszekeggyet” kell magunknak megfogalmaznunk, melynek az előbbi csaló és hamis emberek miatt valahogyan így kellene kezdődnie: soha ne higgyünk, és még csak ne is bízunk a magukat pénzért keltető, tehát már ordítóan is hamis vallásokban és vallási illetve szellemi vezetőkben, jósokban, jóvendőmondókban, kártyavetőkből, halott-idézőkben, médiumokban, mágusokban, táltosokban, boszorkányokban, lélekgyógyítókból, auralátókból, csakrákat reparáló mesterekben, tudós asztrológusokban és hasonló tudós vagy „spirituálisan karizmatikus” emberekben, akik is tehát mind igen komoly pénzekért szolgáltatják a tudásukat illetve képességeiket az embertársaiknak. Inkább higgyünk tehát Istenben, és Istennek a lelkeket egyetlen egységbe magába összefoglaló Vele egy Lelkében, a Szent Lelkében, azaz Isten legtisztább értelmétől szellemi értelmű Szellemi Tudatában, Aki a mi vétkeink illetve hibáink megbocsátását, az Övéhez hasonló szellemi testben való „feltá-

madást”, vagyis örök életre kelést az Istennel és Vele is egységben levő Jézus fia feláldozása révén kieszközölte az Atya-Istennél, a legfelsőbb teremtmény Hatalomnál. Higgyük továbbá, hogy ez a vigasztaló Szent Lélek el is fog értünk fiaiért jönni, az isteni értelme által meg fog bennünket a vétkeinktől és hibáinktól tisztítani, és hogy meg is fog bennünket szabadítani, azaz vissza fog minket is vinni az eredetünk igaz valóságába, a lelki életbe, az örök életbe. Ámen, bizony így legyen!

A bálványimádó vallások

A legtöbb vallás, ugyan hevesen tiltakozik ellene, de maga is bálványimádatot folytat.

A vallásoknak hagyományai, szokásai, és szertartásai egyszerűen csak amiatt vannak, hogy az emberek továbbra is csak kívül, azaz már mindig csak külsőségekben keressék az Istent, és nem pedig a tulajdon szívükben, vagyis a legbensőbb (szellemi lelki) magukban. Minden ilyen ráadásul még elő is írt külső vallási cselekedet valójában tehát bálványimádásnak minősül, melyekkel a vallások helyettesíteni akarják az ember igazi és személyes kapcsolatát Istennel. A törekvésük a vallásoknak és vallási vezetőknek tehát az, hogy a „közvetítői” magukat tegyék első számú istenné, Isten helyett. Nem véletlenül nincsen tehát sem az Ószövetségben, sem pedig az Újszövetségben az Isten meghatározta *hitvalláson*, mint „valláson”, kívül más létező vagy létezőt vallásokról szó, ahogyan Isten Könyvében még csak földi egyházakról sincsen egyetlen szó se. Az eredeti héberben használt „ekklesia” szó ugyanis nem jelent sem vallást sem pedig egyházat („anyaszentegyházat” meg aztán már végképpen nem!), hanem egyszerűen csak gyülekezetet, illetve egybegyűlést jelent. Különösen pedig nem jelenti ilyen és ilyen nevű egyházak tagjainak gyülekezetét avagy egybegyűlését, hanem az összes Istenhez megtért embernek lelki gyülekezetét illetve lelki egybegyűlését (egységét) jelenti. Ez utóbbi tehát a „*Krisztus egyháza*” (a lelki „ház”, azaz épülő hatalmas nagy lelki test, melynek feje Krisztus Jézus), mely egyben az „*Isten házá*” is képezi, és nem pedig az előbbi különféle nevű egyházak, vagy éppen egy szintén emberek alapította, vallás névvel nem rendelkező gyülekezet (emberi csoportosulás) templomai illetve egyéb intézményei az azokat fenntartó vezető és nem vezető tagjaikkal egyetemben. Aki tehát ez utóbbi emberek szervezte intézményrendszereket hiszi, tartja, illetve tudja Isten avagy Krisztus egyházának, az tehát még maga is becsapja magát a hivatalos becsapóival egyetemben, és bizony maga is bálványimádatot is folytat. (Az ilyen egyháztagok számára már tehát csak az „igehirdetés bolondsága” marad, mely révén azért még majd maguk is tagjai lehetnek Isten „házának”, ami tehát egy szent, és tisztán szellemi minőségű test, és nem pedig egy hús-vér testek képezte szervezet, vagy kőből épített templomok összessége avagy egysége a beléjük összegyűlő testi emberekkel.)

A hamis vallások ármánykodása

Az emberi szellemi lélek a szellemével egyetemben mindig is közvetlenül van Istenhez a Szellemhez kapcsolódva, látszatra az akarata szerint viszont elkülönülten is élhet Tőle, és ezt jelenleg még így is éli meg, pedig nem így kellene élnie itt az anyagi körülmények, de bármely eredetitől más körülmények között sem. (*Nem az Istentől külön élés volt tehát az ember eredeti életfeladata. Maga részéről ugyanis az Úr Isten a kertjének nevezett helyében is együtt járt, azaz együtt élt az emberrel.*) Ma az Istentől elkülönülten élés itt a Föld nevű bolygón pedig lényegében már abból adódik, hogy a Földön elterjesztett materialista eszmék

mellett az emberi közvetítőkből álló vallások is inkább már csak gyengítik az ember közvetlen kapcsolatát Istennel, mintsem rávezetnék annak megismerésére, és itt is megélésére. A legtöbb vallás célja valójában tehát az, hogy közvetetté tegyék az Isten és ember kapcsolatát, és hogy az embereket ebben is tartsák meg. Aki tehát valóban és élő hittel hisz Istenben, annak soha nem emberi közvetítőkön, vallási vezetőkön, és a révükön intézményesedett, vagy ilyet még nem tett vallásokon keresztül, hanem közvetlenül, vagy pedig az egyetlen hiteles isteni közvetítőn, az Istennel örökké egységben lévő Krisztus Jézuson keresztül kell Istenhez szólnia, illetve Istennel újra közvetlen egységbe kerülnie is. Ha ugyanis az ember nem így tesz, akkor mind a részéről Istenhez eljuttatni kívánt, mind pedig az egyenesen az Istentől jövő információ torzulni fog, de az Istentől jövő információ így akár el is veszhet a számára. Lényegében azonban ez utóbbit jelenti az egyenesen az Istentől jövő információnak tárgyi információvá degradálása (leminősítése) is, amit az emberi közvetítők az isteni szónak bérért, azaz pénzhaszonért való hirdetésével illetve terjesztésével már el is érnek. (Nem csoda tehát, hogy az emberek az Isten szavaként ismert Biblia isteni értelmezését szinte semennyire sem értik, és ezen még csak rontani tud ezeknek a „béreseknél” az igemagyarázata is, mely is éppen annyi emberi értelmű, ahány emberi magyarázó van. Egyébként éppen ezért van még mindig csak felszínes egyetértés a különféle vallások között is. Mára tehát már egyetlen olyan emberi testi csoportosulás sem létezik, mely tisztán csak az isteni értelmén alapul, vagyis ami az Isten szavainak isteni értelmezésétől semmiben sem tér el, azaz csak azt szólja, amit az Isten szólt vagy éppen szól az Ő Szent Lelke révén.)

Az egyetlen isteni közvetítőn Krisztuson kívül senkinek tehát semmi szüksége semmiféle közvetítőre (de kreált, vagyis az Igaz Isten ellenkező tanácsai illetve törvényei ellenére ezt, sőt még a főbűnt, a lassú vagy gyors emberölést is megengedő „istenekre” sem!), emberi közvetítőre pedig különösen nincsen szükség, mert a szellemi léleknek a tiszta, önzetlen, és minden feltétel nélküli szeretet állapotában az értelme is tökéletesen tiszta, és így vagy ilyenkor a lélek már közvetlen kapcsolatba tud kerülni Krisztussal, és így pedig már Istennel is, Aki ekkor a saját értelmét már ismételten is adva a megértéséhez, kinyilvánítja neki az igazságot, vagyis tulajdonképpen a Maga és Krisztus teljes igazságát, és a léleknek ezzel az Igazsággal (magával Istennel) való egységét, melyet onnantól fogva a lélek aztán már meg is tudhat élni, vagyis attól kezdődően újra együtt élhet Istennel. (Ezt az ószövetség még úgy írja le, hogy az ember már „együtt jár” Istennel. Jézus a Krisztus pedig nem véletlenül nevezte magát Igazságnak is.)

A legtöbb vallásnak viszont egyáltalán nem az előbbi az érdeke, hanem inkább még Isten Szent Lelkének is a maga mögé utasítása, amit is persze mindig is azzal lepleznek, hogy folyton arról papolnak, hogy a vallási közösségüket illetve testületüket már csak Krisztus és a Szentlélek vezeti minden tettükben, vagyis hogy az egyesületük vezetőit a Fiú és Lélek személyesen, vagy pedig az általuk elképzelt három isteni személy közül egyenesen a legfontosabb személy: Isten hívta el, nevezte ki, azaz hatalmazta is fel közvetítői tevékenységre is. Ez azonban így soha nem lehet igaz (más, mint a Valóságos Isten hívhatta el őket erre), merthogy Isten, és az Ő isteni közvetítője, és természetesen a Szent Lélek is, bármikor tud maga is közvetlenül szólni minden egyes emberhez, és ezért még csak közvetítői utódlásra sem kértek, és erre nem is kérnek fel, de nem is utasítanak egyetlen embert sem. Ráadásul pedig ezek az emberi közvetítők még csak észre sem veszik, hogy ezzel a beszédükkel illetve tettükkel is éppen, hogy az istenellenes szellemiségnek, a „hazugság atyjának” hatalmát ismerik el a fejük fölött, azaz inkább szolgálják és követik (és közvetítik is magukkal!) őt, és nem pedig már csak egyedül a Krisztus Jézusban testileg is megjelent Igaz Istent, mint azt ugyan buzgón mondogatják, ámde nem, vagy nem mindenben teszik. Inkább keresik ugyanis a maguk elsősorban anyagi, de a szellemi hasznát és dicsőségét is, vagy mellékesen mindezeket is minden tevékenységükben, mintsem már kizárólag csak Istenét. (Ma már mondhatni, hogy

semmiben sem különböznek a sztárolt világi emberektől vagy világi szaktekinéltyektől, akiket követnie kell az egész világnak.)

A testi emberi vezetésű vallások legtöbbje mind tehát az Isten által soha nem javallt ceremoniális mágia, a szómágia, a spiritizmus és okkultizmus eszközeivel dolgozik, mely éppen ezért tévtanításokat is tartalmazó eszmerendszerek egytől-egyig az ellen által sugallt emberi kitaláción és közvetítésen alapulnak, és soha nem pedig tisztán isteni meghatározáson és közvetítésen. Ebből pedig egyenesen következik, hogy valósággal egy ilyen vallás sem az igazi isteni közvetítő: Jézus Krisztus, vagy az Ő távozását és meghagyását követően Istentől egyenlőre még kérhető Szentlélek vezetésén és tanításán keresztül juttatja el az embert Istenhez, és az ezen isteni közvetítéssel illetve közvetlen isteni segítséggel megtörténő Istennel is újra egységbe kerülésünkkel pedig egyben már minden isteni jóhoz is. Amiket is persze a bennünket inkább csak félrevezető testi embereken keresztül soha nem kaphatunk meg, hanem azoknak jóval inkább az ellenkezőjét, melyek viszont, ha a testünknek jónak tünnek is, mind csak a tulajdon magunk és mások lelki romlására lehetnek, és soha nem pedig egyaránt mindenkinek (vagy akár csak nekünk magunknak is) a valódi javára.

A testi emberi vezetésű vallások valójában tehát a testi életre, azaz Istentől való külön élésre nevelik, szoktatják, és abban is tartják az embert, vagyis mindent megtesznek azért, hogy az emberek soha ne találják meg még csak az Atyjukhoz vezető *közvetlen utat* sem. Ezek a vallások ugyanis mind még mindig csak olyan szeretetet hirdetnek (kizárólag vagy mindig elsősorban a testiség szeretetét), mely az isteni gyermeket még mindig csak a kézzel fogható testen, vagy az ugyanilyen emberi közvetítésen keresztül kapcsolja össze az Atyjával, és nem pedig teljességgel közvetlenül, mely tehát az embernek isteni szeretetével egyenesen és mindig elsősorban Jézushoz a Krisztushoz való fordulása által már meg is van. Ezért pedig teljesen egyértelmű, hogy a hús-vér vezetésű, testiséget, testi családot továbbra is előtérbe helyező vallások még ma is mind csakis abban ármánykodnak, hogy ugyan az ellenkezőjét szájalva róla, de következetesen csak szembe menjenek Istennek még az egyetlen hiteles közvetítőjével is, vagyis hogy az Isten tanítványai helyett a maguk tanítványává tegyék a földön élő valamennyi népet, azaz hogy itt ők mint testi emberek képviseljék és közvetítsék számukra Istent a Szellemet, és a valósággal szintén csak Krisztus Jézus megtestesíteni hivatott teljes isteni (legfelsőbb szellemi) hatalmat is.

Az Atyát örökké és mindenhol magában és magával tudó Jézus a hiteles közvetítő nem véletlenül mondta tehát az Isten egyes szavait az Ővével ellenkező érdekeik miatt semmibe vevő, az emberek előtt közvetítőkként (sőt Atyaként is!) tetszelgő vallási vezetők és vallásaik számára, hogy: (már) **„Meg van írva a prófétáknál (is): És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek, valaki ezért az Atyától hallott, és tanult én hozzám jó.”**, vagyis tehát Jézus a Krisztus kézzelfogható testi eltávóása után az ember többé már nem emberi közvetítők révén kapcsolódhat akár csak Jézushoz a Krisztushoz is, hanem az egyenesen Krisztushoz fordulván, és Krisztusban és Krisztussal maradván már közvetlenül is fordulhat az Atyájához is, akár csak a Krisztusról, de magáról az Atyáról szóló tanításért is, Aki is erre a tevékenységre Krisztus Fia után a Szent Lelkét ígérte és adta, és bizony adja is nekünk, ha őszinte szívvel kérjük. (A Szent Lélek pedig „Az” is, Aki bennünket közvetlenül kapcsol össze Istennel.) Az egyetlen isteni közvetítő Jézus Krisztus ugyanakkor pedig már ezt is mondja: „nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek”, mert erre akkor az Istent Jézusban is szeretőnek már szüksége sem lesz, ahogyan Jézussal már emberi közvetítésre sincsen semmi, de semmi szüksége az embernek. Az embernek az Istennel való közvetlen kapcsolata helyreállításához Jézustól fogva már tehát csak az Isten tanítványává levésére, vagyis egyedül már csak Istenre van szüksége, és nem pedig arra, hogy továbbra is csak emberi közvetítőkön keresztül kerüljön és tartson kapcsolatot Istennel. Ez utóbbira csakis tehát az Ószövetség korában volt szükség, mert az emberek az életet akkor még a testükkel azonosították, vagyis mindig elsősorban

test szerint éltek, és nem pedig lélek szerint, ahogyan az anyagi körülmények között is kellene. Az emberi közvetítés Jézus jelenléte és távozása után tehát már mind csak ármányból, megcsalattatásból lehet, hogy az emberek továbbra is eltévesszék a célt, vagyis hogy változatlanul inkább csak a testiséghez való ragaszkodásra buzdító gonosz szellemiséget kövessék, és hogy ezzel az Isten, Fia, és a Vele szintén egy Szent Lelke helyett vagy előtt a test szeretetére, a múlandóság szeretetére készítető szellemiséggel kerüljenek vagy maradjanak egységben is.

Istenről ma tehát már mindenkinek nem emberektől, hanem egyenesen Istentől kell akár csak tanítást is szereznie, mert akit nem az Isten fog tanítani, az nem tudhat, és soha nem is fog az igazság világosságába eljutni, és így pedig Istennel újra nyíltan (akár tehát még itt láthatóan is), és újra teljes tökéletesen (abszolút közvetlen) egységbe kerülni sem.

Hiába van minden vallás

A történelmi vallások, de a legtöbb más régi és újabb vallás is, ma már nem tudják még csak a tárgyi értelem igényeit sem kielégíteni, a lélek igényeivel pedig szinte már egyáltalán nem törődnek, mert akkor máris sorra lelepleződnének.

Ma a vallások már szinte semennyire sem tudják teljesíteni a maguk maguknak meghatározta eredeti szerepüket az Isten helyes megértése területén. Mind ugyanis még mindig csak kívül segít keresni az Istent, és nem pedig belül.

Hiába van tehát minden „vallás” is, mert a Valóságos Istent szintén nélkülöző minden világi tudomány is hiábavalóság. Nincsen ugyanis semmiféle tárgyilag gyakorolható módszere vagy elmélete annak, hogy az ember újra létrehozza, és meg is élhesse a mindent (még az egész „Univerzumot” is) magába foglalóval, azaz végül is magával az Istennel való örök kapcsolatát, vagy, hogy akár csak közeledjen is Istenhez, azaz eljusson Isten megismeréséhez és megértéséhez, vagy éppen csak a valódi önmaga ismeretéhez és megértéséhez is. A tiszta és valódi ön-tudatosságunkat (a szellemi lelki önazonosságunkat) tehát egyedül magunknak kell tudnunk megismernünk és megértenünk, és ezzel pedig már Istent is megismerjük, és bizony meg is értjük.

A világban még tehát ma is szinte minden hiábavalóság, mert az emberek sajnos még ma is a maguk csak anyagra fókuszált gondolatai után mennek, vagyis változatlanul az elméjük hamisságát illetve gonoszságát cselekszik, és nem pedig a valódi önmagavalójuk színtiszta jószágát és tökéletes szabadságát jelenítik itt is meg.

A valódi lemondása is pedig az embernek változatlanul tehát a *hamis én* feladása lenne, és nem pedig a világról való teljes lemondás, amit a téma sok „szakértője” terjeszt ezzel kapcsolatban. Az egoizmusa mellett ugyanis csupán csak a világhoz kötő erőktől kell az embernek megszabadulnia. Az ember élhet tehát továbbra is a világban, míg a teste halál alá nem vettetik, ámde már csak a *tárgyi énje*, és világhoz való mindenféle kötődés *nélkül*, vagyis már itt is valóban jól, és teljesen szabadon, mint ahogyan ez az örök hazájában mindig is megvan neki, sőt ott már ő maga is ez az állandó jószág (tökéletesség), és a teljes és tökéletes szabadság is, a többi csupa ilyen kiválósággal egyetemben.

Az eredeti jószághoz és szabadsághoz segítő „Öld meg az elmét, de ehhez soha ne az elmét hívd segítségül!” szavakat csakis tehát úgy kell értelmezni, hogy az embernek ahhoz, hogy a valódi önmagára találjon, el kell fordulnia az egójával azonos tárgyi elméjétől és annak minden gondolatától, miáltal az az irányító szerepével és minden gondolatával egyetemben

teljesen meg fog szűnni létezni. A „külsősről” és a többi külsőségtől befelé fordulván, és ott egyre mélyebbre haladván ugyanis az ember már a valódi önmagával fog szembesülni, és magán keresztül pedig már Istennel is, vagyis ezáltal már ő maga is láthatja, jóval inkább azonban tudhatja az Istent magában, és magát pedig az Istenben, vagyis gyakorlatilag is ismerheti az Istennel való egységét is. Ekkor fog azonban már végérvénnyel is ráébredni arra, és ugyanígy megérteni is, hogy teljes hiábavalóság volt Istent kívül keresni, mert magát az Istent kívül senki sem találhatja, senki nem láthatja, mivel Ő ott (Jézus távozásával már újra) „láthatatlan Isten”, ámde ott is mindenütt és mindenben jelenvaló Isten. Jézus tehát egyetlen egy szavával sem mondott hamisságot, amikor azt mondta, hogy: „Aki engem lát, az látja az Atyát is.”, mert „**Én és az Atya, egyek vagyunk.**”

A hitetés és eredménye

Sajnos a hívő emberiség legnagyobb része, ha nem kimondottan is, de még ma is azzal van az emberi tanítói által elhitetve, hogy Isten országa anyagi szemmel láthatóan jön majd el hozzájuk, vagyis hogy a mennyei birodalom, és annak is legfőbb Ura, valójában rajtuk kívül van, és ezért ez a birodalom és Ura is majd ugyanúgy fog eljönni hozzájuk, ahogyan egy másik testi ember jön hozzájuk, és ők látják is azt, amikor az jön. Hát bizony, ez sem igazság, hanem csak a „nagy csaló” által tervezett „nagy megcsalattatás” része. Isten és országa ugyanis soha nem szemmel láthatóan, éspedig mindig csak akkor és azzal jön el hozzánk, és addig nem is érkezik meg, míg meg nem találjuk magunkban. „Keressetek (tehát, de most már ne emitt vagy amott kívül, hanem jóval inkább, mint eddig, és már csak magatokban!), és megtaláltok!”

Még azonban Krisztus, a mennyek országába vezető „ajtó” is bennünk van, és nem pedig „az” is kívül található, mint azt az írástudók és farizeusok, és egyéb más önjelölt „mesterek” és „szellemi vezetők” próbálják belénk sulykolni, hogy helyette ők, mint közvetítők, és számkra Istent képviselők is, uralkodhassanak, „atyáskodhassanak”, vagy éppen „mesterkedhessek” fölöttünk, és egyben anyagi hasznot is húzhassanak az átlagoshoz képest igencsak kimagasló jólétükhöz belőlünk, mint ahogyan azt a világi hatalmak is teszik az alázatos Isten és emberszolgálat helyett, melyet ők is csak képmutatásból hangoztatnak, hogy ők is minél jobban megvezethessenek, kihasználhassanak bennünket mindig elsősorban a maguk, és esetleg még a legközvetlenebb érdekcsoportjuk javára.

Ugyan persze, mint ahogyan a megvezetőik is, váltig tagadják, de bizony még a legtöbb legbuzgóbb vallásos és hívő ember is olyan képet alkotott és állított magában Istentől (és sajnos teljes meggyőződéssel hiszi is, és imádja is ezt az istent), mely szerint Isten is egy rajta kívül álló, tőle messzire (elérhetetlen távolságban) élő, rettentően hatalmas, és szintén rettentően nagy képességekkel bíró lény, aki azonban ekkora távolságból azért mégsem láthatja, mégsem tudhatja mindazt is, amit itt az ember teljesen önállóan cselekszik, azaz gondol, szól, és tesz. Nos hát, ennek a ki soha nem mondott megállapításuknak illetve hitüknek bizony, hogy egyetlen része sem igaz, de mégis eszerint élnek, és nem pedig helyette is már újra csak Isten a Szeretet szerint. Köszönhetően ennek a hitetésnek a legtöbb vallásos, vagy magát csak hívőnek nevező ember is, csak éppen titkon, de úgy hiszi tehát, hogy valósággal Isten sem közvetlenül benne a lélek mivoltában, sem pedig így körülötte nincsen jelen, és ezért imádkozik, ezért fordul mindig csak egy olyan tőle maga is teljesen elkülönülten élő istenhez, aki, minden erről szóló ellentétes beszéd ellenére is, csakis messzire tőle, fent a mennyek országában található meg, mert ő leginkább vagy legtöbbször „ott” az ő országában trónol (ül és uralkodik) az „ország-háza” központi helyén elhelyezett trónján, és onnét szó szerint leszállva jön majd egyszer valamikor (vagyis biztos, hogy nem mostanában) ide is el

megítélni az eleveneket és holtakat. Erre a jól kidolgozott (Isten szavaival, az „igéivel” alátámasztott) hitetésre hallgatva azt fogja tehát gondolni az ember, hogy bőven elég lesz neki majd az Isten eljövetele idejekor már csak Isten kedve illetve akarata szerint viselkednie, mert Isten neki még csak a szavait is akkor fogja majd valóságosan is hallani, ha olyan közel fog állni hozzá, mint itt egy embertársának kell lennie, ha az hallani akarja őt. Ez a hitetés tehát éppen, hogy csak azt szorgalmazza, és bizony eredményezi is, hogy nyugodtan bűnözhet továbbra is az ember, ráér majd akkor megtérni Istenhez, ha Ő már itt, azaz akár már kézzel is elérhető közelségben lesz, vagyis addig minden lelkiismeret-furdalás nélkül élhet gonosz, vagy kettős szívvel is, meg hát Jézus már amúgy is megfizetett Istennek a még el sem követett bűneiért is. Pedig éppen, hogy ilyenkor kellene neki is (és bizony az öt heti vagy éves bűnei alól Isten helyett feloldozó, bűnökkel szintén együtt élő embertársának is!) új szívért könyörögni Istenhez, mert neki is ez esetben inkább már új szívre, azaz minden gonoszságtól és kettősségtől mentes tiszta szívre lenne szüksége.

A szorgos testszolgáló hívők is mind gonosz haszonra dolgoznak, ...

és nem pedig már csak az Isten hasznára és szerint tevékenykednek, mint az ez esetre is el van hitetve velük.

Ha az ember (szellemi lélek) mindig, vagy mindig elsősorban a testének engedelmeskedik, vagyis a testét szolgálja, akkor Isten a gonosznak megengedi, hogy az az elméjén és testén keresztül befolyásolja őt. Ha viszont az ember már mindig csak Jézusnak a Krisztusnak, vagyis Isten Szentlelkének és Szentszellemének (lényegében tehát már csak magának Istennek és az Ő Krisztusi lényegének) engedelmeskedik, akkor védett lesz a gonosztól, vagyis sorra le fogja győzni a kísértéseit, győztes lesz a tárgyi teste és elméje egysége fölött, mintegy tehát megfeszíti azt, és így pedig már teljesen is szabad lesz, vagyis a gonosztól is teljesen megszabadul. Mindig is ugyanis a tárgyi elme és test az, ami a gonosz befolyásolására harcot folytat a szellemi ember ellen, és őt a fogságában tartva nem engedi az embert Istennek tetszően cselekedni. (Ezért kell tehát kérnünk, hogy Isten már teljesen is szabadítson meg bennünket a gonosztól, azaz, hogy már még csak kísérteni se engedjen neki bennünket, és ne engedjen bennünket még csak bele esünk se, a gonosznak akár csak egyetlen kísértésébe se, merthogy így kerültünk illetve estünk bele az ő hatalmába is.)

A testen keresztül a sötétség erősít, és tehát főjüket, a gonoszt kell a „Keresztes Győző”, a győztes Krisztus segítségével legyőznünk, hogy az ő sötét hatalmából és hatalmától megszabadulhassunk. Amikor tehát a testünk vágyainak ellenére teszünk, akkor valójában a bennünket a testünkön keresztül befolyásoló, levegő-égben lakozó (az örök szellemi valóságból a tárgyi magasságokba leszorított) sötét hatalmak és szolgálók (és ide beleértve a most itt a földön élő emberi szolgálókat is), és ezeknek mindnek fője ellen hadakozunk, aki bizony már ide a Földre az egész tárgyi valóságnak is szimbolikus megjelenítőjére is le lett taszítva a mennyből. A tárgyi magasságokból pedig, miképpen egy villámlás (nagy hirtelenséggel) fog ez a főgonosz lejönni, vagy talán már le is jött a Föld felszínére, és itt (már a teljes lelküket uralván) emberi alakokon (először három, magából undorító büzt árasztó „békán”, azaz tisztátalan lelkeken keresztül) fog megjelenni, akiket mi a szellemi mivoltukkal hamisprófétaként, fenevadként, és a „sárkánnyal” legközvetlenebbül azonosítható antikrisztusként ismerünk, és végül pedig a „vörös sárkánynak” is nevezett fő lázadó már a teljes arculatát is fel fogja villantani, akit ezen teljes egészében is Krisztus fog a dicsősége fényével „eltaposni”, azaz a Föld színéről lesöpörni, eltiporni, vagyis már kiszorítani az ég alól, és leszorítani a Föld felszínéről is, és fogja aztán már szintén Ő a Győztes lekötözni is öt ezer évre a Föld legmélyebb

pontjába, mely helyet az emberi tudomány központi magma kamraként ismer, és extrém nyomás alatt álló extrém szilárd vas, nikkel, és kobalt tartalmúnak tart. (A „Kősziklának” szintén nevezett Jézus, ahhoz a Földön legszilárdabb kősziklához fogja tehát őt „hozzáláncolni”, és pedig úgy, hogy az még csak megrezzenni sem fog tudni, nemhogy mozdulni is tudna.) Ez pedig az ő és serege tevékenységbeli teljes korlátozását, teljes elnyomását, teljes leszorítását, azaz mozgásában való teljes lekorlátozását jelenti, vagyis ezer évig békés, általa és általuk semmilyen szinten nem befolyásolt isteni élet fog csak létezni a Földön, amennyiben ez a Föld Isten kegyelmének köszönhetően még megmaradhat. Az emberek azonban mára már olyannyira hitetettek, olyannyira megvezettek, hogy már egyáltalán nem érzékelik, hogy mekkora nagy is a tét, hanem még ahelyett is, hogy efelől már komolyan is elgondolkodnának, egyre jobban belevetik magukat a világi életbe, a testük szolgálatába, révén pedig a gonosznak szolgálatába, aki bizony meg is fogja ölni őket, mert ő már csak a szellemi lelkek magába kebelezéséből tudja éltetni magát (ezért van tehát, hogy, ha ugyan nem is ő az „oroszlán”, mert az is Krisztus, ordító, éhes oroszlánként les az emberi lelkekre), merthogy az örök életet adó és biztosító közvetlen isteni szeretetet és életet már teljesen is elutasította magától. Akkor tehát mi magunk is elutasítjuk az isteni szeretet és életet magunktól, ha Isten helyett a testünket szolgáljuk, vagyis ha Isten megelégedettsége helyett folyton csak a testünket, mindig elsősorban a testünket akarjuk, a testünket vágyjuk elégedetté tenni, és utána pedig a többi hozzánk közel álló testtel akarjuk ugyanezt megtenni szintén Isten előtt, és helyett is. Igen, ez esetben még tehát akkor is így teszünk (emberi, testi megelégedettséget szolgáljuk), ha tudjuk, hogy Isten sohasem a testet nézni, hanem mindig csak a minden anyagítól teljesen mentes szellemi szívet, aminek tevékenysége most és így tehát éppen, hogy nem az Isten érdekében folyik, hanem a teste érdekében, vagyis a teste szerint cselekszik (él), és nem pedig Isten szerint, Akinek Szív mivoltából (Lényeg magából) van az ő szív mivolta is, és Akinek elsődleges tulajdona még bizony a testünk is. Az emberi test is ugyanis az Ő alkotása, és nem pedig egy magától, vagy az itteni körülmények hatására porszemnyi részekből véletlenszerűen létrejött valami, ami aztán sokasítani is tudta magát, és még csak nem is az ember vagy a majom alkotta annak prototípusait, amiket itt mi emberi fajfokként különböztetünk meg. (Megkülönböztetünk tehát, holott mindegyiknek ugyanaz az őstörténete van, csak minden faj a külső más és más jellegzetességei miatt más szavakkal mondja el, és más nevekhez is kötik az egész történetet, és ez ugyanígy van még a lelkük történetével is, mely történet testileg is megjelenítői közül Isten akarata szerint Jézus története lett a legismertebb. Szóval, egyik sem úgy koppintotta le a másikáét, mint azt az istentelenek, és a vakhitűek el akarják hitetni az egész emberiséggel.)

Éppen, hogy már teljességgel is fel kellene tehát hagynunk az emberi szeretet, azaz a tárgyi éntől avagy testtudattól való, és általa is irányított szeretet magunkból kisugárzásával, mert az csak bennünket, és legfeljebb még a „szeretteinket”, a testi rokonainkat, és esetleg még a hozzánk egészen hasonló testi embereket fogja csak körül venni, azaz más emberekre, más emberi körökre nem fog kiterjedni, hanem ez a szeretet ezt mindig csak mondja, és nem pedig teszi is. Sajnos, majd csupa ilyen egymást csak, vagy elsősorban testileg szerető emberekből áll a legtöbb vallás, és egyéb más, magát hívőnek nevező gyülekezet, illetve szervezet is, és ilyen emberekből fog állni majd az új nagy „világegyház” avagy „világvallás” is, mely bizony szintén nem az Igaz Isten egyháza lesz, hanem a gonosz „zsinagógája”, a gonosz egyház-csinálmánya, melybe aztán ő bele is fog ülni, magát Igaz Istenként mutogatván, vagyis magát hamisan tartván az igazi Krisztusnak. Azért pedig, hogy ezt még az Igaz Istenhez hűek lettek is elhiggyék, hatalmas nagy csodákat is fog tenni, melyekhez már az egész tárgyi valóság összes mágneses, elektromos, és gravitációs erejét igénybe fogja venni, vagyis azokat mind az akarata szerint fogja használni, mely csodás erőket mi éppen még csak most kezdtünk a részleteikben illetve alcsoportjaikban is jobban megismerni, és ezáltal van a mi már csúcshoz is tartott technikai, technológiai, és biológiai fejlettségünk is. Mivel tehát ez az univerzumon

belül mindenre hatása miatt univerzálisnak is nevezhető mágneses erőteljesség egyenlőre még az ő hatalmában van, beszélhetünk iszonyatosan nagy erejéről is a gonosznak, aki tehát a mi legnagyobb hitetünk is, aki ezen mágikus erejét ellenünk felhasználva igyekszik majd megtéveszteni most már az egész emberiséget is azzal, hogy ő az Igaz Isten, és ezért pedig csak őt imádhathatjuk, csak neki tartozhatunk engedelmisséggel, és nem pedig az Igaz Istennek, Akit ő tehát magával helyettesít be, vagy nem is létezőként tüntet fel, és ezért az Igaznak híveit üldözni, és gyilkolni is fogja a rövid idő alatt, míg Istentől teljhatalmat kap, de a valóban igazak mind ki fognak tartani a valóban igaz Isten mellett, és Krisztussal egységben győzedelmeskedni fognak fölötte. Akik pedig nem ezt a győztes utat választják, megint csak el fognak bukni.

Az ember óriási hibája, még tehát ma is, hogy igaznak tartja és fogadja is el az igazságtalan tetteit, vagyis engedve a gonosz hitetésnek úgy hiszi, és sajnos meg van róla győződve is, hogy Isten helyett a teste szolgálatával is csak jót tesz, miközben Isten törvényei ellenére, azaz Istennek nem tetszően cselekszik.

Az embernek tehát, ha Isten itt őt nem választja ki más feladatra is, teljesen egyszerű az életfeladata itt a Földön ideiglenesen élve is. Ez az életfeladat pedig az, hogy itt az eredetétől más körülmények között is csak isteni szeretet legyen. Az isteni szeretet ugyanis soha nem tesz semmi rosszat, hanem mindig csak jót, bizony, még ha az itt, azaz a jelen nézőpontból, a test nézőpontjából nézve sok esetben rossznak tűnik is.

Általános esetben egyszerűen tehát csak annyi az életfeladatunk, hogy tiszta és teljes szívvel kapcsolódjunk itt is egymáshoz, és ne pedig helyette pusztán csak a külső formánk (testünk), és annak belső fele, a pszichénk alapján keressünk kapcsolatokat a mindig is csak ezen az alapon „másiknak” nevezhető emberekkel, mindenk előtt pedig Istennel legyünk a tiszta és teljes szív mivoltunkkal közvetlen kapcsolatban, mert akkor az embertársainkkal is csak ilyen lehet a kapcsolatunk.

A mai vallásos vagy magát csak hívőnek nevező emberek legtöbbször is tehát kívülről igaznak, becsületesnek, kegyesnek, adakozónak, igazat szólónak, Isten szavait ismerőnek mutatja magát, viszont legbelül, amit a tisztán szellemi minőségű szíve és lelke (szellemi lényege, és nem pedig az anyagi lelke!) jelent, a testet szolgálva maga is tele van rakva képmutatással, igazságtalanságokkal, azaz törvényteleniségekkel, vagyis továbbra is még csak az Istent ellenző gonosz malmára hajtja a vizet. Tehát bizony, hogy egyetemben az istentelenekkel, még ez az emberi réteg is csak őt, vagy őt is szolgálja, az ő hasznára, vagy neki is a hasznára van, mint a Jézus korabeli farizeus vallásvezetők is a híveikkel egyetemben. Két urat is azonban soha nem lehet szolgálni, és bizony ezt már nekik is tudniuk illene.

Az ember esetében még bizony az életirányt is mindig is csak a tiszta szívnek, az örök isteni szeretetnek kellene meghatároznia, és soha nem pedig a mulandó testtel szintén azonosítható egónak, mert az csak a kettősség világát, a dualitás valóságát ismeri, az Élet egységét pedig nem, és ezért nem is fogadja el, hanem tagadja azt. Ha tehát a testtudatunkkal, és az ő szeretetével maradunk azonosulásban, akkor hiába is mondunk mást, mindig elsősorban vagy éppen már kizárólag is a testünk, rajta keresztül, és általa is pedig az Isten ellen lázadó szellemiségnek megfelelően fogunk tevékenykedni, vagyis szerinte, és nem pedig Isten szerint fogunk élni és szeretni.

A homlokán nem az Isten pecsétjét már viselő tömeg

Az emberi tömegek mind úgy hiszik, hogy ők maguk azok, akik birtokolják és uralkodnak a saját értelmükön és elméjükön, vagyis azt már egyáltalán nem veszik észre, hogy a birtokló (tulajdonos) és uralkodó fölöttük mindig is az fog lenni, akitől való információk alapján illetve hatására működtetik azokat. Akár tehát egy szintén értelmes elmék létrehozta egész szervezet, azaz egy komplett emberi gondolkodásrendszer is „beülhet” az ember értelmébe és elméjébe, és irányíthatja, uralhatja azt („székelhet” rajta a „trónszékével”, azaz a központosított hatalmával), miközben az adott ember úgy hiszi, hogy az értelmével és elméjével saját maga dönt minden felől, és hogy ő döntött még afelől is, hogy belépjen-e abba a „bizonyos” szervezetbe, ami itt valójában egy saját igazságaiban biztos, azaz saját igazságai felől meggyőződéssel is bíró érdekcsoport az érdekeinek megfelelő gondolkodásrendszerrel, mely most éppen behálózta őt, és bevonta magába. Az eredetileg szintén Isten hatalmában lévő emberi személy így kerülhet tehát akár egy intézmény vagy szervezet birtokába illetve hatalmába (ha úgy tetszik: „hálójába” illetve hálózatába), melynek főszerve, vezetőszerve attól fogva már a kénye-kedve szerint fogja irányítani őt a tárgyi értelmén és elméjén keresztül, melyekkel így tehát már ő rendelkezik (azaz kedvére valóra ő szabályozza, formálja, alakítja, vagyis határozza is meg), és nem pedig e szervezett emberi csoporttal azonosuló, vele illetve velük magát azonosító ember. Ez az intézmény vagy szervezet ezzel pedig a körébe beszervezett tagjainak is szintén a fejük kifejezte értelmes elméjükbe, illetve annak is központjába már bele is nyomta a maga jellemző „bélyegét” („homlokukra nyomta a pecsétjét”), vagyis a hatalmába vonásával az ő jellemző, azaz vele azonosítható tulajdonságait is beletáplálta az adott elmébe, mely így már hozzá tartozó elme attól fogva azok alapján fog működni, vagyis mindig azok szerint fog gondolkodni és gyakorlatilag is tevékenykedni, azaz cselekedni is. Az ember mindig elsődlegesen már tehát csak a szervezet főhatalma hasznára illetve javára fog tevékenységet (cselekedeteket) végezni, akinek végül is tehát teljesen önként adta át magát. Ennek a szervezetnek főhatalmának is létezik azonban egy szellemi főhatalma (a „trónszéken” is rajta „ül” hatalom), vagyis végül is annak tulajdona lesz az ember testileg és lelkileg is, és ez a szellemi főhatalom az ember hibás választásának köszönhetően bizony lehet a nem igaz, vagyis a hamis isten, a „hazugságnak atyja” is. (Most itt csak megemlítem, hogy a pápának nevezett emberek is kinek is hatalmát bírták és bírják a magukénak, azaz kinek is hatalmával és hatalmi jelvényeivel élnek együtt az Igaz Isten és minden ember valóban őszinte, és valóban alázatos szolgálata helyett, vagyis hogy kinek is és milyen hatalmával uralkodnak magukat az Igaz Isten hatalmi képviselőjeként is mutogatván az embereken. A magukat „őszentségének” hívató emberek is tehát nem áttallják magukat díszes ruhákban Istenként mutogatni Isten helyett, és nem még bele is ülnek Isten trónszékébe, mintegy elbitorolva Istentől nem is csak a nevét, hanem Istennek emberek fölötti hatalmát is, és ezt most is nem a politikai hatalommal paráznságra lépve, azaz a világi hatalmakkal együtt teszik? Nem „helytartók”, azaz igaz őrzők tehát ők, hanem Isten helyett Isten helyét elfoglalók, azaz Isten hatalmát maguknak, és magukon keresztül pedig a szellemi fölöttesüknek, a „legfőbbjüknek” elbitorlók)

És te vajon kinek a bélyegét viseled magadon? Mi van a te homlokodra írva?

Mint a pecsét szó, úgy a bélyeg szó is bevésődést, lenyomatot, lényegében azonban valaminek valamibe *annak egésze alkotójaként* („ördög atyától valók vagytok”) való már mélyen is beleépülését jelenti, a tudat esetében pedig a már meglévők közé beépült, és azokat magával elnyomó, vagy akár a tudatból már ki is szorító tulajdonságokat jelent, és azzal egyben pedig ezeknek a tudati jellemvonásoknak külsődleges, azaz szemmel is látható koncentrált kifejeződését is. A „pogányok”, vagyis az Igaz Isten helyett más istenben, más istenekben hívók jelölték, és jelölik még ma is meg ilyen külsődleges bélyegekkal a testüket, ezzel is elkötelezve magukat a maguk istenének, aki tehát egyáltalán nem az Igaz Isten, noha ez az isten színlelve

mutathat olyan tulajdonságokat is, mint amilyen tulajdonságai az Igaz Istennek vannak. Ezt a megbélyegzést azonban, mint ahogyan a testre aggatható „cicomákat” (például az egykori papoknak már a „megszélesített”, és ékkövekkel is túldíszítetté tett homlokszíját, pántját vagy szalagját, azaz „koronáját” vagy „pártáját”, de akár csak a ma is címeket, rangokat kifejező egyéb más, szintén testen és ruházaton viselt megkülönböztető jeleket, és persze a drága és hivalkodó ékszereket) is, az Igaz Isten soha nem engedélyezi, hanem tiltja az övéinek, a Hozzá tehát mindig és minden körülmények között is hű embereinek, ahogyan természetesen az Ővétől más tulajdonságok elsajátítását sem helyesli. Ezek a külső bélyegek ugyanis a nem igaz (hamis) istenek „úr”-, ként, vagyis az Úr helyett (!) való elismerését jelentik, ellentétben tehát Isten láthatatlan „pecsétjével”, amit Ő a Benne és Krisztusban élő hittel hívőknek, a Őhöz már valósággal is megtérőknek megígért, és mely „pecsét” nem más, mint az ilyen emberekbe (lelkekbe) kérésükre el is jött Szentlélek. Isten ezt tehát úgy hagyta meg, hogy: „megpecsételtetek az ígéretnek ama Szentlelkével”, és pedig (és mivel általános esetben ez is egy folyamat végén történik meg, csakis!!!) az ember teljes váltságának, azaz megváltásának napjára, vagyis az Isten napja előtti napon/napokon lesz az ember Isten Vele egy Szent Lelke és Szent Szellemé által isteni értelemmel és isteni szeretettel „telített” (Isten utasítása által és szerint már teljesen is teletöltött) tiszta és teljes szellemi tudataként Istennek elpecsételve, azaz soha nem egy külsődleges pecséttel lesz ellátva, mint amilyen például akár a fa hamujába mártott újjal az ember homlokára rajzolt jel is, mely is tehát külső jel lévén nem Isten a leghatalmasabb Szellem jele, hanem jóval inkább valaki másé. A lelki áldozat előképéül szolgáló minden véráldozatot Isten által eltörölve, még tehát csak a hintett hamu sem lehet isteni jel, még csak forrásvízzel, és növényi színezővel keverten sem. Az ember pedig maga soha még csak nem is tudhat betöltekezni Szentlélekkel, hanem csak valaki Szentlélektől mással, bár azt is a „más szentlélek” vagy Istenétől szintén más „szentszellem” teszi, és nem pedig az ember. Persze ez a „más”, mint az Igaz, már az Igaznak napja előtt is, azaz akár még a mai napon is teleöntheti magával az embert, ha az ember is ezen a van a többnyire már csak istenellenes cselekedetivel, vagyis az Igaz Istennek egyáltalán nem tetsző „jótetteivel”. Az is tehát csak egy óriási hazugság a „nagy csalótól” avagy „nagy megtévesztőtől”, és hű embereitől, hogy az ember betöltekezhet, azaz betöltheti magát Szentlélekkel és Szent Szellemmel, mert még tehát a „nagy csalónak” lelki és szellemi mivoltával sem ő fogja betölteni illetve teletölteni magát! Nem ő lehet tehát még rajta is úr, hanem ő a vén kígyó lesz rajta már teljesen is úrrá Isten helyett!

Külsődleges bélyegnek illetve pecsétnek minősül ma azonban már minden különféle jelenséget tartalmazó szimbólum avagy jelkép, és „logó” (szintén azonosításra szolgáló jel) is, melyeket „vésik”, nyomtatják, ragasztják, rajzolják, vagy éppen csak akasztják az emberek nem is csak a ruházatukra és egyéb más tárgyaikra, hanem közvetlenül a testükre is. Arról viszont az emberi tömegek még nem valami sokat tudnak, hogy minden ilyen külső jelkép valójában egy bizonyos fajta és irányultságú gondolati energiáknak a koncentrátuma, mely gondolati energiák a szerintük való cselekvésre ingerlik az embert. A bélyeg és szimbólum valójában tehát jellemző érzéseket, hangulatokat, gondolatsorokat, illetve komplett gondolatrendszereket tud kifejezni, és ugyanakkor pedig készíteni, ösztökélni, „sarkallni” (mintegy tehát sarkantyúzni) is tudja az embereket a szerintük való cselekvésre. Minden külsődleges jelkép meg tudja tehát határozni, hogy a figyelmét rá fókuszáló, azt viselő, vagyis a testén és testével hordozó személy milyen tulajdonságokkal éljen, azaz hogy milyen irányban és hogyan mozogjon, milyen legyen a mentális és érzelmi világa, melyeket a jelkép tehát magával mind ki is fejez. A kívül hordott jelkép, bélyeg, vagy pecsét, leegyszerűsítve tehát jellemző tulajdonságok egységének koncentrált kifejezését, lényegében tehát teljes kinyilvánítását, azaz nyílt vállalását jelenti.

Az ember számára valójában tehát az lenne a legjobb, ha már kívül hordott krucifixekkel sem (mert az káromlásként is értelmezhető), hanem már csak Isten láthatatlan „pecsétjével” lenne elpecsételve, azaz, ha az Isten általi elpecsételésre való felkészülés folyamatán is túl lenne (már „kész”, felkészülten rá várná az elpecsételését, és természetesen Krisztus eljövételét is), és nem pedig helyette külső pecsétekkel és „cicomákkal”, vagy szintén a külsők közé sorolható címekkel és rangokkal ékesítené magát, mely utóbbiakra való törekvés is azonban szintén azt is jelenti, hogy az adott ember még többnyire, vagy már csak a külsőségeknek él, már csak azokat akarja, már inkább csak azokkal foglalkozik. A külső pecséteket többé már nem akarni viselni, és nem is viselni még csak a bőrünk alatt sem, a látottaknak jelentéseivel pedig még csak véletlenül sem akarni azonosulni, és nem is azonosulni lenne tehát az egyedül helyes. Azok ugyanis mind a halálnak jellemző jegyei, és nem pedig az Életé, mint azt róluk hamisan hirdetik az emberek hitetői, „pozitív életérzések” kifejezőinek, és egyéb más szükséges jóknak, vagy csak az élettel együtt járó dolgoknak tartván azokat, melyekkel (szerintük) éppen ezért együtt kell élni. Persze a hitetők ezt azért teszik, hogy még csak észre se vehessék az emberek, hogy ezen jelképekkel éppen, hogy az van már nyíltan is kifejezésre juttatva, hogy ők egyáltalán nem az Isten kezében, hanem a halálnak, az „emberölőnek” markában vannak, aki bizony, ha ők még időben észbe nem kapnak, és meg nem térnek valósággal is az Igaz Istenhez és az Ő szabályaihoz, végül ez a külsőleg bélyegzős hatalom már el is fogja őket pusztítani, azaz meg is fogja őket ölni. Bizony, még tehát csak megölni sem Isten a Szeretet, a szeretet hatalmával uralkodó legnagyobb Hatalom fogja őket, mint azt a bélyegét már igen nagy számban viselőinek az „emberölő” szellemiség buzgón bizonygatja emberi eszközein keresztül is, mert akkor Isten is gyilkos lenne, vagyis éppen olyan lenne, mint amilyen ő, vagy az ő hű és buzgó követői. Nem kérem, az Igaz Isten egyáltalán nem gyilkos, és Ő maga még csak nem is tudna gyilkolni (hiszen azzal Ő máris nem Isten a Szeretet, hanem maga is gyilkos lenne!), és ezért az Igaz Isten éppen, hogy nem ölni, hanem csakis megmenteni akar minden lelket a gyilkos markából, vagyis, ha hiszik, ha nem, végül még azokat a lelkeket is csak menteni akarja, akik a szívük egyedül maguknak köszönhetően már majd teljesen is hibás (jó helyett kettős, vagy szinte már teljesen is gonosz) beállítottságánál fogva, már a testükön is hordozzák, vagy hordozni éppen még csak fogják a „gyilkos fenevad” valamelyik test felszínén hordható bélyegét.

A mai próféták legtöbbje hamis próféta, mert saját akaratból prófétál

Saját akaratból az ember soha nem, hanem minden ember csak akkor tudhat prófétálni, ha Isten Lelke őt teljesen is betölti (teljesen áthatja) magával, vagyis ha a gondolatain, szavain, és tettein keresztül is személyesen maga az Isten tevékenykedik, azaz ha azokat is Isten használja, ahogyan magát az egész embert is. (Az „edénye” Magával való teleöntése is pedig az Isten akarata szerint történik, vagyis azt sem az Ő „edénye” határozza meg, hogy ő mikor legyen teletöltve.) A próféta ilyenkor, azaz teljes isteni áthatás esetén, mindig azonban csak azt tudja és fogja továbbadni, és tenni is, amit Isten meghagy neki, vagyis mindig csak azt, amit Isten gondol, szól, vagy éppen meg is cselekszik. Prófétálnia viszont az embernek állandó jelleggel nem lehet, mert a prófétálás is mindig Isten által meghatározott időre szól, vagyis szintén egyedül az Isten akarata szerint történik, tehát egyáltalán nem úgy „működik”, mint a „prédikálásnak” (igehirdetésnek vagy evangelizálásnak) elnevezett emberi tevékenység. A prédikálás ugyanis nem prófétálás, hanem Isten prófétáktól vagy apostoloktól hallott szavainak ismételtetése csupán az emberi hallgatóság részére, melynek helyeit és időpontjait maga a prédikáló ember határozza meg, vagyis a közlés az ő akarata szerint történik, ahogyan ez az általa előadott isteni szavakhoz fűzött magyarázat esetében is van.

Soha nem tehát az embertől, hanem mindig is az Isten akaratától függ, és mindig csak az Ő akarata szerint történik is, hogy az ember próféta szolgálat hol lesz, mikor lesz, és meddig tart, melyet az Ő Szellemé készítet is, hogy azt a prófétáló, azaz szavát szóló emberi lelke elvégezze, azaz fizikailag is hallhatóvá tegye az isteni beszédet, vagy éppen meg is cselekedje azt, amit neki Isten mond. Ha viszont eközben a prófétáló ember mégis előtérbe helyezné a testi személyiségét, vagy éppen csak a lelki magát is, akkor ezzel a cselekedete illetve szolgálata máris szentségtelen, azaz tisztátalan, igaztalan lesz. Mi emberek, magunk tehát isten próféta szolgálatát még csak nem is kezdeményezhetjük, mert így már a szándék is szentségtelen, vagyis istentelen lesz. A hamis próféták tesznek tehát így, és azok a hamissá lett próféták, akiken keresztül Isten egyszer-kétszer már szólt, ámde ők ettől felfuvalkodottak lettek, és elkezdtek prófétálni a maguk személyét Istené elé helyezve is, vagyis prófétálni kezdtek a maguk akarata szerint, amik persze soha nem teljesedtek be, és bizony soha nem is fognak. (Számítalan ilyen eset van, le sem lehet őket tagadni.) Csakis ugyanis Isten szavai azok, melyek maradéktalanul beteljesednek. A hamis prófétákat valójában tehát igen könnyű felismerni, de az emberek sajnos ma már olyannyira meg vannak tévesztve, hogy mégis inkább nekik hisznek, mintsem az egyenesen Istentől jövő szavaknak, melyek viszont kivétel nélkül mind meg is cselekszik azokat, amiket mondanak, vagyis azok mind meg is valósulnak tárgyi gyakorlatilag is.

Más szellemmel élnek együtt a magukat Szent Szellemet magukban bírónak állítók

A Szent Szellemet ugyan mintegy úgy kapja az ember, viszont Őt (lényegében magát az Istent) az ember soha nem birtokolhatja. Aki tehát azt állítja, hogy ő bírja a Szent Szellemet magában, legyen az magát „egyháznak”, vagy bármi másnak nevező emberi intézmény, gyülekezet, vagy egyéni ember, az szemrebbenés nélkül hazudik, mert az biztos, hogy ő ez esetben másvalakit hordoz magában az Igaz Isten helyett, és pedig Istentől valaki már teljesen, azaz a teljességével is *mást*, aki viszont képes magát Szent Szellemként, Krisztusként, vagy a Világosság angyalaként, de még csodálatos tanítóként, csodálatos gyógyítóként is mutogatni, és ezekkel a „mutatványaival” (csodás megnyilvánulásaival és gyógyításával) bizony, még a hívőket is megtéveszteni.

Isten egész szellemi teljességével Istennek köszönhetően újra feltöltődnünk, vagyis Istent a Szellemet az Ő Teljességével magunkban tudunk ugyanis azt jelenti, hogy isteni szeretettel, isteni bölcsességgel, isteni jósággal, isteni igazságossággal, isteni békességgel, isteni irgalmassággal telített lett a lelki mivoltunk, azaz, hogy az Isten az embernek Magából adta isteni tulajdonságok a Magával való újbóli áthatás révén bennünk is a teljességükkel mind megvannak, és szintén egyek vagyunk velük, mert csak így lehetünk tökéletes egységben Istennel, vagyis ha már más tulajdonságaink nincsenek, hanem nekünk is csak isteniek vannak, és azok is kivétel nélkül mind megvannak. Bizony, ahogyan a szelídségnek és alázatnak is, úgy még az irgalmasságnak is meg kell bennünk lennie, mely is a Megváltónk Krisztus Jézus Isteni Szellemé és Lelke által kerül bele az emberbe az Övéből, mely is tehát az Istenéből való.

Az az ember tehát, akit Isten a Szellemével már teljesen is áthatott, soha nem kiabál, sohasem lármázik, nem hallatja szavát az utcán (emberektől hírnevet, dicsőséget még csak nem is akar szerezni magának), hanem mindig szelíd és alázatos, és igazán hirdeti a törvényt (be is teljesíti azt, azaz minden pontját meg is cselekszi). Ebben pedig soha egy pillanatra sem aluszik ki (éberén már csak Istenre figyel, többé már nem a világ felé fordult állapotában van, noha még abban is benne él), ahogyan addig szintén nem nyugszik, míg az isteni törvényeknek érvényt nem szerez, akár tehát csak azzal is, hogy maga mind meg is cselekszi

azokat. Ilyen tanítóra várnak ugyanis az emberek a földön, akik elszigetelten élnek a világiak között. Az egyedül Igaz Tanítót pedig ma is csak Krisztus Isteni Szelleme és Lelke egységében kaphatjuk meg, ha az előbb leírt, már valósággal is szelíd és alázatos emberi tanító el tud vezetni odáig, vagy magunktól is eljutunk arra az érettségre, amikor már a Szent Szellem és Lélek „jön el” hozzánk a személyes kérésünkre illetve könyörgésünkre. Azok az emberi tanítók tehát, akik a világgal is elegyednek, azaz a jelen világi élettel, a bűnös élettel is barátságban vannak, mind hamisan mondják, hogy ők már ott tudják, és bírják is magukban (állításuk szerint „betöltek” vele, és ezért az állandóan velük van) a Szent Szellemet, mert ők valójában valaki már teljesen is mást fogadtak be. Őhelyette magukba, aki Őneki csak kiadja magát, vagyis aki egyszerűen csak elhiteti velük, hogy ő Isten Szent Szelleme. Ők tehát továbbra is a „nagy csalót”, a „nagy megtévesztőt”, a „hitetésnek szellemét”, a „tévelygésnek (is) szellemét” bírják magukban, és nem pedig az Igaz Isten szintén igaz Szent Szelleme vett lakozást bennük, azaz nem az Igaz Isten hatotta őket át már teljesen is Magával. Ők tehát egyáltalán nem az Igazság Szellemével és Lelkével vannak „betöltek”, azaz már „kicsordulásig” is teletöltve, hanem, ha így szemmel láthatóan is, de továbbra is még csak a varázslásnak is fő szellemével, az *istenellenes szellemiséggel*, aki így, vagyis a vallás, de ugyanúgy a politika, kultúra, tudomány, gazdaság és kereskedelem bizonyos formái mögé is elbújva köti meg, és tartja a hatalmában a tudatlan emberi tömegeket, vagyis az Igaz Istent nem, nem helyesen, vagy ugyan helyesen, de még nem teljesen ismerő embereket. Ezek az emberek is inkább tehát csak a bennünket elnyelni akaró, ordító oroszlánsként mutatkozó szellemiségnek hordozói, aki minden oldalról, és pedig számtalan praktikával feni ránk, lelkekre a fogát. Bizony, ő, a „nagy csaló” (mert még csak nem is ő az igazi „oroszlan”) még azokat a hívő embereket is megtévesztette, akik most azt vallják, hogy ők már bírják a Szent Szellemet magukban, és tesznek ebből következőleg sok csodát, főleg csodás gyógyításokat, akár még a hozzá intézett imáik révén is. Csakhogy még csak az sem mindegy, hogy: ezeket a csodákat kinek is az erejével teszik. Isten erejével-e, vagy pedig a gonosznak erejével, akit viszont Isten bármikor és bárhol felül tud múlni, le is tud győzni az Ő mindenkinél és mindennél erősebb erejével.

Egohalál nélkül nincs szentség

Jézus kereszthalálával Isten azt mutatta meg az embereknek, hogy az egónak mindenképpen meg kell halnia, hogy a *lélek* feltámadhasson, azaz újra „születhessen”, élvén éljen, és ne pedig továbbra is élőhalott, vagy a „második halálkor” már valóban is halott legyen.

Amikor azonban a szellemi tudat súlypontja áthelyeződik a szellemi oldalra (amikor tehát mintegy a „másik oldalára” fordul), akkor már beszélhetünk élő szellemi tudatosságról, mert ezzel már kezdetét veszi az ego halála. Az ego totális halálával (az élő szellemi tudatba való maradéktalan visszaolvadásával) támad tehát teljesen is fel (jön fel a „víz” alól, és újra a teljességével ragyog), és „kel” azzal egyben „fel” is az isteni tudatosság, vagyis megnyilvánul a tiszta isteni minőség, a tiszta és elmúlhatatlan élet.

Legbenső, azaz szellemi-lelki megtisztulás nélkül viszont soha nem lehet feljebb jutni. Különbözőféle praktikák, módszerek, mágikus gyakorlatok révén azonban az ego magasabb tárgyi tudatszintet is elérhet, ámde ez még nem az igazi magasság, mert az is mulandó, mint maga az ego is. Hiába jut pedig e módon magasabbra maga a lélek is, a teljes és tökéletes megtisztulása nélkül (szeplőtelen szellemi lelki tisztaság nélkül) Isten legközvetlenebb birodalmába (a mennybe) nem lehet neki visszakerülnie, hanem onnét tisztátalanul csak még lejjebb tudhat esni. A visszakerüléshez ugyanis: „Legyetek ti is (és már mintegy újra is) szentek!”, mondta az Isten.

A megszentelődése pedig az embernek csakis akkor és azzal történik meg, amikor tökéletes egységbe kerül Jézus Krisztussal, vagyis amikor már csak olyan tulajdonságai vannak, mint Jézusnak a Krisztusnak, és ezek az isteni tulajdonságok itt mind megnyilvánításra is kerülnek a cselekedetein keresztül. Ezzel pedig a szent ember Isten hatalmába is visszakerül, amivel viszont Isten hatalmának is megjelenítője lehet, természetesen azonban mindig csak Isten személyes felhatalmazásával, vagy, ha még úgy jobban tetszik: (hatalmával való) „felkenésével” avagy „felruházásával”.

Az ember megszentelődése, de bármi tárgyi dolognak is megszentelődése csakis tehát azzal lesz meg, ha Isten őt vagy azt Magával *belülről*, azaz csak szellemi úton már teljesen is áthatja. Ameddig tehát ez a csakis Isten és Krisztus által kivitelezhető megszentelése nem történik meg, addig sem az ember, sem pedig egy adott tárgy nem lesz szent, hanem az ember továbbra is „szeplős” (nem teljesen tiszta), a tárgy pedig tisztátalan (változásnak és mulandóságnak továbbra is kitett) marad. Itt tehát máris felmerülhet a kérdés, hogy ugyan mit érnek el a hókuszpókaikkal azok a testi emberként élő papok, akik házakat, sonkát, embert, vagy éppen fegyvereket „szentelnek” meg, vagy éppen szentté avatnak egy embert?

A valódi megszentelődés tehát Isten maga, és pedig már állandó jelleggel is benne az emberben, az ember pedig Őbenne, vagyis amikor az embernek már semmi világi jellemvonása, semmi más tulajdonsága nincsen, hanem már csak isteni tulajdonságai vannak, azaz amikor már olyan az ember, mint amilyen Krisztus a Megváltó Isten. Megszentelődésről csakis tehát akkor beszélhetünk, ha Krisztus örök folyamatosan az emberben, az ember pedig ugyanígy Krisztusban van, vagyis ha az ember már csak Krisztus életének részeként él, azaz ha Krisztustól való örök élettel bír, és erről már tudatos tudomása is van, és ezért pedig már csak azt gondolja, szólja, és teszi, amit a benne élő Krisztustól lát, hogy Ő gondolja, szólja, és teszi, azaz ha már nem is ő az itteni cselekvő, hanem már a cselekvő is maga az Istennel tökéletes egységben levő Krisztus, Aki tehát őt itt ehhez az eszközöként használja.

Akit pedig Isten a szeretetével már újra is teljesen áthat, annak többé már nem lesz tárgyi tudata (egója) annak ellenére sem, hogy a teste továbbra is él, míg azt az Isten szintén élteti.

Isten a Világosság egyébként az embert kívülről is megérintheti, áthatni viszont magával belülről fogja az embert (hogy a lélek a kívülről való áthatásba bele ne haljon), és belülről fog adni teljes választ is a lélek minden kérdésére is Magával, azaz a Szellemmel kapcsolatban, vagyis végül belülről (Jézus a Krisztus itt járta után szellemi úton) fogja elvezetni a teljes igazságra, és nem pedig kívülről. Amikor azonban ez már folyamatban van, attól fogva az embernek nincsen szüksége külső tanításra, azaz emberi tanítókra, mert azok a Vele kapcsolatos igazi és teljes bölcsességet nem tudhatják a részére közvetíteni, azaz ők mindig csak részigazságokat adhatnak át neki. A teljes ismerethez ugyanis személyesen Ő a Világosság (a legtisztább és leghatalmasabb szellemi Szeretet és szellemi Értelem örök és megbonthatatlan egysége) kell, Aki számunkra Jézusban a Krisztusban van, vagyis Aki és Ami Krisztus által van meg az emberben. Krisztus tehát a testet öltött isteni Szeretet és Értelem, és természetesen isteni Bölcsesség is, bár ezeket is csak itt a tárgyi valóságban lehet, és pedig mindig csak a jobb megértés kedvéért megkülönböztetni egymástól. A külső tanításokkal a léleknek ilyenkor már tehát csak azért kell foglalkoznia, hogy fényt derítsen az azokban mindig található igazságtalanságokra, vagyis a nem Istentől származó igazságok hamisságára.

Az ember maga semmit, de még csak magát, vagy másik embertársát sem teheti szentté

Szép számmal vannak a földön emberek, akik a maguk szentségétől még igen messzire vannak, viszont nagy igyekezettel fűt-fát, és bizony még fegyvereket is megszentelnek, de még az emberek megszentelésétől sem riadnak vissza, hanem azt is buzgón gyakorolják. Maga az ember is azonban soha nem maga, vagy másik ember vagy emberek által válik szentté, hanem az Isten igazsága (valójában tehát maga az Isten) által szentelődik meg. Istennek pedig minden beszéde igazság, vagyis megszentelő, de egyben megítélő igazság is. Jézus a megszentelést úgy fejezte ki a tanítványainak, hogy: „Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam néktek.” Jézus azonban, ellentétben a mai szentelő és szentté avató emberekkel mindig is Istentől kérte a tanítványai megszentelését: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.” Jézus Isten ígését (az egyedül Igaznak szavát, azaz élő és ható beszédét) adta tehát a tanítványainak, és Ő bizony oda is szentelte magát (feláldozta a magát Istennek), hogy a tanítványai Isten szavait befogadván és megcselekedvén megszenteltek legyenek az igazságban, azaz hogy azok Hozzá hasonlóan tiszták (szentek) legyenek, és ismét az igazságban járjanak, vagyis újra Istenben és Istennel, és természetesen Vele is élhessenek, azaz hogy nekik is már csak örök életük lehessen.

Szentnek csak tehát az az ember nevezhető, aki Istentről már soha egyetlen pillanatra sem feledkezik meg, vagyis akinek a szívében Isten már állandó „lakos”. A szent ember már tehát újra szellemben és igazságban van, vagyis Istennel már mindig, és minden körülmények között (még tehát itt a földi élete során is) „együtt jár”, azaz együtt is él, ami azt jelenti, hogy már állandó jelleggel egy gondolaton és egy akaraton is van Istennel. A szent ember többé tehát már nem szabja magát e mulandó világhoz, vagyis teljesen másképpen gondolkodik, beszél, és cselekszik, mint a világhoz igazodó többi ember, a bűnt pedig Istenhez hasonlóan utálja, undorodik tőle, és minden korábban még létező bűnét őszintén megvallva és megbánva minden erejével igyekszik bűnt többé már nem elkövetni. A szentté levés mértéke a számára tehát Jézus a Krisztus, Aki abszolút tiszta volt minden bűntől, és Isten akaratától soha semmiben semennyire nem tért el.

(Szellemben és igazságban járni egyáltalán nem azt jelenti, hogy már mindig csak pozitív érzések töltsenek bennünket el, vagyis, hogy a testünk és a testek érzelmi megelégedettségét, gazdagságát keressük minden tettünkkel, és ebben a megelégedettségünkben és megelégedettségünkkel élünk. Szellemben járni ugyanis annyit tesz, hogy már mindig és mindenhol Isten Őhöz hű szellemi lelkeként élni, vagyis már csak Istennek engedelmeskedni, Őt követni, az Ő megelégedettségére tenni, Neki tetszően cselekedni. Ha tehát az ember szellemben és igazságban jár, akkor már nem a testét, és rajta keresztül pedig a gonoszt szolgálja, hanem mindent már csak Istennek és Istenért tesz. Imádnunk is pedig szellemben és igazságban kellene Istent, és így kellene Hozzá imádkoznunk is.)

Miért kreálunk magunknak istent az egyedül Igaz helyett?

Az emberek azért kreálnak magukban, vagy választanak egy már mások által megkreált, az Igaz Isten jellemző tulajdonságaitól eltérő tulajdonságokkal, vagy eltérő tulajdonságokkal is rendelkező istenképet, és imádják is azt az istent az Igaz Isten helyett, mert ezeket a képeket kedvükre alakíthatják, ezeket az isteneket az akaratuk szerint befolyásolhatják, akaratát a magukéhoz igazíthatják, és ugyanakkor pedig irányíthatják, azaz még parancsolhatnak is neki, követelhetnek is tőle. Ami pedig talán az egyik legfontosabb ezen istenképek illetve istenek esetében, hogy ezekkel az istenekkel az elfogadóik szembe is mernek nézni, míg erre az Igaz

Isten esetében még csak gondolni sem mernek, nemhogy a jelen bűnös állapotukban valaha is meg mernék tenni is. Az Igaz Isten elől ezek az emberek tehát még továbbra is csak elrejtőzködni, elbújni igyekeznek. Pedig az ebbéli igyekezetükkel inkább lesznek hamis istennek, vagy hamis isteneknek rabszolgái, mintsem az Igaz Istenhez mégiscsak megtérten Őneki már a *barátai*, vagyis már nem is csak tökéletes (Istenéhez hasonló) szabadsággal bíró szolgái.

Az az isten tehát, aki tökéletesen megfelel a vele szemben támasztott várakozásainknak, elképелéseinknek, az soha nem az Igaz Isten, hanem szintén csak egy elképzelt, és aszerint meg is kreált isten. Az Igaz Isten ugyanis mindig is jóval több a mi Őróla alkotott elképелéseinknél, és Ő soha nem is lesz a mi ízlésünk szerinti. Nagy hiba tehát Isten felől az érdekeink szerint gondolkodni.

A gonosz cselekedetekben is örömrket lelésünk, vagyis a gonosz tettek fölött is gyönyörködő eltárgyasított értelmünk miatt idegenedtünk tehát el mi lelkek az Igaz Istentől és egymástól is. Most azonban már eljött az ideje, hogy végleg elforduljunk az ilyen és hasonló cselekedetektől, és Isten Krisztus Jézusi áldozata és segítsége révén megbékéljünk Istennel és egymással, és ezen eltévelyedtségünkől már véglegesen is megtérjünk Istenhez. Ehhez pedig előbb vagy utóbb, míg erre Istentől lehetőséget és szintén segítséget kapunk, el kell jutnunk a teljes értelmünk Istenről és Krisztusról való teljes meggyőződésének teljes gazdagságára, vagyis Isten és Krisztus teljes ismeretére.

Az emberek valójában tehát a tudatlanságuk, vagyis az isteni szeretettől elválaszthatatlan isteni értelem hiányuk miatt vannak elidegenedve az Istentől és isteni élettől. Az Istennel még egységben élve az Istenhez hasonlóan tudással is teljes embernek a tudatlansága pedig az eredeti értelme, a tiszta és tisztán szellemi (isteni) értelme megkeményedésével, azaz eltárgyasodásával adódik, és tulajdonképpen ez az eredeti tiszta isteni értelem elhomályosodása, mellyel egyben tehát az isteni szeretete is tárgyivá, azaz földi emberivé lesz. Ez az értelem pedig már magát is hajlamos Istenné kreálni. Az elkorcsosult emberi értelem és szeretet egységének fel kellene tehát emelkednie Isten megismeréséig, hogy többé már ne kreáljon, és ne is fogadjon el „más istent” az Igaz Isten helyett.

Az elme által kreált istent imádókhoz

Az emberi elme által kreált istenek, ha azok láthatatlanok is, mind szintén bálványisteneknek minősülnek, akiknek semmi közük nincsen az Igaz Istenhez, merthogy nem tisztán csak Igaz Isteni tulajdonságaik vannak, hanem jóval inkább vannak az Igaz Istennek mind csak csupa jó (tökéletes) tulajdonságai helyett vagy mellett földi emberi, és még az emberinél is rosszabb tulajdonságaik, és ennél fogva pedig már az Igaz Istentől szintén gyökeresen is eltérő (azaz megint csak nem is Tőle származó) törvényeik, szabályaik, illetve elvárásaik is, és ezek az emberektől külön élő istenek mind még az önzést és a szeretetlenséget is (sőt a készakarva való emberölést is!) megengedik a híveiknek, a tehát a bálványisteneikhez, és nem pedig az **Igaz Istenhez** hűeknek. **Az elme istene még tehát igen kevés ember esetében azonos az Igaz Istennel.**

A helyzet itt a földön tehát még változatlanul az, hogy minden ember bűnös, amit a legvilágosabban abból lehet meglátni, hogy az ember Isten dicsőségében, vagyis az Ő mérhetetlen szellemi fényét is adó legfontosabb tulajdonságaiban (isteni szeretet és értelem) erősen hiányos, vagy ezekkel a legfőbb értékekkel a személyisége már szinte egyáltalán nincsen ellátva, mert ezeket is már teljesen is elutasítja magától a többi isteni tulajdonsággal egyetemben, vagyis már csak emberi, vagy szintén nem isteni eredetű (állati, vagy még azokénál is rosszabb) tulajdonságokkal él. (Ha nem hisszük az előbbieket, akkor csak nyugodtan

kukkantsunk bele a médiák „programjaiba”, melyekkel is programozzák bele ezeket az istentelen tulajdonságokat illetve viselkedést az emberek elméibe azok, akiknek ez az érdekük, vagyis akik ezt az elbutítást készakarva teszik az emberekkel, hogy kényükre-kedvükre hatalmaskodhassanak rajtuk, kihasználhassák őket a maguk javára.)

A testünknek illetve testtudatunknak tetsző, vagyis az ő kedvére való istent vagy isteneket választunk vagy kreálunk tehát magunknak mi is, és azokat imádjuk, nem pedig csak egyedül az Igaz Istent. Ez pedig „kőkeményen” bálványimádás, ami viszont az Igaz Isten szemében nagyon is utálatos. Így lehet tehát bálvány a feleségünk, gyermekeink, családunk, híres emberek, de akár a testi magunk, és még a vele azonosuló lelki magunk is lehet a bálvány, akit Isten helyett imádunk Istenként. Még azonban a magunk, családtagjaink, vagy egy másik ember másoknál értékesebbnek tartása is bálványimádás, amit még csak tetéz a velejáró büszkeség bűne.

Eljött tehát az az idő, amikor az emberek már hallani, és még csak olvasni sem akarják az egészséges tanítást Istenről, hanem csak azokat akarják Vele kapcsolatban is hallani és olvasni, ami nekik tetszik, ami nekik nem sérti az érdekeiket, a bűnökhöz, és még csak a pogány szokásaikhoz és rituáléikhoz való ragaszkodásukat sem, vagyis a mindig elsősorban test szerinti cselekvésüket, az önző cselekedeteiket, de még csak a magukon kívüli Isten keresésüket sem.

Ha ma az ember elmegy egy bármely valláshoz is tartozó templomba, vagy akármilyen másik névvel nevezett hívő gyülekezetbe is, még csak nem is kell neki szentnek lennie ahhoz, hogy pusztán már külső látással is jól lássa az önzés, gög, büszkeség, hiúság, kapzsiság, csalás, képmutatás, és a többi bűnnek is jegyét az egybegyűlt személyeken és vezetőjükön, vagy azoknak magaviseletében, illetve pusztán már a szemükben, illetve szemüknek egyetlen villanásában is. Az Igaz Isten azonban nem tudhat az ilyen emberekkel állandóan együtt élni, mert Ő soha nem lakozhat együtt még csak egyetlen picinyke bűnnel sem. Isten tehát mindig csak akkor van a „teljes súlyával” az emberrel, amikor az ember olyat tesz, ami az Ő kedvére való, azaz, ha az az Ő akaratával tökéletesen egyezik, vagyis ha a cselekedet már egyedül csak az Ő feltétlen szeretetén alapul, máson pedig már egyáltalán nem. Amikor pedig az ember nem ilyet tesz, hanem olyat, ami az Isten számára utálatos (mint például minden önzésből vagy önzéssel végzett tett), akkor az ördög van a teljes súlyával az emberrel. Ez utóbbi esetben sincsen tehát az ember egyedül, csakhogy ez az „isteni” kapcsolata az embert a veszedelemre viszi, és nem pedig az Igaz Istennel való örök életre juttatja el.

Az embernek nem kreált vagy maga választotta isteneket kellene tehát imádnia és követnie, hanem végre már teljesen is halottnak kellene tudnia magát a bűn számára, hogy a teste és elméje se követhessen el bűnöket. Tulajdonképpen tehát ez a hústest legyőzése, ez a hústest megfeszítése, ez a bűn legyőzése, és természetesen az Igaz Isten igaz imádata is, merthogy így cselekedvén már az egész földi életünk is a Valóságos Isten imádata lesz, és nem pedig bálványimádás, mint ami helyette még ma is van.

Ha tehát valóban az **Igaz Istenben** szeretnél még csak hinni is, akkor minél előbb végleg hagyj fel a kreált vagy magad választotta bálványisteneknek imádatával, az előttük való minden hajbókolással, hódolással, alázkodással, minden térdepeléssel és leborulással (és persze minden „csápolással” is), vagyis fessítsd meg minél hamarabb te magad is magadat, azaz a figyelmével folyton csak azokra fókuszáló tárgyi énedet! („Jajj” lesz neked ugyanis, ha te is nem így, vagyis magad is nem teljesen tisztán kerülsz az **Igaz Isten** „kezébe”!)

A hazug és igaz Istenimádat

A nem szívből és szívbéli szeretettel, vagyis a nem tiszta és őszinte szeretetből fakadó és jövő istenimádat nem igaz istenimádat. Ilyenkor ugyanis még csak az ajkunkkal imádjuk az Istent, vagyis az imádatunk még mindig csak felszínes, azaz többnyire még csak formális. (Lényegünkkel ez esetben tehát lényegszerető helyett formaszerető, vagyis az itt „külsőségek”-nek nevezhetők szeretői lettünk.) Ráadásul ez az Istenimádat lehet még képmutató is, vagyis lehet tettetett imádat is, amit is mindig csak érdekből, azaz elsősorban magunk miatt, a magunk haszna illetve előnye miatt teszünk, és nem pedig ezt is egyedül csak az Isten dicsőségére végezzük, ahogyan minden egyéb más cselekedetünket is kellene. Isten nem véletlen nézi tehát mindig csak azt, ami a szívünkben van, mert mindig csak a szív indulatából tudhat szólni a száj is.

Az *isteni szeretet* viszont ellentétben az emberi szeretettel sohasem fordítódik magára, és ezt az *isteni szeretetnek* is megtestesítője: Jézus szintén bebizonyította a példájával. Ő ugyanis még csak egy szóval sem említette, hogy így vagy úgy szereti, ennyire vagy annyira szereti magát, hanem mindig csak másokat szeretett, és pedig mindenféle személyválogatás nélkül, és még az éltét is adta ugyanúgy azokért az emberekért is, akik Őt megölték, vagy éppen csak gyűlölték, megvetették, eltűrték, elnéztek mellette, mint akik Őt szerették, hívek és hűek voltak, és ugyanilyenek ma is Hozzá.

Aki tehát magát jobban szereti, mint akár egy számára idegennek minősülő embert is, az még mindig csak emberi szeretettel, azaz önző szeretettel szeret, és a másikban még csak nem is tudja benne Istent a tárgyi értelmével és tudatával sem, pedig csak Őt az Igaz Istent kellene imádnia azokkal is. Ez az emberinek nevezett mulandó szeretet tud tehát nem szeretni, és egyiket kevésbé, a másikat pedig jobban szeretni is, magát, vagy esetleg egy másik embert pedig akár mindenkinél, még tehát Istennél is jobban szeretni, de bármikor képes gyűlölni is.

Az emberi szeretet mindig elsősorban saját magára fordítódó tehát, azaz jóval inkább mondható önző, és önmagába záródott szeretetnek, és még érdekszeretnek, haszonszeretnek, kalmárszeretnek is nevezhető. Ez a szeretet magát követően már tehát csak azt tudja még szeretni, akit és amit a saját körébe tartozónak tart, a tőle és tőlük másokat pedig mind kizárja a köréből és szeretetéből, még ha ezekről a szájával mást mond is. Az *Isteni szeretet* viszont mindig csak kifelé, azaz soha nem magára, hanem mindig csak másokra, másra fordítódó illetve irányuló, vagyis sohasem önző, hanem jóval inkább nevezhető teljesen is önzetlennek és önfeláldozónak, vagyis olyannak, aki magára sohasem gondolva mindig csak másokért hoz áldozatot is, hogy azoknak mindig csak jobb legyen, hogy azok mind többre vihessék, azaz hogy azok mind tökéletességről tökéletességre juthassanak. Ez a szeretet képes tehát még az életét is adni másokért, hogy azok továbbra is élhessenek, mindig (állandóan, örökké) boldogan, örömtelien élhessenek, vagyis semmi olyat, és még csak hasonló rosszakat sem tesz, mint amit az emberi szeretet tesz sajnos már folyamatosan is. Az emberi szeretettel végzett Istenszeretet Isten szemében csakis tehát hamis szeretet, hazug szeretet lehet, és ennél fogva pedig ugyanilyenek minősül az ember Istenimádata is. Pedig Jézus éppen ezért hagyta meg a tanítványain keresztül nekünk is, hogy mi is úgy szeressünk, ahogyan Ő szeretett: isteni szeretettel szeressük mindenekelőtt Istent, és Őt követően pedig kivétel nélkül minden embertársunkat is. (Bizony, még a hús-vér testünket megölni szándékozó embertársunkat is isteni szeretettel kellene szeretnünk. Csakhogy ehhez tudnunk kellene azt is, hogy ő sajnos még akkor sem tudja, hogy mit tesz, amikor már meg is öli a testünket.) Leborulni tehát Isten előtt, azaz már mindig csak Istent imádni azt jelenti, hogy teljes mértékben alárendeljük magunkat Isten hatalmának és akaratának, vagyis igaz alázattal, és kivétel nélkül elvégezzük mindazokat a cselekedeteket, melyeket Isten éppen rajtunk keresztül, azaz hozzájuk

bennünket (a teljes mivoltunkat) az eszközéül használva akar megvalósítani. Ez tehát a hazuggal szemben az igaz szeretet, és igaz imádat is.

A tévhitnek inkább hívó, és téves felfogásban is élő „vallásos” ember

A magát „vallásosnak” tartó legtöbb ember még azt is tévesen hiszi, hogy neki azért kell szüntelenül csak tárgyi jókat cselekednie, hogy általa érhesse el az örökkévalóságot. Ez azonban csak egy a megtévesztőinek köszönhető sok tévedése közül, vagyis így felfogván soha nem lehet igaz még csak ez sem. A *valóságos embernek* ugyanis soha nem úgy kell elérnie, és még csak nem is anyagi tettekkel (például a szintén csak anyagi elégedettséget szolgáló pénz adományozással) kell elérnie az örökkévalóságot, merthogy ő maga is a kezdet és vég nélküli örökkévalóság, csakhogy ez az „Istenember” létezhet teremtményként („emberfia”-ként, vagyis az Isten úgy teremtette embernek fiaként) is. Az „ember”-nek tehát semmit, azaz még csak az itteni értelemben vett, és oly fontosnak tartott tudást sem kell megszereznie ahhoz, hogy ismerje az örökkévalóságot, sőt még csak a karját sem kell kinyújtania hozzá, hogy elérje azt, hanem egyszerűen csak mintegy már újra is annak kellene lennie, aki ő valójában illetve valósággal. Ezzel történne tehát meg az ő „újjászületése” is Istenben, vagyis az örökkévalóságban (és a vele egy önmaga örökkévalóságában is!) való tudatos tartózkodása is, ami lényegében és lényegével az annak tudatos levése illetve abban való megállapodása is. Az Örökkévaló (Isten) és örökkévalósága helyett tehát az embernek nem a Tőle és attól „mással” kellene meghasonulnia, illetve már azonosulnia is, vagyis nem az anyagi elméjének és testének, azaz a szintén múlandó egész anyagi világ részének kellene csak tudnia magát, hanem jóval inkább annak, aki már valóban is ő: Istennel egységben lévő örökké élő léleknek (Isten Tudati Teljességének Őt mint Élő Istent, illetve a még jobb megértés kedvéért: „Őket”, azaz az Ő abszolút egységüket mintázó rész-teljességének, aki átmenetileg anyagi formát öltött magára, miáltal pedig anyagi életet is él). Ez ugyanis az ő igaz valósága, és bizony az igazsága is, vagyis ő maga is az Igazságnak is nevezhető Örökkévalónak (örök és egyedül igaz Istennek) a tagja, vagyis maga is örökkévalósággal bíró isteni lény avagy lényeg, aki tehát az Istent a teremtet valóságaiban magán keresztül és magával is ábrázolni hivatott. Isten ezt a Vele mindig is (örökké) és tökéletes (abszolút) egységben lévő Jézusban és Jézusként is világosan lepéldázta nekünk, de sajnos, köszönhetően a legtöbb vallásnak is, ezt elég világosan még mindig nem értettük meg. A valódi magunkat is tehát még mindig csak múlandó anyagiként tudjuk elképzelni, és nem pedig Isten Tőle valósággal elválaszthatatlan és megoszthatatlan Lelki Teljességének részeként illetve tagjaként.

Az ember azonban továbbra is félrevezetve, vagy egyszerűen csak mosolyogva elnézve az egyedül helyes isteni példa mellett, nem képes felfogni azt sem, hogy neki úgy kellene élnie a világban, hogy annak szennyével közvetlenül soha ne érintkezzen, vagyis szeplőtelenül kellene magát megtartania a világ szennyétől. Ez pedig azt jelenti, hogy itt a Föld jelképezte egész anyagi valóságban is tiszta életet szabadna csak élnie az embernek, mint amilyen az ő örök-eredeti természete. Jézus ezt is bemutatta, de alig van a földön ember, aki kivétel nélkül mindenben követni akarná, és így követné is Őt. A bűnöknek és a bűnös világ számára kellene ugyanis az embernek halottnak lennie, hogy tiszta legyen itt élén is. Többé tehát már nem a bűnöknek és a helyszínüknek, a múlandó világnak és világért (azaz magáért a teremtésért) kellene élnie az embernek, hanem már egyedül csak az Igazságnak, az Örök Istennek a Teremtő Istennek a Szeretet-Istennek, és pedig az itt az Igaz Istentől és a jelen magától is „más” látszatú minden emberrel való kapcsolatában is. A vele is egységben levő Istent kellene tehát az értelmével kivétel nélkül minden embertársában, azaz mindenféle személyválogatás, mindenféle megkülönböztetés nélkül látnia, és csak ennek az egyetlen és oszthatatlan Istennek

és Istenért kellene élnie is, és nem pedig csak, vagy elsősorban a közülük kiválasztott emberek testének illetve testéért, ahogyan ezt még a saját teste esetében is teszi. A világnak legyőzése is pedig ezzel, vagyis a minden különbözőségtől mentes isteni egység itt a tárgyi világban is történő megvalósításával történik meg, és nem pedig azzal, hogy már csak, vagy mindig elsősorban anyagért, anyagi jókért „küzdünk”, vagy ezekért a múlandó dolgokért (beleértve a tárgyi tudást is) éppen csak „fáradozunk”, míg ezekbe az „áldozatos” tevékenységeinkbe mi magunk is bele nem halunk, vagyis a fizikai erőnk elfogytával, akik valójában vagyunk is meg nem halunk. (Ez a fajta halál viszont, ellentétben a test halálával mindig csak képletes lehet, vagyis tulajdonképpen a valódi önmagunknak csak egy alvásszerű állapotának felel meg, és ezért nevezik „halálalvásnak” is.) Ez az előbbféle küzdelem és fáradozás azonban itt az Isten Jézusban és Jézusként szintén megjelenítette tiszta egyéni élettől is még igen messze van, nemhogy a szintén halhatatlan tiszta élet osztatlan teljességéhez illetve egységéhez (Krisztusban és Krisztusként megjelenített Isten Vele egy Tiszta Tudatossága Teljességéhez) akár csak elvezethetne is bennünket. Pedig az Isten azonos tiszta élet teljességével egyazon tiszta tudatosság teljességének a valódi önvalónkkal, az Istené hasonlatosságára szintén „vagyok” nevű, tiszta és teljes, szellemi minőségű lét- és élettudatunkkal az örökös tagjai vagyunk, csak erről a legtöbb önvaló elfeledkezvén még mindig nem akar csak hallani sem, nemhogy ennek kész tényét már tudatosan is tudná.

Az ember által most végzett keresztelesekkel pedig még csak a test szennyességének lemosása sem történik meg, nemhogy vele már a lélek megtisztulása, vagy a tisztulása útjára lépése is megtörténne. (Ez is tehát csak egy szemenszedett, vagyis testreszabott „igazság”, vagyis szintén csak tévhit, lényegében azonban hazugság.) Pedig a szeplőtelenül tiszta életre a közvetlen isteni példa mellett van más példa is, csakhogy a többségükben félrevezetett „vallásos” emberek, mint magát a keresztelest is, a maguk esetében azt is „másképpen”, vagyis szintén a múlandó anyagi életre alapozott felfogással képzelik el. Az ő szeplőtelen tisztaságuk tehát szintén csak egy szemenszedett, azaz csak a testre és anyagi lélekre szabott élettisztaság, mely is viszont az engedményeik révén már hemzseg is a szeplőktől, azaz a szennyfoltoktól, vagyis a múlandó anyaghoz való szoros és erős hozzátapadása miatt még csak köszönő viszonyban sincs a valódi élettisztasággal, ahogyan ennek a valódi azaz örökkévaló életnek a teljességével sem. Így pedig ők akár örökkévalóságnyi idők elteltéig is, csakis a „várományosai” lehetnek a „mennyországnak”, oszlopos tagjai, vagy egyszerűen csak a tagjai pedig még nem. Csodálkozni fognak tehát, mikor a „mennország ajtajának”, de az Élet Teljességének is nevezett Jézus Krisztus elé kerülve Ő látván a még „sáros”, nem elég tiszta, vagyis a múlandó anyaggal még elvegyült állapotukat azt fogja nekik mondani, hogy sajnós „nem ismerlek titeket”, azaz, hogy még nem idevalók, nem hozzám tartozók vagytok, mert még mindig szennyezettek vagytok a múlandó anyaggal, vagyis inkább ragaszkodtok ahhoz (a múlandóhoz), mintsem hozzám az Örök Istenhez, és a ti isteni mivoltokhoz, azaz valódi lényegeitekhez, valódi természetetekhez.

Ami egyébként a vallásos és nem vallásos az emberekkel, népekkel, fajokkal, embercsoportokkal a világban történik, azt ők mind az eddigi gondolataikkal és tetteikkel érdemelték ki, vagyis egyszerűen csak az ezeknek rájuk való visszahatásait kell elszenvedniük, vagy éppen időlegesen is (a múlandó időben is élvén) élvezniük. (Ha tehát az emberek úgy érzik is, soha nem az Isten, vagy hiányában a sors veri őket, hanem tulajdonképpen ők maguk ütik-verik magukat a pusztító mentalitásukkal.) A világban az alapjai kivételével egészen egyszerűen tehát az van, ami az embereknek a világgal együtt szintén elmúlandó elméjében van.

Ami tehát az emberekben gyenge vagy rossz, az mind csakis a gondolataiknak, vágyaiknak, szenvedélyeiknek, szokásaiknak, nagymértékben pedig bizonyos vallási „hagyományaiknak”, a kultuszuk tárgyi hangsúlyozásának köszönhető, mely utóbbiak is tehát téves elképzeléseken alapulnak. Az utóbbihoz hasonló mértékben van azonban embergyengítő illetve ember-

romboló hatása a tárgyi tudományoknak is, amit persze azok is rendre letagadnak, mert ők csak a testet nézik, és nem is látnak „mást”. Ha tehát az ember mindezekről a múlt dogmáktól megszabadul, akkor lesz akár tehát már itt a Földön élve is az igazi természete, vagyis lesz az, aki valójában „ő”, azaz isteni és istenien erős, mert ekkor Istennel már újra tökéletes egységben van. Ahhoz tehát, hogy ez az örök egység akár már itt a földön is nyilvánvaló legyen, az embereknek meg kellene tudniuk szabadulniuk minden ember meghatározta vallástól, de legalábbis minden, vallásoktól is bőven származó tévhittől, és téves felfogástól is, melyektől, hiába is tagadják, még a magukat „vallásosoknak” vagy éppen csak „hívóknak” tartó emberek sem mentesek.

Emberek, „Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes!”, vagyis ne úgy legyetek tökéletesek, mint ahogyan azt a legtöbb „vallásos” ember, és az ő „tévedhetetlen” vezetője (aki is még teremtmény mivoltú is, és nem pedig már maga is csak a valóban tévedhetetlennek nevezhető Teremtő Isten, mint ahogyan Jézus Vele tökéletes lényegi egységben lévén mindig is, azaz örökké „Az”), vagy bármely más testi ember gondolja, hanem ahogyan azt Maga a bennünk és velünk levő Élő Isten, vagy a Vele mindig is tökéletes egységben lévő Jézus Krisztus mondja, és bizony szintén örökké mutatja is magával, és még az itteni cselekedeteivel is! Ha pedig másnak nem is tudtok hinni, akkor higgyetek az isteni cselekedeteknek, és meglátjátok, hogy mindenféle erőfeszítés nélkül is meg fogtok majd tudni szabadulni minden Istennel és valódi magatokkal kapcsolatos tévhittől, és téves felfogástól is! Ráadásul pedig ezzel egyben végül már mintegy új, és egyedül igaz vallásotok is lesz, mely már nem a „más Isten” vagy „más” istenek, hanem az Igaz Isten örök és egyedül helyes vallása, ami viszont többé már még csak „*hitvallásnak*” sem igazán nevezhető, hanem már mindenféle hittől is mentes örök „*bizonyosságnak*” Isten létezésében, és a Vele való egylényegűségünkben. Ámen, bizony így legyen! Ez ugyanis az Isten akarata, és az „Ő-magának” általunk is történhető megvallása is! „Vagyok (tehát), aki vagyok”. Magasabb szellemi tudatszinteken az ember is tehát az lesz, amit teremt. A példa erre is az Isten. Isten embert teremtett, és emberré is lett. Az ember most és itt azonban még csak a gondolatain keresztül képes teremteni, vagyis az Istentől származó teremő ereje az anyaggal, és hát magával a szintén tárgyinak minősülő gondolkodással is korlátozott. (De vajon miért is? Hát, mert az ember maga is Isten a Legfőbb Hatalom ellen lázadt, vagyis ő is az Ő hatalmára pályázott, és sajnos arra pályáz még ma is.) Ebből az anyagalapú gondolkodásából származik pedig aztán már minden tévhite, és a téves felfogása is, csakhogy ezt leginkább a tulajdon vallásának köszönhetően még mindig nem akarja megérteni.

Nincsen háromszemélyű Isten

Sok vallás háromszemélyű Istent tanít. Ha azonban a terjesztői alaposabban megvizsgálnák ezt a tanításukat is, rájöhetnének, hogy ilyen Isten csakis a tévtanításokban létezik.

Isten, és a „Fia”-ként is nevezett Jézus Krisztus esetében két külön személyről soha nem lehet beszélni, ahogyan Isten és Szelleme avagy Lelke esetében sem. A háromszemélyű Isten tanítása éppen ezért hamis gondolkodásra vall, és csakis hamis gondolkodást eredményezhet Istentről. Isten ugyanis *határtalan Erő*, akit emberi erővel valósággal nem lehet még csak personifikálni sem. Ez a legfelsőbb és leghatalmasabb, ugyanakkor pedig legtisztább szellemi minőségű *Erő* ugyanis egyszerűen betölti magával a végtelen látható és nem látható mindenséget. Ezt a mindennél erősebbnek is bizonyuló *Erőt* ezért nem lehet határok közé szorítani, vagyis valamiféle emberek által is előállítható fizikai formának elgondolni, viszont egy *Általa* alkotott formát ez az *Erő* akár még teljességgel is átjárhat illetve áthathat magával,

miáltal az már szintén *Ő* maga lesz az egészével illetve teljességével. Az elterjesztett tévtanításokkal ellentétben az Isten-Szellem is tehát Jézusban képzelhető el, illetve lesz is majd látható az Istenben, és Isten és Krisztus Jézus egységében igazán hívőknek.

Csakis tehát egyetlen Istenhez lehet imádkozni is, és nem pedig háromhoz, különösen nem tehát háromszemélyűhöz. Istent ugyanis, úgy is, mint Szellemet is, Jézusban a Krisztusban kell felismerni, és ezért Jézusban lehet és kell is imádni, illetve Jézusként is lehet és kell imádni, merthogy Isten ezt így akarja. Aki viszont Krisztus Jézust és Istent elválasztja egymástól, annak még mindig csak hamis fogalma van az Örök Igazságról.

Azért pedig, hogy az embereknek még csak véletlenül se lehessen hamis fogalmuk Istenről, Isten azt hagyta meg a tanítványainak, hogy tegyenek tanítványokká minden népet, megkeresztelvén őket az Atya, Fiú, és Szent Lélek nevek lényegi jelentésének megismertetésével és megértetésével. (A valóságos megkeresztelés valójában tehát az Isten igazságával való megáldása az embernek, vagyis az Isten-nevek jelentései révén való megtudatása az emberekkel Isten valóságos létezésének és kivagyiságának.) A helyes, mert Isten maga adta ismertetés szerint tehát az „Atya” a legfelsőbb és legtisztább teremtető Szeretet és Értelem, a „Szent Lélek” Isten előbbi legfelsőbb és legtisztább szerető Értelmétől értelmes, és szintén legtisztább és szerető Szellemi Tudata, a „kézművesnek” is nevezett „Fiú” pedig Isten szintén leghatalmasabb, legtisztább, és szerető Teremtető Ereje. Ez az igazi szentháromság tehát, mely valójában „hármasságot”, mintsem „háromságot” viszont úgy is értelmezhetünk, hogy az Atya a legfelsőbb teremtető szellemi Hatalmat (Szellemi Szeretet és Értelem abszolút egységét), a Fiú a teremtetés gondolatát (azaz a teremtetést), illetve magát az egész Teremtetést is, a Szent Lélek pedig az Isteni Tudatot illetve ezen „Isteni Tudat-anyag” révén megnyilvánult Létezést, és a vele egy Életet személyesíti meg, minden bizonnyal a könnyebb és világosabb megérthetés kedvéért.

Isten változatlanul egy személy tehát, Aki abszolút lévén egyazon e szám szerint három lényegi erejével illetve minőségével. Mindig is egy Isten van tehát, Akinek a személyisége is egy, és nem pedig három. Ennek igazáról pedig még az Isten által az *Ő* hasonlatosságára alkotott magunkat nézve is meggyőződhetünk. Nekünk sincsen ugyanis külön szellemi személyiségünk, lelki személyiségünk, és testi személyiségünk, azaz három személyiségünk, hanem csak egyetlen személyiségünk van, akinek van szelleme, lelke, és jelenleg pedig fizikai (múlandó) teste is.

Az előbbiekből pedig remélhetőleg érthető már az is, hogy Jézus miért is beszélt így az Igazságos Atyához, az egyedül igaz Atyához: „És megismertettem velük a te nevedet, és megismertetem; hogy az a (teremtető képességgel is bíró) szeretet legyen *ő* bennük, a mellyel engem szerettél, és (Veled egyetemben) én is *ő* bennük legyek.” Jézus azt az Istent ismertette tehát, Akit a világ sajnos még ma sem ismer, ahogyan azt sem ismeri el, hogy *Ő*t valóban az Isten küldte el közénk. Pedig bizony, hogy az az örök életünk feltétele, hogy megismerjük az egyedül igaz Istent, és akit *Ő* elküldött: a Vele egy Jézus Krisztust, a „Fiút”, a (megszemélyesített) Teremtető Erőt (avagy tehát Szeretetet), aki által lett minden, és aki nélkül semmi nem lett, és nem is lehet. Ezt az Istennel egy Erőt azonban az Istennel együtt mindig elsősorban magunkban kellene felismernünk, ahogyan azt is, hogy az „Atyával” és „Fiúval” mi magunk is egységben vagyunk, vagyis Jézushoz hasonlóan mi is a Szeretet-Isten „fiai” vagyunk. Személyesen is annak a Szeretetnek „fiai” tehát, Aki mindig (örökké), és pedig mindig csak jót, azaz csak tökéleteset teremt.

Nincsen tőlünk külön Isten

Az igazság az, hogy a logikus gondolkodás, de a magát szintén csak vagy többnyire tárgyakkal elfoglaló egyéb más gondolkodás is, korlátozza a tiszta tudatosság, vagyis a valódi (isteni) önmagavaló itt az anyagvilágban is megtörténhető kibontakozását, azaz teljességével is való nyilvánvalóvá levését. Ezt a gátat vagy akadályt is tehát mindenképpen el kell tudnunk távolítani az isteni természetünk teljességgel is történő megjelenülése („világító fáklyaként” való ragyogása) útjából, vagy pedig azt végül már egyedül magának Istennek kell elvennie az útból. Az ember eredeti formája ugyanis a minden kettősségtől mentes, vagyis még a dualisztikus felfogástól is mentes tiszta tudatossága, mely „világító” (ragyogó) szellemi „forma” egyazon a lényegével, vagyis a tiszta tudatossággal egy tiszta szellemiséggel, a magát egymagában illetve önmagában is örökké fenntartani tudó szintiszta önvalóval. A lényünk és lényegünk tehát az Istenével, révén pedig magával az Istennel is egységben lévő átlátszó tisztaságú, örökké éber, mindent látó, mindent tudó (teljességgel ismerő) öntudatosságunk. Amikor tehát már kizárólag csak ennek a „minőségnek” illetve „milyenségnek” (lényegi vonatkozásban tehát „mi magunk” is teljesen tiszta szellemi tudatosságnak, azaz Istennek a Vele egységben levő „fiának”) tudunk lenni, jelenti az önmegvalósításunkat, ami pedig egyben az Isten itteni, azaz itt az anyagvilágban, és pedig általunk és rajtunk keresztül történő megvalósítása, és egyben megjelenítése is.

Minden önkutatás végeredménye csakis tehát annak a lénynek avagy lényegnek tudatos tudása lehet, aki valóban az „ember”, azaz aki mindig is (örökké) az Isten teremtetten, és Vele egységben levő „ember”, vagyis maga is örökké friss, szintiszta (szennyezetlen), ártatlan, boldog létezés és élet (maga is tiszta, és minden önzés nélküli ön-tudatosság). Ez pedig az igaz valósága, vagyis az igazsága is az „ember”-nek. Ez az igazság viszont nem elérhető, nem megtanulható valami illetve valaki, mert igazságnak csakis lenni lehet („vagyok az igazság és az élet”), mely legfőbb (abszolút) igazság viszont folyton csak feltárja, azaz kibontakoztatja magát, még bizony a tulajdon maga számára is, és példájára pedig ezt teszi az ő minden „tagja” is. Az ebben a Legfőbb Igazságban való, már mintegy újra is megtörténhető „megszületésünket” („újjászületést”) nevezhetjük pedig a feltámadásunknak, vagyis tehát azt, amikor magunk is az Abszolút Igazságnak öt mintázó részeként a teljességünkkel, és pedig már teljességgel is nyilvánvalókká leszünk a jelen körülmények között is. Az Immánuelnek is nevezett Jézus tehát valóban a megtestesült, vagyis a magára fizikai testet is felöltött igazság volt, azaz maga is Istennel az Abszolút Igazsággal egységben lévő tiszta tudatosság, mely tiszta tudati teljesség ugyanakkor pedig az élet is, merthogy az élet is (az) Abszolút Igazság.

Önmaga a tiszta szellemi tudatnak is nevezhető tiszta tudatosság azonban soha nem mozog, nem változik, és időtlen létezésű is, mint ahogyan a tehát vele egy igazság is. Ez a tudatosság egy bizonyos részével viszont az esetben elmévé változik (a lényegével tehát maga is „időzik” is, azaz a múlandó időben is él), amikor ennek a részének figyelme tárgyra, azaz a „más, mint ő” látszatúra fókuszálódik. Mivel pedig a tárgyak (a „szilárd” látszatú formák) állandó változás alá vannak vetve, a révükön az elme is mozgásba kezd, mely mozgása neki is valójában csak a tárgyak változásainak követéséből áll, ahogyan révén a fizikai testté is. Amikor viszont az elme a figyelmét már teljességgel is visszavonja a tárgyaktól, vagyis amikor véglegesen is visszafordul a forrása irányába, azaz már vissza is vonul abba (engedvén annak a tárgyakénál jóval erősebb vonzásának), már nem is csak teljesen lecsendesedik, hanem teljességgel meg is szűnik a mozgása. Ettől a pillanattól fogva képes tehát az elme már csak a tiszta szellemi tudatra, vagyis a forrására figyelni, és e már csak rá figyelő folyamat során pedig tökéletesen visszaolvadni (mintegy tehát a korábbi mivoltában megsemmisülni, azaz már teljességgel is visszalényegülni) ezen időn és téren, sőt még a gondolatokon is túli eredetébe, mely forrás ezzel viszont maga, és így pedig már a teljességével kerül előtérbe, azaz lesz a tiszta szellemi tudat az eredeti teljes önmagában nyilvánvaló minden körülmények

között, vagyis még itt az illuzórikus valóságú anyagvilágban, a „gondolkodó emberek” (tárgyi elmék) világában is. Mivel pedig ez az így már „szeplőtelenül” tiszta (Istenhez hasonló tisztaságú), és tehát már mintegy újra is beteljesedett szellemi tudat Istennel tökéletes egységben van, ezzel általa illetve rajta keresztül már maga az Isten is nyilvánvaló lesz. („Aki engem lát, az látja az Atyát is.”) A tiszta szellemi tudat ezen önmegvalósulása révén megtörténik tehát az Isten tárgyi világban való tárgyi forma szerű megvalósítása is, mely számára kedves „formát” (Vele szintén egy lelki testet) Isten a kedve szerint használhat is, azaz lakozhat benne is. Jézus krisztusi (örök fennmaradású szellemi lelki, azaz isteni) teste a legkiválóbb példa erre is, mely testtel is tehát egy és azonos az Isten, Aki ugyanígy egyazon az Abszolút Igazsággal is.

Az embernek még tehát a jelen életében rá kellene jönnie arra, és igazságként el is kellene fogadnia, hogy ő soha nem egy többtől, és magától Istentől is elkülönült, azaz még Tőle is külön élő személyiség, aki, mint elkülönült cselekvő, különálló cselekedeteket is hajt végre, hanem maga is az Istennel egy Tiszta Tudatosságával (Istennek Isten-azonos Lelki Teljességével) egységben lévő tiszta tudatosság, akiben (mindig elsősorban azonban Istenben) mindez is történik, csakhogy ő most éppen már azonosul is ezzel a magában és általa (mindig elsősorban azonban Istenben, és Isten által) teremtetett személyiséggel, azaz az elméjével, és annak kapcsán pedig a fizikai testével is.

Bármennyire is próbálja tehát a legtöbb vallás a maga hasznát keresvén azt belénk szuggérálni, hogy szükség van az ő közvetítésére, mert Isten, noha Ő ugyan mondja, hogy velünk és bennünk is van, valójában mégiscsak egy tőlünk távol lévő Valaki, ez az állítás bizony, hogy csakis egy szemén szedett hazugság maradhat, vagyis ez soha nem lesz, és még csak nem is lehet igazság. Nincsen ugyanis, azaz igaz valósággal nem létezik tőlünk elkülönült Isten, hanem csak velünk (egységben) lévő Isten van, ahogyan ezt az Immánuel név is nem véletlenül jelenti. (Az Igazság tehát mindig velünk van, és ugyanakkor mi is ez az Igazság vagyunk, merthogy Neki a tagjai vagyunk, azaz mi magunk is igazság vagyunk.) Sajnos azonban ennek kész tényét még mindig nem akarjuk megérteni, és ezért pedig ennek szellemében élni sem akarunk, mert a megtévesztőinknek köszönhetően mára már túlságosan is mélyen elmerültünk az önmagában csakis illuzórikus valósággal bírható anyagban, melynek akarunk tehát az Igaz Isten helyett egyedüli urai lenni. Lehet, hogy ezúttal viszont már valóban a „vesztünkre”?

Tömérdék a halott hitű ember

Az ember tárgyi értelme hite nem élő hit, nem igaz hit, hanem még csak a tárgyi elme logikus értelme (az ember „logikája”) halott hite. Mivel a tárgyi elme, értelem illetve logika, mind meg fognak halni, az egységük hite is tehát csak halottnak nevezhető, és nem pedig valósággal élőnek, azaz igaznak. Igaznak ugyanis csak az örök nevezhető. A létező és aztán pedig minden hátramaradó nyom nélkül végleg eltűnő dolgok tehát nem igaz valóságúak, és bizony ide tartozik minden tárgyi értelem, mind pedig azoknak logikus, vagy logikát éppen mellőző, de így is tárgyi minőségűnek megmaradó hite is.

A külső hit a tárgyi ész illetve értelem hite valójában tehát azért nem jó hit nekünk, mert az továbbra is csak egy helyben toporgásra, és végül pedig már stagnálásra (lemerevedésre, megdermedésre, azaz élőhalottból már teljesen illetve totálisan is halottá lenni) készíti a szellemi lelket, vagyis a lélek a tárgyi értelmén keresztül továbbra sem fogja tudni befogadni magába az isteni szeretetet és értelmet. Csakis tehát a már a tárgyi értelmével, a mulandó értelmével sem (merthogy a tárgyi elméjével és testével sem, és így pedig azoknak

érzelmeivel sem) azonosuló élő hitű ember (szellemi lélek) fogja megengedni azt is, hogy Krisztus általa cselekedjen, vagyis hogy az ember a szellemi és lelki erejével, a tárgyi értelmével és tudatával együtt a teste minden tagját is, azaz ebben a sorrendben már minden erejét, még bizony tehát az itt ilyen és olyan energiáinak nevezett testi erejét is mind, azaz szintén az egészével átadja Neki.

Az esetben tehát nekünk, embereknek (szellemi lelkeknek) még halott a hitünk, amikor még csak a tárgyi értelmünkkel hisszük úgy, hogy Isten létezik. Ilyenkor ugyanis, azaz még változatlanul azonosulva a tárgyi értelmünkkel, elménkkel, és testünkkel, ez a tudat (vagyis a szellemi lélek-tudat, avagy isteni lélek-tudat) még nem járja át az ember minden indulatát, gondolatát, szavát, és cselekedetét, vagyis ez a hit nem fogja már teljesen is átformálni az ember korábbi életvitelét, korábbi viselkedését már csak az Isten kedvére, azaz Isten megelégedettségére valóra. (Ennek tehát már gyökeres változásnak kell lennie.) Ezért pedig így továbbra is megmarad az ördögökére hasonlító hitünk, mert az ördögök is hiszik, hogy van Isten, és ők félnek, sőt rettegnek is Tőle. Az ilyen ördögi hit viszont nekünk sem lehet gyümölcsöző, azaz magunkra, de még másokra nézve is, soha nem hasznunk lesz belőle, hanem nekünk is inkább csak félnivalónk lesz tőle (mely félelmet aztán a hitetőkink ki is használnak), merthogy ilyen hit esetében az ember a megtorlástól rettegve Isten előtt soha nem vállal felelősséget a cselekedeteiért, hanem a felelősségét, ha másik emberekre már nem tudja áthárítani, akkor végül más kiutat nem találva, és ezen már fel is dühödve felelősségét Istenre hárítja, azaz Istenre ruházza át, gyalázva ezzel is Istent, mely gyalázást a már megátalkodott ördögök (a szántsándékkal bűnöző lelkek) bizony nyíltan is megtesznek. (Sajnos ma már egyre több Istent gyalázó beszédet, és Istent és Krisztust a szavaikkal együtt kigúnyolást lehet hallani, és ebben igen nagy partner a közbeszéddel egyetemben már a mai média is.)

Az élő hit viszont, ellentétben a halott hittel, mindenki számára gyümölcsöző, és már arról is felismerhető, hogy nincsen benne semmi félelem Istentől (az egészséges Istenfélelem is ugyanis Istenszeretetet jelent, ahogyan az Isten szerint, és ezért kedvére is való cselekedet is), de Isten így már mindig az emberrel lévén, már senki mástól, és még csak a haláltól sincsen félelem. Az *élő hit* inkább tehát csak *boldogító, lelkileg gazdagító, erősítő, az embert mindennel elégedetté, és szintén minden körülmények között békéssé is tevő*, és mindezekről is felismerhető. Az így hívó ember hite az Istentől való, és szívéből jövő tehát, mely szívet ez a hit már teljesen is átjár (az ember ezért nevezhető aztán már a „hit emberének” is), és belőle indul is ki, azaz jut el a tárgyi értelemhez, mely külső értelmet is teljesen át fog hatni, ami pedig így már az ember tárgyi gondolataiban és gyakorlati cselekedeteiben is meg fog mutatkozni. (Az embernek a „bűnön”, vagyis az Isten szemében „rosszon” kívül nincsen semmije, ami nem az Istentől lenne. Még tehát az élő hite sem egyedül magától van az embernek.) Ez a már igazán „belülről” jövő élő hit valójában tehát soha nem a tárgyi én terméke (a tárgyi én terméke a halott hit), hanem szintén Isten ajándéka az ember számára (az élő hit is tehát eredetileg az Élő Istentől való), Ő támasztja (keleszti) azt a szívünkben és lelkünkben, vagyis a lényegi mivoltunkban, amikor már teljesen nyitottak leszünk az Ő minden szavára (Isten a szavaival kopogtat a lelki mivoltunkon), és szavain keresztül Őt őszinte alázatossággal be is fogadjuk a szellemi lelki magunkba. Nem varázslással vértől csöpögő hústestté átváltoztatott ostyaként kell tehát Őt éltető vérként és bennünket szintén éltető kenyérként a gyomrunkba befogadnunk, azaz Őt ismételten is csak külsőleg, felszínesen, képletesen magunkhoz vennünk. És bizony nem is a rendszeres Jézus Krisztusi vér és húsfogyasztás után (kannibalizmus révén), hanem az előbb leírt szellemi és lelki befogadás után támad aztán már bizalmunk is Istenben, Aki ezért, és szintén Krisztusban a *megértését* is adja nekünk, vagyis a Krisztusnak Tőle való Szent Lelke és Szent Szelleme által teljes ismeretre juttat Önmaga és Krisztus felől, és így az Ő isteni szavai által meg is

tisztított Krisztussal egységben már meg is térhetünk Istenhez. (Krisztus nélkül azonban még csak ez sem fog menni, ahogyan a megvilágosodásunk, felébredésünk, és bizony az újjászületésünk se történhet meg magunktól vagy más emberek által.) Ez a már valósággal is való megtérés pedig majd az Istennel való találkozásunkat is jelenteni fogja szintén Jézus a Krisztus által, Aki Isten akaratából lett Isten mellett („jobbján”) Úr a mi szívünk, vagyis az egész (mert az előbbiekkal a korábbi töredékes szív már be is teljesedett) életünk fölött. (A szívünk tehát az életünket is jelenti.) Ettől az Isteni ajándéktól, a Krisztussal egy Isteni élettől lesz aztán az ember már valóban is boldog, és Istenben gazdag is, és fog szintén örök örömmel és hálával már csak Istennek és Istenért élni, amit a mindenkori, és minden körülmények közötti cselekedetei, ahogyan az indulatai, gondolatai, és szavai is, egyértelműen kifejeznek, mivelhogy ez utóbbiak is mind már csak Isten dicsőségére vannak. Így (Istennek a teljességével átadva) lesz tehát még az ember teste is élő szent áldozatul Istennek, mely áldozat már valóban az Ő kedvére való lesz. Ilyenkor szolgáljuk tehát Istent az életünk minden idejében, minden pillanatában. Nos hát, ilyen az Isten gyermeke élő hitű ember, de sajnos még mindig igen kevés van belőlük, még mindig nem töltődött be az Isten által elvárt szám, viszont a halott hitűek száma egyre csak növekszik az istentelenek számával együtt. (Lehet, hogy Istennek az élő hitűek száma növekedéséhez végül mégiscsak meg kell ráznia már az egész Földet is, és előtte pedig még a teljes eget is?)

A legtöbb embernek még csak meggyőződés nélküli hite van

Belső meggyőződés híján minden hit csak vakhit, halott hit, vagyis pusztán csak a tárgyi értelem hite maradhat. Teljes belső meggyőződés, azaz belső bizonyosság nélkül ugyanis a hit nem lehet élő és látó hit, ami látja Isten a makulátlanul tiszta Szellem és világa teljes körű létezését, és természetesen látja Isten eme Vele egy végtelen világossága „perifériáját” csak képletesen jelentő szellemi fénykörében benne minden tárgynak, vagyis az egész tárgyi mindenségnek is létezését. (Egyébként az egész tárgyi valóságot a világi tudomány az üres semmi körül luftballonhøj szerűen elhelyezkedő anyagi világegyetemenként látja, melyen kívül sincsen semmi más, vagyis szerinte „ott kívül” is csak az van, ami a héjréteg magával képezte körön belül van.)

Élő hittel hinni viszont csak az nem tud, aki nem is akar így hinni, mert neki egyenlőre még nagyon is megfelel a tárgyi értelem hite, a vak avagy halott hit.

Valóban, azaz élő hittel hinni valójában tehát annyi, mint olyan valakit teljes meggyőződéssel igaznak tartani, akinek létezését bizonyítani nem tudjuk, és még csak nem is tudhatjuk, mert „Az” maga a bizonyítója, és a bizonyossága is a létezésének. Ez utóbbi is pedig azért van így, mert „más” mint Ő az Ő létét bizonyossággá tenni sem tudhatja. Isten tehát nem csak bizonyítja a létezését, hanem Ő maga a bizonyosság is a létezésére.

Ami tehát tiszta és tisztán szellemi, az minden tárgyi értelmén, minden ilyen értelmi mozgáson és felfogáson kívül és fölött áll, és ezért még csak a pusztá létezése sem bizonyítható.

Tiszta és teljes igazságot mindenki csakis tehát az igazságnak is Forrásától, az Abszolút Igazságtól kaphat, tárgyi (testi) emberektől tehát egyáltalán nem, noha részigazságokat még azok is ismerhetnek Felőle, de sem fizikailag, sem pedig szellemileg fel nem foghatják még csak azokat sem, merthogy ők még a testükkel azonosulnak, és nem pedig a megtestesült szellemi lélek mivoltukat tudják és élik is az önazonosságuknak.

(Akár már itt a földi élete során is állandóan boldognak lenni is tudó ember is tehát csak a már semmiben nem kételkedő, vagyis a szellemi lényegi igazságokat illetően már semmi tudatlansággal nem bíró ember lehet.)

A mindig elsősorban magukat, és nem pedig a teremtet hatalmat szerető emberekről

Az Istent mellőző ember hiába is feszíti meg minden erőit, de hiába lép szövetségre az okkult erőknek akár a legfelsőbbjével is, Istent, a Legfelsőbb Hatalmat soha nem fogja tudni legyőzni.

Ha jó megfigyelők vagyunk, akkor akár észre is vehetjük, hogy még mindig a saját testünk és mások teste szeretete, valamint az önzés gőgje, az anyagi javainktól, az anyagról való tudásunktól adódó kevélységünk, büszkeségünk foglalja el Isten szeretetének helyét az értelmes tudtunkban, avagy tehát a tudatos értelmünkben. A mai korban is tehát még mindig csak az van, hogy az álnok ember is beül az Isten templomába, ugyanakkor pedig tanít is Isten felől másokat, viszont az még ezt is mindig csak az anyagi haszon, kényelem és biztonság, valamint a tisztesség, azaz a magukhoz hasonló emberek dicsérete miatt is teszi, ahogyan azt a „farizeusok” mindig is tették. Akik pedig ezeknek az embereknek ellentmondanak, azokat ezen tanítók és hívők „fanatikus hívőknek” titulálják, akik megvetik a „helyes” (ők maguk kreálta) Istentiszteletet, akiktől mindenkinek őrizkednie kell, mert csakis tévutakra csábítanak. Pedig pontosan az ilyen farizeus lelkületű emberek az igazi „paráznák”, ők alkotják a „nagy paráznát”, és nem pedig a „szülő asszonyt”, az igazi „anyaszentegyházat” (az Isten-azonos, azaz Isten Anyai mivoltával azonos Lélek-”házat”, a minden tagját szentté „szülő” emberi lelki közösséget, mint embereket újjá-”szülő” lelki testet) teszik ki magukkal, ahogyan ők ma magukat hamisan nevezik. (Pontosan tehát előlük, és akin ők most éppen lovagolnak: a „sárkány” elől kell majd az igazi „asszonynak” a pusztába menekülnie.)

A „vadállatok” pedig azok, akik a paráznák istenére, illetve a saját fizikai erejükre (tárgyi tudásukra, és a többi anyagi javukra) hivatkozva „hangadók”, azaz vezető egyéniségek lesznek mindenféle hivatalokban, akik az előbbi farizeus társaikkal egyetemben szintén csak színlelik az igazságot és az igazságosságot, miközben illetve mitől is pedig a magabiztosságuk a hivatali hatalmuk során olyannyira megnő, hogy végül már azt teszik, amit csak akarnak, és úgy is hiszik, hogy mindaz helyes is, amit tesznek.

A „paráznának” és „vadállatnak” nevezettek öltik tehát fel magukra Krisztus Jézus bíbor köntösét (ma pedig egy részük helyette már csak vörös színű nyakkendőt ölt magára) melyben és mellyel is inkább csak gúnyolják Krisztust, és a benne illetve rajta keresztül megjelent Istent, vagyis Isten és Krisztus igazságai helyett már inkább csak a saját maguk kiagyaltakitalálta igazságait fröcskölik, a maguk vélt nagysága alá valójában úgy kényszerített emberi tömegek felé. Az igazi farizeusok és képmutatók valójában tehát ők, és nem pedig azon „igazak”, akik Isten gyermekeiként arról ismerhetők fel, hogy egyaránt minden embert ugyanazon erővel szeretnek, mint magukat, viszont Istent még a tulajdon testüknél és lelküknél, feleségük, gyermekeik, nőjük testénél, a jelenkori és hagyományos bálványaiknál, a házaiknál, autóiknál, de minden anyagi javuknál, a pénzükénél, sőt a testi apjuknál és anyjuknál is jobban szeretik. Ennek jelenleg a világot uraló, és egyesülve már valóban legfőbb világi hatalomnak pedig az a szándéka, hogy a földön lakozó minden teremtmény őt ismerje el egyetlen és legfelsőbb Istennek, vagyis még a földön élő emberi társadalom egésze, de maga az egyébként „ember”-t is jelentő „Föld” nevű bolygó és környezete egyedül jogos

alakítójának illetve formálójának, vagyis az egyedüli tulajdonosának is. Mindennek szellemében működve pedig az emberiség ezen vezető hatalmi egysége a színre még nem lépett csúcsvezetőjével egyetemben soha semmi mást nem fog bebizonyítani, mint hogy az emberi nem létezésének az az értelme, hogy végül elpusztítsa, kipusztítsa, vagyis hogy ezúttal talán már véglegesen is felszámolja magát, mint élő személyes értelmi lények közösségét (társadalmát) is.

Mindezen előbbieknél is azonban a lényege az, hogy amennyiben az abszolút szabadsághoz szokott, eredetileg szellemi lényegével az ember nem tudja legyőzni a szüntelenül csak gyarapodó testi vágyait, illetve nem ismeri fel az Istentől, a valóban legfelsőbb Hatalomtól való elfordulásával maga magának okozta nyomorúságos helyzetét (a tökéletes szabadságában való így egyre csak erősödhető korlátozottságát), a már talán nem is csak képletes lehetőségű rabságát, az üdvitelenségét jelentő megváltatlanságát, soha nem is fog tudni a kizárólagosnak csak tűnhető anyagvilág csáberejével, az érzéki (testi) élvezeteivel akár már mindörökre is szakítani. Ennél fogva pedig nem fog tudni éppen tehát ezektől megváltván visszatérni Isten transzcendens birodalmába, a Szellem illetve a szellemi „fény” (ragyogó szellemi értelem és szeretet) hazájába, azaz a lelkek (szellemi tudatok) örökké „üdvös” (minden valahol is létező, de még csak lehetséges negatívumtól is teljességgel mentes) lakóhelyei országába.

Mivel azonban ez a jelen földi világ az isteni alapjai kivételével nagyobb részében már a negatív szellemi erők (is) befolyásolta testi emberek „felépítménye” azaz alkotása, a folyton csak fejlődésre hivatott élő emberi léleknek az a feladata, hogy felismerje azt, hogy ez a „népek hazájának” is nevezett „nagyvilág” (avagy „nagy város”) az előbbi okok végett alapjában (de soha nem az Isten által teremtett fundamentumaiban!) véve tökéletlen, mert még mindig nem, vagy nem kellő súllyal veszi figyelembe Isten és teremő szellemi világa elsőlegességét és felsőbbrendűségét, hanem helyette tulajdon magát és az emberi hatalmasait, illetve a mögöttük háttér-, ámde hamisan legfőbb hatalomként rejtőzködő negatív (pusztító, emberölő, magát viszont „jó”-nak mutató) szellemi erőt jelöli erre a tisztre, és ezért csakis ezeket és őt tartja tiszteletre méltóknak, és nem pedig az Igaz Istent, a Szellem-Istent, a Szeretet Istent a tényleg mindig csak jószágos, igazságos, jogosságos, nem utolsósorban pedig mindennek előtti és fölötti Mindenható Istent, a már valóban legfelsőbb „Erőt”.

Megkeresztelés, áldás

Igen sajnálatos, de az egyházak fáradozásai ellenére itt a földön igazából csak nagyon kevés ember van már igazán is megkeresztelve, vagyis lényegét, az Isten tudatát is illetően is „megszentesítve”, megtisztítva, amit a Földön élő emberek számára az egyetlen és igaz Istenről való, itt a földön elérhető teljességű tudással (ismerettel) való megáldottság, és ezeknek az isteni igazságoknak tárgyi gyakorlatilag is maradéktalanul történő megélése jelent.

Az Isten általi megkeresztelés (vagyis az ember Igazság által való megáldása az Ő igazságával) előtti megkeresztelés ugyanis még csak azt jelenti, hogy valamely személyt csecsemőként (még tudta nélkül), vagy felnőttként (már tudtával) az Isten igazságába már korábban „beavatottak” illetve „felkentek” (és tehát az Isten, és nem pedig az emberek által felkentek!) „feláldoznak” Istennek (víz alá nyomva képletesen az ő tárgyi tudatukat is halottá teszik, melyből aztán mintegy úgy kel ki a tiszta szellemi tudatuk), lényegében Istennek szentelnek, azaz az itt használatos tudatát, felnőtt esetében pedig a tőlük szerzett Istenről szóló tiszta tudását is Isten szolgálatára felajánlják. A ceremónia azonban a felajánlás mellett egyben azt a tanítói (beavatói) fogadalmat is magában foglalja, és éppen ez az, ami az egész misztériumot mintegy megszentelési (tisztává teszi), hogy az Isten kiképezte tanító, vagy szellemi vezető

vállalja, hogy az illető tudatának növekedése, illetve további fejlődése folyamán megismerteti vele Isten igazságát, vagyis amennyire ő már tisztában van vele, Isten teljes valóságát, és neki mint egyéni szellemi tudat-társának jelenlegi helyzetét az Isteni Egységben illetve teljességben.

Mivel ezen előbbieket a legfelsőbb emberi vezetői szinten történő sorozatos eltitkolás végett a mai tanítók (papok, szellemi vezetők) talán még maguk sem ismerik igazán, nem is tudják teljes mértékben átadni Isten ismeretét a tanítványaiknak. Emiatt kellett, és kell majd újra is eljönnie Jézus Krisztusi teljességéből e célra feláldozott, Isten által elküldött tiszta lelkének (szellemi tudatának), aki az isteni teljes igazságot megismerteti minden olyan egyénnel, aki vágyódik Isten e nézőpontból is való megismerésére és megértésére.

A Teljes Igazság, vagyis ISTEN teljes emberiség általi megismerésének és elismerésének a pillanata azonban a következő alkalommal már nem víz által, a szintén csak a testiek (anyagiak) felé elhajló emberiség vízözön általi elpusztításával, hanem a már mindent megtisztító, azaz még az itt testtudatot jelképező vizet is „fertőtleníteni” képes tűzőzön és hője által fog eljönni. Ezért írja Lukács is a 3:16-ban, hogy Jézus majd az Istennel együtt „Tűz”-nek szintén nevezett Szent Lélekkel fog kereszteni, és nem pedig vízzel, mint János a „vízzel keresztelő”, aki tehát a testtudatot volt csak hivatott megtisztítani, azaz lemosni róla a bűnöket.

Az általunk is tehát már ismert megkereszteléskor a kettő tudat teste által létrehozott harmadik testet ajánljuk fel Istennek, hogy Ő a szándéka szerint abba is bármikor beköltözhessen, vagyis a test születése utáni hét nap elteltével arra kérjük Istent, hogy vessen egy pillantást a vízzel szimbolikusan, és azután pedig az isteni beavatkozással (és így történik az igazi, azaz maga az Isten általi beavatás Isten „titkaiba”!) már ténylegesen, és teljesen is megtisztított testre, illetve annak is a feje teteje részére, és azon belül is a vizet és szárazat (agyat) egyaránt tartalmazó koponyaürére (vagyis a tudatot itt szintén kifejezővé tevő beltartalomra) is, hogy azon keresztül az illetett tudat testébe is bármikor Maga, vagy az Ő személyes képviselője révén közvetetten beköltözhessen, és benne lakozhasson, végül is tehát általa is cselekedhessen. Ezúton történhet ugyanis meg, hogy maga Isten vagy az Ő teljhatalmával is ellátott személyes képviselője az egész testet kívánsága szerint teljesen illetve részlegesen áthathassa, vagyis azt a mindig jó, és mindig helyes irányú céljaira, az egész tökéletes mindenség örök fennmaradása érdekében felhasználhassa.

Az a pap (tanító), aki valóban elhívatott, akit tehát Isten, vagy az Ő személyes szellemi képviselője: Krisztus a tárgyi tudatának is közvetlenül megérintése által már meg is újított („felkent”, azaz megtisztította, és megáldotta azt a Maguk tiszta ismeretével), és ennek ellenére visszautasítja a megkeresztelést (a tiszta és teljes Istenismerete embertársainak átadását, hogy azok testtudatát is megérinthesse Isten vagy Krisztus), az olyan, mint a hippokratészi esküt letett orvos, aki a gyógyítást, a gyógykezelést visszautasítja a betegről. (Ezt teszi ugyanis, ha bármit is eltitkol az Istentől kapott ismereteiből. A hittől a megvallását különválasztó, és maga szabályzó vallásokat Isten pontosan emiatt nevezi „Titok” gyűjtőnéven.)

Maga a keresztség is így pedig nem más, mint a minden irányból, tehát hossz és kereszt, valamint minden ezek közötti összes szintén létező irányból megközelített, az átadó tudatában Istentől lévő, Isten igazságáról szóló ismereteknek Isten felé, és vele egyidejűleg, vagyis a maga felajánlásával egyben az Isten felé felmutatott (szintén felajánlott) másik egyén vagy csoport részére történő folyamatos vissza- illetve továbbadása, vagyis ezeknek a lényegi ismereteknek mintegy a visszatükrözése Isten felé, az embertársinak pedig hiánytalan átadása. (A hiánytalan átadás tehát azt jelenti, hogy egyet sem titkolunk már mi sem el belőlük, azaz egyet sem tartunk meg magunknak, mint azt a „Titok” néven is ismert Babilon változatlanul teszi, hogy Isten helyett maga húzhasson hasznot még ebből is.)

A megkeresztelés valójában tehát megáldás Isten igazságával, vagyis Istenről való helyes ismeretekkel ellátottságot jelent, ami az isteni igazságok szerinti életet eredményez.

A valódi megkeresztelkedés, és az Istentől való dicsőség

Aki nem a testének, nem a világi életnek, nem az anyagnak szolgál, hanem már csak Krisztus Jézusnak, azt megdicsőíti az Atya, ahogyan ezt Jézussal is tette. Aki viszont szereti a testi életét, ragaszkodik hozzá, és azonosul is a testével, az nem hogy nem dicsőül meg, hanem el fogja veszíteni még az életét is, vagyis lelkiileg újra meghal, újra elbukik, mert továbbra is a testnek és testért élt. Aki azonban a testi élet számára már itt meghalván már csak Krisztusnak és Krisztusért él, az megmenti a lelkét az örök életre.

Ahhoz tehát, hogy a lelki halálunk helyett az örök életre jussunk, Jézust kell követnünk kivétel nélkül minden tetteben, és nem pedig helyette továbbra is mindig elsősorban a saját és szeretteink, vagy más érdekcsoportunk testét kell elégedetté tennünk, vagyis változatlanul csak testi cselekedeteket végeznünk. Ez utóbbival ugyanis folyton csak elutasítjuk magunktól Istent, és Istennek irányunkban is pedig folyton áradó szeretetét is, vagyis Isten szeretete uralma helyett a test szeretete uralmát választjuk, mely viszont a lelkünk halálát is jelenti, és nem pedig az örök lelki életünket Istenben. Ugyan a test szeretete uralma alá helyezve magunkat is kérjük Istentől a Szentlelket, ámde mivel még csak megszabadulni sem akarunk ez előbbi hamis uralom alól, egyszerre el is utasítjuk magunktól Istennek Szent Lelkét a múlandó anyag Istennél jobban szeretetével. Pedig csakis a Szent Lélek révén áradhat az ember „szívébe” (a valódi lényegét jelentő, szellemi minőségű tudatos értelme és szeretete egységébe) az Isten szeretete, és kerülhet bele természetesen Istennek tudása, azaz Istennek teljes ismerete is, ami tehát az örök életet jelenti a számunkra. Ugyanakkor pedig csak Krisztus Jézus életébe beoltódva, vagyis az Ő életével egységbe kerülve történhet meg a legkönnyebben a szabadulásunk is az anyagi élettől, vagyis a múlandó létezés fogságából, melybe tehát mindenki önként került bele az Isten előtt helytelen választásának köszönhetően. Ezért pedig Jézus Krisztusban és nevére megkeresztelkedést is soha nem a lelki megértés végett a test számára kialakított emberi ceremónia jelenti, hanem a megkeresztelkedés valójában annyi, hogy Jézus halálával nekünk is egyszer és mindenkorra meg kell halnunk minden bűnnek, azaz Istent mind lelki, mind pedig testi oldalról megismerve tudatosan is tisztán, és már csak Istennek élni Istenben, ami tehát a megtérés is Istenhez. A bűnöknek való végleges meghalásunk nélkül ugyanis már csak reményünk lehet a Szentlélekkel való megkeresztelésre (lelkiileg is megvalósuló teljes tisztaságunkra), és így a Krisztus nevére keresztelkedésünk is csak formális marad, hiába nyom le bennünket akár a pápa is bármilyen folyóvíz alá. (Keresztelő János keresztelésének lényege is tehát a bűnöktől való teljes elfordulás, azaz a bűnöknek való meghalás, és ezzel az Istenhez való megtérés, vagyis a megtérés jelentette keresztség volt, és nem pedig maga a víz alá nyomkodás, amivel ezt ő szimbolizálta a még test szerint élő emberek számára.)

Az a víz alá nyomott, vagy vízzel lelocsolt ember még tehát csak a Fiúnak nevére sincsen megkeresztelkedve, aki nem végleg hátat fordítva minden bűnnek, továbbra is vétkezik, azaz továbbra is a világnak és a testének, vagy ezeknek is él, és nem pedig már csak Istennek és Istenért él Krisztusban. Aki ugyanis nem az utóbbiak szerint él, az hiába van emberek által vízzel, hamuval, vagy ezek nélkül kézrátétellel, illetve rá hangzatos szavak mellett kézzel keresztet rajzolva az Atya, Fiú, Szentlélek nevében vagy nevére megkeresztelve, valósággal egyáltalán nincsen még csak a Fiú keresztsége alatt sem. Ez esetben ugyanis még maga is továbbra is engedve a halandó teste kívánságainak, változatlanul bűnben, vagy abban is él, vagyis továbbra is csak vagy elsősorban test szerint élván, a gonosz eszközéül, és nem pedig

már csak az Igazság eszközéül van a világban, aminek eredménye illetve jutalma lenne tehát a megszentelődés és az örök élet, és nem pedig a test szerint élésnek, melynek viszont a „zsoldja” csak a halál lehet, bizony még lelki vonatkozásban is.

A testi ember tehát csak testiekre vágyik, és ezért a kívánságai egyenesen a halálba vezetik őt. A lelki ember viszont már csak lelkiekre törekszik, vagyis az ő vágyódása az örök lelki élet és béke Istenben, és természetesen Istennel is. A test vágya tehát ellentétben van Isten törvényével és Istennek akaratával is, de a test önmagában nem is képes teljesíteni azokat. Ezért pedig amely lélek továbbra is test szerint él, az, míg vissza nem tér a lélek szerint éléshez, Istennek soha nem fogja elnyerni a tetszését, és így nem kaphat Isten dicsőségéből sem. Aki viszont már csak lélek szerint él, abban a dicsőség Lelkének is nevezett Isten Lelke már benn is lakik, és ő pedig Istenben és Istennel él. Amely emberben tehát nem lakik benne Krisztusnak Lelke, az bizony nem Krisztusé és Krisztusi, hanem még mindig csak a teste lekötöztetve, azaz továbbra is csak test szerint élő. Az ilyen lélek még tehát nem akarja beszüntetni a test szerinti cselekvést, és ezért meg is fog a jelen földi életét követően is halni, azaz továbbra is erősen korlátozott, vagy még erősebben korlátozott lesz az élete és szabadsága, ami jelenti valójában a lélek halálát, ugyanis az isteni tiszta lélek korlátlan és tökéletesen szabad, és nem utolsósorban pedig végtelen és örökké csak boldog élethez van szokva. (Ezért keresi itt az anyagi világban is ezeket az isteni jókat.) Az embernek tehát, ha valóban örök életű és szabad, és örökké boldog is akar lenni (amit tehát az Isten akar a számára), akkor többé már nem a világhoz és a többi testi emberhez kellene hasonulnia, hanem neki is már csak Isten tiszta lelkeként kellene élnie itt az anyagi (múlандó) körülmények között is, a testét pedig a lelkével egyetemben fel kellene ajánlania, és oda is kellene adnia, élő, tiszta (bűnre többé már nem törekvő), Istennek tetsző áldozatul, miáltal Isten, míg élte, azt is az eszközéül használhatja, ha akarja. Ez tehát az emberi szellemi lélek igazi behódolása, igazi imádata és dicsőítése Istennek, és nem pedig a másik testi emberek előtt és tetszésére buzgón ismételtetett ajakima, ami aztán az érdekeink szerinti bőségű anyagi javak kérésével fejeződik be a testeink számára, mely után a testünkkel karöltve magunk is bűnöző életmódot folytatunk, vagyis Istennel továbbra is csak szembeszállunk! Az előbbinek jutalma tehát az Isten általi megszentelés illetve megdicsőítés, és nem pedig az utóbbié, mint azt mi tévesen még mindig hisszük, mert továbbra is csak az emberi testi vezetőinket követjük, és nem pedig már csak Krisztus Jézust. Isten kibocsátotta tehát az Ő Fiának Lelkét a mi szíveinkbe, csakhogy Ő azoknak kapuján hiába zörget, nem engedjük be, mert még mindig csak test szerint vagyunk hajlandók élni, vagyis még mindig inkább a halált választjuk, és nem pedig az örök életet, bár folyton a lelki örökségünkről szájalunk. Ettől azonban örökké e kettő együtt nem létezhet, merthogy Isten a jelenleg használatos testünket múlandónak teremtette, és ezért azt mi sohasem fogjuk tudni örökké létezővé tenni, ahogyan még csak a tulajdon lelkünket sem. Inkább tehát már valóban is meg kéne keresztelkednünk, hogy aztán pedig Isten meg is dicsőíthessen bennünket, ha már arra is érdemesek lettünk. Ne emberektől akarjunk hát magunknak és a testünknek dicsőséget, mert akkor tőlük fogjuk megkapni azt is. Az Istentől kapható dicsőséget is ezzel azonban már el is utasítottuk magunktól, merthogy a dicsőséget is már megkaptuk a hozzánk hasonló testi emberektől, ahogyan a formális megkeresztelésünket, vagy éppen csak az anyagi, azaz múlandó boldogságunkat is.

Kinek nincsen köze Istenhez

Annak a léleknek (szellemi tudatnak), akit nem Krisztus, vagyis nem maga az Isteni Lélek (a közöttünk is megjelent Isten Vele egy Szellemi Tudati Teljessége) mos tisztára, annak semmi köze nem lehet Istenhez. A magát maga vagy a másik ember szeplőtelen tisztára mosott

embernek még tehát semmi köze nincsen Istenhez, hanem jóval inkább van köze valaki Istenhez már teljesen is máshoz. **Az önerővel üdvösségét elért ember kivétel nélkül mind hamis ember,** és soha nem pedig Istennek embere (ugyan mondja, bizonygatja, de még egyáltalán nem lett már újra is Isten-tudat, vagyis Istennel tökéletes egységben élő szellemi tudati részteljessége Istennek, aki tehát már újra is beteljesedett), mint ahogyan ezt ezek az emberek buzgón hirdetik, azaz szintén hamisan hangosan is ismételgetik is, **hogy ezt nekik az emberek el is higgyék.** Ezek az önjelölt üdv mesterek abban fáradoznak tehát, hogy ők már a maguk erejéből hozzájutva az örök életükhöz, másoknak is megtanítsák, hogy ezt hogyan, mi módon kell csinálni, azaz hogyan kell teljesen is feltárni maguknak, hogy tulajdonképpen ők maguk az Isten, és hogy ennek az egy-örök-istennek ismerete jelenti az ő üdvösségüket is, ami bizony szintén csak egy bődületesen nagy hazugság, és nem pedig igazság, mint aminek magukat szintén hamisan tartják.

Az Igaz Isten, vagyis az Igazságnak is nevezhető Élő Isten ugyanis soha nem az előbbi mesteremberek szerint, hanem mindig is saját Maga fogja mind részleges jelleggel, mind pedig teljesen is felfedni magát, bizony, még a *tulajdon Maga* számára, és persze a tulajdonait képező teremtményei számára is, vagyis mindig is Maga ismerteti meg az Ő teljességét is a szintén Őt magát jelentő (viszont Vele nem azonos!!!) részteljességeinek is, akiket Ő a Teljesség mind az Ő élő ábrázolataiként hozott létre Magából. (Nem véletlenül beszélünk tehát itt „élő lélekről”, vagy akár csak „élő világegyetemről” illetve „élővilágról” sem, de még csak egyetlen „MAG”-ról és „magok”-ról sem.) Így is tudhat ugyanis az Élő Isten teljesen is feltárulkozni Önmaga, és az Ővéi számára is, mely feltárulkozás (kinyilatkozás, kijelentés, illetve kifejezés) is a lényegi mivolta tulajdonságaként vehető az Igazságnak, ami is csak az Ő igazát (igaz mivoltát, azaz igazán valóságos létezését) adja, és egyben bizonyítja is Istennek, Akit tehát Igaznak, Igazságnak is nevezhetünk. Az Igazság avagy Teljes Igazság a Vele egy és azonos *Lényegi Teljességében* valójában tehát soha nem tanulható meg, mert az Igazság mindig is és csakis Ő Maga tudja feltárni (kinyilatkozni, azaz megnyilvánítani avagy kijelenteni) Magát mindenki, vagyis még a Maga számára is, és fel is tárja, bizony még teljesen is Magát. Amely ember viszont egy szál maga, azaz minden isteni segítség nélkül ismeri meg magát, és pedig Istenként, az hiába is bizonygatja az igazságát (ne adj’ Isten „mesterségét” is), semmi, de semmi köze nincsen, és ilyen hozzáállással még csak nem is lehet köze Istenhez. Az itt közvetlen kapcsolatot jelentő „köze” mindig ugyanis csak annak lehet Istenhez, akit maga az Isten tisztít meg a Róla, és az Általa teremtetett emberről szóló ismeretek vonatkozásában is, vagyis akivel maga az Isten ismereti meg magát, és akivel Ő ismerteti meg az Ő emberét is, és nem pedig annak az embernek lehet köze Istenhez, aki önmaga ismerte meg teljesen is magát, és az ismeretéből pedig arra a tévedhetetlen következtetésre jutott, hogy tulajdonképpen ez az ő önmagaként („önvalóként”) megismert tiszta, halhatatlan, és határtalan (téren, időn, gondolon túli) szellemi mivolta nevezhető Istennek vagy Krisztusnak, és hogy ez az örök isten az, aki csupa örömből, boldogságból, békéből és nyugalomból, és persze mindenek előtt szintén végtelen szeretetből áll, mely tulajdonságokat vagy képességeket ő ráadásul örökké érezni (tapasztalni) is tud, mint azt itt most a hozzá hasonló tárgyi dolgokkal tudja tenni a szintén tárgyi érzékszervei révén. Nos hát, az önerejéből erre az ismeretre jutott embernek mindenki máshoz inkább van köze, mintsem az Igaz Istenhez, az egyetlen Valóságos Istenhez. Ővele még tehát mindig nincsen közvetlen kapcsolatban, noha természetesen tud isteni igazságokat is, melyek viszont így az esetében is mind még csak részigazságok lehetnek (melyeket ő a saját igazságaival egészít ki), vagyis Istentől a Teljes Igazságtól avagy Abszolút Igazságtól az ilyen ember a maga részéről még mindig igen messzire van, bizony még csak az Ő teljes ismeretét illetően is(!), nemhogy ő maga lenne „Az” is.

A csaló és képmutató emberek szövetsége

Platón a csakis múlandó lehetőséggel bírható fizikai testet a „lélek sírjának” nevezi, míg ugyanezt a testet Isten „koporsónak”, illetve fedelével akár le is zárható „cserépedénynek” (az őt közvetlenül éltető eltárgyasult tudatával egyetemben önmagába záródható, azaz a saját levében magát „elfőhető”, lényegében azonban maga magát megsemmisíthető teremtményének) is nevezi. A tárgyi testünket még tehát akár a halál szimbólumaként is felfoghatjuk, mivel pontosan az anyagi testünk az a részünk, amely mintegy az élet mellett magát a halált is megtestesíti a számunkra, azaz azt kézzel is megfoghatóvá teszi. Az önmagában szintén megfoghatatlan életet is tehát maga a „cserépedényünk”, azaz a testünk teszi kézzel is megfoghatóvá. A fizikai test lényegében tehát a halandóság jelképe. Püthagorasz sem véletlenül írja, hogy amit az éber (a jelen éber) állapotunkban látunk a fizikai szemeinkkel, az valójában és bizonyos értelemben a lényegében is mind csak „halál”, vagyis hogy a földi anyagi élet a halálnak, azaz a nem igazán, nem igaz valósággal élésnek csakis az egyik formája lehet, mely tehát múlandó létformát is minden léleknek a teljességével illetve a teljességének egy őt mintázó (azaz vele egy) részegységével meg kell tapasztalnia a célból, hogy attól fogva már igazán is értékelni tudja a neki szintén az Isten saját magából adta örök létezését és életét.

Az igazság tehát a magukat ateistának és materialistának nevező emberi lelkek esetében az, hogy ők bármilyen képmutató módon is tagadják, inkább kötöttek frigyét („házasságot” azaz egy „házban” lakozást) illetve szövetséget a halállal, a fizikai testtel, a „sírral” avagy „koporsóval”, mintsem az Élettel, a számunkra Krisztus Jézus magán keresztül megnyilvánította Istennel egyazon örök élettel, örök létezéssel. Ezek a végül is majd minden értelemben „erőszakos” (kizárólag a saját és hozzájuk hasonló társaik fizikai erejében, fizikai tudásában való bízásra szakosodott) emberek, hiába is titkolják, ők azok az emberek, akik az akár még „ostorozó (tűz)áradatként” is eljönni illetve előállni képes örökké fennmaradó életerő helyett a maguk róla szóló hazugságait választják az oltalmukul, és a csalásaik, vagyis a többieknek még az e területen is való becsapásai mögé rejtőzködnek el előle. Pedig ha „felkel”, vagyis ha újra előáll az Élet a teljes nagyságában azaz a teljes egészében, és tehát a teljes „pompájával” (a mindent elsőpró, lángoló heves tűzként ható értelmi dicsfényében, értelmi ragyogásában) is, az még az ő anyagra lekorlátozódott maguk, de akár csak az általuk legfontosabbnak tartott részük, a tárgyi eszük (vagy ahogyan azt még mondják: „agyuk”) számára is szokatlan, hallatlan lesz. Akkor ismerhetnék tehát ezek az eszükkel folyton csak háborgó, hóbölgő, és hivalkodó, valójában azonban egyszerűen csak „*tévelygő*” (tévhitek, téveszmék között ingázó) emberek maguk is fel az **isteni értelmet**, és tanulhatnának (tudhatnának már újra is a magukénak) isteni mindentudást, illetve vehetnének tanulságot is a maguk egészen addig helytelen viselkedése felől, ha maguk is akarnának. Csakis ezen emberek számára olyan tehát az Isten szava, a Biblia is, mint egy „lepecsételt írás”, melyet, ha a kezükbe adnak azzal, hogy olvassanak belőle, ők nem tudnak belőle semmi igazán értelmeset, azaz semmi mélyértelműt kiolvasni, mert ameddig ők maguk is őszintén meg nem térnek Istenhez, addig a számukra nem nyílik, azaz nem világlik ki belőle az **isteni értelem és tudás**. Ezért aztán ők csaló és hazug módon a benne viszont egyáltalán nem rejtőzködő lineáris és felszínes (tárgyi történelmi illetve tárgyi történeti) értelmet, azaz a tárgyi értelmet tüntetik fel az egész írás egyetlen értelmének, és igyekeznek azt mindenáron elfogadtatni mindenkivel, még a már valóban megtértekkel is, hogy még őket is megtéveszthessék, azaz hogy még őket is félrevezethessék, őket is újra hozzákötözthessék a teljes valóságról általuk leválasztani, vagy inkább már le is „szakítani” szándékozott anyagi „feléhez” vagy „oldalához”, mely tehát közismerten is mulandó valóság.

De nézzünk mindennek igazolására is egyszerűen csak szét a jelenlegi világban. Már ugyanis fizikai szemekkel is jól látható, de már pusztán csak fülekkel is jól hallható, hogy a magukat bölcseknek és értelmeseknek, sőt „értelmiségiek”-nek is tartó emberek bölcsessége és értelme

nem hogy növekedne, hanem egyre inkább csak elvész, eltűnik. Az emberiség egésze ugyanis nem hogy fokozatosan csak fejlődne az ő „áldozatos” tevékenységüknek köszönhetően, hanem egy igen szűk réteg kivételével egyre inkább és egyre jobban csak visszafejlődik, és pedig minden (szellemi, lelki, fizikai) értelemben, és minden tudati vonatkozásban is. Ők tehát minden értelemben leginkább csak elnyomni, nyomorgatni, sőt már eltaposni is kívánják a hozzájuk nem hasonló embertársaik összességét, és nem pedig maguk mellé, a maguk jó életviteli szintjére felemelni akarják őket. Jól megfigyelhető azonban, hogy ezen törekvéseik ellenére is inkább csak az ő értelmük az, ami egyre jobban torzul, és egyre inkább csökken is. Ezek a képmutató emberek akarják tehát még azt is, hogy még a papok és a többi nem így nevezett prédikálók vagy próféták is az ő csalárdságaik, az ő kedvük, az ő kíváncságaik, azaz az ő nézeteik szerint prófétáljanak. Mindez is pedig már szintén jól látható és hallható szerte a világban. Ez tehát az ő „legújabb szövetségük” célja, mely szövetséggel garantálnák (vagy talán már garantálják is?) ők a közös érdekeik végett rájuk hallgató vallási szervezeteknek, hogy mégsem söprik le, mégsem törölik el őket a föld színéről a katonai vagy gazdasági erejükkel, ahogyan azt már rég meg is tervezték.

Ezek az élet és a béke teljességét még csak hírből sem ismerő, valójában tehát nem is „értelmiségi”-eknek, hanem inkább már csak tudatlan embereknek nevezhetők akarnak tehát bennünket az *isten* *értelem* helyett vezetni, a többségükben sajnos még mindig szintén hamis vallásokon keresztül velünk már még a tulajdon pusztulásunkra is szövetséget kötni, bennünket még e területen is engedelmességre, hozzájuk való igazodásra bírni. Mi tehát ez, ha nem hamis és hazug „új szövetsége” ezeknek az embereknek Isten Jézus által kötött, minden értelemben csakis tisztának illetve igaznak nevezhető „Új Szövetség”-éhez, a tiszta lelkek Istennel kötött szövetséghez képest???

Hogyan lett az ember „materialista”?

Az ember lassan már a teljes mivoltában (lényegében) is materializálja magát, ámde még folyton kapkod a „legtisztább energia” után is, hogy azt is a maga uralma alá hajthassa, viszont ez valahogyan mégsem akar sikerülni neki.

Az ember alapvetően már abban hibás, hogy úgy hiszi, hogy nem is csak az egész Föld, hanem az egész látható és nem látható világegyetem is az ő kizárólagos tulajdonát képezi. Az embernek ez a magából újabb és újabb alapjait kivetni képes tévhite pedig már emberi jellemzőjévé is vált, holott ő egyszerűen csak belekerül egy rövid időre ebbe az egész anyagi valóságba, majd hamarosan el is távozik belőle. Az ideiglenesen ide kerülő emberi társadalom pedig ezt a vak hite szerint a tulajdonát képező világot ahelyett, hogy mindig csak pozitív irányban fejlesztené, azaz teremtené tovább, egyre csak bonyolultabbá teszi, ami miatt viszont egészen a haláláig állandóan bajban van, azaz szinte folyamatosan szenved benne, pár rövid igazán boldog pillanatot leszámítva belőle. Az előbbi hamis tulajdonjog felfogásánál és érzelménél fogva osztja tehát fel maga közt az ember a bolygó egész területét, sőt még az egész légterét is, és hoz létre ezek után illetve mellett inkább már csak illuzórikusnak nevezhető kapcsolatokat is egymással, melyeket szintén az egyéni tulajdonjogon alapuló testi családi, testi nemzeti, illetve testi társadalmi érzések hoznak létre. Ezek a tulajdonlás kérdésénél is fogva már tehát eleve hamis (és testileg soha nem is örök) kapcsolatok aztán pedig már végképpen, és akár végérvényes jelleggel is *lekötözik* az emberi lelket a számára viszont önmagában csakis ideiglenes tartózkodást biztosítani tudó anyagi világba. Lényegében azonban a hamis éntudat, a tárgyi éntudat a tárgyi érzelmeivel köti meg, majd pedig tartja is meg a rabságában az embert, és irányítja azt a tárgyi elméjével az anyagi életben. Valójában

tehát a tárgyi éntudat a tárgyi elméjével és a szintén tárgyi testtel karöltve burkolják be, és tartják egyenként is mintegy *bilincsb*en az embert, egészen annak végleges felszabadulásáig, amit legelső fokon az anyagi testétől annak halálával megtörténő megszabadulása jelent.

Amennyiben azonban a testi halálunkkor a tudattartamunk továbbra is inkább fog jellemző lenni a darwini evolúció szerinti többiek közül az erőszakossága biztosította „életképesebb-ségével” kiemelkedett állatéra, akkor nem csodálkozhatunk még majd azon sem, ha a testi halálunkat követő újra öntudatra ébredésünkkel különféle állatokra jellemző kinövésnek lesznek találhatók az új, jelen fizikainak azonban már semmiképpen nem nevezhető testünkön, esetleg újabban már valóban is egy állati fizikai testben találjuk magunkat. A szellemi lélek ugyanis, mivel ő valójában nem is születik, soha meg nem hal, mert csak a test az, ami meghalhat. A lélek ugyanis a részeire oszolva is örök szellemi minőség marad, ugyanis azt nem is úgy lehet feldarabolni és részekre osztani, mint az anyagot, mivelhogy az ellentétben az anyaggal örökkévaló egység még ezen állapotában, vagyis a „töredékében”, azaz még a legparányibb „szikrájában” is. Különben is ki tapasztalt már olyat, hogy az élet teljessége is meg tud halni? A Lélek ugyanis maga az Élet Teljessége (is).

A materialista emberrel egyszerűen azonban az történik, hogy ő nem hívén az ő szellemi lelkében, még ezt az őt kívülről is megfigyelni tudó élő énjét is tárgyivá kívánja átalakítani a teremtő képessége révén. A materialista ember ugyanis a természet varázsa alatt él a magáénak hitt anyagi környezetében, azaz jut benne mindig csak anyagi létélvezetekhez, és él át is mindig csak anyagi élvezeteket is. E körülmények hatására jut tehát szenvedésekhez is, és nem pedig csak boldogsághoz a fizikai érzékei nem kielégítése illetve kielégítése illúziójával. Amely embereket azonban már örökké is megtéveszti az anyag utáni vágyuk illetve kékük, azok már végleges lehetőséggel is elvesztik a képességüket arra, hogy felfogják azaz megértsék, hogy ők hogyan is „lakoznak” benne a testben, vagyis hogy a súlytalan szellemi lélek valójában különbözik a testtől, és ezért ő egyszerűen alkalmas „más” mint a fizikai lét- avagy életformát is magára öltetni, amikor ez a jelenlegi test többé már nem tudja az ő anyagi, és anyagi irányultságú szellemi igényeit kielégíteni, azaz ha az adott fizikai test már csak egyre több szenvedést, mintsem örömet tud szolgáltatni a számára, mind pedig a maga számára.

Az ember hibája abban rejlik, hogy nem hajlandó a másik emberben az övével „egyező” azaz ugyanolyan szellemi lelket meglátni, illetve tudni is, és vele ennek szellemében kapcsolatot létesíteni. Nem látja ugyanis meg benne ugyanazt az életerőt, amely őt magát is élteti, azaz őt is élővé teszi. Nem tudja azonban azt sem, hogy ennek az erőnek a létezése az „isteni természetnek”, végül is azonban egyedül magának Istennek köszönhető, és hogy ez az anyagból még a leghíresebb tudósaink által sem előállítható életerő nyilvánítja meg az isteni természetet minden élőlényben, sőt az általunk minden „halottnak” vélt dologban is. Ez az életerő éppen ezért minősül tehát egy tartalmi lényegét nézve elpusztíthatatlan és felbonthatatlan erőnek. Mivel azonban igen sokféle lét- illetve életforma, vagyis számtalan formai lényeg is létezik, az általuk megnyilvánított életerő (és természetesen a vele egyazon léterő is) felosztottnak tűnik, különösen tehát innét a szilárd formák valóságából, az egymástól való különbözőség látszatának világából nézve. Az ember is ennek köszönhetően lát tehát itt különböző testekben különféle élőlényeket.

A nagy tudományú tárgyi tudósok tehát nem véletlenül vágyják ezt az ismereteik szerint mindenütt jelenlévő rendkívüli tisztaságú és rendkívüli erejű energiát a maguk készítette tárgyi eszközeikbe „befogni”, de legalábbis belőle egy-egy szikrányi darabkát a maguk céljaira kicsippenteni, ámde ezt minden próbálkozásuk ellenére sem tudják megtenni.

A materialista emberek egyszerűen tehát nem tudják felfogni, hogy a legtisztább állapotában csakis szellemi minőségű és lehetőségű életet ők maguk még csak a tulajdon magukénak hitt „szekerükbe” azaz a testükbe sem lehetnek képesek „befogni”, nem hogy egy általuk alkotott

anyagi gépezetbe, ugyanis éppen hogy ez a „legtisztább Erő” az, ami minden belőle és általa származó formáját is egyedül maga életet, ahogyan a teljes önmagát, a végtelen nagyságú örök önmagát is.

Jelenleg még nem sok kivétellel minden ember a „zárt osztályhoz” tartozik

Az emberi tudomány megállapítása, hogy a zárt energetikai rendszerek energiája állandó, mivel belőlük semmilyen fajta energia nem tud elszökni. Azzal ugyanis máris **rés** nyílna a rendszeren, és akár csak ezen egyetlen keskeny avagy szűk *résen* keresztül, a *rést* nyitni képes erőhöz hasonló erők a vonzására és vezetésére már biztosan el tudnának szökni, és el is szöknének a rendszerből (megszabadulnának tőle), merthogy ezzel ezen a pontján nyitottá lett a zárt rendszer. A számunkra, emberi lelkek számára tehát Jézus nyitott *rést*, azaz képezett Magával (a vele egy lelki mivoltával) *keskeny utat* illetve *szűk, szoros kaput* a tárgyi univerzum vastag falán, a másik oldalon pedig „*ajtót*” képez szintén magával, mely „*ajtón*” át és által Vele együtt az eredeti szabadságunkba, Isten „jobb oldalára” (a nem árnyoldalára, hanem az örökké ragyogó világossága oldalára) térhetünk vissza, mely eredetünk helyét mi, bizony, hogy önkakarattal hagytunk el az ebben a zárt (mert önmagába záródott) rendszerben végleges jelleggel való lakhatási, és hatalmaskodási szándékunk kedvéért, nem hallgatván Isten figyelmeztető szavaira. Bizony, a tárgyi világegyetem, a tárgyi univerzumok összessége, vagyis az egész általunk „kozmosz”-nak is nevezett egy zárt rendszer (és ezt az ugyanakkor végtelennek is látszó zárt rendszert jelképezi a saját farkába harapó kígyó jelkép is!), mely láthatatlan tengelye illetve központja körül körbe forgó rendszerben a primer rész a biológiai rész, a szekunder pedig a biológiailag nem élő, és ezért itt élettelennek nevezett rész. Ez a tehát még élő „ön”-gerjesztő dinamóként, azaz csakis művi alkotásként elképzelhető (mert az is!) zárt rendszer termeli tehát látszatra teljesen maga a maga működéséhez, azaz a maga létezésben és életben (mozgásban) tartásához szükséges energiát, mely így aztán ebből a nézetből mennyiségileg állandónak is tűnik, mivelhogy amennyi elhal és szétbomlik az összetevőire (öt alkotó elemeire) belőle, éppen annyi más újabb és újabb energia keletkezik azokból, vagyis a teljes energiakészlete innét nézve soha nem fogy el, hanem mindig csak átalakul más energiákká. Ebben a zárt rendszerben azonban létezik egy szintén élőnek nevezhető, és *ezeiktől az energiáktól és anyagoktól teljesen függetlenül is élni tudó valami* is, ami bele került, és benne is rekedt ebben az önmagába záródott rendszerben, és *ez a valami pedig egy minden anyagitól és energiától mentes, és mégis élő valami: az élő (szellemi) lélek, akinek bizony, hogy önmagában (minden műtől azaz minden tárgytól függetlenül) is lehet élete, és pedig lehet ilyen személyes élete is*. Ez a szellemi élet pedig a fizikailag itt még a leg-tökéletesebb műszerekkel sem érzékelhető, a zárt rendszereken, és azok összességén is viszont teljességgel akadálytalanul, azaz egyenesen és folyamatosan is áthatolni tudó, egyetlen szellemi minőségű fonala avagy szála révén a mindennek (az életnek is) Forrásával, a minden anyagitól és energiától (noha ezek a mulandó dolgok is mind Belőle és Általa származnak) teljesen és tökéletesen mentes (velük közvetlenül nem érintkező) Istennel, a Szeretettel és Élet Teljességével is azonos Legfőbb Lénnel van csakis Őáltala elszakítható kapcsolatban. Ezt a szellemi életszálat nevezhetjük mi itt „ezüst kötélnek”, mely a testünk halálakor végleg elszakad a testtől, és jobb esetben visszahúzódik a Forrás Vele egyet jelentő közvetlen közelsége tartományába a szellemi élet világosságával maga is világítani hivatott „végpontjával” (ami tulajdonképpen gömbként, körként, kereként, és „forgó kerékként”, de akár még nyílhegy alakúként is elképzelhető feje illetve arculata neki), az „élő lélekkel” együtt. Ezen a láthatatlan életszálon keresztül van tehát a zárt rendszerbe kerülése után is táplálva (éltetve) az élő „lélek”, és itt ez a táplálék mintegy kívülről jövően is van belé juttatva, de úgy („infúzió szerűen”) is csak minden anyagtól, és szintén anyagi értelemben vett

energiától teljesen mentes táplálékkal, vagyis az itt létező, és szintén magába vehető fizikaiak helyett csak tiszta és tisztán szellemi (élet)erővel van etetve, ha itt venni akarja a lélek a táplálékát így is. Ezt a „kívülről” is belé vihető táplálékot azonban Isten a népe számára egyszer kívülről is láthatóvá tette, vagyis a tárgyi rendszereken keresztül jövő esőként érkező szellemi élet-adó erőt Isten mannaként (koriandermag nagyságú hófehér, mézédés, kenyérbélesztésre is alkalmas eledelként) tett tárgyi szemek által is láthatóvá, mely egyébként a testi éhséget is bőségesen kielégítette. (Ehet itt azonban a lélek „más” táplálékot, eheti az itteni táplálékot is, viszont az a halálát fogja okozni neki, különösen is tehát, ha már teljesen is átáll a fogyasztására, azaz ha az istenit elutasítja magától.)

Isten „ember”-nek elnevezett „élő lelke” pedig itt a tárgyi valóságban az emberi test vérében „lakik”, vagyis itt közvetlenül a vér, és az annak ugyanazon alapanyagokból álló „háza”, a test minden részében megtalálható vérerek és hajszálvérerek hálózata az élő lélek „ideiglenes lakóháza”, és a révükön járja át illetve be magával az egész szilárd látszatú víztestet, az isteni életerejével szintén élővé téve ezt a már legkülsőbb „lakóházát” is, mely test akár a véredények és „vér” (földi ásványi anyagok vörösre színezte, sűrűbb állagú avagy halmazállapotú víz) képezte lakóháza „kertjeként” (kereteként, azaz már legkülsőbb és legdurvább durvább formájaként, behatárolásaként, körvonalaként, legkívül bőrrel takart „cserép”-burkaként) is tekinthető, mely itt szintén körülveszi őt magával. (Ilyen csodás művi házat alkotott tehát a lelkének a létező legnagyobb „Fazekas”) Mindamellet azonban, hogy ez a „kert” védi is, mint a véredény, és maga a szintén vízből és ásványi anyagokból („vörös földből”) való vér is, valójában szintén korlátozóan hat (határt szab) erre az eredetileg tökéletesen szabad és határtalan lényegi mivoltára. Az élő lélek valójában tehát nem is csak egy „bilincsel” van lebilincselve ide a „zárt osztályhoz”, hanem a „keze-lába” is le van ide kötve, és lassan már gúzsba is lesz kötve, ha Krisztus ébresztő szavaira, az Életnek szavára továbbra sem fog figyelni, hanem helyette is továbbra csak erre a zárt rendszerre illetve „osztályra” fordítja minden figyelmét, és nem pedig az azon számunkra tehát már rést nyitott Istennel tökéletes egységben élő Krisztusra.

Létrendszerek

Léteznek örök fennmaradású, örök fennmaradással soha nem rendelkezhető, sőt maguk magukat elbuktató, de magukat még megsemmisíteni is képes létrendszerek is.

Az erő és energiarendszerekből álló *világrendszerek* a lényegüket nézve nem mások, mint egyszerre lét és értelemalapú, azaz már csak az alapjukban is a lét és élet világosságát adó, maga mindig csak létezni illetve élni és alkotni (teremteni) tudó legtisztább és leghatalmasabb szellemi értelem avagy lényeg alkotta, és ezért „lét és életrendszerek” is. A létező és élő szellemi értelemben szellemi értelmi indíttatásra tehát nem csak felállt (előállított) és ugyanígy már mozgóvá is tett, hanem azzal egyben már „*ki (is) terjesztett*”, azaz egy részükkel vagy a teljességükkel már „kívülről” is látható *mozgást* is végző rendszerekről van tehát az előbbieken szó. A lét- és életrendszerek lényegében tehát egyetlen fő lényegi központból származó (felülmúlhatatlan szellemi értelmű alapú), és ezért, de e teremtő központ vonzereje miatt is szorosan köréje gyülekező szervezetek, mely szervezeteket illetve rendszereket ugyanez a legfőbb lényeg magába is foglalja, és együtt, sőt külön-külön is, körül is öleli őket. Ezek a lényegükben tehát a szellemi értelemről elválaszthatatlan lét és élet (mert a létnek és életnek csak értelme lehet) alapú erő és energia rendszerek, energiarendszerekként is „élő”, vagy külső látszatra „nem élő” (állásukkal illetve állásukban létező) világok pedig lehetnek szintén ugyanezen legfőbb lényegtől és lényegből eredeztetett, azokat viszont egyszerűen csak használó, illetve formailag már azokból (azok fogyasztásából) is élő értelmes élőlényekkel

(élő szellemi erőkkkel) is benépesítve szintén a legfőbb lényeg illetve eredetforrás által, vagy pedig ezen értelmes teremtmények által ezek a rendszerek egyszerűen csak a „bejárásuk”, vagyis a közös alapjukkal (mind tehát szellemi értelem és tőle elválaszthatatlan lét és élet alapúak) egyetemben történő teljes és tökéletes megismerésük céljából egyszerűen csak érintve vannak, illetve lehetnek éppen csak érintve is. A legfőbb lényeg teljességében végtelen sok ilyen lakható, bejárható és érinthető erő illetve energiarendszer létezik tehát végtelen sok valóságszinten, melyek a lényeg övéből értelemmel is ellátott, és ezért értelmesnek nevezhető teremtményei által mind bejárhatóak, és bizonyos mértékben ezek a világok a legfőbb teremtmény lényeg (Teremtő Szellemi Értelem) állandó és egyszerre mindenütt való jelenléte mellett már általuk is továbbalakíthatók, azaz továbbformázhatóak, továbbteremthetők. Alacsonyabb valóságszintű lét illetve életrendszerek azonban létrehozhatók ezen értelmes teremtmények által önállóan is. Ezekben is azonban a lényegi értelemmel bíró teremtmények azokkal egyetemben csakis ideiglenes jelleggel létezhetnek illetve élhetnek, mert azok a többnyire csak „ön-pusztító” (maguk magukat elfogyasztó) jelleggel bírható működésüknél fogva mind megsemmisülésre vannak ítélve nem is tehát csak önmaguk által, hanem már az örök fennmaradással eleve bíró legfelsőbb lényeg által is, mivel „az” vagy inkább „Ő” ezen utóbbi esetben teljességgel nélkülözve volt esetleg már az adott valóság illetve világrendszer alapjainak létrehozásakor is. (Hibás felállításúak illetve felépítésűek tehát.) Valódi alap illetve „biztos alap” (minden bizonynal, és szintén bizonyos körülmények között mind az egészében, mind pedig minden részleteiben örökké fennállva maradó alap, mert még a létezése bizonyítékait és körülményeit is mind elsősorban maga ez az egyetlen örök „alap” avagy „lényeg” hozza létre magából) nélkül pedig nem sokáig maradhat fenn egyetlen egy „építmény”, azaz egyetlen egy rendszer sem. Még azonban a lényegi alap helyett pénzalapra vagy pénzalapokra bennük felépített kisebb rendszerek, azaz akár maguk a pénzalapú emberi társadalmak is sorra el fognak tehát bukni és pusztulni, azok is egyszerűen el fogják magukat pusztítani, mert a valódi lényeg helyett a szintén csak bizonytalan fennmaradással létezhető pénzt, illetve mellette még sok egyéb más szintén csak múlandó fennmaradással bírható anyagi javat (pl. anyagi erőket, energiákat) tették meg biztos alapjuknak a „biztos (szellemi) alap” helyett.

Mitől is „emberi” a jelen társadalom?

Talán újfent is meg kellene vizsgálnunk, hogy valóban „emberinek” nevezhető-e a magunk kialakította, és azóta is folyamatosan alakította társadalmunk.

(Előzetesen megjegyezni kívánom, hogy az írás betűi ugyan sugallhatják, viszont magam a konkrét személye szerint egyetlen embert sem tartok, és nem is ítélek „vadállatnak”, és ugyanígy senkit még csak le se nézek, őt akár csak a magam emberségéhez mért „ember-állatnak”, vagy bármi más hasonló vagy nem hasonló állatfélének minősítvén. Akiket tehát ezek után mégis sérteni fognak az írásban általam használt kifejezések, azok mind egyedül csak maguk, és pedig a saját akaratukra sorolhatják magukat ezen emberi réteg körébe, vagyis csakis maguk fogják ítélni magukat odatartozónak. Ezért tisztelettel kérném, ha lenne akár csak egyetlen ilyen ember is, akkor ő az evégett támadó felháborodottságát is irányozza egyenesen maga felé, és ne pedig rám zúdítsa a gyalázkodásaival és gúnyos megjegyzéseivel egyetemben, mert így az mind, legalább és legfeljebb is, szintén csakis magát illetheti, és ezért azok bizony rendre mind vissza is fognak szállni rá, amiről aztán már valóban személyesen maga fog meggyőződést is venni. Ugyanakkor azonban sajnálni is fogom az ilyen embert, mint még szintén beteg testvéremet, de egyben áldom is az ilyen embert, mert

általa meg tudok szabadulni a gonosztól, vagyis magam soha még csak nem is akarok olyan lenni, mint amilyen ez esetben ő.)

Sajnos ameddig az embert az önző szeretete vezérli, addig sem a világban sem pedig az emberségében nem lesz, és így és ebben megmaradva még csak nem is lehet semmiféle jelentősebb, azaz már igazán is pozitívnak nevezhető változás. Inkább fog tehát az ember minden területen, még tehát szellemi illetve lelki vonatkozásban is csak egyre nagyobb „*válságba*” már nem is csak kerülni, hanem abba egyenesen már belesüllyedni, igen nagy létszámban pedig egyenesen már „beletemetkezni” is. Éspedig már olyannyira is, hogy talán már nem is fog belőle tudni az ember semmi más emberfölötti segítséggel sem kikecmeregni, hanem már csak az egyenesen Isten által végrehajtott csoda révén tudhat majd tőle illetve belőle valamikor is végleg megszabadulni. A világ szinte minden embere ugyanis már egyedül csak abban „fáradozik”, azaz minden tárgyi, és minden szintén tárgyi eredetűnek vélt erejével, köztük még tehát az önző szeretetével (a „szeretetenergiájával”) is, csakis arra törekszik, hogy a másika elé, és azzal egyben pedig már föléje is jusson, és hogy ezt az így valójában mindig csak erőszakos úton megszerezhető és fenntartható előnyét mindenáron megtartsa. Ez az önző illetve önös akaraton alapuló elv azonban egy már a velejéig, sőt már a velejében is hibás elv, vagyis egészen „rossz” illetve „romlott” még tehát a kiötlője lényegét nézve, de akár csak az ő követőit nézve is. A lényegi mivoltukkal is ennek az elvnek engedelmeskedve élők is tehát mind önakaratukból „hibás” embereknek minősíthetők, és soha nem pedig „jó”-nak, azaz *tökéleteseknek*, mint ők azt ráadásul még hiszik is az ezen felvett viselkedésüknek végkifejletéig még csak el sem jutván is. Inkább eredményez ugyanis állati magatartást illetve állati „maga-viseletet” ennek az elvnek a követése, mintsem igazán „*emberit*” avagy „*igaz*” emberit. Az ezen elvnek engedelmeskedő emberek azonban még csak nem is tudják, hogy az ember egyáltalán nem véletlenül születik a fizikai világegyetemen is belül ide a Földre, melynek is, ahogyan magának sem, még csak a nevét sem maga adta ez az „ember”-nek nevezett, mégis mindkettőnek az egyedüli tulajdonosának hiszi magát. Az ideszületés oka ugyanis éppen hogy az, hogy az „ember”-nek nevezettek már végleges jelleggel is megtanulják, és egyben okuljanak is a saját hibájukból, az egyedül saját maguknak köszönhető saját lényegi megromlottságukból, hogy „emberként” egyáltalán nem úgy kell élni, mint ahogyan a többségi ember most is él a földön. Az élet így élve ugyanis a féktelen hatalomvágy, az igazságtalan uralom, a gőg élete, vagyis még csak vadállati élet, sőt így magának a „*fenevadnak*” egész életvitele van az emberek által megtestesítve, mely „szelídek” és vadtársai elfogyasztásából és rovásukra jól élő „fenevadnak” tehát a jelen emberi többség már nem is csak a testével, hanem már a lelkével is tagját képezi. A lelkét az ember ebbe a „fenevadba” mintegy tehát belelehelve, végül már életre is fogja kelteni azt, mely fenevadnak az ébredését már tehát csak a „vak” ember nem látja a világban, viszont a jelenlétéről már mindenki tud, mivelhogy azt még csak le sem tagadhatja, még csak saját magában sem. (Egy szintén emberbutító énekverseny során hallottam: „Hozd elő magadból a vadállatot, azt akarom látni benned!”) Jézus e világból való testi távozása után ugyanis *nincsen* a világban a másikkal szemben soha nem vétkező, azaz fajtársának soha nem ártó, fajtársát soha meg nem sértő, vele igaztalanul avagy igazságtalanul sem közvetlenül sem pedig közvetetten nem bánó, azaz *ártatlan* ember, és ha úgy tetszik: *árja ember*.

A kérdés tehát az, hogy mitől is lenne tiszta és tisztán „emberi” a jelen társadalom, ha a tagjai kivétel nélkül még vadállati jellemvonásokkal is bírnak? A bármiben a másika rovására, kárára, ártalmára, ne adj’ Isten vesztére cselekvő illetve élő ember, aki mindezek mellett mintegy még ráadásul mindenhol és mindenben első akar lenni, és mindenkin, akivel kapcsolatba kerül, uralkodni akar, vagyis azt bármilyen szinten, de erőszakkal a maga függőségében akarja tartani, lényegében azonban a személye fontossága utáninak akarja

tudni, vajon hogyan lehetne az Isten „ártatlan gyermeke”, azaz Isten „*embere*”, és nem pedig a „gonosznak” is nevezett „vadállatnak” illetve „fenevadnak”, lényegében azonban az önzés és gőg hatalmának avagy uralmának hűséges szolgálója?

De miről is lehet a „fenevad” szolgálait bizonyossággal felismerni? Az emberi „ördögöket” arról lehet felismerni, hogy minden fáradságos munkát mellőzve, azaz minden erejük legkisebb megerőltetése nélkül akarnak a lehető legkényelmesebben, legjobban élni. Mindenütt és mindenben az elsők akarnak lenni, tisztelet és tekintélyhajszolók, jól értenek ahhoz, hogy mindenféle anyagi javakat harácsoljanak össze maguknak, pompásan öltözködjének, egyéb más drága holmikat aggassanak magukra, és folyton csak fitymálják és lenézzék azt, aki nem ismeri el őket, illetve nem fordul feléjük a legnagyobb alázatossággal. Ellentétben viszont az ilyen „ember-állatokkal” a Szeretetnek *embere* nem tesz, és még csak nem is okoz semmi rosszat a felebarátjának. Éppen ezért az „ember” csak akkor lesz maga is *isteni szeretet*, illetve csak szerető, azaz már maga is mindig csak *jó (teljes és tökéletes) lélek*, ha idáig képes lesz eljutni. Jelenleg azonban ettől az emberi társadalom inkább csak távolodik, mintsem helyette megpróbálna egyre emberibb lenni. Az önzetlen szeretet hívei már tehát egyre kisebb számban találhatók meg az emberek között, és az önzés emberei pedig már nem is csak igaznak nem ismerik el az ő jellemző jegyeiket, hanem azokat egyenesen rossznak, nem hasznosaknak tartván, már fel sem ismerik azokat, nemhogy magukra is öltenék, illetve magukba is építenék őket. A „fenevaddal” tehát nyugodtan azonosítható „gonosz” oldalán álló emberek jellemzője viszont az, hogy ők többnyire már csak az ő jegyeit (együtt: az ő „bélyegét”) viselik magukon. Ezek pedig a szellemi gőg, a világi felfogás, a már birtokolt és még birtokolható anyagi javak vagy tárgyi tudás kiváltotta és biztosította kevélység, a szinte szakadatlan önzés és eltúlzott önszeretet, de minden más anyagnak is a kéjes szeretete. A még a „sátán” névvel is illethető „fenevadnak” az igazsága tehát az öléssel, és egyéb más negatív eszközökkel, azaz mindig csak erőszakkal elért jószág. De hogyan is lehet valóban *jó* az ember, ha még a pusztá önzésével is öl, vagy legalábbis megrövidíti a másik ember életidejét, amit viszont már nyugodtan megint csak öldöklésnek, esetleg még tovább szépítgetve a szót (az *élettől* való) „*ellehetetlenítésnek*” nevezhetünk?

Miért nem világos tehát a magukat már „kész embernek”, sőt „felvilágosultaknak” is tartók számára, hogy az önző életmód *emberöléssel* jár, azaz emberölést eredményez, még tehát, ha ezt nem is vesszük, vagy nem akarjuk észrevenni, akkor is?! Vajon „emberi” maradhat-e így, ezeknek a torz eszméknek illetve elveknek megfelelően élve akár a jelen társadalom is?

Nem akkor és azzal lesz inkább „emberi” a társadalom, ha majd az emberek az erejüket illetve hatalmukat már csak a gyengébbek megvédésére használják, és nem pedig arra, hogy a saját vagy csoportos érdekeiket szolgáló agresszióra (a mások elől a maga javára elvenni szándékozó „lobbyzás”-nak nevezett is agresszió!) fordítsák? Nem csak ezzel a hatalomhoz való hozzáállással jöhet el már az az idő is, amikor már mindenütt csak béke lesz, vagyis amikor az egykori háborúságoknak már még csak a nyomai sem maradnak meg, mert azok is el lesznek távolítva az egymáshoz már csak csupa jó indulattal, jó akarattal forduló, békés emberek által. De vajon el fog, el tud-e a közeljövőben jönni ez az idő? Nem nagyon valószínű. Az ember ugyanis nem valami sokat változott ott, ahol pedig az egyetlen lehetősége van az igazán jelentős változásra, a nagy átváltozásra, az újra „kész” avagy „*meglett*” emberré, a *tökéletes emberré* levésre. A magasba szárnyaló tárgyi tudása révén az ember bírja ugyan a csúcstechnikáját, és a révén elért anyagi kényelmét és biztonságát, viszont a fő tevékenységeiben változatlanul olyan, mint egy nyugalmat nem ismerő izgőmozgó hernyó, aki folyton csak eszik, iszik, ürít, alszik, párizik, a lehetőségei szerint védi magát, és állandóan újabbnál újabb és kíváncsiabb helyeket keres fel, hogy ezeket a fő tevékenységeit folytathassa, míg minden értelemben meg nem hal, illetve míg a maga környezetét teljesen fel nem emészti maga körül, és végül aztán már maga is végleg ki nem

pusztul, akár tehát több élőhelyet is totálisan tönkretéve hátrahagyva. Ez tehát az, ami inkább jellemző a vadállati társadalmakra, mintsem jellemzőjének kellene lennie az „emberi” társadalomnak, vagy annak is.

Vigasztalódjunk pedig azzal, hogy léteznek és létezhetnek viszont olyan „hernyók” is, akik az egész földi életük során az előbbi tevékenységeket háttérbe szorítván, nagy jelentőséget még csak nem is tulajdonítva azoknak, inkább már csak azon medítálnak, afelől gondolkodnak, és aszerint cselekednek, hogy egy napon a „hernyó” mivoltukból átlényegülnek illetve átalakulnak „pillangóvá”, és már mindörökre is hátrahagyva a „hernyótestüket” felemelkednek a „magas-égbe” (visszakerülnek a tárgyinál magasabb szintű létállapotba), és azontúl már csak „ott” fognak lakozni békében, és pedig már örök jelleggel is, és többé még csak nem is fognak „hernyótestet” (az önzés, azaz a halál testét) magukra öltetni, hacsak egy már *mindenek fölötti hatalom* maga nem utasítja őket erre. Nos, talán belőlük még lehetnek „**emberek**”.

Végezetül azért még nézzük meg azt is, hogy mit is mond a 2000 éves szentírás a népek tengeréből a tárgyi tudása, és egyéb más testi képességei (azaz az itt csak fizikai energiaként érvényesülhető „*ereje*” illetve „*erőssége*”) révén kiemelkedő „vadállatról”, aki a „fenevaddal” is azonosítható. Hát nem azt mondja-e, hogy: „gőgös, káromló szája van”, és pedig „az Isten ellen”, Akinek „káromolja nevét”, azaz szidalmazza, gúnyolja, rágalmazza Őt Istenként, Krisztusként, Jézusként egyaránt, de ugyanígy káromolja az Ő „hajlékát, és a magas ég lakóit”, vagyis a szellemi valóságot, és a tiszta, és szintén szellemi minőségű lelkeket, és nyugodtan hozzátehetjük, hogy még a maga fajtáját is! „Akinek (tehát) van füle, hallja (ezt is) meg!

A mai demokráciáról

A mai demokrácia az égardta világon semmiben nem különbözik a vallási intézmények hitetéseitől, mert ez az inkább csak **démonikus** szemléletű emberek **rációja** (démonok hamis igazsága), mintsem *valódi demokrácia* szintén csak hiteti az emberi tömegekkel, hogy az ő kezükben van a hatalom, miközben ez csak a látszat, mert a legszélesebb emberi tömeg már még csak nem is részesül a rajta uralkodó hatalomból, mert ennek a hatalomnak megtestesítői, vagyis a folyton ülésező „hatalmi testület” ezt a tömeget még csak a részleges hatalom megszerzésétől is elzárja az elnyomó eszközeivel (egy szabály ide, egy szabály oda, egy titkosítás ide, egy titkosítás oda), holott éppen, hogy a „díszes (elit) testületnek” kellene engedelmess eszközeül, azaz szolgáinak (vagyis nem „elit urainak”!) lenniük a népnek is mindig csak Istenét követhető maga fölötti hatalmának, és természetesen az egész népnek is, akikhez tartozik az előbbieket szerint valójában tehát ez a hatalom. Ugyanakkor pedig ennek a hatalomnak teljesen és tökéletesen, azaz már abszolút módon is erőszakmentesnek, és természetesen, és szintén valóságosan is, igazságosnak is kellene lennie, vagyis nem szabadna hagynia egyes embereket milliárdosokká, másokat pedig „mély szegényekké”, hajléktalan nincstelekké lenni, vagyis nem szabadna ezekké „segítenie”, azaz ezekké tennie (azoknak engedni, és magának is kizsákmányolnia) embereket, hanem éppen, hogy minden embert egyenlővé kellene tennie, bizony nem is csak az anyagi javak ésszerű egyéni birtokolhatósága vonatkozásában, hanem az egyik még annál is fontosabb dologban, az ember szabadsága vonatkozásában is, ami sincsen tehát meg a jelen demokráciában, noha a fő „demokraták” és hű híveik ennek már meglétéről is folyton papolnak, azaz hogy nekik köszönhetően megvan az is a békével egyetemben, mely is azonban csak látszatra van meg.

Ma tehát már egyáltalán nem az elébb felvázolt helyes a valóságos helyzet, és ezt már a vak is láthatja, a süket is tudhat róla. Ma ugyanis az embert, már még csak nem is a tömeg határozza

meg, és nem is a tömeg mozgatja is, hanem még Isten előtt is a magát „államnak” és „elitnek”, vagy egyszerűen csak csúcs- vagy vezető- „értelmiséginek”, és esetleg még „erősnek” nevező szűk emberi réteg, aki tehát egyáltalán nem a legszélesebb emberi tömeg minden egyes tagjának és csak a hasznára van, hanem aki csak, vagy mindig elsősorban a saját maga, és esetleg még szűk érdekcsoportja érdekében, azaz a hasonló gondolkodásának köszönhetően még sajátjának, azaz közvetlenül hozzá tartozónak érzett kis emberi körének előnyére, hasznára, javára, gazdagodására tevékenykedik, azt szajkóztatva persze, hogy ő aztán magát (és ugyanígy a „rokonait”) még csak nem is nézve csak a „népet”, a legszélesebb körű embercsoportját, sőt az egész emberi társadalmat is szolgálja, és hogy ő csak azt teszi, amire fel is esküdött, merthogy valójában erre is tett, de bizony a legtöbbjük *hamis esküt*. Ez az „áldásos tevékenység” illetve szolgálat valójában tehát megint csak látszatra van meg, mint az a szabadság és hatalom esetében is van. Igazából ugyanis ez a fel is esküdött hatalom soha nem csak, vagy mindig elsősorban a népért és népek dolgozik, csak ezt ő folyton állítgatja, hogy az emberek végül aztán már el is higgyék. (Ha ugyanis valami folyton hangoztatva is van, azt az emberek el is hiszik, és ezt ez a csúcsértelmiségi réteg, és a közéjük férkőzött „erősek” is, nagyon is jól tudják. Egyébként így vetetnek be mindent a néppel, amit éppen velük az érdekeik szerint bevetetni akarnak, de ma erre már jóval hatékonyabb módszereket is ismernek, csakhogy ezeket a módszereket nem teszik nyilvánossá, hanem szintén titkolják, mert akkor máris lebuknának.) Ez a hatalmi testület tehát éppen, hogy nem eszköze a népnek, hanem már az egész népet a maga eszközéül tette, vagyis a tőlük kapott hatalmánál fogva egyszerűen a tulajdonába vette, és most már, hogy a tulajdon rendszere (a most éppen demokratikusnak nevezett világrend) hálójába bevonta, azt tesz vele, amit csak akar. Most éppen már abban mesterkedik, hogy a tulajdonai azonosító jegyeit, melyekkel már meg is bélyegezte a tulajdonait, egy hamisíthatatlan, elhagyhatatlan, elrejtethetetlen bélyeggé tegye, hogy azzal már állandó ellenőrzése alatt is tarthassa őket, hogy azok már még csak véletlenül se tehessék meg velük azt, amit ők tettek velük. Nevezeten azért fáradoznak, hogy tulajdonaiknak (rabszolgáiknak) soha ne sikerülhessen őket, a hatalmasokat becsapni, hanem mint ahogyan a maguk javára kihasználásnak, úgy a becsapásnak is joga is hadd maradjon meg csak náluk, mint a hatalom is a hozzá való jogával együtt, mely jogról is bizony már réges-régen elfelejtette az „elit”, hogy Isten után az is a tulajdonaiktól van, tőlük adódott nekik, vagyis még csak nem is pénzért vették azt sem, mely szintén csalással szerzett pénzekben azonban ők és a szárnyaik alatt levők ma még az életüket is megvehetik, míg az ő szorgos és „áldásos” (maguknak a mások rovására igen sokat gyümölcsöző) tevékenységük eredményeképpen szegénnyé lett emberek ezzel a kiváltsággal egyáltalán nem élhetnek, az éppen tehát ezen „tehetős” réteg által megalkotott „igazságos társadalomban”. A mai demokrácia is, mint egyébként minden hamis sugallatra szintén ember kitalálta más „izmus” is, valójában tehát az igazságtalanság igazságként való feltüntetése csupán, vagyis végül is Istennek, és az Őáltala megalkotott, igazságban, békességben élő emberi társadalomnak gyalázása, kicsúfolása, mely tettéért ez a hatalom is (és talán már nem is olyan sokára) porba fog hullani, és nem pedig a hozzá engedelmes népével együtt folyton csak fejlődni, növekedni fog, mint azt a hatalmasai tévesen még mindig gondolják, és szajkózzák is.

A mai demokratikus „államok” valójában tehát a többségükben az „emberi társadalom” szakterületet illetően szakbarbár „vezetőket” (élenjáró embereket) jelenetek, és valójában csak belőlük és a sleppjükből állnak, mely vezetők mind szakértőkkel veszik magukat körül, akiket, mint magukat is, az emberektől csalással elszedett hatalmas pénzekkel ajándékoznak meg a kedvükre való szakértekezésekért, melyek alapján illetve szerint vezetik, jóval inkább azonban velük együtt használják ki a tőlük kapott hatalmukba kerített legszélesebb emberi tömeget a maguk, és tehát még a szűk érdek- (ma és divatosan: „lobby”-) csoportjuk, csoportjaik javára, azaz szereznek hasznot az emberi tömegeknek szerintük természetesen, hogy a kárára, mert ugyebár ők a hatalmasok, és a hozzájuk tartozó nagyobbak illetve erősek

lettek a társadalom igazi urai és úrhölgyei. Akikből pedig ebben a társadalomban éppen, hogy nekik köszönhetően van nagyon sok, a „kiskutyák” tehát, és persze megint csak szerintük, elégedjenek meg azzal, hogy az ő dicső demokráciájukban egyenlőre még szabadon ugathatnak (lényegében tehát már csak ennyi a szabadságuk), és hogy a napi betevő falatokhoz az ő „áldozatos segítségükkel” hozzájuthatnak. (Buzgón és nagy hírverés mellett etetik is a „mélyszegényeket” az embereket szegényekké tevők, vagyis a rovásukra jól élők az „adományaikból”, és érte még dicsértetik is magukat.)

Hát, kérem szépen, így néz ma ki a demokrácia, a lassan már valóban csak a démonok társadalma, vagyis a nemsokára emberinek már nem, hanem már csak pokolinak nevezhető társadalom, mely rémuralmat Isten, ha csak rövid időre is, de köszönhetően magunknak, már biztosan meg is fog engedni, hogy mindörökké megtanuljuk, hogy milyennek is kell lennie az Ő emberi társadalmának.

Valójában tehát már Beliál, a csalásnak, az átverésnek, a megtévesztésnek is démona van az emberi társadalmon most is hatalmon, aki leginkább kitűnő szónokok (szómágia-mesterek), vagy úriemberek, úrhölgyek alakjában jelenik meg az emberek között, ami miatt ezeket az embereket az élete során a hatalom szelével valami módon már megérintett emberek habozás nélkül megválasztanak vezetőjüknek a hasonló csaló, másikat maga javára kihasználni akaró gondolkozásuk miatt, persze ezt már ők is mélyen titkolják, tagadják. Még azonban az is meglehet, hogy tudatosan nem is tudnak minderről, és mégis így gondolkodnak, és sajnos így tesznek is, vagyis az eredményes agymosásra ők is csálnak és hazudnak, csak hogy a másiktól hasznot húzhassanak maguknak, hogy a mások rovására élhessenek jól.

(Vajon tiszta és az emberi többségé fölött tündöklő értelemmel hogyhogy nem lehet kikövetkeztetni, hogy mi a „fészkes fene” (fészket itt rakott, azaz magát ide befészkelte fenevad?) teremtette itt ebben az elmondhatatlan nagy földi bőségben a legcsekélyebb szegénységet is, hogy a folyton anyagi javakért és tárgyi tudásért küzdő embernek már ellene is harcolnia kell? Bizony, kedves vezető értelmek nem más, mint a kizsákmányolás, és gyakorlói, a kizsákmányolók, akik most magukat hősként mutogatván harcolnak a szegénység ellen is, persze ezen a vonalon ezt mindig csak látszatra teszik, merthogy egyáltalán nem érdekük megszüntetni a szegénységet, mert akkor odalenne az ő gazdagságuk. Az emberek erre a még csodálattal is körülvett kizsákmányolói példára ma tehát már egymáson élősködnek állatok módjára, ahelyett, hogy valamennyien bőségben élnének az Isten által hatalmukba adottakból, csak hogy ehhez valóban igazságosan kellene megosztani az anyagi javakat egymás között, és nem pedig úgy, ahogyan azt még most is teszik. A szegénység ugyanis csakis ezen az egyetlen módon szüntethető meg, ámde erről a megoldásról éppen, hogy már a kizsákmányolókra hallgató emberi többség sem akar hallani, a fő kizsákmányolók pedig egyáltalán nem. De már csak azért sem, mert akkor sem ők, sem pedig az őket követő többségi emberek nem verhetnék a mellüket, hogy ők a „jó emberek”, mert ők a szegényeket támogatják, segítéyzik, ráadásul pedig még küzdenek is a szegénység ellen.)

Mi a problémája Jézussal a világnak illetve a „világi embereknek”?

A világi ember jellemzője, hogy a hibát soha nem a tökéletesnek vélt magában, hanem mindig másban, illetve más okokban is keresi, és sajnos találja is meg.

Jézus személye az oka a világi emberek is tagjait képező világ, és a Jézusi lelkületű emberek közötti ellentétnek. Isten Jézus Krisztuson keresztül ugyanis megköveteli az emberektől az egyenes állásfoglalást afelől, hogy Ellene vannak-e, vagy pedig kivétel nélkül már mindenben

csak Mellette. Jézus éppen ezért és így is lesz „jelül” is, akinek illetve amelynek ellene mondanak, ugyanakkor pedig emiatt mondja azt is, hogy nem békét hozni jött (noha szintén követendő példaként itt hagyta számunkra a maga szintén vitathatatlan békességét is), hanem „rontást”. Igen rontást, mert Jézusnak a *szava van fegyverül* az Ő ellenzői számára, mely „szája fegyverét” azok mindenáron le akarnak győzni, hogy az ő hamis felfogásuk, és hamis igazságuk maradjon az uralkodó, ámde végül ők lesznek a hamis igazságukkal együtt lerombolva.

Mit tesz azonban az emberiség nagyobbik része még a mai napig is ugyanúgy, mint az Újszövetség idején? Azt, hogy megtagadja a szent és igaz Krisztus Jézust. A gyilkosokat és tömeggyilkosokat pedig legtöbbször még csak bíróság elé sem állítják, és ha igen, akkor felmentik, vagy kegyelemben részesítik (nem zárják el életfogytiglan az emberektől). Az *élet szerzőjét*, az emberek számára örök *élet adóját* pedig az ugyanilyen beállítottságú emberek nemhogy ártatlanul megölték, hanem azok utódai még ma is folyamatosan öldöklök, de legalábbis minden erejükkel kigúnyolják és becsmérlik mindazon emberekkel egyetemben, akik még hisznek Őbenne, mint Megváltó Istenben.

Jézusról viszont még a saját rokonai is azt tételezték fel, hogy zavarodottságában túlzásokba esve, és olyan buzgóan tevékenykedik Isten dolgait illetően, hogy miatta szinte már teljességgel elhanyagolja a „rendes” életmódját. Jézus azonban nem a görög szóval kifejezett „exisztenci” azaz „örült”, zavarodott elméjű volt, hanem egyszerűen csak az Isten felismerése meglepetésétől, avagy Istennek az esetében is meglepetésszerű felismerésétől, vagy inkább csak az Isten iránti lelkesedésétől maga is magán (testén) kívülre került a tudatos állapotában viszont továbbra is változatlanul megmaradva. Jézus azonban éppen emiatt lett először csak egészen kis körben, később azonban már egyre nagyobb körben is ismert. Jézus viszont ezzel azt is kifejezésre juttatta, hogy amennyiben ugyanilyen Istenért való lelkesedésben mi magunk is ki tudunk tartani, akkor Isten akarata szerint, és esetünkben aztán már végképpen az Ő nélkülözhetetlen segítségével, akár még az Ővével azonos módon is megmenthetjük a lelkünket, aki tehát magunk vagyunk. Érdekes módon azonban erre éppen a saját rokonai, és a közvetlen hazája (földi lakóhelye) fiai, de a népe nagyobbik része se, nem figyeltek fel, hanem a többségükben inkább maguk is támadták, mint bolond eszméket terjesztő zavarodott embert.

Problémájuk a világi embereknek továbbá, hogy Jézus a „világ” alatt legtöbbször a gonosz, istentelen, már tehát a velejével is igazságtalan, magát azonban igazságosnak álcázó világot érti. Ebből a romlott világból képes tehát bennünket „kiválasztani” (mindörökre megszabadítani illetve megváltani) Isten szeretete, amiért is nekünk egyszerűen csak viszont kell szeretnünk Istent a Tőle való szeretetünkkel, és szeretnünk kell a felebarátainkat, mint önmagunkat. Ez ugyanis a „kiválasztás” lényege. Isten a Szeretet által azonban kivétel nélkül minden ember „kiválasztott”, és ezért végül is egyedül csak az ember akaratán múlik, hogy elfogadja-e és viszonzza-e ezt a mindenki felé szüntelenül, és pedig minden megkülönböztetés, azaz mindenféle személyválogatás nélkül áradó Isteni Szeretetet, vagyis hogy eszerint él-e, vagy pedig megtagadja azt, és helyette már csak az ember testiségét szereti, azaz nem isteni szeretettel és szeretetben él.

Jézus Krisztus a teljes önmagát, az „egészséges” lelkét adta tehát oda Istenen keresztül minekünk és miértünk, hogy általa szabadítson meg és egyben már ki is az általunk, emberi lelkek által jelenleg használatos önpusztító (mert a révünkön már szinte teljességgel önmagába záródott) lérendszerből, azaz a kizárólagosnak hitt anyagi valóságból. Abból a szilárd látszatú valóságból tehát, melyet is a már kész isteni alapokra lényegében már mi magunk építettünk föl, azaz teremtettük meg, a fizikai testünket és a már általa készített eszközök segítségét is igénybe véve, azaz azokat is már csak a saját kedvünk illetve akaratunk szerint használva.

Problémája a jelen világnak az is, hogy Jézus a tökéletes élet, a tökéletes életvitel, a tökéletes egészség, a tökéletes jóság, a tökéletes szeretet, a tökéletes hűség, a tökéletes önzetlenség, a tökéletes őszinteség, a tökéletes becsületesség, a tökéletes igazságosság, a tökéletes büntetlenség, a tökéletes megbocsátás, a tökéletes békesség, de a színtiszta igazság eszményképét is adta (és folyamatosan adja is) nekünk magában, mely eredetileg mind szellemi tulajdonságokat Ő magában illetve magával mind külön-külön is, ugyanakkor pedig együttesen is meg is testesített, azaz fizikailag is kifejezett. Nos hát, ezeket az isteni illetve istenien jó tulajdonságokat kellene nekünk is magunkban teljességgel kifejlesztenünk, vagyis nekünk is meg kellene magunkkal a teljességükben is testesítenünk ezeket az isteni eredetüknél fogva csakis tehát csupa jó, és eredetileg mind szellemi tulajdonságokat, Isten a Szellem tulajdonságait, hogy mi is valóban hasonlóak legyünk Hozzá. Krisztus Jézus lényegében tehát még ma sem tesz mást, mint hogy e Nála a teljességükkel meglévő, és teljességgel ki is bontakoztatott tulajdonságaival egyszerűen megérint bennünket (a tudatunkat), hogy általa meg tudjunk erősödni az Istenben és Benne való hitünkben, miáltal pedig már minden erőnkkel vissza tudunk fordulni a „menny”, az igaz valóság, az abszolút valóság felé, hogy az ott „lakozó” Isten és az Ő vonzására a tudatunk az Ő tudatán keresztül visszakapcsolódjon az örökkévaló Isten Tudatába, ahonnét az „kijött”, mint eredetileg még maga is örök, de legalábbis örök fennmaradási lehetőséggel bíró lény, azaz Isten hasonlatosságára maga is *élő lélek*.

Nem véletlenül van tehát, hogy a világ fénytelen Jézus nélkül, vagyis hogy egyre csak a maga hamis fényét árássa mindenkire és mindenre. Ami viszont a világ szemében nagy, az Isten előtt maga az irtózat. Éppen ezért most nemsokára ugyanaz fog bekövetkezni, mint hajdanán Nimród idejében. Az emberek ugyanis most is egymással egyetértésben gonoszságot követnek el, vagyis a legnagyobb többségükben az igazságtalanságot fogadják el igazságnak. Emiatt azonban szintén össze fognak zavarodni, és egymás torkának fognak esni, ami viszont már nagyon is jól látható. A „Babilon” valójában tehát mégiscsak a bűnös világnak, a bűnös vallási és világi hatalom világának felel meg. A „Babilon” ugyanis a testi gyönyöröktől, érzelmektől ittas önhitt és önző emberek világa a maguk legnagyobb kényelmével és kedvelt elfoglaltságaival, az Igaz Istent mellőző és inkább már meg is tagadó filozófiájával, és a mindezeket hűen szolgáló kultúrájával. Ami tehát ennek a „sötét” világnak ellentéte, az a „Világosság”, vagyis az isteni (teljességgel önzetlen, feltétlen) szeretet és értelem egysége világa.

Csak a vak nem látja meg, hogy már nem is csak csordogál, hanem egyenesen árad a gonoszság a világban, és ez az, ami viszont már bizonyossággal le fogja hívni az Istent a világba. Az emberiségnek ugyanis már a legszélesebb rétegét terheli bűn, az Istentől való elfordulás, Isten mellőzése és tagadása, ami igazságtalansággal és hamissággal, azaz újabb és újabb bűnökkel jár együtt. A legtöbb ember tehát bűnben, és nem pedig igazságban él, ami viszont szinte már kiköveteli a kollektív „fertőtlenítést”, vagyis a bűntől való teljes megtisztítását az egész emberiségnek.

A szellemi sötétség azonban nem képes a világosságot látni, nem képes az igazsággal szembenézni. A világosság, mint fény, de ugyanígy az igazság fénye is, ugyanis eltakarítja, elpusztítja, vagyis magától igen távolra elűzi, akár már végleges jelleggel is a sötétséget. Mintegy tehát elpusztítja, mert a szeretet a létező legnagyobb világosság, és a teremtmény csakis a szeretet, az önzetlen szeretet által istenülhet, szentesülhet meg. Ez a Szeretet-Isten pedig az ember szívében él makulátlanul tiszta szellemi szikra formájában, és a szeretete által jut majd hatalomra az egész ember felett. Az embernek is tehát ilyen „*igaz szeretetté*”, az önzetlen szeretet hatalmává kell lennie, természetesen azonban mindig csak Isten után.

Probléma azonban a világi emberek számára az is, hogy Jézus ma is jel még az ő számukra is. Jézus ugyanis egyrészt jelül is született az emberek számára, mert azok folyton csak „jelet”

azaz látható bizonyítékot követeltek embertől, Istentől egyaránt. Amikor pedig ez a „isteni jel” ott állott előttük, ellene mondtak neki, miáltal pedig Istennek is. Jézus, a „jel”, pontosan tehát azért van még ma is sokak romlására, sokaknak pedig feltámadására, mert a „jelnek” ellentmondók csak még romlottabbak lesznek ezzel a tettükkel is, míg a „jelet” felismerők fel is, és meg is ismerik benne az „isteni jelet”, végül is azonban magát a személyes Istent. Jézuson azonban másrészt az Isten által elvárt Isten- és emberszereteten eltöltött élet kihatása is megmutatkozott, mely is jel volt, még tehát a „vakok” számára is.

A „vak” viszont nem látja (és tulajdonképpen ez a fő problémája), hogy az ember Jézusban Isten a maga Teljességében volt, illetve mindig is van, és lesz mindig is jelen, mert az ember Jézust teljesen betöltötte az isteni szeretet, vagyis Isten a Szeretet teljességgel áthatotta őt Magával. Isten ugyanis az eredeti szubsztanciájában maga az önzetlen, azaz minden egyéni érdek és feltétel nélküli, azaz teljes és tökéletes (abszolút) Szeretet. Isten ezt gyakran ki is fejezi: „Vagyok, aki vagyok: Szeretet vagyok.” Jézusban tehát a szintén teremtő erővel bíró szellemi értelemről elválaszthatatlan szellemi szeretet volt az a teljes „világosság”, ami Istenné, azaz lényegében („mindhárom” lényegi összetevőjében) Isten-azonossá tette. Ezt pedig a „Krisztus” szó fejezi ki. A Krisztus vagy Krisztus Jézus kifejezés valójában tehát azt jelenti, hogy Isten emberré lett Jézusban. Jézus Krisztus valójában tehát maga az Isten, maga az Örök Isten testileg. A Krisztus szónak ez tehát a mély értelme. Isten, Krisztus, Szeretet, Isteni Szellem, Isteni Szellemi Értelem, Lélek, Szellemi Tudat, mind ugyanaz a fogalom tehát. Ezt pedig csakis a szellemileg „süketek és vakok” azok, akik nem értik meg, mert ők már meg sem akarják érteni.

A világ igazi problémája Jézussal végül is tehát az, hogy Jézus a Krisztus erkölcsileg feddhetetlen ember, vagyis minden ember fölött álló ember volt. Ő volt azonban az is, aki megmutatta, és magán keresztül meg is nyilvánította az emberi szellemben benne rejlő Isteni Lényeg, és annak „belső” azaz szellemi végtelenségét, és erejét, mellyel Ő legyőzte a mi szellemi lelki számunkra is a halált. Ezért azonosítható Ő a haláltól való megváltásunkkal a „szabadságunknak”, az ahhoz illetve Istenhez elvezető „útnak”, és az Istennel szintén azonos „igazságnak” és „életnek”, azaz az „örök életnek” is. (Egyébként is igazság, hogy az Élet sohasem halhat meg, mert „Az” a Létezéssel egyetemben egyszerűen örökké van, azaz mindig is csak létezik. Az ember viszont meghalhat, vagyis a személyes mivoltában akár még létezni is megszűnhet, ha csak ezt érdemli ki.) Ezt az Istent megtestesítő Isteni Lényt azonban csakis az az ember lehet képes a teljességében is felfogni, akiben már felébredt a maga isteni lénye az Ő ébresztgetésére. A szellemi lelke felébredése nélkül még tehát az előbb írtakról sem tudhat érdemben egyetlen egy ember, de nem emberi lélek sem, mert annak hiányában minden ember (lélek) csak felszínes ismerettel, vagyis csakis tárgyilag tudhat ezek felől is, tiszta szellemileg viszont még semennyit sem. Az ő megértésük és felébredésük végett viszont Jézus egyszerűen azt is megmutatta mindenkinek, hogy milyen is a „tökéletességében” azaz az eredeti jóságában meg nem romlott ember, akit tehát Isten alig tett kisebbé az „angyaloknál”. Jézus a csodáival illetve a cselekedeteivel valójában tehát csak azt mutatta meg, hogy nekünk is milyen képességeink lehetnének akár már itt a Földön élve is, ha tökéletesek lennénk, vagyis ha már véglegesen is levetnénk magunkról minden romlottságunkat, azaz ha messzire eltaszítanánk magunktól minden gonoszsgot, és mi magunk is már csak a Jó-Istenben hinnénk és bízánk, és nem pedig még mindig csak az önzés istenében illetve hatalmában. Az önzetlen szeretet hívei számára éppen ezért a „Krisztus” név nem csak „megváltót”, hanem *átváltozást* is jelent. Krisztus ugyanis az, Aki a tárgyi, valójában azonban egyszerűen csak eltárgyasult tudatunkat segít átváltoztatni, azaz lényegében szellemivé segít visszaváltoztatni a tévhiteknek engedve már eredetileg is fizikainak hitt vagy vélt tudatunkat Magában, vagyis az Isteni Teljességében, mely az Atyáéval tökéletes egységben van.

De miért is jelent problémát a világi embereknek, hogy Krisztus Jézus volt az első, Aki legyőzte a halált, és felragyogtatta előttünk magát, mint az Istennel és Istenben egy Örök Életet, vagyis tárgyi gyakorlati úton is bebizonyította a Lét és Élet-azonos Szellemi Léleknek, és annak minden részegységének illetve részegységének tiszta állapotában létező halhatatlanságát, az Isteni Lelken keresztül pedig az Őt is (ahogyan a szintén tulajdon Teremtő Erejét is) viszont magában foglaló „Szellemnek” azaz Istennek az örökkön örökké való, és pedig legigazabb (egyedül igaznak nevezhető) létezését? Mert a vallás és tudomány tévtanításai az igen sűrű ismételtetésük révén gyökeret vertek ezen emberek gondolkodásában, és emiatt ők már még csak nem is fognak hozzá, hogy megvizsgálják azokat, hogy igazak-e, avagy nem, hanem már teljességgel vakon, azaz minden további fölöttük való még jobb és még körültekintőbb, azaz még magasabb illetve még átfogóbb szintű gondolkodás nélkül elfogadják azokat egyetlen igazságnak.

Azok az emberek viszont, akik a viselkedésükkel folyton csak kísértik az Istent, és teljességgel bizalmatlanok iránta, sőt álnok és gonosz gondolataik vannak Vele kapcsolatban, melyek is csak egyre jobban eltávolítják őket Istentől, egyáltalán hogyan is remélhetik, hogy Isten kinyilvánítja nekik akár az „Egymagát” is, vagy, hogy a bölcsessége beleköltözik majd még az ő lelkükbe is? Aki ugyanis nem ismeri az igazságot, az még mindig csak hazugságban, és hazugsággal is él. A hazudós száj pedig megöli az emberben a lelket, vagyis azt halott anyaggá teszi. Így tehát Isten bölcsességének nincsen is hová beleköltöznie. Isten ugyanis az élőknek az Istene, és nem pedig a „holtaké”, akik nem tudnak Óróra semmit.

Akárhogy is nézzük, a hiba vagy probléma mindig is tehát és csakis az önzésében lecövekelt emberben van, aki hiába is próbálja az önzősége és önteltsége minden következményét és felelősségét Jézusra vagy az Istenre áthárítani, vagy az Ő makulátlanul tiszta szellemiségüket legalábbis a világ színteréről mindörökké eltávolítani. Fölösleges tehát minden próbálkozás, ugyanis Isten, az Abszolút Igazság soha nem fogja hagyni, hogy akár csak a Földön is a hazugság és igazságtalanság legyen illetve maradjon megtestesülve vagy éppen anélkül is az örök vagy örökös „Úr”.

A világi ember problémája valójában tehát egyszerűen csak az, hogy még mindig csak a *testi képességeivel* akar mindenekkel bíró uralkodó hatalom lenni, és nem pedig a soha nem elsősorban, és még csak kizárólagosan sem, sőt egyáltalán nem testi adottságú önzetlen szeretetével. Nos hát, ettől az óriási nagy problémájától kellene végre már az egész emberiségnek, és pedig már végérvényesen is megszabadulnia, és nem pedig Istentől és Jézustól a „szeretet” és „jó” egyedül igaz „példáitól”!

Ki és miért tiltakozik Krisztus ellen?

Az igazság az, hogy a „Sátán”, vagyis az Istent és hatalmát ellenző szellemi hatalmasság a maga teljességével már nem tud megfelelni, ebből következőleg pedig neki egyetlen tagja sem tud megfelelni a még az ellenségét is szerető krisztusi szellemiségnek, ezért harcol ellene az egész mivoltával, azaz minden tagjával, még tehát a fizikai erőivel is, melyeket is a testi emberek egy bizonyos része is alkot. A Sátán és hívei Krisztusban még tehát látni sem akarják a Szeretetet, a szeretet Isténét, mert az Isten ellen lázadó szellemiségben és híveiben már csak hamis szeretet van, mert ők az igaz szeretetnek is az ellenségei. Hiába is tagadja, maga is kis antikrisztus tehát minden ilyen szellemiségű ember, aki szándékosan meg is teszi azt, amire a Sátán szellemisége készíteti, vagyis aki ezzel már meg is hasonlott az istenellenes szellemiség nézeteivel. A Sátán pedig egy bizonyos embert talán már ki is nézett magának, akiben maga is meg fog testesülni, vagyis akit a lelke után már a teljes szellemisége is magával már

teljességgel is át fog hatni. Azt pedig, hogy egy bizonyos ember majdan (vagy talán máris?) a Sátán testéül szolgál, melyben és mellyel az szabadon tevékenykedhet, az fogja bizonyítani, hogy minden hitetlen és nem igazán hívő ember fölötté jogosan uralkodó hatalomként, sőt a nagy anyagi nélkülözéseiből való megmentőjeként, a béke megteremtőjeként ismeri el, és szinte már rajongani is fog érte. Ez az ember ráadásul pedig még olyan rendkívüli dolgok (pl. parafenomén cselekedetek, jelenségek, jelenések) véghezvitelére is képes lesz, hogy természetfölötti hatalmú emberként, vagyis természetfölötti hatalomként is fogják emlegetni, bizony, egyetlen szavára még tűz is fog lejönni az égből. (A világban egyébként már folyamatban van az ő közvetlen, de minden egyéb más rangú csatlósainak is a felkutatása, még különféle kvízműsorok keretein belül is.) Ez a fenomén ember a szűkebb központi vezetői társulása (7-12 ember) révén viszont olyan rendelkezéseket fog hozni és bevezetni, amelyek kétségtől bizonyítják, hogy ő közvetlenül a Sátánhoz tartozik, vagyis hogy már végérvényesen is elkötelezte magát a Sátán mellett azzal, hogy teljességgel azonosult az ő nézeteivel, elveivel. Ez az ember ajándék aranyért cserébe meg fogja követelni a népek vezetőin keresztül a népektől, hogy azok hagyjanak fel az igaz hittel, sőt, hogy irtsák is már ki ezt a hitet és a helyes szellemi ismereteket, ha másképpen nem megy, akkor az illető emberrel egyetemben, mert ezen igazán hívő, és Istent ezért helyesen tudó (ismerő) emberek életerejé szerinte hamis (rossz) irányba fordult (valójában azonban az istentelenek számára nem elégséges hasznót hozó, hanem veszélyes lett), mely életerő így viszont ártalmassá lesz a „helyesen” avagy „normálisan”, azaz Isten és minden Hozzá kapcsolódó hit nélkül gondolkodó emberek számára. Ez az ember ugyanakkor pedig kitűnően tudja álcázni a gőgjét, a hatalom és nyereségvágyát, hazugságait pedig képes igazságokként elhitetni. A szeretetlensége, illetve a hamis szeretete azonban végül majd le fogja leplezni. Az igazán hívő emberek tehát könnyűszerrel fel fogják ismerni, ahogyan a magasabb rendű, közép-szerű, de még a legalacsonyabb szintű csatlósait is.

A címben feltett kérdésre szinte tehát már önmagától adódik az újabb válasz. Ez a válasz pedig az, hogy most éppen abban a korban élünk, amikor Isten és Krisztus Jézus (aki tehát szintén maga az Isten testileg) hitét és az Őrök való tudást istentelen, és nem igazán hívő emberek az Istent ellenző szellemiség nyomására, vele azonban teljes egyetértésben, újra minden erejükkel elnyomni illetve ellehetetleníteni, ugyanakkor pedig elleplezni is igyekeznek azzal, hogy materiális nézetekre, azaz materiális tudásra akarják ezt a tisztán szellemi, és ezért szellemileg is élő hitet és tudást változtatni. Ez a *nagy megcsalattatás* tehát éppen most van folyamatban, és csakis az nem látja, aki nem akarja látni.

(A könyv második fele)

HARMADIK RÉSZ

Amit az emberek az Isten tetszésére való élet helyett tesznek

A legtöbb ember, és sajnos igen kevés kivétellel ide tartoznak a magukat „vallásosaknak” nevező emberek is, ma már elutasítja az igaz tudást az Igaz Istenről, vagyis Őróla az emberek még csak hallani sem akarnak, mert inkább akarnak hallani a maguknak maguk, vagy pedig az ő emberi tanítóik kreálta istenről, aki mind az eseti, mind pedig a folyamatos bűnelkövetéseiket is, nem is csak megengedi, hanem jóváhagyja, azaz még helyesli is. Az ilyen embereknek valójában még tehát csak a gondolataikban sincsen hely az Igaz Isten számára, mert ezt a helyet is a bármikor félreállítható és előkapható hamis istenük mellett a szűnni nem akaró világi vágyaik, és a világi dolgokkal, érzéki élvezetekkel való foglalkozás foglalja el. Nem csoda tehát, hogy az emberi többségnél az igaz avagy tiszta élet nem az *isten szeretetről*, vagyis a teljességgel önzetlen és feltétel nélküli szeretetről szól, aki mindig csak adja, és pedig teljesen ingyen a teljes magát, hanem jóval inkább a világi eredményekről, anyagi előnyökről, tekintélyről, hírnévről, népszerűségről, és bizony pénzsóvárgásról is szól, mert-hogy a pénz a legfontosabb feltétele az előbbi világi kiválóságok elérésének is, mert itt még a tárgyi tudást és képességeket is pénzért árulják, ahogyan az Istenről szóló tanítások legtöbbször is. Ezt teszik azonban az emberi szeretettel is, vagyis itt azzal is üzletelnek, azt is kalmár módon adják és veszik. Ezek után pedig nem csoda az sem, hogy szinte minden ember arra törekszik, hogy a többi ember szemében minél dicsőségesebbnek látszódjon akár csak az egész külsejével, eszével, a szintén tárgyi tudásával, erejével, gazdagságával, vagy akár egyszerre már minddel, és még az emberi szeretetével is, hogy még a Magasságos Istennél is különbnek és nagyobbak tűnhessen.

Az emberek az előbbiekhöz ragaszkodnak tehát, és ezért ma már mereven elzárkóznak az olyan szellemi információk elől, melyek a velük megetetett tudományos vagy vallási dogmákkal, hiedelmekkel nem egyezők, nem hasonlóak, hanem inkább ütköznek, azaz ellentétesek velük. Ez az elutasítás pedig abból látszik világosan meg, hogy az emberek mindjárt jelét is adják, hogy ilyen információkról még csak hallani sem akarnak (hallván azokat máris másra, vagyis valamilyen anyagi dologra, történésre terelik a figyelmet), vagy az ilyen információ indulatossá, nem egy esetben iriggyé, bosszúállóvá is teszi őket, vagy pedig az új és szokatlan ismeret igen rövid időn belül igen nagyon lefárasztja őket (elálmosodnak tőle, és sokan bele is alszanak a hallgatásába). Ezek az emberek az erejük jelentős részét mindig tehát arra fordítják, hogy az ilyen új ismeretek elé gátakat építsenek az elméjükben, hogy azok még csak ne is ütközhessenek a tudomány vagy vallás által megalapozott világképükkel és életfelfogásukkal, az Istenfelfogásukkal pedig pláne ne. Mindez is azonban az érzéki örömök, és az anyagi vágyak miatt van így. Az érzéki örömökért ugyanis az emberek ma már mindent hajlandóak feláldozni, és bizony mindent fel is áldoznak, viszont ennek az életük az ára, mert ez az életmód önpusztító, Istennek pedig egyáltalán nem tetsző. Az emberek azonban mégsem akarják észrevenni, hogy aki nem az emberi többség, és nem az emberi szeretet, hanem a krisztusi szeretet elve szerint él, az maga is a felemelkedésén, az Istenhez való valóságos megtérésén dolgozik, aki viszont a jelen földi élete során még mindig folyamatosan, vagy éppen csak alkalmanként is, de a krisztusi szeretet elvével ellenkezően él, az újra csak lefokozza magát, vagyis a még mélyebbre süllyedésén dolgozik. Az embernek itt a Földön is tehát már csak Isten tetszésére kellene élnie, és nem pedig az embereknek tetszésére, mert az utóbbiért végül majd igen nagy árat kell „fizetni”.

Az ember mai akarata és törekvése az istentelenség

Az istentelen emberi tevékenység az egész anyagi világmindenséget a *tárgyi önlényeg* szolgálatába állítani törekszik, vagyis kihasználni, kiszipolyozni akarja az anyagi mindenséget a személyes maga, vagy legfeljebb még a szintén tárgyi érdekcsoportja kiemelt vagy kizárólagos javára a többi tárgyi személyiség és csoport rovására, vagyis azoknak mindig csak kárára. Mára azonban többségében az emberi vallás, bölcsészet, és művészet is ugyanezzel a sajáthaszon szerzési céllal tevékenykedik, és nem pedig azzal foglalkozik, hogy a tárgyi elme merüljön bele az örökkévaló értékek, vagyis a tiszta és tisztán szellemi valóság szemlélésébe, vagyis azoknak illetve annak jelen nézőpontból is való megismerésébe, azaz hogy azt is tapasztalja, illetve élje is meg, amennyire azt itt véges létezőként meg tudhatja tenni. Ma tehát már ezek a fentebbi, előbbieket éppen, hogy nélkülöző „vallások” szabják meg az emberi viselkedést, és egyben az ember szellemi állapotát is, vagyis nevezetesen az egyre nagyobb méreteket öltő tudatlanságát az igaz szellemiről, ahová pedig eredetileg tartozik, vagyis aminek illetve akinek valóságos része. A jelen korban még tehát a vallások is inkább már csak az anyagi embert és anyagi valóságot tanítják, és nem pedig a pedig Jézus nekik is bemutatta szellemi embert, és ő igaz szellemi valóságát. A tiszta szellemi ember ugyanis egyáltalán nem akarja saját vagy érdekcsoporti szolgálatba állítani a többiek rovására még csak a jelen anyagi mindenséget sem, hanem magát, ámde csak a múlandó teste révén azzal is egynek tartván, mindig elsősorban Istennek, és Őt követően pedig (és Isten személyes példájára is) mindenféle személyválogatás nélkül minden embertársának szolgálatára van vele is, ahogyan az igazi avagy igaz önlényegével, a tisztán szellemi mivoltával is ugyanezt és ugyanígy teszi. Az emberi vallásosság még tehát ma is csak mondja, ámde az itt legismertebb, és legfontosabbnak is tartott testi érdekközösségről, a „családról” gyakorlatban nem emeli, és nem is terjeszti ki a „minden ember testvér” tudatosságnak szellemi szintjét az így azonban magával együtt szintén csak hamis lehetőségű istenimádatán keresztül, és bizony a többségükben ugyanezt teszik az emberi bölcséletek és művészetek is, vagyis azok is megrekedvén testi családnál vagy legfeljebb is a testi nemzetnél, a szellemi testvériséget még csak elviekben sem terjesztik ki, nemhogy annak gyakorlatban is történő megvalósítása érdekében tevékenykednének. Mivel pedig ma már ezek a testi családnál és testi nemzetségnél megrekedt törekvések vannak túlsúlyban, mondható tehát általánosságban el az emberekről, hogy az akaratuk és törekvésük továbbra is valójában még csak az istentelenség, és nem pedig az igaz isteni közösség, vagyis az Igaz Istennel és az Ő szentjeivel való szellemi egység.

Az emberek a világosságnál még mindig jobban szeretik a sötétséget

A Jézus emberi küldöttei után fellépő emberi tanítói többsége már egyáltalán nem az Isten elhívásának illetve elvárásának, hanem pontosan az Istennel ellenkező szellemi hatalmasságnak megfelelően működik. Az emberi többségnek ugyanis az ő „áldozatos” munkálkodásuk hatására, vagy akár csak személyes példájukra is, már rég meg kellett volna szüntetnie a tudatlanság mocsarában, vagyis annak örömeiben illetve élvezeteiben való szakadatlan forgolódását, nevezetesen azt, hogy tudatlanságukban az emberek (lelkek) szüntelenül csak a tárgyi elméjük és érzékszerveik minél jobban elégedetté tételével foglalkozzanak, a szellemi lelki mivoltukkal (valódi magukkal) pedig semennyire se törődjenek, hanem a testük mellett legfeljebb is csak a tárgyi pszichéjüket, az „anyagi lelküket” gyógyítgassák, pátyolgassák. Ez a fajta lelki gyógyítgatás és pátyolgatás mára azonban az „energiákat” pénzért áruló, magukat „ezoterikus”, és egyéb más nevű („spirituális”) tanítóknak és gyógyítóknak nevezett, maguk nevében jövő, ámde kreált istenek és krisztusok nevére is buzgón hivatkozó embereknek köszönhetően már eget verő méreteket öltött, vagyis nekik is köszönhetően a emberek mára

már nem is csak újra és újra megforgatják magukat a tudatlanság mocsarában, hanem már teljesen is el vannak merülve benne, és ráadásul ezt még jól meg is fizetik az ő „béreseiknek”, ahogyan ezt az ő „vallási tanítóikkal” is teszik. Isten azonban mindezt is előre tudta (tudta, hogy rengeteg béres, és hamis krisztus is lesz), és ezért fog a valódi Jézus a Krisztus újra is eljönni, hogy mindezen utálatosságoknak is véget vessen, és hogy akit még lehet, kihúzzon a mocsárból, azaz hogy szintén felemeljen az Isten által szintén uralma alá helyezett szellemi tudatszintek egyikére, melyet mi a jelen nézőpontunkból nézve „paradicsomnak” vagy Isten „kertjének” nevezhetünk, és ami Isten Szellemi Tudatának közvetlenül Istené melletti hét fénykörszerű kiterjedése körüli létkör, alulról pedig a harmadik legmagasabb létkörként (éggként) fogható fel a legkönnyebben. A „paradicsomkert” illetve paradicsomi „kör” (mely utóbbi szó is nem véletlenül jelent teljességet, tökéletességet, és egységet is) is tehát a benne „lakókkal” egyetemben a Világosság egységes birodalmához tartozik, „mely” örök Világosságnak vagyunk tehát mi szellemi lelkek a „fiai”. A Világosság Jézus által képviselten valóban eljött tehát ide a sötétség birodalmába (a hét alsó és hét felső közötti, ámde most még a sötétség által uralt, és ezért még az övéihez tárgyi felével hozzátartozó köztes birodalomba) az Övéi közé (és innét a Földről, a kapuinak *őrzői* helyéről bizony még a pokloknak nevezett alsóbbakba is alászállt), ámde az Ő fiai nem fogadták be Őt. Ők ugyanis még mindig inkább szeretik a sötétséget, még mindig inkább akarnak hozzá tartozni, mintsem a Valóságos Istenhez és az Ő világához, mely világban örök világosság van, azaz „ott” nincsen semmi sötétség, vagyis még csak éjszaka sincs, mint az itt viszont a nappallal együtt minden nap van, bizony még az itt élő emberek gondolkodásában, szavaiban, és tetteiben is, és sajnos egyre sötétebb lesz ez utóbbi emberi éjszaka is, vagyis egyre nagyobb lesz a tudatlanság Istenről és az Ő országáról, azaz egyre nagyobb lesz az istentelenség, a hamis istenek imádata viszont egyre inkább terjed. Nem csoda tehát, hogy ma már az emberek az igazságtalanságot fogadják el igazságnak, és ezért pedig arra már nem is gondolnak, hogy a Világosság újra el fog jönni, és meg fogja ítélni őket, és hogy akkor már teljesen is le fog lepleződni minden hamisságuk és gaztettük, és ugyanakkor pedig az is, hogy még az igazságot is meg akarták hamisítani, és bizony meg akarták, azaz még ma is meg akarják gyilkolni is, ami persze lehetetlen, és ez pedig már be is bizonyosodott.

Az emberek nem akarják megérteni, hogy mi is, ki is a tiszta szeretet

A *tiszta szeretetben* nincsen semmi követelés, nincsen semmi elvárás, nincsen számítás, hogy cserébe valaki valamit adjon, valamit tegyen meg nekünk, vagy, hogy akár csak viszontszeressen is bennünket érte. Minden ilyen *valódi szeretetnek* tehát ugyanígy kell fordulnia a „másika”, és bizony minden tőle „teljesen más” látszatú irányába is, azaz mindig csak adnia kell a teljes magát is, és pedig teljesen önzetlenül. Az *isteni szeretetünket* teljes lélekkel, önzetlenül és örömmel kell tehát adnunk, és pedig mindenféle olyan gondolatok nélkül is, hogy most éppen jót teszünk, szívességet adunk, vagy éppen azt viszonzzuk az embertársunknak, mert ezekkel a gondolatokkal és érzésekkel is csak a másikkal szemben érzett fölényünket fejezzük ki, és nem pedig az *isteni szeretetünket és alázatunkat* juttatjuk itt is kifejezésre. A teljes magunk (vagyis az itt tárgyi formával is bíró lényegi teljességünk) teljes átadása Istennek, és tehát mindenféle válogatás nélkül az embertársainknak is: *isteni szeretet*, mert az isteni értelmünkkel társainkban is látjuk az Istent és istenit, és tudjuk, hogy Vele és az isteni velük lényegi egységben vagyunk. Ez az önátadás és önzetlen odaadás a mi szent szolgálatunk Isten és az embertársaink felé is. Az ember csakis tehát a félelmei, kétségei, vagyis a még mindig létező ilyen és többi szintén nem isteni tulajdonságai miatt gondolja, hogy Istennel a Szeretettel való egysége illetve egylényegűsége nem létezik, vagyis miattuk nem képes ezt az egységet még csak elképzelni sem. Arra inkább gondol tehát, hogy ő a

legkisebb hogyan is lehetne egységben a Legmagasabbal, vagy akár csak a többi Istentől való emberrel is. Isten a Legfelsőbb azonban mindig tudja, és érzékeli is az egységét, még tehát az embernek elnevezett teremtményeivel is, és soha nem érezteti velük sem a fölényét, sem a hatalmát, hanem mindig is csak a *tiszta és önzetlen szeretetét*, mely *isteni szeretetével* Ő tehát egy, és Ő maga nem is tudna „más” lenni, mint ez a magát folyton és a teljességével odaadni akaró, és oda is adó, makulátlanul tiszta Szeretet. A hiba csakis tehát az Isten tökéletessége hasonlatosságára teremtett emberben van, mely tökéletességét viszont az ember maga rontotta meg. Az ember itt ugyanis azért nem akarja megérteni, hogy mi, és ki is a legtisztább, és pusztán már csak ennél fogva is elmúlhatatlan szeretet, mert e Szeretetnek jelen nézőpontból való teljes megértése egyáltalán nem szolgálná az önös érdekeit, és ezért inkább él egységben a múlandó szeretettel, és magával inkább ábrázolja azt, mely múlandó szeretet viszont tökéletesen tiszta soha nem lehet, ahogyan állandó fennmaradású, azaz örök sem, vagyis így önmagában még csak igaz sem lehet, nemhogy akár csak szeplőtelenül tiszta is lehetne. Hiába is mondja tehát a valódi magát is múlandóként ismerő szeretet a másikának, hogy: „tiszta szívemből, és örökké szeretlek”, ez így addig soha nem fog valósággá, illetve örök igazsággá is lenni, míg mindketten vissza nem változnak valóban tiszta és igaz szeretetté, vagyis míg a múlandóval való meghasonulásukat végleg fel nem adják. A múlandó szeretet ugyan tehát beszél (szájal) az ő tisztaságáról, és hasonló vehemenciával az egységről, egységben levésről is, de mindig is csak elkülöníteni, megosztani, és megkülönböztetni akar, és nem pedig mindig elsősorban Istent mindenféle feltétel és elvárás nélkül szeretni, és Őt követően pedig már mindenkit egyaránt, azaz minden válogatás és feltétel nélkül úgy szeretni, mint magát. Az isteni szeretet a múlandó szeretettel ellentétben mindig tehát csak ad, hozzáad, és sokszorozza is, azaz folyton csak növeli ezt a szeretetet, örömet és boldogságot, vagyis örökké csak a legjobbakat, a teljes legjavát, a teljes lényegét adja, azaz mindazt, ami tökéletesen tiszta és tisztán Ő, és pedig teljesen önzetlenül. Nos hát, ez az igazán tiszta szeretet, mely nem szájjal, hanem tettekkel, cselekedetekkel szeret, és soha nem a maga meglegedettségére teszi, amit tesz, és ezért soha nem kürtöli még csak szét sem az ő dicső tetteit, mert azokkal is csak az Istent dicséri és dicsőíti szakadatlanul. (Bizony, lehetne az embernek az egész földi élete is egy szakadatlan istenimádás, de ehelyett a többség inkább imádja szakadatlanul az anyagot, vagyis az Örök Isten helyett a múlandót.)

Az emberek az igaz szeretetet még mindig elutasítják maguktól

Sajnos még mindig csak a „nem-szeretetet” tartjuk *igaz vagy tiszta szeretetnek*, mely *szeretnek* általunk csak nevezett „nem-szeretet” egyszerűen csak a múlandó tárgyi elme keltette (ki-illetve azzal már el is gondolta), és ezért szintén csak múlandó lehetőségű, ugyanilyen fennmaradású örömet és boldogságot is eredményező, valami tárgyihoz illetve tárgyakhoz érzelmi szinten is való ragaszkodás illetve kötődés, mely érzelem is tehát tárgyi.

A tárgyi elméből származó szeretet érzelem soha nem összetévesztendő tehát a nem hús-vér „szív” *szeretetével*, vagyis a szellemi lényegi központunk (isteni „mag”-unk) vele egy *isteni szeretetével*, mely *szeretet* mivel már valóban is örök, soha nem keletkezik, hanem az isteni önmaga teljességét Isten hasonlatosságára folyton csak adja illetve árasztja minden irányba azonos erővel, célpontválogatás nélkül végtelenül. Ez a tiszta avagy igaz *szeretet* tehát „az”, ami mindenkit és mindent magához vonzani, magával ragadni, felemelni, és rendkívül nagy szellemi tetteket is végrehajtani képes (amik aztán fizikailag is kifejeződhetnek), és nem pedig a tárgyi szeretet, a múlandó szeretet képes ezekre, ami inkább tud „nem-szeretni”: „Győzöt szerettem, de már nem szeretem”, vagy: „a szeretteimet szeretem, mert ők is szeretnek (vagy éppen átmenetileg nem szeretnek) engem, de a többi embert ezért vagy azért nem szeretem,

vagy nem úgy szeretem őket, mint a szeretteimet (azaz inkább csak eltűröm őket, mintsem ugyanúgy ragaszkodnék hozzájuk is)”, vagy pedig: „ezeket és ezeket a dolgokat szeretem, ezeket pedig nem szeretem”. Az *isteni szeretet*, ellentétben tehát az előbbi „szeretetnek” csak nevezettel, olyan végtelenül nagy, kifogyhatatlan, elmúlhatatlan, bensőséges, illetve mélységes *szeretet* tehát, aminek még csak viszonzásra sincsen szüksége, azaz a *valódi szeretet* soha nem feltétellel, és még csak nem is szenvedélyből, érdekből, megfontolásból, haszonért, elvárásért, megelégedettségért *szeret*, hanem egész egyszerűen csak magától, és pedig változás nélkül mindenkit és mindent mindig csak *szeret*, őszintén és ugyanúgy *szeret*. (Kivéve persze a bűnt, ami lényegében tehát az *Ő* megtagadása, mellőzése, elutasítása, megvetése, gyalázása illetve kigúnyolása gondolatban, szavakkal, és cselekedetekkel.) Az *igaz szeretet* még tehát nem is érzelem, különösen nem mennyiségi, milyenségi, vagy minőségi (kiemelt) érzelem, hanem ahogyan Istennek, úgy az *embernek is a végtelen és határtalan lényegi kifejeződése, azaz valódi önazonossága*, aki és ami is Istennel egységben lévén örökké csak adja illetve árasztja, és pedig a teljes magát minden Istennel egységben magába is teremtettre, és persze minden nem teremtettre, azaz minden szintén örök létezőre is, merthogy Isten is ezt teszi. A mi *tiszta avagy igaz szeretetünk* is tehát *Tőle* van, vagyis az *Övével* egy. Többé tehát már ne utasítsuk el magunktól ezt a felülmúlhatatlan értékű, örök valóságú *Szeretetet*, hanem már csak *Vele* éljünk, és mi is tegyük már csak azt, amit *Ő* tesz, mint tehát magunk is *isteni szeretetek*.

Az emberi szeretet elégtelen a mennyek országához

Az emberi szeretet nem elmúlhatatlan, azaz nem állandó és változatlan, hanem fogyni, csökkenni is tudó, célirányosan szétosztogatható, és már csak ennek a szintén csak megosztottságot eredményezésének köszönhetően is elvesztegetett szeretet, és ugyanakkor pedig ez a szeretet ideiglenes jelleggel, de véglegesen is meg tud szűnni, és át tud változni akár még haraggá, gyűlöletté is. Az ilyen szeretet is tehát csak hiábavalóságnak tudható be, merthogy igaz valósággal sohasem bírhat, mivelhogy nem örök, és bizony ártani is tud. Az emberek a folyamatos istenit maguktól elutasítva azonban mára már olyannyira megszokták ezt az isteniből rossz példára figyelve átalakított illetve megromlasztott szeretetüket, hogy már nem is tudnak megválni tőle, hanem hamisan inkább ezt nevezik igaz szeretetnek, tiszta szeretetnek, továbbra is elutasítván tehát ezzel maguktól az *isteni szeretetet*, az egyedül *valóban igaz és tiszta szeretetet*. Ámde, ez majd a vesztüket fogja okozni, és azt is csakis maguknak köszönhetik, ahogyan az elváltoztatott szeretetüket is. Ilyen megromlasztott szeretettel a mennybe viszont soha nem lehet „bejutni”. A mennybe pedig az ember a jelen helyzetéből maga soha nem is „mehet”, mert csak a számunkra az *isteni szeretetet* is megtestesítő Krisztussal együtt lehet „oda-helyeztetve”, vagyis oda még csak Krisztus tudja magával vinni. (Krisztus el is fog jönni az övéiért.) Ehhez azonban az emberi szeretetünket már végleg fel kell adnunk, vagyis már valósággal is teljessé illetve telivé kell lennünk *Isten szeretetével*, azaz az emberi szeretünk helyén is *isteni szeretetnek*, vagyis *tökéletesen tiszta és feltétlen szeretetnek, mindenkire és mindenre egyaránt irányuló szeretetnek* kell lennie. Amikor tehát az „edénye” Istennek, akik mi szellemi lelkek vagyunk, már teljesen is tele lesz *Isten szeretetével*, azaz mikor már magunk is *tiszta és tisztán isteni szeretetek* (és ugyanezzel *isteni életek isteni bölcsességgel*) leszünk, akkor leszünk újra Istenben, akkor leszünk Isten házában újra az értékes „edényei”, és akkor már úgy is fogunk „járni” (élni), ahogyan *Ő* él, illetve élt a földön jártakor is. Onnantól fogva pedig *Vele* már mindörökké együtt fogunk járni, vagyis már soha többé nem fogunk *Tőle* elkülönülten élni, noha így majd a mennybe való ki-be járás lehetőségét is megkapjuk *Tőle*.

Az emberi szeretet nem igaz szeretet

Az emberek ugyan ezt folyton igyekeznek egymás elől elpalástolni, de az ő szeretetük valójában egy igen heves birtoklási vágy csupán, mely a tárgyi formákra és tárgyi minőségekre irányul. Az emberi szeretet az adása révén is mindig tehát inkább csak elvenni akar a maga részére, azaz megszerezni akar magának, mert csak így tud kielégülni. Ez a szeretet valójában azonban az embernél is meglevő fajfenntartási ösztönből eredeztethető, és ugyanabból adódik az is, hogy az ember mindenben az ő hiányzó felét (ezoterikus „mesterek” kitalálta nyelven: „duálpárját”) keresi. A megtalált társával is, mint a magához vett dolgokkal is, eggyé akar tehát lenni, azaz mindig csak kiegészíteni (kiteljesedve tudni) akarja magát, és pedig úgy, hogy egyben birtokolja is az e céllal magába illetve magához vettet. Az isteni szeretet azonban egyáltalán nem ilyen szeretet, hanem ennek inkább mondható a gyökeres ellentétének. Az isteni szeretet ugyanis soha nem él birtoklási vágygal, és nem kíván magának megszerezni semmit sem (merthogy örökké teljes, abszolút teljes, minden őáltala, és minden benne van, és minden csak benne lehet is), nem vár semmit sem el, és még csak nem is követel, de nem is kényszerít, és nem zsarol meg senkit sem, vagyis még csak ilyesfajta erőszakot sem követ el. Mindig csak szelídnek és alázatosnak is mondható tehát. Az isteni szeretet még azonban csak kiegészülni, megelégedni, de kielégülni sem akar (abszolút teljességével tökéletesen elégedett és kielégült is), hanem mindig (örökké) csak adni akar, és így ad is, azaz mindenki és minden felé folyton (örökké) csak sugározza a teljes magát. (Ez tehát neki még csak a „dolga” is, mely is a teljes öröme és boldogságára van, amik is egyik vele.)

Az emberek azonban ma már nem kívánnak eltérni a maguk szeretetétől, az emberi szeretettől, ami tárgyi természetinek, világinak, illetve testinek is nevezhető, és nem pedig isteninek, mint azt közülük igen sokan gondolják, bizony, még erről az emberi szeretetükről is. Ezen hibás ragaszkodás miatt van aztán pedig már az is, hogy az emberek már mindig csak a maguk szeretete örömeihez is ragaszkodnak, és nem pedig csak az isteni szeretet örömeihez, melyek is az elmúlhatatlanságuknál fogva jóval magasabb szintűek az emberieknél, azaz a testieknél. Ugyanakkor pedig az emberi szeretet az örömeivel egyetemben mindig is függ a tárgyi világtól, a tárgyi természettől, lényegében tehát a testtől, és annak tulajdonságaitól, képességeitől, és nem pedig minden függőség nélkül állandóan csak van, és folyamatosan árad illetve áramlik magából mindig csak kifelé, mint ahogyan azt az Isteni szeretet örökké teszi. Az Isteni szeretetnek azonban egész egyszerűen ez a természete, és tehát, ellentétben az emberi szeretettel, az Isteni szeretet soha és sehol nem függ semmitől, vagyis még csak egyetlen feltételtől sem függ, hanem örökké csak van, és pedig ki- és elfogyhatatlanul, és nélküle pedig soha semmi még csak nem is lehetne, nemhogy lenne is. Nos hát, már csak ezért is a legfontosabbnak nevezhető az Isteni szeretet, és mi, emberek még ennek ellenére is a magunk szeretetével igyekszünk helyettesíteni „azt”, vagyis az istenit továbbra is elutasítjuk magunktól, pedig ezt mindig csak a vesztünkre tehetjük.

A mai emberi társadalom 98%-a, még ha hívőnek vagy vallásosnak is nevezi is magát, valójában tehát megtagadja az Igaz Istent, vagyis hamis istent, más istent imád. Ez a legszélesebb emberréteg ugyanis következetesen elutasítja magától azt, amit Isten a tiszta szeretetről, vagyis a Tőle való szeretetről mondott, amit pedig megtestesülten is megtett, hogy a jelen mulandó körülmények között is tökéletesen megérthessük. Amit tehát még ma is eldobunk magunktól, és aminek helyébe az emberi szeretetet állítjuk, az az egyedül tökéletes szeretet, igaz szeretet, örök szeretet, a valóban soha el nem múló szeretet. Jézus tehát nem véletlenül adott nekünk új parancsolatot, mely új parancsolat viszont lényegi vonatkozásban nem tér el a korábbitól még csak egyetlen betűvel sem. Aki ugyanis Istent, és Őt követően pedig kivétel nélkül minden felebarátját úgy szereti, mint ahogyan azt Jézus, az isteni példa tette, az nem csak az új isteni törvényt (teljesíti) tölti be, hanem azzal egyben a régit, vagyis a tízparan-

csolatot is, noha az a szellemileg még halott embereknek szólt, vagyis a testi embereknek adatott. Aki tehát isteni szeretetben és isteni szeretettel él, annak már nincsen szüksége semmi más parancsolatra. Aki pedig nem isteni szeretettel jár, azaz nem isteni szeretettel él, az, ha hívőnek, vagy vallásosnak is mondja magát, sajnos még mindig testi ember, amiből egyértelműen következik, hogy az isteni helyett még mindig csak emberi szeretettel, vagy azzal is, azaz önző, feltételes, és ezért csakis mulandó lehetőségű szeretettel él, vagyis az isteni szeretetet még mindig eldobja magától, de legalábbis elutasítja a lényegi mivoltától, ahogyan ezt a teste teszi, mely test tehát ez esetben még uralja őt a szintén tárgyi (mulandó) érzelmeivel egyetemben. Isten azonban ennek ellenére is éppen úgy szereti az ilyen lelkét is, mint ahogyan azokat szereti, akik már csak az Ő szeretetében járnak, és az Ő szeretetével élnek mind az Ő irányában, mind pedig kivétel nélkül minden embertársuk irányában, és epedve várja, hogy ezek a még tévelygő fiai is mind visszaforduljanak feléje, és befogadják magukba az Ő szeretetét, és már újra is csak azzal, azaz Vele éljenek örökké, még bizony akkor is, ha az örökkévalóságától más valóságaiban járnak is.

Az embernek az isteni szeretet megnyilvánulásának kellene lennie

Az ember az életfeladata teljesítése helyett a vágyával világi dolgokról világi dolgokra ugrándozik, vagyis folyton csak azt az anyagot illetve anyagit keresi, ami őt már teljesen is ki tudná elégíteni. Ámde az a hiány, amit az emberek így akarnak megszüntetni, az egyáltalán nem anyagi hiány, hanem az ő teljességük, lényegében azonban magának Istennek az egyedül igaz Szeretetnek hiánya, mely hiánytól egészségtelen, azaz beteg a szellemi lelki mivoltuk, és ez a betegség pedig előbb-utóbb a pszichéjükön és testükön még végzetes formában is láthatóvá válik. Az ember lelki egészségének, és az igaz, vagyis az elmúlhatatlan boldogságának is tehát a világon található egyetlen dolog se a forrása, de még az egész világ sem az, és még csak nem is lehet az, merthogy az anyagi világ egésze is mulandó. Valóban boldog ember is ugyanis csak az lehet, aki már itt teljesen is nélkülözve a testtudatát tökéletesen éberen él, és ezt itt még csak nem is olyan nehéz megvalósítani. (Naponta vannak ugyanis az embernek ilyen pillanatai is, csak hogy ezt már nem veszi észre.) Igen nehéz viszont itt a mulandó és folyton változó körülmények között ebben az eredeti természetünkben megmaradni, illetve ezt a valódi természetünket itt is már teljesen is valóságossá tenni, azaz a teljes isteni természetünket tárgyszerűen is érzékelhetően megnyilvánítani. Az utóbbi azonban maga az ember számára mindig is lehetetlennek fog bizonyulni, Isten számára viszont minden lehetséges.

Az embernek itt a Földön is tehát nem anyagként, hanem szellemi lélekként kellene élnie. A cél tehát a testtudatunkat már itt végleg levetni magunkról, és feladni, azaz Istennek átadni magunkkal egyetemben, vagyis már gyakorlatilag is testtudat nélkül maradni, és Istennel együtt élni már itt a földi életünk során, és aztán pedig már mindörökké is, azaz Tőle már soha többé nem elválva, nem elkülönülten lenni. Már azonban itt el kellene jutnunk annak ismeretére is, hogy az eredeti természetünk valójában egy differenciálatlan természet, vagyis csak innét a tárgyi valóságból kiindulva (valódi nézőpontunknak illetve alapnak ezt a valóságot tekintve) tűnik a számunkra úgy, hogy kettő egymással ellentétes természet létezik.

Amit tehát itt már valósággal is önmegvalósításnak nevezhetnénk, az az isteni természetünknek jelen mulandó körülmények között (illetve ezen körülményeknek ellenére is) a teljességével is való nyilvánvalóvá, vagyis itt is valóságossá tétele. Az önmegvalósítás tehát egyáltalán nem egy dolog, egyáltalán nem egy tárgyi valami, amit itt tanulnunk illetve elérnünk lehet, de még csak egy fogalom, vagy érzés se, amiket itt tárgyi érzékekkel tárgyként felfogni, azaz tárgyilag megérteni, megérezni lehet, hanem ezeknél, vagyis még az itteni

érzelmeknél is jóval többet jelent. Ez a jóval több pedig annyi, mint itt is, azaz megtestesülten is már csak az eredeti természetünknek lenni. Ahelyett azonban, hogy itt is azok lennének, akik ők valójában vannak, az emberek ma egymást már folyton csak arra készítetik, hogy a másikat is forduljon már teljesen is el az eredeti természetétől, vagyis, hogy ő is csak a mulandó természettel foglalkozzon, vele azonosuljon, abban állapodjon meg, azaz többé már még csak ne is vágyjon az eredeti természetének lenni. Pedig ez utóbbi fajta elfordulás a léleknek már a totális halálát is jelentheti.

A mai helyzet valójában tehát az, hogy a magát Isten népének illetve hívő embernek nevező legtöbb ember is már rég, és mondhatni, hogy már teljesen is elhagyta az életadó folyóvíz Forrását, mert helyette már csak olyan repedezett falú víztartóktól akar magának életvizet szerezni, akik maguk sem tartják meg ezt a mindennél többet érő vizet, vagyis akik belül maguk is szárazak. Az emberek ma tehát már csak olyan vízből hajlandóak inni, amitől újra meg újra megszomjaznak, és nem pedig csak abból a vízből, amitől már soha többé meg nem szomjaznak, mert az bennük is az örök életet adó víz forrásává lesz. Pedig az ember csak így az utóbbiak szerint lehet maga is az Isten soha el nem fogyó, soha meg nem szűnő szeretetének megnyilvánulása. (Nem így, azaz nem egyenesen illetve közvetlenül a Forráshoz fordulva az emberek tehát maradnak a nem Istentől való emberi szeretetnek, az önző szeretetnek, a tárgyi szeretetnek, a mulandó szeretetnek, a hamis szeretetnek a megnyilvánítói illetve „tagjai”.)

Az ember mai életcélja

A legtöbb embernek ma már csak az az életcélja, hogy a mulandóságot, vagyis a testét egyre jobban kényeztesse, óvja, ápolgassa, minél nagyobb jólétben és minél tovább fenntartsa, és pedig már mindenáron, bármi árán, vagyis még a legvadabb erőszak: gyilkosság árán is. Hiába ontják tehát magukból a magukat okosoknak, intelligenseknek, tanultaknak, értelmiségieknek, tudósoknak, szakembereknek, szaktekintélyeknek, és még „elitnek” is tartó emberek az előbbivel ellenkező értelmű, és fennkölt értelműnek csak látszó maszlagot, az emberi életcél attól még, és pedig az ő vezetésükkel és példájukkal egyszerűen csak annyi marad, hogy az embernek még *erőszak*, azaz *ádáz harc*, *küzdelem* révén is megmaradjon, és ami a legfontosabb: a többiét túl is élje a mulandósága, vagyis a teste. Az ember vérre is menő harca illetve küzdelme csak tehát azért folyik, azért vált szakadatlanul is folyamatossá, azaz már állandóvá is, hogy a teste elleni minden rosszat (köztük például annak megbetegedéseit is) sorra legyőzze, vagyis hogy a testét érő rossz hatásokat, ártalmas dolgokat, bántalmazásokat már teljesen is megszüntesse, hogy az minél tovább élhessen. (Vajon mi ez kérem, ha nem Isten a Szellem imádata és szolgálata helyetti testimádat, testszolgálat, a forma és a forma szellemének kultusza és szolgálata???) Az ember ma bizony már csak Isten nélkül, és leginkább csak harcok árán (*erőszakkal*) kíván halhatatlan lenni, Istennek és Istenért viszont szinte már senki nem akar harcolni, de még csak bátran tenni sem. (Pedig pontosan emiatt voltunk Isten által „harcos népem”-nek nevezve. Persze csak addig, míg el nem fordultunk Istentől, és át nem álltunk az „ellen” oldalára, a „bal” oldalra, a balga lelkek oldalára, a gőgös és önző lelkek oldalára, akik Isten és hatalma ellen támadtak, és még ma is ellenzik, támadják, és gyalázzák, gúnyolják is Istent, amit a beszédjük és cselekedeteik bizonyítanak is.)

Nem csoda tehát, hogy az igazán önfeláldozó, a csak és teljesen önzetlenül adó, adását pedig nem szétkürtölő, és érte még csak elismerést sem elváró, azaz saját érdekeit soha semmiben nem néző ember lassan már teljesen is eltűnik a Föld színéről. A még létező ilyen embereket pedig ma az emberek „vadidegeneknek” („másik bolygóról jötteknek”), vagyis az övékhez képest teljesen más jellemvonásaik, és az azok szerint végzett szintén más cselekedeteik

miatt, inkább már az ellenségeiknek tekintik, kiközösítik, és végül pedig, ha ez így folytatódik tovább, akkor minden bizonytalanná üldözni, és leöldösni is fogják, de mindenképpen már teljesen is ellehetetleníteni igyekeznek őket, azaz nem engedik őket maguk között életben maradni, vagyis így vagy úgy, de csakis a pusztulásukat akarják. A szerintük „férgeseket” mind tehát a szemébe fogják dobni (mint a számukra hasznát már nem hajtó egyedeiket is), hogy csak olyan emberek élhessenek a Földön, mint amilyenek ők, azaz csak a túlélésüket véres erőszakkal biztosító fenevadak legyenek a Föld lakói, akik a saját érdekeiket minden más érdek elé is odahelyezik, és bármi szörnyű áron érvényesítik is. Talán mindenki előtt ismert, hogy a Földnek már volt is egy ilyen korszaka, amikor csak fenevadak éltek a színen, ami után nem lehet nehéz elképzelni azt sem, hogy mit műveltek azok a Földön és Földdel, és persze egymással is, a többenél minél tovább életben maradásuk érdekében, és hogy ennek az erőszakon alapuló lét és életrendszernek hogyan is lett vége. Lehet, hogy az éppen az előképeül volt a most, azaz talán már nem is olyan sokára bekövetkezőnek?

Isten, és az Ő általa kitalált lelki „evolúció” helyett, már csak, vagy inkább már csak a testhez és testi evolúcióhoz (a világi evangéliumhoz, az ördög és halál evangéliumához) ragaszkodva, jól beletrafáltunk tehát az új életcélunkba. Ez a cél ugyanis éppen, hogy nem mennybemenetelünket, a hazatérésünket fogja segíteni, hanem egyenesen a vesztünkre lesz, merthogy mi még csak az előttünk álló *állati* rossz példából sem vagyunk hajlandóak tanulni.

A folyton csak a külsőségekre figyelés helyett talán már jobb lenne mégiscsak Istenre hallgatni illetve figyelni, és már csak az alapján, vagyis már csak Isten szerint döntenünk magunk és cselekedeteink felől. Már tehát döntenünk kellene a velünk egy és azonos életünk felől, hogy Istent és az Ő kegyelmét elfogadva akarunk-e ismét már csak isteni életek lenni, vagy továbbra is csak a testünkkel azonosult élet mivoltunkat vagyunk hajlandóak egyetlen Istenné tenni, vagyis minden cselekedetünkkel a tulajdon testünket akarjuk örök fennmaradásúvá tenni, és pedig még a többi testet megelőzően, még bizony vaderőszakos úton, azaz gyilkosságok, emberölés árán is. Hát, kinek is lehet csakis ez a célja, ha nem az emberölő gonoszé, mert az biztos, hogy ez a cél nem az Istentől való, és nem is az Ő vele egy és azonos Életé, és még csak nem is lehet az Ő vé. Az igaz és teljes Élet ugyanis soha nem öl, soha nem olt ki életet, mert azzal magával végezne, és ezért pedig a célja, akarata is csak élet, örökké csak élet, és csak ez is lehet, és így (akaratilag is megerősítéssel) pedig már biztosítottak is nevezhető az Ő teljességében való örök élete, vagyis az élete önmagában, ami miatt pedig sohasem szorul még csak túlélésre sem, nemhogy harcra is lenne szüksége akár csak a fennmaradásáért is. Csak tehát a mulandó testnek van és lehet szüksége a másikat túlélésre, magának a tiszta és teljes életnek, azaz önmagában a személyes tiszta és teljes életnek viszont ilyesmire sincsen sohasem semmi szüksége, mint ahogyan arra sem, hogy Isten az Élet Teljessége helyett a testet szolgálja, akár csak ebben a jelen túlélési, harcra, erőszakos törekvésében is.

Ki nevezhető tökéletes lelki embernek?

Az újra már csak lelki és tiszta ember az, akit Isten Szentlelke magával már teljesen is áthatott (ezzel van meg egyébként a lélek „tisztára mosása” is), és az így (tisztán) is tud maradni, miáltal a lélek (vagyis az isteni gyermek avagy fiú) újra egy közösségbe is kerül Isten Szent Lelkével, és Általa pedig a Vele egy Istennel a Szellemmel is újra együtt él, vagyis ismét egységben lesz Istennel, és így pedig az Isteni Teljességgel is. A teljes (mert az előbbiekkal újra beteljesedett) részteljességével Istennek szent lelkeként közvetlen kapcsolatban van tehát Istennel, melyből következően ő is már csak azokat gondolja, szólja, és teszi itt a mulandóban élén is, amiket Isten gondol, szól, és cselekszik. (Ez pedig szintén benne van Jézus

Szentlélekről adott magyarázatában.) Egyébként a tárgyi értelemről való, és vele szintén egy tárgyi tudat is mindig azt teszi, amit az ő értelmétől lát, hogy az tesz, vagyis ő is többnyire csak azt valósítja meg gondolatban, szóban, és természetesen cselekedetben is, amit az értelmétől lát, vagyis amit ő megvalósítani akar, és így meg is valósít. Mivel pedig az alkotóképességű tárgyi értelem a magából való tudatát magával szintén egy szintre emeli, és megbonthatatlan egységbe is foglalja magával, beszélhetünk itt tudatos tárgyi értelemről, anyagi minőségű értelmes tudatról, vagy éppen csak észről, melyek tehát mind egyet, azaz egy alkotóképességgel bíró hatalmat jelentenek, akinek az ilyen tulajdonságokkal nem bíró tárgyiak a nagyobb többségükben a hatalmukban vannak, vagyis azt tesznek velük, amit éppen akarnak.

Amikor pedig a tárgyi tudat is az értelem elé helyezi magát, akkor éppen nem a legjobbakat alkotja, vagyis az is inkább csak „hülyeségeket” (értelmetlen dolgokat) csinál, mint ahogyan mi szellemi tudatok is, amikor Isten elé helyezzük magunkat. Pedig Jézus figyelmeztetett bennünket, hogy a testi szüleinkkel együtt még bizony a lelkünket (valójában a szellemi tudat mivoltunkat) is utasítsuk Isten a leghatalmasabb Szellemi Értelem mögé, mert különben magunk is porrá lehetünk. A gyűlöld meg az apádat és anyádat, de még a lelkedet is, tehát ezt jelenti, és nem pedig azt, amit az Istenről tudatlan, Tőle elkülönülten élő emberek képzelnek erről, és sokan sajnos meg is tesznek. Az ilyen lelkeknek azonban még nagyon messzire vannak az eredeti tökéletességüktől, hacsak persze ők is már gyökeresen is meg nem változnak, és maguk is nem már csak az Isten útját járják.

A fészket nem a legjobb helyre átrakta „égi madarak”

Ezt a valóságot, a kettősség valóságát, a jó és rossz életfáját, mi, eredetileg tökéletesen szabad „szellemi madarak” avagy „égi madarak”, azaz Isten a Szellem és a Vele egy Szellemi Tudata szellemi tudatfiai magunk választottuk magunknak lakóhelyül, vagyis a saját döntésünknek következményeként élünk itt az anyagi valóságban, mely egy illuzórikus (a semmiből előbukkanó, és aztán pedig benne el is tűnő) valóság, és nem pedig az igaz valóság, vagyis nem az igaz eredetünk valósága. Az igaz valóság ugyanis az, ahol mi helyette az ebben a fizikai valóságban, a mulandó világban való élest választottuk. Az ember, vagyis a Teremtő Isten és Szellemi Tudata egysége hasonlatossága személyes szellemi tudat ugyanis amelyik mulandó valóságra fókuszál (összpontosítottan figyel) az Élet Teljességében (Istenben), abban is élhet ideiglenesen úgy, hogy annak egyben a meghatározó, azaz teremtő tagja is lesz, vagyis az Isten teremtette alapjaitól maga is továbbteremtheti azt, míg ezt Isten engedi neki. A teremtési lehetőség tehát az illuzórikus létezésű valóságok esetében is megvan, vagyis a teremtő illetve alkotóképességgel is megáldott ember bennük is élhet, míg azok létezhetnek Istenben, csakhogy azokban korlátozottan érvényesítheti a teremtő képességét illetve hatalmát, vagyis az ilyen valóságokban az ember teremtő képessége még az azokban használatos formájával is korlátozva van. Nos hát, innen, vagyis az eredetileg Istentől való teremtő hatalmától ered, hogy az ember itt Istenről megfélelkezvén, vagy Őt éppen csak maga mögé utasítva, esetleg már meg is tagadva, magát (a saját életfa mivoltát) hiszi az egyetlen Teremtő Istennek, vagyis a legnagyobb és leghatalmasabb alkotónak az egész világmindenségben.

Bennünket, „égi madarakat” valójában tehát az itt birtokolható hatalom nagysága miatt vonzott az Isten örök országánál is jobban az itt a mulandóban való fészkekrakás, ámde ezt a rossz tanácsadóra hallgatva az embertársainkra, és a többi nem alánk rendeltre is kiterjesztett hatalmi törekvésünket még nagyon is meg fogjuk bánni, hacsak nem belátván az ilyesfajta erőlködéseinknek is teljes hiábavalóságát, nem törekszünk már csak arra, hogy minél hamarabb visszarepülhessünk az eredetünk égi fájára, az örök élet fájára, és már végleg is megelégedvén ezt a vándormadár életet annak ágain rakjunk örök fészket magunknak,

ahogyan azt Isten a létező legnagyobb, azaz minden szellemi és tárgyi fölött korlátlan erővel bíró Hatalom tanította nekünk, embereknek, vagyis az Ő hatalmi származékainak, akiket a Maga hasonlatosságára, és nem pedig egymás és még az Ő fejének is föléje növésre alkotott meg. Inkább kellene tehát hallgatnunk és engednünk az Ő hívó szavának illetve vonzásának, hacsak persze nem akarunk az Ő tüzeiben magunk is végleg elemészttődni, vagyis az örök kárhozatra jutni, és végül pedig, már teljesen is megszűnni létezni.

Az idő és tér rabjai

Az ember maga vetette magát rabságba a Teljességtől való elkülönülésével, mely rabságból viszont egészen egyszerű úton is meg lehet szabadulnia.

Az idő- és térhatárolt emberi tudatosság csak a múltba és jövőbe kapaszkodván képes létezni, és csakis ezek lehetséges létezésének köszönhetően jön létre, mint identitás. Ennek az identitásnak pedig szüksége van a tárgyi világra a boldogságához és beteljesüléséhez. Ámde számára ez világ egyben ítéletet is hordoz magában, vagyis egyszerre fenyegetettséget is jelent a részére, azaz gátolja is a boldogságát és beteljesedtségét. Ez a magát is múlandónak tartó rabember azt hiszi ugyanis, hogy önmagára csakis kívül, vagyis egyedül a világban illetve a világi tevékenységeiben fog majd találni, és ezért magát a világból gyökerezteti is. Magát tehát a világból és világtól valónak tartja, vagyis magát azzal egységben levőnek, és a sorsát is vele hasonlóknak hiszi. A valóban megvilágosult tudatosság (tisztá és teljes szellemi tudat) viszont tudja, és úgy is éli meg, hogy ő a megnyilvánulatlanban gyökerezik, azzal egy, és nem pedig a múlandó anyaggal, vagyis a megnyilvánult tudatossággal.

A kívül keresők tehát még mindig csak a tárgyi világban és dolgokban, vagyis a szintén múlandóság alá vetett térben és időben keresik a boldogságukat, a teljességüket, a teljes életüket, de a maguk tökéletességét, és sajnos még magát a Szellem-Istent a Valóságos Istent is! Ők tehát minden még mindig csak a világi, vagyis csak tévesen hihetik, ha egyáltalán még hiszik, hogy ők is az Istenéi, vagyis a Vele egységben levő „fiai”. Így ugyanis ez is csak egy tévhit lehet, mert a megváltás és állandó boldogság soha nem a világi dolgok révén, és nem is a kézzelfogható jövőben van, hanem a kézzel megfoghatatlan állandó jelenben, mely viszont sokkal nagyobb valósággal bír, mint ez a múlandó és folyton változó valóság. Ez a „jelen-valóság” pedig az örökkévalóság, vagyis az örök jelenlét, a szintiszta létezés leggyönyörűsebb valósága, az örök nyugalom valósága, vagyis a mindig csak szeretetben, békében és boldogságban való mindig csak tökéleteset teremtés elmúlhatatlan valósága.

A világ illetve az anyag fölé emelkedéshez (az önkéntes rabságból való megszabaduláshoz) azonban nem kell a világból kilépni vagy tőle elzárkózni, nem kell megszüntetni minden világi tevékenységünket, és nem kell minden emberi kapcsolatot sem felszámolnunk. A világ fölé emelkedés ugyanis a többnyire már csak önzetlenül cselekvés révén megvalósul. Ha ugyanis ezt sikerül elérnünk, akkor már nincsen szükségünk még csak időre sem a beteljesedésünkhöz, vagyis az ez esetben már nem is egy jövőben elérhető cél lesz, merthogy ilyenkor már nem keresünk semmi külső dolgot, mellyel azonosulhatnánk. Vágyunk sincsen tehát már még csak az elménkkel és testünkkel való azonosulásra sem, nemhogy továbbra is ezekkel a múlandó értékekkel lennénk egységben. A teljesség állapotát már ugyanis az előbbiekkal elértük, vagyis már itt a világban élve is boldogok vagyunk. Ilyenkor még ugyan a világban élünk, de már nem a világi, hanem az Istenéi vagyunk, Akivel tehát egységben is vagyunk! A keresés ezzel már tehát le is áll, mert már megtaláltuk és megismertük a valódi önmagunkat, a boldogságunkat, magunkon keresztül pedig Istent a Teljességet és Tökéletességet is „elértük” (megtaláltuk), a Vele való újra egységbe kerülésünk révén.

Égi madár, növeszted-e már a szárnyadat?

Ha a testünk halálakor is Isten segítségét hívva a tudatunknál tudunk maradni, akkor azonnal meg is fogunk győződni is felőle, hogy a test és agy elhalása során és után a lényegi vonatkozásunkban semmiféle tudatvesztés vagy tudatváltozás nem történik, mert változatlanul ugyanannál a tudatunknál vagyunk, vagyis a testünk nélkül is élni fog a lényegi önzóságunk, és pedig már minden itteni tárgyi korlátozás nélkül. A halálfélelmünk is valójában csak azért van, mert azt hisszük, hogy mi halunk meg, amikor már a testtudatunk is belehal a test halálába. Az agyhalálkor, vagyis az agyban székelő tárgyi elménknek is halálakor azonban mi, akik valósággal vagyunk, nem halunk meg. Igaz, egészen odáig magunk is „élőhalottak” (nem éber, hanem alvó állapotban) voltunk, és azok is maradunk, ha továbbra is csak tárgyi testként és elmeként tudjuk, és ezért csak így is vagyunk hajlandóak ismerni magunkat. (A „Tibeti halottaskönyv” a léleknek a test halálán túli segítése érdekében íródott, és valamikor még a három és fél napig tartó halottvirrasztás is ennek érdekében volt, ugyanis három és fél napig még kötődhet a szellemi lélek a holt testhez, noha önerőből abba visszatérni, és azt újra életre kelteni nem tudhatja.) A lélek ezen halála („élőhalott” állapota) tehát még egyáltalán nem azonos a test és szintén tárgyi elme halálával, hanem csak a szabadságában való erős korlátozását jelenti. Az „égi madár” ezzel a tárgyi testtel és elmével való hibás avagy téves azonosulásával lesz ugyanis „szárnyaszegett”, vagyis az Isten helyett velük egységre lépésével lesz mintegy már le is vágva a szárnya (a vele egy és most alvásba merült szellemét magában hordozó lélek mivolta lényegében tehát az eredeti tökéletességét illetően elkorcsosul), és ráadásul ezzel pedig nem is csak korlátozások alá, hanem azzal egyben fogságba is esik, vagyis a súlyos fizikai testnek, és az egész tárgyi valóságnak is rabja lesz. Ha azonban a fogsága alatt nem növesztette újra meg a szárnyát a teste haláláig, akkor, ha innen máshová, azaz más valóságokba is kerül, továbbra is fogságban marad, vagyis az Isten melletti eredeti teljes és tökéletes szabadságában változatlanul korlátozott lesz, és esetleg még a jelenleginél is nagyobb korlátozásokban is része lehet, ami miatt csak még jobban és még többet fog szenvedni. Az Istenhez való hibás hozzáállásával (Tőle a maga részéről való igen messzire eltávolodásával, illetve a megtagadásával) azonban még állandó szenvedésre is ítélteti magát, és pedig örökkévalóságnyi időtartamokra is. *Isten ítélete ugyanis valójában az, hogy mindenkit a cselekedetei ítélnék meg.* A szellemi lélek tartózkodási helyét valójában tehát mindig az határozza meg, hogy a cselekedeteivel mennyire tér el az Isten cselekedeteitől. Eszerint kerül tehát különféle valóságrendszerekbe, vagyis leeshet ide a legsűrűbb tárgyi valóságba, a szilárd formák világába is, ha külön akar élni Istentől, és csak a saját feje, vagy másoknak feje után akar menni. Ha viszont semmennyire sem tér el Isten cselekedeteitől, akkor Isten legközvetlenebb valóságrendszerében a tiszta és tisztán szellemi valóságrendszerében (szenteknek szent birodalmában) marad, és Istennel együtt él. Ha pedig onnét ő nem önkaratából és a cselekedeteinek köszönhetően kerül alsóbb valóságrendszerekbe, azaz ha ő örök jelleggel Isten-hű és ezért „más valóságokba”, köztük tehát ide se, nem akar jönni, de Isten ideküldi például a Földre, akkor a szellemi lélek itt is egységben marad Istennel, vagyis még megtestesülten is (mert ez esetben erre is van képessége, és a visszaszellemülésére is), együtt él Vele. (Jézus így élt itt közöttünk, Akit Isten az Ő hatalmával is teljesen felruházott, azaz „felkent”).

Az „égi madárról” pedig még annyit, hogy a világ minden részén felelhető szárnyas napábrázolások eredetileg a nem korlátozott állapotában időtlen gyorsasággal „közlekedni” tudó ragyogó tisztaságú szellemi lelki teljességet (Isten a Szellem testi ábrázolatát, azaz a Szellemi NAP „világosság angyalaként” megjelenülését) jelentik, aki az egész teljességével (Isten Szent Lelkeként ismert Szellemi Tudati Teljességével egyetemben) az egész tárgyi valóság

fölötti elhelyezkedésű, minősége pedig mentes mindenféle energiától és anyagtól, vagyis tiszta és tisztán szellemi, és ezért pedig súlya sincsen, vagyis abszolút „könnyű”, abszolút súlytalan, súlytalanul lebeg. (Isten azonban ma már nem használja, hanem más értelmet és formát is adva neki az Istent ellenző szellemiség használja ezt a jelképét is.) Gondolom azonban, hogy innét már nem lesz nehéz kitalálni azt sem, hogy ki is a galambszelídségű Leghatalmasabb Égi Madár is, aki hátára veszi az apró népét (az Ő zsenge részteljességeit), és így viszi haza, így menekíti meg, miközben útközben a saját húzával eteti, vérével itatja őket, és megpihenni egyszer a „köztes szigetre” is leszáll (ahol várakoznak most a Földről odáig már elszállítottak). Bizony, mint a Jézus vállára szállt szelíd galamb is, Ő is Isten, mert Isten még számtalan sok egyéb más hasonlatos módon is megérthető, akár tehát még a világon élő népek egymásétól lényegükben egyáltalán nem eltérő mondáiból is. Jézus is pedig azért használt példabeszédeket, mert azokat mind az intelligens, mind pedig az együgyű ember, vagyis minden Földre leszállt „égi madár” fel tudta fogni, azaz tökéletesen meg tudta érteni.

Kérem, tessék végre már megérteni is Istent, mint a létező leghatalmasabb láthatatlan Szellemet is, Akivel mi, „ember”-nek nevezett lelkei (szellemi tudatai) tökéletes egységben élünk („együtt járunk”, és mi „kerekek” arra megyünk amerre a szintén Isten a Lélek jár), ha ezt mi magunk is most már örökre is így akarjuk, vagyis, ha mi is már csak azt akarjuk, amit Ő akar, azaz ha már mi is úgy gondolkozunk, úgy szólunk, és úgy is cselekszünk, ahogyan ezeket Ő teszi. Bizony, meglátjuk, hogy ezzel fog majd már nekünk is („kerekeknek”) újra kinőni a „szárnyunk”, mellyel éppen odáig tudunk majd felemelkedni, ahonnan már Isten magához ragadva időtlen gyorsasággal egyenesen haza repíthet bennünket, ahogyan azt Jézussal, vagy elébb Illéssel és másokkal is tette.

Visszakerülni a mennyei hetedhét ország körébe

A tulajdon körünkkel, az egyéni életkörünkkel újra Isten közvetlen körébe kerülni azt jelenti, hogy lényegi mivoltunkkal beteljesedve, azaz a valós teljességünkkel, és már mintegy újra is, visszakerülni Isten teljességébe, vagyis végül is visszatérni a mindent magába foglaló Istenbe a Szellembe, és azzal egyben pedig Istennek már a személyes körébe, illetve személyes köreibe is, ami Isten hét szelleme körébe tartozó „körökből”, azaz szintén személyes szellemeiből: Isten-fiakból, vagyis az Élet Teljességének „teljes élet” fiaiból áll. Csakhogy ehhez először is be kellene teljesednünk, és már így is, azaz teljesen is át kell adnunk magunkat Istennek. Itt földi testben élvén azonban Istennel mindig csak az önátadásunk mértékében tudhatunk kapcsolatba kerülni, vagyis mindig csak annyira tudhatunk Istenben lenni, amennyire Őneki átadtuk magunkat. A teljes, tiszta, és önátadott létünk és életünk tehát a „kulcsa” a „mennybemenetelünknek”, vagyis maga az Isten szerinti „ember” a „kulcs” is az örök élethez. Ameddig pedig ez a „kulcs” még nincsen a „kezünkben”, azaz míg mi Istennek szellemi lelkei nem teljesedtünk be, és nem adtuk át a teljes magunkat is (teljes lényegi mivoltunkat) teljesen is Istennek, addig továbbra is csak a „kettősségbe esés”, azaz a „két-ségbe esés” létezhet az ember számára, vagyis a közvetlen isteni szintek hasonlatosságára szintén hét tudatszintre tagolódása miatt szintén „hetedhét ország”-nak is nevezhető anyagi tartományban illetve birodalomban való tartózkodás. (Az egyiptomi birodalom pedig ezt az egész isteni birodalmat volt hivatott leképezni a felső és alsó birodalmával, azonban az emberi romlottság miatt az is szintén hamar elvesztette az eredeti, azaz Isten neki adta funkcióját.) Ezen elviekben szintén hét tagra felosztható alsó birodalom miatt hagytuk tehát egykoron el a közvetlen isteni birodalmat, azaz Isten lényegi körét. E jelen, fentiek egységéhez képest alsó elhelyezkedésű „hetedhét országon” túl létezik tehát a mennyország, Isten örök szellemi birodalma, ahová eredetileg tartozók, ahol állandó lakozók voltunk, míg el nem jöttünk onnét

ide „szerencsét próbálni” (valójában az isteni szeretet mivoltunkat próbára tenni, vagyis hogy itt is meg tudunk-e annak maradni, akinek Isten bennünket teremtett: a legfontosabb Szeretet mivolta hasonlatosságainak), és azzal már itt is nem rekedtünk, magunkat szinte már teljesen is megrontván (az isteni szeretetünk javarészét emberi, azaz önző szeretetté, testi szeretetté alakítván) a próba kiállása helyett. Pedig még csak az állandó boldogságunk célja esetén is más választásunk nincsen, és még csak nem is lehet, minthogy innét a Földről tiszta és teljes isteni szeretetekként elrugaszkodván már egyenesen Isten legközvetlenebb körébe, a felső hetedhét birodalmába, vagy annak is közepébe kerülünk vissza, és pedig az ezekhez elengedhetetlenül szükséges közvetlen Isteni segítséggel, mert Isten nélkül még csak esélyünk sem lehet az eredeti valóságunkba visszajutásunkra, ahogyan itt az örök boldogságunk, vagy akár csak a minden szenvedéstől mentességünk elérésére se. Bizony már csak azért se, mert ezek Istennek sem a felső, sem pedig az alsó birodalmában nem képezhetnek elérhető dolgokat, mivelhogy magát az isteni természetet jelenik itt az alsó hetedhét országban is, és ott fent a mennyei birodalomban is.

Miért nem akarják az emberek az igazi fényt, igazi világosságot?

Az isteni tulajdonságok közül az anyaggal még meghasonulásban lévő embereknek az itt még csak „szellemi fényként” megérthető isteni szeretet és értelem abszolút egysége világosságát illetve tisztaságát a legnehezebb elfogadniuk és felfogniuk, pedig ez a „fény” egyben a létező legnagyobb, legerősebb, és leghatalmasabb szellemi erő is, mely minden anyagot és anyagít, azaz az összes anyagi „energia” együttes erejét is jóval felülmúlja. Ahhoz azonban, hogy az ember (lélek) már újra is az isteni maga lehessen, pontosan erre az itt akár rendkívülinek is nevezhető „fényre” illetve *erőre* van a legnagyobb szüksége, és soha nem pedig a mellette csak hamisan sziporkázni, csillogni, lángolni tudó tárgyi értelmére, és a „lángelméjére”, vagyis a szerinte már tökéletesen meg is és fel is világosult tárgyi tudatára, mely tisztán anyagi látszatúaknak egységével ő most még meghasonulásban, vagy már azonosulásban is van, ahogyan a tárgyi formájával, a szilárd anyagnak látszó illetve érzékelhető testével is.

Az emberek ugyan tehát nagyon is akarják az örök örömet, békét, biztonságot, és bizonyosságot (igazságot) is, ámde ezek eléréséhez inkább akarják az előbbi hamis ragyogással rendelkező tárgyi fényt (az egyedüli önmagában homályos látású, teljességgel anyagi minőségűnek vélt tudatos értelmüket), mintsem a már valóban tiszta „szellemi fényt”, amivel viszont a kívánt vagy akart örömet, boldogságot, békességet, biztonságot, és bizonyosságot már nem is csak elérhetnék, hanem valóban állandó, azaz örök jelleggel bírhatnák magukban, és ugyanakkor magukként is, és tehát mintegy már újra is. Ezek az itt múlandó érzésekként illetve érzetekként ismert „örök dolgok” ugyanis nem valami idegen dolgok az embertől (embernek elnevezett lélektől), hanem az Istenhasonlatos embernek is ezek a lényegi összetevői, azaz az isteni (igaz lényegi) tulajdonságai.

Az emberek valójában azonban azért nem akarják az isteni „fényt”, mert tudatosan, és róla tudatlanul is, félnek tőle. Úgy gondolják tehát, és ezért úgy érzik is, hogy ez a fénysugárzás egyetlen csapással is ki tudná gyökerestől is vágni a lényegükbe maguk beépített tudatlanságuknak terebélyes fáját, vagyis fényt derítene a tökéletlenségükre, a korlátoltságukra, a behatárolt képességeikre, a megkötöttségükre, azaz villámlásfényszerűen leleplezné, hogy hiába szájalnak róla, még csak nem is szabadságban élnek, hanem a maguk maguknak megvalósította rabságban, vagyis a maguk tökéletlenségében és tökéletlenségével az eredeti tökéletességük helyett. Az ettől való félelme azonban embernek, ahogyan a jelen állapotában ő maga is, *alaptalannak* (valóságos alap nélkülinek) nevezhető, vagyis minden félelme is szintén csak a maga tökéletlenné tett magától van, és nem pedig az is az isteni „fény” és a vele

egy tulajdonosa produktuma („*Ne féljete!*”). Az isteni „fény” egy és azonos Isten ugyanis magába foglalja, fenntartja, és még át is öleli magával az egész tárgyi világot is, annak minden tudatlanságával, azaz félelmeivel és aggodalmaival egyetemben, és pedig azzal a szent céllal, hogy megtisztítván az abba magukat belerekesztett szellemi lelkeit visszaemelje őket az Ő örök élete igaz valóságába, ami tehát az ő teremtményi eredetük valósága is. Az isteni „fény” valójában tehát éppen, hogy nem elveszejteni fogja az Isten emberét (isteni lelket) a külső életében, hanem abban is teljes értékűvé teszi, vagyis a *Benne*, és nem pedig a múlandóság alá vetett tárgyi világosságban bízó embert még csak meg sem vakítja, de még csak a testét sem emészt el, hanem azt is csak akkor veszi el a lélektől, ha az itt a további felfele irányú fejlődését tökéletesen már nem tudja szolgálni, hanem inkább eredményezné a lélek teljes megtorpanását, vagy már a visszafele irányú fejlődését is.

Az ember (lélek) akár tehát csak a valódi boldogságát, vagy a vele szintén egy isteni békéjét is soha nem valami külső dolog miatt veszti el, hanem mindig is csak az itt támasztott illetve szerzett gondolatai és cselekedetei azok, amik ezt a belső békét is megbomlasztani, illetve teljesen elvenni is tudják. Addig viszont, ameddig az ember (lélek) bárki vagy bármi anyaggal szemben elvárást, igényt, illetve vágyat támaszt, addig itt nem bírhat még csak az isteni békéjével sem, mely béke tehát szintén „összetevőjeként”, azaz részeként fogható fel az isteni léleknek, és ugyanígy részének kellene lennie az irgalmasságnak is, amit Isten szintén akar, hogy az embernek is része legyen. Ha viszont itt az ember belső békéje egyáltalán nem tud (mert a külső léte teljesen maga alá gyűri az emberrel együtt az ő isteni békéjét is), vagy még nem tud teljesen is nyilván lenni, akkor a külső világa mindig illetve többnyire békétlen lesz, vagyis így az anyagi élete inkább csak látszatzékével lesz tele, ahogyan ezzel éppen tehát az előbbiek miatt az egész külső világ jelenleg is van. A külső világ is tehát még csak látszatra békés, és nem pedig valódi, azaz isteni békében és isteni békével is él, pedig ennek az utóbbiak szerint kellene lennie. (Különösen tehát azok után, hogy itt járt közöttünk az isteni békének is fejedelme: Jézus a Krisztus.) Csakhogy ehhez már minden embernek be kellene fogadnia magába az emberek számára Krisztus képviseli és adja isteni „fényt”, és nem pedig továbbra is félni kellene tőle, és változatlanul csak a látszatzékével megelégednie akár csak magát illetően is.

Az ember valójában tehát nem azért kerül ide a külső világba, hogy itt mindenkinél nagyobb anyagi gazdagságra, tárgyi tudásra illetve képességre, nagy hírnévre, különféle anyagi címekre és méltóságokra tegyen szert (anyagi élet egét kimagasló fizikai fényt árasztó csillagként díszítse, és még kérkedjék is a fényével), hanem hogy társforrása legyen az Igaz Szeretetnek, a Mindenek Forrásának, Akitől van mindenki és minden. Az emberek azonban még mindig nem társforrások akarnak lenni, hanem inkább pályáznak mindig elsősorban anyagi gazdagságra és a többi szintén múlandó előbbire, vagyis még változatlanul nem akarják maguknak az isteni „fényt”: a Világosságot, pedig Vele elmondhatatlanul többre juthatnának, mint itt az egész múlandó világnak birtoklásával, vagy annak csak a teljes ismeretével is. ***(Emberek, végre már fogadjátok be, és tegyétek a tárgyi életetekben is az első helyre Istent a Világosságot, és ne pedig helyette az anyagot és anyagi energiát emeljétek a fejetek fölé, mert csak összeroskadni fogtok alatta, és alatta is maradtok, vagyis soha nem fogtok föléje emelkedni, ahogyan fölötte Istent mellőzve, vagy Őt magatok mögé utasítva teljhatalommal bírni sem fogok, hiába is akarjátok!)***

Az Istent élő hittel valló embereknek azonban nincsen már kitől, de a „semmitől” se mitől félniük. A magát Minden és Semminek is nevező Isten ugyanis mindig ad nekik valami olyat, ami a segítségünkre lesz, hogy az Ő világosságát itt a földön a tudatlanság világában egyre jobban kiterjeszthessék illetve elterjeszthessék. Mindig is tehát belső bölcsességért, azaz isteni értelemért és tudásért kell Istenhez könyörögnünk, és nem pedig egyre több tárgyi tudásért és tárgyi képességért, vagyis egyáltalán nem a múlandó tárgyi gazdagságért, tárgyi jólétért,

tárgyi információért kellene Hozzá rimánkodnunk. Ha ugyanis az isteni tudatos értelem tudása révén magát az Istent is magunkban, azaz magunkat (az Isten értelmével áthatott teljes szellemi tudatunkat, akik tehát vagyunk) Vele egységben tudjuk, akkor Istennel nekünk már mindenünk megvan, amire igazán szükségünk van, merthogy Isten maga az egész Mindenség is, sőt még annál is Több. Ha pedig Isten már állandóan velünk van, ugyan ki árthat nekünk, Hozzá hű lelkeinek, azaz a Vele örök egységben lévő szellemi tudatainak? Bizony még a Nap sem, nemhogy az igazi „fényt”, igazi világosságot még mindig nem akaró emberek, vagy azoknak akár csak a legfőbb fejedelme is! (Bizony meglásd, hogy még majd a Nap sem szúrja meg a „szemed”!)

Miért nem tudjuk már itt megélni az öröklétünket?

Mivel a képessége minden embernek megvan erre is, meg kellene tudnunk élnünk itt is az öröklét állapotát, vagyis inkább hozzá kellene kötnünk magunkat, és nem pedig a múlandó történések világához, azaz már csak a múlandó világ hétköznapijaihoz és ünnepnapjaihoz. Egyáltalán nem a velük kapcsolatos eseményekkel, és azok szintén tárgyi szereplőivel kellene tehát azonosulnunk, hanem egyedül csak az örök életű szellemi ember mivoltunkkal, aki Istennel egy közösségben él. Ez a halhatatlan mivoltunk ugyanis előbb-utóbb még majd a testünkön keresztül is kifejeződésre kerülhet azzal, hogy a testünk egyre lassabban öregszik, vagy pedig azzal, hogy a halhatatlan szellemünk sugárzása a testünket is áthatja, mely átható szellemi sugárzást a rá szintén „érzékeny” (a szellemüket újra éberén, lényegében azonban a Szellemet magukban tudó) emberek szintén érzékelhetnek is, és mely közvetlen isteni sugárzásra végül a test akár teljesen is átszellemülhet. Ez a szellemi sugárzás viszont soha nem összetéveszthető az anyagi test sajátos „test-kisugárzásával”, de még csak a test „aura-képével” sem.

A hiba az emberekben ott van, hogy magukat tárgyi, azaz dologi létezőként fogják fel, és ettől nem tárgítanak, de még csak nem is hajlandóak tárgítani. Ebből adódik aztán már az is, hogy az életüket az idő és tér keretein belül értelmezik csak, és hogy magukat hozzájuk is kötött lényekként élik is meg. Ezért van ugyanakkor az is, hogy csak a múlttal, jelenel és jövővel foglalkoznak, vagyis hogy úgy veszik, hogy minden velük történnék a jelentőségét a korábban velük történtek adják illetve jelentik, azaz hogy a múltban vagy jelenben történtek az okai a velük jelenleg illetve jövőben történőnek, és hogy minden történés egyben jel értékű is, azaz mind jelentéssel bír a számukra.

Nekünk azonban, akik mi emberek valósággal vagyunk, soha nem kellene semmit sem elérni, elnyerni, nem kellene valahonnét valahová eljutni, nem kellene se menni, se mozdulni, nem kellene semmit sem megtalálni vagy elveszíteni, de még csak elhagyni sem, hanem egész egyszerűen csak magunkra kellene ébredni, vagyis fel kellene tudnunk ébrednünk ebből a káprázat világa okozta kábulatunkból, mint valamiféle mély álomból, és meg kellene tudnunk állapotodni is akként, akik valójában vagyunk. Már tehát rég (már vagy kétezer évvel ezelőtt) rá kellett volna tudnunk eszmélnünk arra, hogy Isten az örökkévaló Teljesség mindenütt és mindenkor jelen van (ha tehát rejtetten is, de még itt a múlandó valóságában is), és hogy Vele mi tökéletes egységben vagyunk mind a személyes szellemi formánkkal, mind pedig személytelenül is, és hogy a múlandónak teremtett dologiak bennünk is éppen úgy ott vannak, mint Istenben, és hogy mi is Istenben vagyunk, és Isten is bennünk van az Ő teljességével (az egész teremtésével, vagyis a szellemi és tárgyi világaival) egyetemben. Rá kellene viszont ugyanakkor eszmélnünk még arra is, hogy Istennek az egész tárgyi teremtése illuzórikus valósággént, vagyis művi világaként létezik csak, mellyel és melyben nekünk szellemi tudatainak csak jól eljátszadoznunk kellett volna, és aztán pedig Isten akarata szerint haza-

térnünk belőle. („Térjete meg!”) Mi azonban ehelyett, és továbbra is rossz *tanácsadó*ra hallgatva, mára már annyira belemerültünk az *ő* tanácsaira véresre fordított, azaz már életellenessé (Isten-ellenessé) is lett játékba, hogy innen már haza sem akarunk menni, sőt már innét eredeztetjük is magunkat, és nem pedig Istentől. Isten azonban soha nem ezt a véres drámát akarta és akarja nekünk, hanem mindig csak, vagyis már újra is az örök és szenvedésmentes életet. Csakhogy ezt végre már fel kellene tudnunk fogunk, és aszerint kellene tennünk, vagyis minél hamarább el kenne oldódnunk ettől a valóságtól, egónktól is eloldódva pedig meg kellene tisztulnunk, és Isten hívására ezúttal már hallgatva vissza is kellene térnünk Hozzá. Éspedig még addig, míg nem lesz későn, vagyis még a véres játéknak Isten általi végetvetése előtt, melynek során bizony a tömérdek kiontott vér már a „lovak zablájáig” fog érni, és akár tehát még mi magunk (nem csak a testünk, hanem mi szellemi lelkek) is odaveszhetünk.

„Ember lenni mindég, minden körülményben”

Azt, hogy mit jelent minden körülmények között embernek lenni, eddig még csak pár ember sajátította el Jézustól a valóságos embertől. A legtöbb ember ugyanis ezt elfelejtette, és mai jólétében a legkisebb gondja is nagyobb annál, hogy ezzel igazán is foglalkozzon, vagyis hogy már ne csak a rosszra legyen képes, hanem végre már az igazán jóra is.

Az Isten után „ember”-nek nevezhető valódi, azaz teljesen tiszta és tisztán szellemi tudatunk (*lelkünk*) önmagában ugyanis olyan, mint egy mindentudás, és mindenről tudomás képességgel bíró, teljességgel anyagtalan, azaz üres és átlátszó tisztaságú, ragyogóan fénylő szeretetét egyaránt mindenkire és mindenre (teljesen önzetlenül minden irányba azonos erővel szakadatlanul) árasztó, soha senkinek nem ártó, hanem mindenkivel csak jót tevő, örökké éber intelligenciájú, örökké jelenlevő „ég”, azaz szeplőtelenül tiszta *szellemi világosság*. Ilyen tehát az Isten *szellemi embere* a *valóságos ember* a Valóságos Istenben. Talán így már jobban elképzelhető, hogy mit jelent a múlandó elménkkal az „ég”-ig és „egek” magasságáig érni, vagy, hogy Isten az „egek Ura” mit ért az „egek” kifejezés alatt, melyekben Ő van, azaz melyekben is, illetve, hogy Ő mindig elsősorban az „egek Egében” lakozik, mely legfőbb és legtisztább „Ég”-gel is Ő egy, Aki az „egek teljességét” is jelenti. Minden pedig, ami ennek a teremtető erővel is bíró, mindent átfogó, és magával egyenként is körülölelő Szellemi Tudatnak, illetve a Vele abszolút egységben levő Szellemének a teremtménye, szüleménye, illetve létesítménye, az mind benne is van ebben a Szellemben (Istenben) és tehát az Ővele egy Szellemi Tudatában, és létfüggőségben is van ezen Isteni Egységtől, és a valóságossági szintje is Tőle, azaz egyszóval Istentől függ. Ez pedig azt jelenti, hogy az Isten és a Vele egy Szellemi Tudata adhat a teremtményének a magáéhoz hasonló valóságot, de az Övétől eltérő valóságot is, és ezt pedig annak fennmaradásával is megteheti, azaz a teremtményét addig tarthatja fenn magában, ameddig akarja, hogy az fennmaradjon. Egyébként ez utóbbiakat a belőle hasonlatosságaként származó véges tudata, a tárgyinak is nevezhető elméje is megteheti az Istenből és Istentől való embernek (szellemi léleknek), csakhogy az a végességénél fogva mindig csak korlátozott mértékben, merthogy legfelsőbb fokon Isten a Szellem dönt minden felől, vagyis mindig is Isten a Szellem dönti el, azaz határozza meg, hogy a Szellemi Tudati Teljességéből való szellemi tudatok véges elméi is miben és meddig mehetnek el, illetve, hogy mikor is jár le az ő fennmaradási idejük is.

Embernek lenni tehát minden körülmények között azt jelenti, hogy nekünk, Isten szellemi tudatainak magunkkal együtt a véges elménket, és rajta keresztül pedig már a többi véges elmét és hozzá tartozó szellemi tudatot is, Isten hozzá feltétlenül szükséges segítségével olyan tisztává tenni („mosni”), mint amilyen a fentebb leírt *valóságos embere* az Istennek, és már csak aszerint a tisztaság szerint cselekedni itt is, vagyis senkinek sohasem ártani, hanem

kivétel azaz válogatás nélkül mindenkit mindig csak szeretni, egyaránt szeretni, legfőképpen pedig az Istent szeretni, és Vele mindig, és minden körülmények között (még tehát itt a múlandó valóságban is) együtt élni, és az Ő világosságát Vele együtt egyaránt mindenre és mindenre árasztani, hogy tehát Istennek minden még „szeplős” (maga magát megrontott, vagyis nem, vagy nem teljesen tiszta) szellemi tudatából is újra szeplőtelen szellemi világosság legyen, azaz, hogy újra, és ezúttal már örökre és megbonthatatlanul együtt élhessen Istennel a leghatalmasabb és legtisztább Világossággal. Hát, valahogy így képzelhető el, hogy milyen is az Isten országa, melyben mindenki szent (tiszt), és hogy mit is jelent *embernek* lenni mindig, és minden körülmények között is.

Lehetünk-e igazak, ha a magát maga megtisztítani, és megüresíteni is képes tárgyi elme, vagy más nem tiszta igazság után megyünk?

Itt számunkra az *igazság* a legegyszerűbben mindenféle káprázattól mentes tiszta öröklét-állapotként fogható fel akár csak az *Igazsággal* egységben élő magunk vonatkozásában is. Ameddig azonban az ember elképzelése az, hogy ő egy és azonos a múlandó elméjével és testével, addig itt nem valósíthatja meg még csak a maga igaz mivoltát se, nemhogy magával magát az Igazságot is megvalósítaná itt a múlandó valóságban. Még tehát a teljességgel mozdulatlan vagy üres itt használatos elme sem azonos a tökéletesen tiszta szellemi tudattal („szeplőtelen” tisztaságú szellemi elmével illetve szellemi énnel), hanem az önmagában csak egy maga is teljességgel tiszta múlandó tárgyi elme. Ebből a tárgyi tisztaságú, illetve magát kiüresíteni is tudó tárgyi elméből is tehát *a tiszta szellemi tudatnak* mindenképpen ki kell tudnia lépnie, különben annak változatlanul csak a rabja illetve szolgálója marad, vagyis azt az ember soha nem fogja tudni uralni még akkor sem, ha *az* a maga részéről teljesen is üressé teszi magát, csak ha annak ezen legújabbban felvett állapotában, illetve ez állapota ellenére is, fölé tudja helyezni, és ott meg is tudja tartani magát. (A glóriaként ismert, tárgyi fej körül ki is alakulható, vagyis az Igaz Istenhez szintén komolyan visszatérni törekvők számára láthatóvá is válható isteni dicsfény, vagy az embernek már szintén mindig megmaradó pozitív szellemi, ámde tárgyi érzékszervekkel is érzékelhető, különleges vonzerejű kisugárzása, pusztán jelenlététől boldogságérzet igazolja a tárgyi elmén túllépést és ott meg is maradást.) Ez a kisugárzás azonban nem összetévesztendő az emberekkel ma ugyan szintén „karizmaként” megismertetett, ámde még mindig csak tárgyi minőségű, azaz tárgyi elme és test keltette pozitív kisugárzással, ami csak tárgyi érzelmeket vált ki az emberekből!) A tárgyi elméjével, és elméje érzelmeivel való meghasonulásával illetve azonosulásával lesz tehát tisztátalan maga a szellemi tudat, vagyis az ember is. Önerőből azonban az emberi lélek soha nem tudhat megtisztulni, megváltozni, azaz csak maga nem tudja a lényegi magát megváltani, vagyis erejét vesztetten nem tud már mintegy újra is az eredeti önmaga lenni. Mindez ugyanis csakis Krisztus a Megváltó Isten isteni lelke és szelleme által történhet meg vele. Csakis tehát Krisztus isteni kegyelme által lehetségesek az előbbiek, vagyis maga az ember vagy emberek által ezeket még csak nem is lehetséges megvalósítani.

A „lélekjelenlétünket”, vagyis az eredeti tiszta lélek mivoltunkat kellene tehát itt a múlandó valóságban is nyilvánvalóvá, azaz tárgyi formailag, vagy inkább csak tárgyszerűként is láthatóvá tenni tudnunk. Ezt pedig itt először is a mindig csak jó lelki cselekedeteink révén tudhatjuk megvalósítani, melyek végzéséhez illetve itteni kifejezéséhez a fizikai testünket, a „felsőruhánkat” még használjuk, és aztán pedig Isten közvetlen segítségével már a tárgyszerű megnyilvánulása sem lehetetlen a korábban önként aláhelyezett állapotából a testtudata fölé emelkedő, és ott meg is maradó szellemi léleknek. Bizony, ez a „lélekjelenlét” annak ellenére is lehetséges, hogy a léleknek még a fizikai teste is élő állapotban van (a látható jelenléti idején

tehát az anyagi test van mintegy takarásban, azaz rejtett jelenlétben), mert Isten annak halála idejéig még azt is akarja éltetni, ha végül éppen nem meghalás helyett egyszerűen csak átváltoztatni akarja.

Ahhoz is azonban, hogy az ember akár csak a valódi önmagára is irányítsa, majd pedig Isten közvetlen közreműködésével illetve segítségével magába már el is merítse (lényegi magába visszaolvasztással megszüntesse) a tárgyi elméjét, először is meg kell tisztítania azt minden tévhitétől, képzelődésétől, és minden kétségétől is, végül pedig tulajdon példájára a kettősség világához való minden kötődését illetve ragaszkodását kell megszüntetnie, azaz teljesen el kell tudnia oldania a tárgyi valóságtól, a mulandó világtól. Ezek is azonban Isten vezetése illetve segítsége nélkül megint csak lehetetlenek a számára.

Amíg viszont a szellemi lelket az anyagi elméje illetve egoja vezeti, addig a vele azonosuló szellemi lélek is része a nyugodtan kollektív örületnek is nevezhető materialista gondolkodásnak. Az embernek, vagyis a szellemi léleknek azonban nem ez a materialista örület az igazi tudatállapota. A valódi tudatállapota ugyanis az embernek minden érzéki illúziótól mentes, mely érzéki életbe vannak tehát a materialista emberek beleveszекedve, vagyis a testükkel azonosuló szellemi lelkek a tárgyi elméjükkel egyetemben illetve egyetértésben örült hajszában igyekeznek a tárgyi testük tárgyi érzékeit kielégíteni. Az ego követése, illetve a vele való meghasonulás, vagy már azonosulás is, a szellemi léleknek egyenlő tehát a magáról való ismerete hiányával, és bizony az élőhalott állapotával is! Ellentétben azonban a szellemi lélekkel az anyagi lélek a test halála után éppen úgy feloszlik, mint a test. (A „füst” avagy „vízpára” tehát feloszlik és teljesen eltűnik, azaz a teljességével „semmivé” válik.) A testtől és testtudatától független, vagyis önmagában is élni tudó lélek tehát az igazi lélek, és nem pedig az anyagi lélek, a mulandó lélek az igaz. Ha tehát az ember az egoitása, azaz a testtudata avagy tárgyi énje teljes nélkülözésével cselekszik, akkor az isteni természetével él itt mulandó valóságban is. Nekünk embereknek nevezett szellemi tudatoknak ugyan tehát még most is „lent” kell élnünk, viszont a tekintetünket (a fókuszált figyelmünket) eközben is mindig az „odaföntin” kell tartanunk, vagyis a velünk egyazon szellemi szemünkkel mindig csak Istent és a közvetlen istenit kell néznünk minden itt végzett cselekedetünk, de a kimondott szavaink, és még a gondolataink során is. (Ez jelenti egyébként a mindig éberségünket is, mely tehát az eredeti állapotunk, és nem pedig a jelen alvó avagy élőhalott állapotunk, ami tehát egy „más” állapot a mi igaz és tiszta állapotunkhoz képest.)

Az azonban még pusztán tárgyi logikával is megérthető, hogy Isten szellemi lelkét (szellemi tudatát) jelentő embernek teljes látókörén belül, amely teremtett dologra irányul a látása, az a látásának tárgyává lesz, mely tárggyal aztán az ember meg is hasonulhat, de akár azonosulhat is vele. Meghasonulás vagy azonosulás esetében azonban a látó ember önmagára és az *igaz eredetére* (magának is valóságos forrására) többé már nem figyel, és így pedig a valódi önmagáról igazán már nem is tud, mert attól fogva már magát is csak az adott tárgyként látja, mert azzal egyben, hogy folyamatosan csak rá fókuszálja a figyelmét, benne is lesz a tárgyban (bele éli magát), és így azt belülről is áthatja magával, mely teljes áthatás révén képzei, hogy ő a tárggyal egy és azonos, és hogy csak tárgy illetve tárgyi van, tőle „más” pedig nincsen. A folyamatos és fókuszált rá figyelésével, és a magával való teljes áthatásával mintegy tehát *bele is feledkezi* magát (lényegében tehát beleéli magát) a tárgyba, azaz valódi kilétéről megfeledkezve magát már csak tárgyként illetve tárgyiként, vagyis a lényegi magát (az örökkévaló szellemi magát) mulandó dologként éli meg, holott egyszerűen csak meghasonulásban, vagy már az azonosulás folyamatában is van vele, mely utóbbi is azonban mindig csak ideiglenes, azaz időleges lehet, mint ahogyan minden tárgy illetve tárgyi létezése is.

A jelen helyzetünkben vagy inkább állapotunkban a tiszta és tisztán szellemi világot avagy valóságot úgy, ahogyan az valóban van, csakis tehát az azzal egyazon tisztaságú természetfelettinek folyamatos vezetésével ismerhetjük meg (a vezetés tehát a hozzá való „út” is),

vagyis hiteles és teljes ismeretet ember által róla nem kaphatunk, ahogyan magáról Istenről sem. Minden természetfeletti tanítás is azonban, ami nincsen teljes és tökéletes szinkronban Isten szavai által kifejezett akaratával, az, ha 90%-ában igazságot tartalmaz is, mind tévtanítás, mely mindig csak félre, és nem pedig egyenesen Istenhez vezet. Pontosan a tévtanítások által adjuk tehát át magunkat Isten helyett a gonosznak, és leszünk illetve maradunk annak hatalmában, és leszünk azzal egyben az ő részei is. Pedig ha tévtanítás áldozatai lettünk, és a szabad akaratunk révén ebben az áldozati szerepünkben meg is maradunk, akkor a földi életünk során nem igazulhatunk meg, és így pedig az egész itteni életünk hiábavalóság volt.

Amit az Istentől való elválasztottságunk eredményez

Ha úgy érezzük, hogy nem vagyunk közvetlen kapcsolatban Istennel, akkor éppen hibázunk, vagyis éppen ellene szegülünk Isten szellemi vagy fizikai törvényének, vagy pedig mindkettőnek. Ilyenkor viszont csak szenvedés lehet az osztályrészünk, még ha anyagilag igen nagyon gazdagok vagyunk is, mert ez esetben is csak a látszat mutatja úgy, hogy az ember minden szenvedést is el tud kerülni a sok pénze révén.

Kivétel nélkül minden szenvedésünket az isteni törvények megszegésének, az anyagi törvények (mely utóbbiak is isteni eredetűek) megszegésének, vagy pedig mindkét törvény megszegésének köszönhetjük tehát, vagyis minden körülmények között egyedül csak magunknak, és soha nem pedig Istennek, csak mi a felelősségünket sajnos nem is csak egymásra, hanem még Istenre is át merjük hárítani.

Amikor tehát istentelenek a gondolataink, akkor a szellemi tudatunkkal (akik valóban vagyunk) a pokolban vagyunk, amikor viszont isteniek a gondolataink, akkor beteljesedve, azaz a teljes és örökkévaló tudati egészünkkel a mennyekben tartózkodunk, de mindkettő „helyzet” inkább felel meg egy tudatállapotnak, mintsem kézzel megfogható, azaz anyagi helyeknek, ahol az embernek teste a legnagyobb kényelemben, nyugalomban, illetve a legnagyobb kínok között él. A testen, vagyis formán keresztül mindezen tudatállapotok tehát csak kifejeződésre juthatnak, mert valósággal nem is a forma, hanem a tulajdonosa a szellemi tudat az élvező, és tehát kínlódó is. (Vagyok tehát, aki éppen vagyok.) A tökéletes tudat azonban mindig csak örvendik, neki ugyanis örök öröme van, mindig csak boldog (ő maga tehát ez a múlhatatlan öröm és boldogság is), míg a tökéletlen (magát maga megrontott) többnyire csak szenved, vagyis mindig csak ideiglenesen tud boldog lenni, egészen az Istennel tökéletes egységben levő Krisztus általi meggyógyításáig, mely beteg állapotából ember őt soha nem tudhatja meggyógyítani. (Az emberi „lélekgyógyítók” mind tehát az anyagi lelket, az ember pszichéjét gyógyítgatják, és pedig csak tárgyi utakon és módokon, még ha csodatevőknek tűnnek is!)

A szintén a szenvedéseinket eredményező félelmeink és a többi negatív érzelmeink, de a negatív tulajdonságaink is pedig mind azért vannak, mert tudatosan is, de már nem tudva is róla, külön akarunk élni a mindenütt jelen lévő, és ezért Magával mindent teljesen is áthatni képes Valóságtól, az Örökkévalóságtól, Ami illetve Aki a lényegünkkel mi is vagyunk.

Minden tudatosan érzett szenvedésünkben is tehát egyértelműen az Istentől való elválasztottságunk (Isten-hiányunk) jut kifejeződésre, mely jelen negatív tapasztalatot is viszont Isten rajtunk keresztül szintén, azaz velünk együtt átél. Mivel pedig Isten nem akarja, hogy továbbra is szenvedjünk, megszabadít bennünket a Tőle való elkülönültségünk állapotától. Persze, csak ha engedjük Neki, azaz ha már mi is valóban ezt akarjuk, és ezért már mindig eszerint is teszünk, vagyis már csak Istennek megfelelően élünk itt a mulandó körülmények között is.

A különbözőségérzet hatására hagyjuk el Istent, és sajnos így teszünk a józan eszünkkel is

Ha igazán fel tudnánk fogni, hogy mi, emberek is valamennyien egyetlen élő forrásból származunk, akkor sohasem tekintenénk ellenségként, ellenfélként, de még csak versenytársaként sem egymásra, hanem mindig csak *lelki testvéreként, felebarátokként*, még tehát így megtestesülten is, és még csak meg sem ítélnénk senkit sem, mert tökéletes világossággal (vagyis isteni értelemmel) azt is tudnánk, hogy *mindenkit* mindig és mindenhol *a cselekedetei ítélnék meg*, melyek közé nem is csak a szavai és gondolatai tartoznak, hanem bizony még az indulata, vagyis a szándéka is.

Ha tehát az ember nem érzékelné magát sem különlevőnek, sem pedig különbnek, a mindig csak a tárgyi (mulandó) érzékszervei és elméje keltette érzelmek hatására „másiknak” tűnő embertől illetve emberektől, akkor soha nem is lenne egyetlen problémája, egyetlen konfliktusa sem az embertársaival. Ez pedig azért lenne így, mert az előbbieknek világos tudatos tudatában az ember mindenki töle itt más látszatú emberben is az Istennel együtt élő magát látná és tudná benne, vagyis tökéletesen tisztán, és pedig tudatosan is így tudná, azaz így is élné meg, hogy ahogyan a lényegi mivolta egységben van Istennel, úgy van minden emberrel is. Istennek, és a Vele mindenkor és mindenhol, azaz minden még az eredetitől más körülmények között is együtt élő magának pedig az ember ugyan minek is ártana, minek is okozna bármi problémát, bármi kellemetlenséget is, hát még Istennek, Akitől ő a teljes egészében (szellemestől, lelkestől, testestől) van, és Akivel ő mindig együtt is jár.

Ember, itt élvén is soha ne ítélkezz tehát, hanem maradj mindig semleges! Az ugyanis a *felébredt ember* (éber szellemi lélek), aki többé már nem ítélkezik, és nem is akar más lenni, mint Istennek Vele tökéletes egységben élő szellemi tudata, aki maga is már csak azt akarja, amit Isten akar. *Isten* pedig *csak igaz szeretet akar itt a Földön is*. Ha tehát már te is *csak* ilyen *igaz szeretet* vagy, akkor vagy te is *felébredt, megvilágosodott, és újjászületett* is, és bizony *tökéletes* is, aki így pedig már újra is tökéletes egységben van Istennel a Szeretettel, azaz már nem is csak hivatott rá, hanem Vele már mindörökre megbonthatatlanul együtt él.

Az ember hibája valójában tehát az, hogy itt a mulandóban tartózkodván Istenre nem, vagy nem mindenben hallgatva maga is folyton valamiből valamivé, és ugyanakkor pedig mindenkinél (még bizony Istennél is!) különbbé is akar válni, ami miatt viszont elfelejt egyszerűen csak *embernek (lényegi mivoltával maga is isteni szeretetnek)* lenni minden körülmények között, vagyis még itt a Földön ideiglenesen élvén is.

Amikor tehát végleg elhagyva az emberi szeretetedet már te magad is *csak isteni szeretet* vagy, többé már nem fogod itt azzal töltöni az idődet, hogy másik emberek szeretetéért sóvárogsz, vagy éppen már kuncsorogsz, könnyörögsz is érte, netán követeled is azt tőlük magadnak, hanem mint ahogyan azt Isten teszi, magad is *egyre csak árasztod*, azaz *már csak adod* az *isteni szeretet*et magadból, egységben tehát Istennel. Istennek a rád is irányuló (így tehát magadtól többé már nem elutasított) *szeretete* ugyanakkor pedig egyben igazolása is lesz a valóságos létezésednek, és ez bizonyosságot, és biztonságérzetet is ad, és ugyanakkor itt jó érzéssel is eltölt, melyeknek is, mint az egyedül Jónak: Istennek közvetlenül érzékelésének is, csak örülni tudsz, vagyis *boldog* is vagy tőle, és pedig már szintén állandó jelleggel.

Olyan emberi kapcsolat is azonban a Földön sajnos még igen kevés számban van, melyben már csak az *isteni szeretet* fejeződik ki, ahogyan olyan is nagyon kevés van, melyben ezzel egyben már csak a „józan ész”, vagyis már csak az igaz és tiszta *tudatos isteni értelem* kap vezető szerepet a logikus ész, a tárgyi tudatos értelem helyett is, mely *legfőbb örök értékek* bizony, hogy az ember szemében meg is látszanak. Gondoljunk a „józan ész” vonatkozásában most akár csak „A csillagszemű juhász” mesénkire is. Isteni értelemmel olvasva tehát azt,

abból sem juthatunk másnak, hanem csak az előbbinek megértésére. Bizonyos mesék tehát mind igazságok, míg, amit mi isteni értelem hiányában igazságnak hiszünk, az bizony mind csak mese. Ahhoz is azonban az embernek isteni értelemre van szüksége, hogy meg tudja különböztetni melyik mese igaz, és melyik nem az, és bizony isteni értelem kell ahhoz is, hogy a misékről is tudja, hogy melyik volt igaz, és melyik pedig „mese”, azaz szemén és fülön keresztül szedett hazugság. Ehhez a megkülönböztetéshez is tehát semmi mást nem kell tennünk, mint, ahogyan az egész mesét, úgy az egész misét is meg kell vizsgálnunk Krisztus Vele egy (és „Világosság”-nak is nevezhető) *isteni értelme fényében*, ha Krisztus már bennünk van, és mi pedig Krisztusban vagyunk. Krisztus ad ugyanis az isteni szeretetével egyetemben isteni értelmet még ehhez is a magáéból, mely örök értékeket tehát Ő is Istentől vett. (Csak tehát kérnünk kell a „megkülönböztetésnek szellemét” is Krisztustól, és Ő még azt is megadja nekünk a magáéból, mely is tehát Istenéből való. Tudjátok, csak kérnetek kell....)

Egy ember sem több a másiknál

Akármi mást is mutat az itteni látszat, egyik ember sem több, és még csak nem is lehet több a másiknál, mert különbözőség az emberek között legfeljebb is csak attól lehet, hogy itt fizikailag is kifejeződhet, hogy az egyik ember a másiknál jobban emlékszik Istenre, és így pedig jobban ismeri önmagát is. Ez azonban nem vehető lényegi különbözőségnek, vagyis valós különbözőségnek még csak ez sem nevezhető. Az előbbieket tudó, és így meg is élő ember viszont már azt is tudja, hogy az emberek közötti itt látható egyéb tárgyi különbségek is mind csak illúziók, ahogyan az egész tárgyi világról is ugyanezt tudja, vagyis tisztában van vele, hogy ez nem az ő igaz valósága.

Az ember (szellemi lélek) fizikai teste is általános esetben mindig tehát azt fejezi ki, amit az ember Istenről és a teljes és valódi önmagáról tud. Ettől azonban, aki tehát valójában az ember, semmivel sem lesz több a másik embernél, de az Isten és önmaga több vagy jobb ismeretével még csak „más” se lesz a többihez képest. Még bizony abban az esetben sem, ha ő az Isten és az ő valódi önmaga teljes ismeretét is bírja. Ezt az ismeretet ugyanis minden embertársa is tudja, csak a legtöbben elfelejtették itt az illúzió világában vele meghasonultan élve, vagyis a mulandó valóságban már-már teljesen is elmerülvén. A fizikai test kinézete, a rá aggatott, és köréje gyűjtögetett anyagi javak adta különbözőségek is tehát mind csak illúziók, még ha azok innét nézve nagyon is különbbé, többé, vagy éppen csak szebbé teszik az egyik embert a másiknál. Az is pedig, hogy az egyik ember tehetősebb, azaz több lehetőséggel, több elérhetőséggel bír a másiknál, megint csak látszatra lehet igaz, mivel Isten minden embert ugyanazon isteni tulajdonságokkal és képességekkel ruházott fel, csak hogy itt az ember eredeti szellemi képességei korlátozottak, ráadásul pedig a mulandóság alá vetett, de a bizonyos mértékig fejleszthető fizikai képességei el is nyomhatják azok itteni kifejeződését.

Isten a magával és fizikai képességeivel folyton kérkedő tapasztaló egónk „megszületését” viszont azért tette lehetővé, hogy az ego lét- és élettapasztalásain keresztül először azokat ismerjük meg teljes körűen, akik és amik nem mi vagyunk, hogy aztán ezáltal már arra ébredhessünk rá, vagyis azt tudhassuk meg itt is szintén teljes körűen, hogy valójában kik is vagyunk, és hogy ezzel egyetemben magunkban és magunkkal is már Őt magát az Istent is teljesen megismerjük, Akivel mi szellemi tudatai egységben vagyunk a jelenlegi Övétől más nézőpontunk szerint való élésünk ellenére is. (Csak az itteni látszat mutatja tehát azt, hogy Istentől teljesen külön élünk.)

Mi emberek valójában tehát Isten Vele egy Szellemi Tudati Teljességében vagyunk, mint isteni tisztaságú szellemi tudatok, akiknek a tárgyi tudatai és tárgyi énjai csak eszmei szinten

létező létezők, melyekkel viszont, ha mi szellemi tudatok meghasonulunk illetve azonosulunk, akkor velük, és nem pedig Isten Tudati Teljességével, azaz lényegében Istennel vagyunk egységben. Sokkal jobban járnánk tehát, ha mindig az eredeti természetes állapotunkban maradnánk, vagyis ha az eddigi parázna viselkedésünket végleg elhagyván már itt a tárgyi valóságban élve is Istennel maradnánk egységben, még bizony akkor is, ha Isten akaratára lakóhelyünknek ideiglenesen ezt, vagy egy vagy több másik, de szintén csak eszmei valóságot választanánk magunknak, azaz ha rövid isteni ideig éppen csak erre vagy azokra is fordítanánk a személyes figyelmünket a végtelen szellemi fejlődésünk, azaz tökéletességről tökéletességre jutásunk céljából. A tekintetünknek, vagyis a figyelmünknek a fókuszpontját azonban, ami tulajdonképpen a lényegi teljességünknek középpontját (szintén szellemi minőségű személyes változatát) is jelenti, ez esetben is mindig csak az egyetlen legerősebb és igazán valóságos középponton illetve Forráson (Istenen a Szellemen) kellene tartanunk, Aki saját Magától, és pedig örökké csak van, azaz Aki egymaga az örökkön örök Önmaga-valójának, és minden Belőle és Átala való Tőle „másnak” is Forrása, és Aki ez utóbbiakat is mind Magába is foglalja, és így az ezen Egymagán kívül pedig a tudomása szerint nincsen senki más, vagyis nem létezik még csak egy ilyen Isten sem. Minden tehát ennek az egyetlen, mint a szeretetétől, úgy az értelmétől és átlátszó tisztaságától is ragyogóan fénylő, azaz minden tisztátalanságtól mentes örök szellemi Forrásnak a létesítménye, építménye, illetve szüleménye, vagyis minden, ami van, és ami még lesz, az mind mindig elsősorban az Ő teremtése illetve alkotása. Az Ő alkotása tehát a hasonlatossága ember is, és Isten bizony, hogy egy embert, azaz egyetlen embernek nevezett gyermekét sem tett többé, de különbbé sem a többi embernél. Isten ugyanis végtelenül igazságos is, és ezért Őt még csak személyválogatónak sem lehet nevezni. Mivel pedig Isten minden embert egyenértékűnek teremtett, Isten előtt minden ember egyenlőnek bizonyul is, és ezért pedig minden ettől más álláspont is csak tehát illúzió, azaz nem igazság lehet.

A hibánk

Minden gondunk, bajunk, korlátozottságunk, gyengeségünk a téves azonosulásunkból adódik, és valójában ez a hibánk is.

Az emberek (szellemi lelkek) még ma is inkább már csak a testük és pszichéjük (anyagi lelkük) kívánságaival és vágyaival vannak elfoglalva, vagyis a testnek és élet-gondolatának, a testtudatnak (a „tárgyi élet vagyok”-nak) akaratát cselekszik (valósítják) meg, amivel viszont még mindig igen sokat vétkeznek is, ami miatt pedig még mindig halottak, vagyis az eredeti szellemi képességeikben igen erősen korlátozottak, mely korlátozást tehát mind maguknak köszönhetnek.

Ha tehát az ember egyszer már ide a Földre került, akkor nem szabadna neki olyan gondolatokkal foglalkoznia, melyek rossz érzelmeket keltenek, mert akkor ezek a tárgyi érzelmek nem csak a testére, és testtudatára a pszichéjére fognak terhelően hatni, hanem a szellemi lélek mivoltát is megviselik, vagyis neki is el kell szenvednie (viselnie, azaz teherként hordoznia magán) azokat, mivel ez esetben még azonosulásban van a teste és pszichéje egységével. A testével és testtudatával többé már nem azonosuló embert viszont már még csak érzelmileg („emocionálisan”) sem tudják megviselni a test és anyagi lélek (psziché) egységében külső ráhatásra, vagy éppen csak magától keltődött rossz gondolatok, mert ilyenkor a szellemi lélek (valóságos ember) már csak nyugodt szemlélője marad ezeknek a dolgoknak, történeteknek, vagyis még az akár szó szerint is vehető „egy szem maga” előtt lezajló legnagyobb érzelmi viharoknak is. Az elméjét és testét mintegy kívülről figyelni tudó

(éber) ember soha tehát még csak egyetlen percet sem rágódik azon, ami itt éppen adódik, hanem csak csendes (mintegy tehát néma) figyelője marad azoknak. Bármi jó, vagy éppen rossz történik tehát a tárgyi elméjével és testével, a valóságos ember azt mindig egykedvűen fogadja, vagyis öröm és bánat egyre megy neki, mert tisztában van azzal is, hogy az állandó öröme és boldogsága csak ezektől teljesen függetlenül lehet, és van is meg neki Istenben és Istennel, azaz Istennel mindig és minden körülmények között együtt élve.

Az embernek valójában tehát az a hibája, hogy ide az anyagvilágba kerülve folyton olyan dolgokkal azonosítja magát, ami nem ő, és ezt képtelen észre is venni, mert már nincsen hozzá ereje. Az ehhez szükséges erejét ugyanis önszántából átadta a teste és elméje egységének, mely egységgel van most egységben ő, a mindent látó és tudó, és mindenre a legmagasabb fokon hatni is tudó Istennel való egységben levése helyett. Az ember egyáltalán nem azonos tehát a tárgyi elméje által használt gondolatokkal, és az ezen gondolatok tárgyi érzékszervekben keltette érzelmekkel sem, viszont képessége van arra is, hogy akár még csak ezen tárgyi érzelmekkel is meg hasonuljon, ami aztán vezethet velük való akár teljes azonosuláshoz is. Ez a tette viszont az ő eredeti tökéletességének megromlását fogja eredményezni, vagyis inkább csak a vesztére lehet neki, mintsem tökéletességről tökéletességre juttatná őt, ami az Isten akarata, és nem pedig ez a téves illetve hibás azonosulás.

Az az ember tehát, aki a már megtörténtek, vagy még meg sem történtek, azaz a jövője miatt dühöngésbe, vagy éppen csak aggodalmaskodásba fog, még mindig változatlanul az elméje és teste szerint él, vagyis még mindig nem tud a jelen körülmények között is az lenni, aki ő valójában, mert továbbra is hiányzik ehhez az ereje. Hiába is szedi tehát össze minden erejét, ezt a legyengült állapotát maga már nem tudja, és még csak nem is tudhatja megváltoztatni. Ez ugyanis Isten közvetlen segítségével nélkül neki soha nem fog sikerülni. Csakhogy ehhez magát Istent kell segítségül hívnia, és nem pedig emberektől, ne adj Isten ismeretlen vagy „ismert” (valósággal szintén nem ismert) szellemektől kell hozzá segítséget kérnie. Ha tehát egyenesen Istenhez fordul, és már csak Őrá figyel, akkor Isten ki fogja javítani a hibáját, azaz segíteni fog rajta. Ha azonban Isten látva a javulásra törekvését segít neki, de ő háládatlanul a maga erejéből elértnek minősíti a valódi maga itt is az eredeti teljességében való megvalósítását (ami persze önerőből el sem érhető, és még csak nem is egy „elérhető” valami), akkor annak az lesz az eredménye illetve következménye, hogy még a korábbiánál is rosszabb, esetleg már a legalantasabb tudat- illetve létállapotba esik végül majd vissza, és pedig már közvetlenül a „célba” avagy „révbe” (Istenbe) jutása előtt, vagyis az eredeti tökéletessége (ami egyben az isteni dicsősége is) Istentől való visszakapása nem is csak el fog maradni, hanem még a korábbiánál is jobban meg fog romolni. Az ilyen ember ugyanis a még mindig létező gőgjénél fogva Istennek még a dicsőségét is a magáénak tulajdonítja, vagyis ezzel a tetteivel is gyalázza Őt, amivel is pedig továbbra is csak botránkozást, és nem pedig már mindig csak örömet okoz Istennek, mint azt ő szintén hinni véli, ha ezek után egyáltalán még hisz fölötté álló illetve uralkodó Istenben, és nem magát avansálja, azaz lépteti elő Istennek is. (Az ilyen emberről mondható tehát el, zsákmányának tekinti még az Istennel való egységét is, vagyis hogy még ezt is kihasználja a maga javára. A „keleti mesterek”, vagy a nyugati „felébredettek” majd valamennyien ilyen „zsákmányolók”.)

Még mindig azt hisszük, hogy elbújhatunk, ámde...

Isten elől soha nem tudhatjuk sem magunkat, sem pedig a dolgainkat (gondolatainkat, szavainkat, cselekedeteinket) elrejtteni.

Az ember a szellemi minőségű lényegi mivoltával is azt hiszi, hogy az anyagba burkolózása miatt Isten őt nem látja. Istennek viszont ez egyáltalán nem akadály, mert Ő mindig és minden körülmények között tökéletesen látja, hogy mi van a szívünkben és a vele egységet képező lelkünkben. Bizony még mindazt is abszolút világosan látja, amit Órála gondolunk. (Látja és tudja még azt is, ha mi azt hisszük, hogy amit most éppen gondolunk, azt Isten úgy sem látja, és ezért nyugodtan el is követhetjük ezt az Isten szemében rossz tettet is.) Isten elől azonban képtelenek vagyunk elrejteni a szívünknek még csak az indulatát (szándékát) is. Isten szintén tökéletesen látja a képmutató, vagyis a farizeusi magatartásunkat is, vagyis világosan látja és tudja még azt is, amikor a szánk mást mond, mint ami a szívünkben van. Isten tudja tehát, hogy amikor azt mondjuk, hogy minden embert személyválogatás nélkül és egyaránt szeretünk, mint magunkat, akkor valójában továbbra is csak a „szeretteinket” szeretjük így, és esetleg még pár számunkra szintén kedves embert, a többieket pedig másképpen, vagy egyáltalán nem szeretjük, és vannak ezek között olyanok is, akiket a pokolra, halálra kívánunk, vagyis még gyűlölünk is, mely „jó” tulajdonságunkat és szokásunkat gyakran még a „szeretteink” körében vagy az általunk megkedvelt emberek körében is érvényesítjük, azaz alkalmanként még rájuk is kiterjesztjük.

A tiszta szív esetében azonban soha nem az előbbi gonoszság, vagy abból illetve azokból akár csak egy szikrányi is van, hanem csak az van benne, aminek helyettük is mindig is kellene lennie, és Jézus ezt is megmutatta, és azóta is mutatja nekünk. Jézusnak a Krisztusnak ugyanis a szíve (és természetesen a vele egy lelke is) örökké tiszta (soha nem volt benne még csak egyetlen szennyfolt sem), és ezért belőle mindig csak tiszta indulatok is származnak, és ebből is következően a cselekedetei, vagyis az élete is tiszta, és mindig teljes is, és azzal egyben, hogy Ő a teljes életnek is nevezhető, maga is teljes életet él Istenben és Istennel, vagyis Istenben önálló örök élete (örök személyes élete) is van. Hozzá hasonlónak kellene tehát lennünk, hogy mi is kedvelt fiai legyünk Istennek, és ne pedig már örökösen is az Ő ellenzői legyünk, vagyis afféle „rosszfiúk”, akik inkább már csak Isten nemtetszésére, sőt megbotránkoztatására is cselekednek. Az ilyen szívet, vagyis a szennyfoltokkal tisztátalanná tett szívünket és lelkünket (a lényegi mivoltunkat) azonban magunk egyedül soha nem tudhatjuk teljesen megtisztítani, vagyis újra patyolat tisztává, újra tökéletessé tenni, ami jelenti a szív teljességét is. Ehhez, vagyis a beteljesedéshez és tisztasághoz ugyanis nekünk Krisztusra van szükségünk, Aki tökéletes egységben van Istennel. Egyedül tehát Ő a Megváltó Isten képes a velünk egy szívünket és lelkünket magában olyan tisztára „mosni”, mely tisztaságú szívvel és lélekkel már szemtől szembe is láthatjuk az Istent, vagyis még csak egy sziklahasadékba sem kell Istennek bennünket akár csak a pillantása, orcájának ránk ragyogtatása, vagyis a Vele szintén egy figyelmének személyesen ránk fókuszálása elől elrejtenie, és persze többé már a szív és lélek mivoltunknak (akik valósággal vagyunk) sem kell előle „fügefalevél” (a testtudatunk) mögé elrejtőznie.

Akihez az önző életünkkel fohászkodunk

Önző életet éléssel nem lehet az Igaz Istent dicsőíteni, mert az ilyen élettel csak hamis istent, vagy hamis isteneket tudhatunk dicsőíteni, akit vagy akiket éppen követünk ez esetben az Igaz Isten helyett.

Az önző indíttatású cselekedeteinkkel, vagyis a mindig elsősorban magunkért, magunknak, vagy esetleg még a hús-vér „szeretteinkért”, és más, hozzánk szintén közel álló érdekcsoportunkért és érdekcsoportunknak, és nem pedig már csak Istenért és Istennek végzett cselekedeteinkkel valójában tehát magunkat, érdekcsoportunkat dicsőítjük, és

ha nem is tudatosan, de még előbb pedig azt az istenellenes szellemiséget, aki erre bennünket rávett, akitől tehát az önzés, önteltség, önistenítés tulajdonságunk is van az összes többi rossz tulajdonságunkkal egyetemben. Az ember viszont arra lett hivatva, hogy minden indulatával, szavával és cselekedetével a Valóságos Isten dicsőségére legyen, azaz hogy mindig (örökké) és minden körülmények között az Igaz Isten dicsőségére éljen, mint az Ő hasonlatossága, és nem pedig arra lett hivatva, hogy mindig és mindenütt a maga dicsőségét, előnyét, javát, hasznát keresse, és hajtsa, vagyis minden erejét megfeszítve, azaz még erőszakkal is ezeket a „jókat” akarja magának, és maga után, vagy nem után, legfeljebb még a hozzá közvetlen közelségben álló embereknek, az ő itt hangzatosan is „szeretteinek” nevezett tárgyi családtagjainak.

Az előbbiek fényében viszont az az isten, akihez az emberi többség ma is fohászkodik, könyörög, és akit egyetlen Istenként imád, az egy teljesen más isten, mint az Igaz Isten. A gonosz vagy kétszívű ember valójában tehát még ma sincsen az Igaz Isten felé még csak fordulva se, hanem már nyílegyenesen is a más isten felé fordítja szinte már minden figyelmét, más istennek szenteli a figyelve fókuszát, azaz a lényegi mivoltával (amit a szellemi szíve és lelke egysége jelent) más, mint az Igaz Istenre fókuszál. Az emberi többség változatlanul tehát, ha éppen nem magához, akkor egy olyan istenhez fordul, olyan istenhez fohászkodik, azaz olyan istenben hisz, akit a tulajdon tárgyi elméje szerint alakíthat, és akit az önző szíve vágyának megfelelően irányíthat is. Ez azonban még mindig csak egy saját képű istenkép, mely isten azonban őt sohasem fogja sem megmenteni, sem megváltani, sem pedig megszabadítani, mert ez a *bálványisten* sem képes ezekre még együtt a többi *bálványistennel* sem, hiába is tette akár csak őt illetve azokat a szívében az első helyre, és szolgálja is őt/őket nagy buzgósággal, aki ráadásul a legtöbb esetben először is ő saját maga.

A szemeiket (vagyis a szellemi és fizikai tudatukat) mindig elsősorban magukra, és azt követően (vagy éppen előzően) pedig más istenre, más istenekre függesztők az igazi önzetlenséget valójában tehát még csak hírből sem ismerik. (Bizony még akkor sem, ha folyton az önzetlenségről papolnak is, azaz ha hangosan is hirdetik az ő önzetlenségüket, és az ő önzetlenül anyagi javakat adományozó személyüket.) Az igazi önzetlenség ugyanis egyáltalán nem az, ha az anyagi javainkból cseppeket, morzsákat juttatunk hangos hírverés mellett az arra igazán rászorulóknak, vagy azokra igazán rá sem szorulóknak, hanem az, ha a magunktól minden vagyónunkat, vagyis még a legnagyobb értékünket is elveszünk és odaadjuk, hogy az elesettek élhessenek bennünket túl, azaz hogy helyettünk ők maradhassanak továbbra is életben, és ezt pedig minden előzetes vagy utólagos hírverés nélkül, és érte még csak dicséretet, de megelégedettséget se elvárva tesszük. Az igazi önzetlenséghez való, fentebb leírt hozzáállás viszont egyáltalán nem ezt, hanem csak azt bizonyítja, hogy az emberi többség jelenlegi hite és vallásossága pontosan annyihoz elég, hogy a pokolra jusson vele, vagyis hogy a jelen világot is, amiben most ideiglenesen él, menny helyett már teljesen is pokollá tegye, azaz hogy gyarapítsa vele az Istentől végleg elszakadni vágyók sötét birodalmát, ahol az önzők, a gőgösek, az erősek, a mások kárára, és még haláluk árán is jól élni igyekvők az „urak” az ő imádott „főurukkal” egy társaságban, aki bizony, még az ő imádatát is úgy erőszakolja rájuk.

A benne élő embereknek, és hatásukra pedig már az egész jelen világnak is, végre tehát már valóban is meg kellene térnie és világosodnia, mert ha az emberek így folytatják, akkor végül a világ is világnak még csak nevezhető sem lesz, hanem már csak pokolnak. Ugyanakkor pedig az ember sem lesz nevezhető embernek, hanem már csak pusztító, emberölő fenekvadnak, bizony, még az igen fejlett tárgyi intelligenciája („csúcsműveltsége”), és a révén megvalósított „csúcstechnológiái” és „csúcs-kulturális” eredményei, csodás alkotásai ellenére is, melyek is a *bálványistenei* lettek az emberi többségnek. (A csodás alkotások és emberi

alkotóik imádata is tehát kőkeményen bálványimádat. Ez is ugyanis a teremtés és teremtmény imádata az Isten helyett vagy előtt.)

A jelen helyzet valójában tehát még változatlanul az, hogy a már valósággal, és pedig tudatosan is megtörténő megtérésével és megvilágosodásával az embernél mintegy már automatikusan is bekövetkező, minden cselekedetével is már csak az Igaz Istent dicsőítése helyett, pár ember kivételével mindenki ezeket a hamis isteneket dicsőíti, ezeket követi, ezekhez ragaszkodik, és bizony önző módon ezekhez, ezekért fohászkodik is, azaz már csak ezekre vágyik is, amivel is pedig csak egyre jobban elfeledkezik az Igaz Istenről. A hamis istenhez fohászkodó, kürtzó mellett adakozó, mert még mindig önző, büszke és hiú, csak a „szeretteit” szerető ember is ezt teszi tehát ahelyett, hogy már Ő is csak az Igaznak adna dicsőséget minden itteni cselekedetével is.

Teljes fordulat nélkül nincs megtérés, és így pedig Istent hallás sincs

Ha a szellemünk és lelkünk, valamint a testtudatunk minden figyelmének fókuszát, azaz a teljes erőnket is jelentő minden figyelmünket elfordítjuk az egész tárgyi valóságról, és benne a tulajdon testünkről, és minden más testről (anyagi formáról) is Isten és az Ő örök valósága felé, és ebben a már csak Őrá figyelésben meg is tudjuk tartani a teljes magunkat, akkor és azzal lényegében már haza is kerültünk. Lényegünkben és lényegünkkel már tehát mintegy újra is otthon vagyunk Istennél, és Istennel is vagyunk még akkor is, ha a szilárd látszatú testünk bizonyos ideig még továbbra is életben marad, mert Isten ezt így akarja. Ezt az Istenhez való, már valósággal is megtörténő megtérésünket (Istennel való közvetlen kapcsolatunk helyreállítását) azonban, hiába minden itteni erőfeszítésünk, egyedül magunk soha nem lehetünk képesek megcsinálni, azaz teljesen is és tökéletesen is megvalósítani. Ehhez ugyanis már túlságosan is gyengék vagyunk, és ezért van szükségünk hozzá Krisztus isteni lelki és szellemi erejére is, mely Őneki is Istentől való isteni (makulátlanul tiszta és tisztán szellemi minőségű) erejéből ad hozzá erőt a mi nagyon is megcsappant erőnkhez, és kiegészíti vele a miénket újra egészre, azaz teljesre, miközben meg is tisztít bennünket a szintén isteni szavai által. (Egyébként Jézus mikor teljesen testivé lett, szintén a gyengesége végett fordult Istenhez, kért és kapott először Isten angyalán keresztül isteni erőt, ami megerősítette Őt, majd pedig már egyenesen Istentől kapta vissza minden erejét, melynek révén már Isten segítségével, nevezetesen Isten Vele egy Szent Lelkével együtt visszaemelkedhetett az Atyához, a Mindenható Istenhez. Így lett tehát Ő is a súlyos formáját végleg levetve maga is istenien könnyű, azaz súlytalan szellemi lélek, aki tehát Isten hasonlatosságára szintén egy az isteni szellemével, mely Krisztusi szellem is tökéletes egységben van Isten Szellem mivoltával.

Istenhez a Tökéleteshez, közvetlenül mindig is tehát csak a tökéletes szellemi lélek kapcsolódhat tökéletesen hozzá, a tökéletességében megrontott állapotú esetében, ameddig az rendbe nem lett hozva, azaz kérésére Krisztus által meg nem lett teljesen is gyógyítva, hibája ki nem lett javítva, addig nem jöhet létre a közvetlen és tökéletes kapcsolat sem Krisztussal, sem pedig Istennel. A közvetlen kapcsolata is tehát Krisztussal, és így pedig már Istennel is azonban még ekkor is csak azzal jöhet létre, ha Isten látja a szellemi lélek őszinte törekvését a Hozzá visszakerülésre (örökre megtérésére), és az eredeti tökéletessége előbb leírt módon történő Istentől visszakapására. (Jézus is nem véletlenül fordult Istenhez, és kérte tehát Tőle azt a dicsőségét, ami Isten mellett megvolt neki, mielőtt ide jött a Földre, vagyis Istennek ebbe a mulandó valóságába Isten küldésére leereszkedett.) Ha tehát Isten a Krisztusi úton, vagyis Krisztus révén kijavítja a lélek hibáját (teljesen „meggyógyítja” őt az erőtlenségéből, és ezzel egyben „tisztába is teszi”, azaz Magával kimos belőle, és „le” is „mos” róla minden tisztátalanságot, mely utóbbi a „lába” vagyis a tárgyi elméje megtisztítását, azaz „leporolását”

jelenti, vagyis a homályos tárgyi értelmének tisztán és tiszta szellemivé avagy istenivé visszaalakítását), akkor Krisztussal együtt Isten színe elé kerülhet, és az így visszatérése után már újra is együtt élhet, és pedig már örökre együtt élhet Istennel és Krisztussal, azaz közvetlen és tökéletes lesz a kapcsolata Istennel, és természetesen Krisztussal is.

Csak az az ember (lélek) éli tehát a szellemi életét már itt a Földön is, aki már legalább gondolati kapcsolatban van Istennel és Krisztussal, vagy aki ugyanígy szellemileg (azaz nem a fejében, hanem a „szívével”, azaz a szellemi lényeg mivoltával) már hallja is Isten és Krisztus szellemi szavait, ha Isten már ez úton, azaz szavak illetve beszéd útján is akar vele folyamatos kapcsolatot tartani, mert már érdemesnek találja az embert erre is, és ezért már ezt is lehetővé teszi a számára. Nekünk azonban erre is szintén kérnünk kell Istent és Krisztust, és persze arra is, hogy segítsenek hozzá bennünket ahhoz is, hogy már csak Őket halljuk, és ne pedig helyettük valaki másnak a hangját is vélhessük az Ő hangjuknak. (Kérnünk kell tehát hozzá a megkülönböztetés képességét is.)

Ki hallhatja Isten szavait?

Minden olyan ember hallhatja Jézus isteni szavait, aki maradéktalanul engedelmeskedik ezeknek a szavaknak, azaz aki meg is cselekszi ezeket a szavakat mind. Akik viszont nem engedelmeskednek az isteni szavaknak, vagy nem minden isteni szónak engedelmeskednek, azok nem hallják, vagy akarataknak köszönhetően nem minden szót hallanak, azaz nem figyelnek minden gondolatuk, szavuk, és cselekedetük során Jézusra, Isten élő Igéjére. Az ilyen emberek a még maguk sem tiszta emberi pásztorokra, a gyülekezetükre, vagy éppen csak magukra, illetve más emberekre inkább hallgatnak tehát, és nem pedig mindenben már csak az Isten Fiára, Aki mindig csak azokat gondolja, szólja, és cselekszi, amiket az Isten gondol, szól, és cselekszik. Akik tehát elsősorban őket (a hús-vér embereket), és nem pedig Jézust a Krisztust követik, azok hiába is kérik, nem részesedhetnek az Igazság szelleméből, vagyis nem kerülnek közelebb Jézushoz, Isten igaz tanítójához és vezetőjéhez. Maguk akadályozzák tehát meg, hogy Őt hallhassák, azaz maguk teszik szellemi süketté magukat.

Az isteni szó meghallása azonban nem is azonos az emberi szavak meghallásával. Isten szellemi hangja ugyanis egyenesen az ember szellemi lelkébe és a vele egy szellemébe érkezik, vagyis Isten hangja (vagy inkább nem is hang, hanem szellemi szózata) egyáltalán nem az agy terméke, és a legtöbbször még csak nem is az agyon keresztül jut el az emberhez (Isten szellemi lelkéhez avagy szellemi tudatához), hanem egyenesen Istentől jön hozzá, azaz Isten által tevődik bele az embernek nevezett szellemébe. Az Istennek így „hallott” szavai aztán pedig már kerülhetnek más utakon keresztül is hozzánk, vagyis akár tárgyi tudatokon keresztül hozzánk eljutva is hallhatjuk a Tőle való szavakat, természetesen így azonban már szintén a tárgyi fülünkön és elménken keresztül hozzánk eljutva. (Isten tehát az igehirdetés bolondságát is felhasználja arra, hogy az embereket üdvözíthesse.) A tárgyi értelmünk ez esetben azonban inkább csak akadályát illetve gátját lehet annak, hogy az isteni szavak hozzánk szellemi tudatokhoz eljussanak, és befogadásra kerüljenek mind a tárgyi elménkbe, mind pedig az Isten helyett most még vele egységben élő szellemi elménkbe, azaz a szellemünkbe, akik tehát valósággal vagyunk. A tárgyi elme alvása illetve álma idején azonban Isten minden akadály nélkül tud velünk közvetlenül is beszélni, mert ilyenkor a tárgyi elme mintegy kikapcsolt állapotban van, mely isteni beszédek egy részére viszont megfigyelve az álmainkat a tárgyi tudatunkkal egyetemben annak felébredésekor emlékezhetünk, mert az elme álmában (ami egyébként számunkra álom az álomban) ezek a beszédek tárgyilag is felfogható „nyomot” (benyomásokat) hagynak maguk után az elmében is. Az Igazság Szelleme mindig tehát csak az ember szellemének, illetve a vele egy szellemi lelkének jelenti ki magát, és nem

pedig egyenesen az ember tárgyi elméjének, noha azt követően már az is szerezhethet tudomást az isteni kijelentésről, és a maga módján tovább is adhatja Isten nyilatkozatát egy másik elmének, és rajta keresztül pedig értesülhet róla a hozzá tartozó szellemi tudat, azaz szellemi lélek is.

Mára azonban már rengeteg kitalált, azaz csak képzelt, és bizony önjelölt Igazság is van, akikben illetve akiknek ráadásul még hiszünk is, vagyis akiket Istenként tisztelünk, akiket az Igaz Isten elé helyezünk, amivel is pedig a valóban Igaznak továbbra is hátat fordítunk. Mind-ebből is azonban az következik, hogy az az ember, aki csak a tárgyi elméje után megy, az folyton csak megtévesztés áldozata lesz. Amikor tehát a külső látszat szerint gondolkodunk, szólunk, és teszünk, akkor valójában Istentől fosztjuk meg magunkat, azaz a magunk részéről Istentől elszakítjuk, és el is távolítjuk magunkat, vagyis már csak a bennünket itt egész egyszerűen csak tárgyilag kifejezni hivatott saját fejünk (eszünk), vagy mások feje után megyünk, és nem pedig Krisztust vagy Istent követjük.

Isten viszont Szellem lévén képes a gondolatait is plántálni a szellemünkbe, vagyis ilyenkor az ember Istennek nem is a hangját (szavát) hallja a szellemével, de mégis világosan tudja, hogy Isten mit akar, hogy szóljon, vagy tegyen, vagy éppen ne szóljon, illetve ne tegyen meg. Isten gondolatának tehát ekkor sincsen az égvilágon semmi köze az elménk szintén tárgyi gondolataihoz, ugyanis Isten gondolatai mindig is magasabbak, világosabbak, és mindennél hatóbbak, azaz összehasonlíthatatlanul erősebbek is az emberi elme gondolatainál, és persze örök fennmaradásúak is.

Ahhoz viszont, hogy mi szellemi lelkek folyamatosan is hallhassuk Isten hangját, minden körülmények között és ellenére is szellemben és igazságban kell lennünk illetve maradnunk, vagyis Istenben és a Vele egy Szellemi Tudatában (Szent Lelkében) tudatosan is benne kell lennünk, mert csak ekkor tudhat Isten Vele szintén egy Szelleme a Szent Szellem is bennünk lenni, és Lelkén keresztül hozzánk akár már folyton is szólni úgy, hogy azt közvetlenül a szellemünkkel hallhassuk. Ilyenkor tehát Isten még a szintén nem látható „lélekzetünknel” (a tárgyi elménk, az anyagi lelkünk szimbolikus megjelenítőjénél) is közelebb van hozzánk. Pontosan tehát a tárgyi elménk a tárgyi értelmével az, ami meg tudja akadályozni Isten hangja hallását, mert elnyomja azt a saját hangjával illetve hangjának (gondolatainak és szavainak) hallgatásával, de legalábbis Istené elé helyezi a magáét, vagyis Istenét legfeljebb is már csak a magáéval torzítva adja elő, bizony, még tulajdon maga számára is, és ettől pedig ráadásul úgy is gondolja, hogy teljesen a magáét nyilvánította ki. Emiatt van pedig az is, hogy soha nem elsősorban a fejünkben (eszünkkel, elménkkel), hanem mindig elsősorban a szellemi minőségű teljes szívünkben (szellemmel és valósággal) kell imádnunk Istent, hogy az imádatunk Hozzá el is jusson, azaz, hogy az ne ragadjon le, ne akadjon el a tárgyi elménk szintjén, vagyis hogy az ne „más istenhez”, hanem csak az egyedül igaz Istenhez szóljon, és Őt el is érhesse.

Itt a mulandó valóságban, az „árnyak világában” (mulandó formák világában) is fel kell tehát ismernünk magunkat, magunkon keresztül pedig Istent, és azzal egyben a jelenlétünket is Istenben, és ugyanakkor pedig Isten jelenlétét a szellemünkben és a vele egy szellemi lelkünkben kell tudnunk, és ezt így meg is kell tudnunk élnünk, mert enélkül nem Isten hangját fogjuk hallani még csak a szellemünkkel sem, hanem éppen, hogy mások hangját fogjuk Isten hangjának tulajdonítani, bizony, még a szellemi mivoltunkkal is. (A megtévesztése még tehát a közvetlenül Istenéből való szellemi önvalónknak is lehetséges.) Isten tehát tőlünk valósággal soha nem elkülönülve hallatja akár csak a hangját is velünk. Mindig azonban, csak ha a részünkről is valóban együtt vagyunk, együtt „járunk” (élünk) Istennel, gondolhatjuk az Ő gondolatait, *külön-ben*, azaz Istentől elkülönülten élve pedig mindig csak a magunk vagy mások hasonló gondolatait gondoljuk, és aztán már azokat szóljuk is.

Istennek a beszédeiről is azonban az Istenhez már valósággal is megtért ember biztosan, vagyis már bizonyossággal is tudja, hogy azt maga az Isten szólta, és nem pedig magától származik, vagy éppen egy másik embertől vagy lénytől, aki telepatikus úton továbbította hozzá a maga gondolatait. Istennek a beszédei is pedig sokkal valóságosabbak és világosabbak (valóban és teljesen igazak, és elmúlhatatlanok is), mint az emberi elmék gondolatai, beszédei, és a szintén mulandó, és már csak ezért is korlátolt képességű testi érzékeik információi.

Isten nem véletlenül mondja tehát, hogy térjetek meg! Istenhez az Igazsághoz valódi megtérés ugyanis azt jelenti, hogy már csak aszerint gondolunk, szólunk, és cselekszünk, azaz csak aszerint élünk, akit hiszünk. Nos hát, csak ezzel érhetjük el, hogy Isten szavait folyamatosan halljuk. (Az tehát még korántsem elégséges, ha bizonyossággal bírunk az evangéliumról, vagy arról akár még bizonyosságot is teszünk, de nem aszerint, vagy részint aszerint, részint pedig magunk vagy mások szerint élünk.)

Legyetek mindig éberek!

Akikben Krisztus Isteni Lelke már állandóan benne lakozik, azok, noha még él a testük is, már nem testben vannak, azaz nem test szerint élnek, hanem Lélekben (Igazságban, vagyis az Igazságnak Lelkében) vannak, és ezért pedig már csak Lélek szerint élnek, vagyis minden dolgukban (indulatukban, gondolatukban, szavaikban, cselekedetükben) a Lélek vezérli őket. Ezek az emberek nevezhetők tehát Krisztusiaknak, és ők már valósággal is Krisztuséi. Ők már valóban nem a testnek, és a szintén tárgyi elméjüknek engedelmeskednek, akik egységének gondolata a halál, és ellenségeskedés Isten ellen, hanem már csak a Léleknek engedelmeskednek, akinek gondolata mindig csak élet és békeség. Azok az emberek viszont, akik ugyan hívőknek vagy vallásosoknak vallják magukat, de Krisztus a bűneikkel még együtt élésük miatt még csak „alkalmi vendég”-ként lakhat náluk, még csak mondhatják, azaz csak „szájalhatnak” felőle, hogy ők már Krisztusiak illetve Krisztuséi, mert az indulataik, gondolataik, szavaik, és a cselekedeteik is, egyáltalán nem ezt mutatják, nem ezt bizonyítják. Pedig a tárgyi teste és elméje „dolgoit”, vagyis ezek egysége indulatait, gondolatait, szavait, és cselekedeteit (testtudatának rezdülését, és az azt követő minden mozgását) az Isten Lelkéből való Isten által embernek elnevezett szellemi lélek éppen úgy képes ismerni, mint ahogyan Isten mindent megvizsgálni tudó Lelke (Istennel abszolút egységben levő Szellemi Tudata Teljessége) képes ismerni Istennek még a mélységeit is, vagyis ahogyan a Lélek Istennek még a titkait, vagyis a titkos szellemi gondolatait is tudja.

Aki tehát Isten segítségével fölötte és rajta kívül állóként tudja figyelni az egóját és annak cselekedeteit, vagyis aki megfigyelőként tudja a tárgyi tudatának minden indulatát, azaz minden mozdulatát, és minden mozgását (cselekedetét) is, és ezt így is éli meg, az azokban a pillanatokban, vagy akár már rövidebb-hosszabb ideig is, éber a valóságos öntudatával, azaz, ha még csak ideiglenesen is, de felébredt állapotban van. Az önmagunk tárgyi tudatában benne maradva viszont nem tudhatunk azok lenni, akik valósággal vagyunk, hanem mindig csak akkor, ha nem is csak kibújunk belőle, hanem el is távolodunk attól, és úgy nézünk rá, illetve figyeljük meg azt, ami és aki mögé addig elrejtőzködni próbáltunk Isten előtt, és akire való hasonlatosságra cseréltük fel az Isten-hasonlatosságukat. (Ez a tárgy fügefalevéllé van szimbolizálva a Bibliában. A „fügefalevéllé” igyekszünk tehát Isten előtt eltakarni a meztelen igazságunkat, vagyis a valódi önazonosságunkat.)

Az itteni élethez elengedhetetlenül szükségesen felül egyáltalán ne gondolkozz tehát (különösen pedig ne ítéld meg senkit és semmit, ne gondolj és mondj véleményt senkiről és semmiről

még csak magadban sem), hanem egyszerűen csak legyél és figyelj, és így látni fogod azt is, hogy minden gondolat, és az keltette szintén tárgyi érzélem nélkül is vagy, vagyis az elméd és annak szintén megfigyelhető gondolatai nélkül is létezel. (Így be is bizonyosodik számodra az is, hogy egyáltalán nem igaz az az állítás, hogy csak akkor és azzal vagyunk, ha gondolkodunk.)

Ne testi ember legyél tehát, aki szellemi tapasztalatokat is akar szerezni, hanem itt is szellemi ember (Isten szellemi minőségű tudata) legyél, aki tudatosan is szemtanúja a teste és szintén tárgyi elméje egysége tapasztalásainak. Ez utóbbikor vagy ugyanis igazán éber, vagyis ekkor van felébredve a valódi önazonosságod. (Csakhogy ezt az éber állapotunkat szintén Isten segítségével fenn is kellene tudnunk tartanunk, mert csak magunkra támaszkodva hajlamosak vagyunk igen hamar „visszaaludni” is, vagyis újra már csak test szerint élni.)

Kinek lehet, és kinek nincsen isteni képessége

Tulajdonképpen az Istenben mindig is benne, és Ővele egységben maradt, ámde ezen teljessége egy vele egy, és Istent és őt magát is a teljességében tárgyszerű formailag is ábrázolni hivatott részegységével (egy töredékével) Istenen képletesen kívül élő (a mulandó külvilágban „időző”, vagyis az időtlenség helyett a teremtett mulandó időben és térben élő) magunkkal kellene megtérnünk Istenhez és az Istentől való ezen különélése miatt töredékessé lett magunkhoz, vagyis a magunk (a „mag” avagy „szív” mivoltunk) teljességéhez is, miáltal ismét beteljesedve, azaz teljes egészévé léve ismét együtt illetve egységben élhetünk Istennel a személyes szellemi formánkkal is, vagyis már mintegy újra is tökéletes egységben lehetünk Istennel, és így pedig visszakapván minden Isteni képességünket is, együtt teremthetünk Vele akár már újabb és újabb létrendszereket, és a többi már meglévőt pedig Isten akarata szerint tovább teremthetjük. Krisztus ezt az Istenhez való megtérést a szemünk láttára is megtette, és ugyanakkor pedig Istennel egyben Istennek egyik legfontosabb képességét, a teremtő erejét illetve képességét is „ábrázolta”, vagyis a tárgyszerű magán keresztül azt is bemutatta, azaz magával Isten e szintén legfontosabb szellemi erejét is szintén megszemélyesítette nekünk. Ez a teremtő erő is azonban egy minden itteni energiától, anyagtól és anyagitól teljesen mentes, ámde még azok együttes erejét is könnyűszerrel meghaladó, és ezért azokra is korlátlanul hatni képes erő. Azok az emberek tehát, akik nyereszkesből tagadják Krisztus isteni képességeit (vagyis akik az Ő képességeit az övékkel azonos tárgyi képességekként tüntetik fel), nem mások, mint a mai („modern”) ezoterikusok, sámánok, táltosok, mágusok, boszorkányok, tűzön járók, jósok, tisztánlátók, és kézzátétellel vagy egyéb más csodás tárgyi módokon gyógyítók, és bizony ők is még csak a test és a szintén anyagi lélek gyógyítóinak vehetők, akik magukat Krisztus helyett, vagy éppen csak mellett lélekgyógyítóknak, „beavatott” ilyen-olyan doktoroknak, szellemi mestereknek és vezetőknak is nem átallják nevezni és neveztetni, és mely csodás képességeiket a kimagasló anyagi jólétük érdekében, bizony, hogy súlyos pénzekért árulják, mint azt itt a szintén testi emberek is teszik a szintén anyagi árucikkeikkel, azok egyedüli és jogos tulajdonosának is tartván magukat. Ezek az itt csodálnivaló híres-neves emberek valójában azonban a cselekedeteikkel mind csak azt mutatják meg, hogy ők szinte egytől egyig már a veszedelemnek teljes jogú fiai, és nem pedig, mint azt hamisan állítják, ők Krisztusnak az energia-”csatornái”, Krisztusi gyógyító energiát egyenesen Krisztustól nyert gyógyítók, vagy egyéb más dolgokban mesterkedők. Ezen emberek képességei közül ugyanis még csak egyetlen sincsen az Igaz Istentől, vagy az igazi Krisztustól, vagyis egyáltalán nem az Igaz Isten egyenesen a részükre adott adományaival, illetve ajándékaival bírnak ők, hanem azok mind valaki Igaz Istentől már teljesen avagy egészen is *mástól* való adományok illetve ajándékok a részükre. (Biztosan úgy érdekelték ki

azokat tőle a gögjükkel, és a sok pénz, és a révén itt korlátlanul elérhető érzéki élvezetek, anyagi jólét utáni vágyukkal.) Nem az Igaz Isten által vannak tehát ők ezen csodás tevékenységek végzésére kiválasztva, hanem éppen, hogy a magukéval együtt valaki másnak az érdekeit szolgálják a cselekedeteikkel, a legtöbbször nagy hírverés mellett folytatott „alázatos és áldozatos” munkásságukkal, és ezért fogadnak el pénzfizetséget, és emberek adta dicsőséget is érte, mint azt a magukat Isten szolgálóinak feltüntető „béresek”, vagyis a pénzért tanítók („papok”) is teszik, akik szintén szeretik, ha őket Isten előtt vagy helyett dicséretik, vagy éppen csak alázatos tiszteletben részesítik, és esetleg még hírnevessé is teszik a csupa jócselekedeteik, a látványos alamizsnaosztogatásaik, vagy szintén a nagy tudásuk miatt, mely utóbbit nagy kegyesen cseppenként osztanak meg másokkal, persze még azt is vegyítve a saját igazságaikkal, hogy azért a saját érdekeik is szolgálva legyenek, ne csak Istené. (Lásd az ő esetükben is akár csak a Jézus által soha nem javallt címeket is, mint amilyen az ilyen-olyan „atya”, vagy akár csak a „tiszteletes úr” is.)

Isteni cselekvési képessége itt az anyagi körülmények között is mindig is tehát csak annak lehet, aki a tárgyi képességeivel sem él vissza, hanem azokat is mindig csak Isten hasznára használja (azokkal is mindig elsősorban Isten hasznára van, mert így azokkal a többi részvevő, vagy éppen részt sem vevő után végül már magának is csak a hasznára, és nem pedig az ártalmára lesz), és akinek egyenesen a Lélek (Isten) adja (vissza) az isteni képességeket ingyen-ajándékként, és ezért azokat aki kapta, azokkal maga is teljesen ingyen tesz meg mindent amit itt a révükön tesz (például akár csak testi egészséget is teremt), és ő még csak köszönetet sem vár el érte, mert mindig elsősorban Istent illeti meg a köszönet és dicsőség is a tetteért. Őneki tehát már az is bőséges jutalom, hogy Isten őt itt ehhez az eszközzel használta, és ezért pedig ő is már csak Istent fogja dicsőíteni, mint azt az egészségét így visszakapottnak is tennie kellene. Ha pedig most nézünk a parafenoménok, ilyen-olyan gyógyászok, ezoterikus és nem ezoterikus mesterek és tanítók, ilyen-olyan szellemi vezetők díszes társaságára, akik magukat Krisztussal ráadásul még egyenlővé is teszik, és az Ő fantáziaképét a maguk képe mellé helyezik és helyeztetik, vajon valóban is istenieknek vehetjük az ő rendkívüli képességeiket, mint ők azt oly buzgón hangoztatják is, ha nem éppen saját maguk erejével illetve pénzével megszerzetteknek tekintik azokat is, mint az egyéb más anyagi javaikat is.

Nem a mágikus, és nem is a mágneses erő a leghatalmasabb

A mai mágusok vagyis az ilyen olyan mesterek, önképzők, kiképzők, és beavatók mind a tárgyi fényt és az azt befogadó szintén tárgyi teret, a mágneses illetve elektromos teret, lényegében tehát a fizikai erőket és azok végeláthatatlan zárt terét (amiből nem veszik el semmi energia sem, hanem az is csak átalakul, mint a térben létező anyag is), és ennek a tárgyi egésznek szintén tárgyinak képzelt fő uralóját, egy végtelen nagy tárgyi tudatosságot szelleminek mondvá tartják Istennek, isteneknek, illetve isteni mestereknek pedig ezen erők csak egy bizonyos részének vagy részeinek szintén tulajdonosait és uralóit, akik a fő uralkodó avagy fő mágus irányításával és felhatalmazásával uralkodhatnak azon tárgyi erők fölött, mindig elsősorban azonban a „fő” javára és hasznára, és aztán pedig már a saját maguk javára és hasznára is. Ezen minden tárgyi erő uralkodójára pedig magukkal rítusok vagy egyszerűen csak a beavatási fokozataik során megismert és szintén elsajátított kulcsszavak segítségével akár közvetlenül is rá tudnak hangolódni, teljesen is hozzá tudnak igazodni, aki pedig a vonzó képessége végett arra tudja készíteni őket, hogy ők az ő egésze irányába fordulva maradjanak, vagyis az ő sajátságos létrendjében és szerint éljenek, hozzá és az általa uralt létrendszerhez ragaszkodjanak illetve kötődjenek, és ők maguk is arra késztessek a többi embert, hogy azok

is ugyanabba az irányba forduljanak és maradjanak, vagyis hogy ők se törekedjenek a teljes fizikai mindenség elhagyására, hanem inkább törekedjenek ők is annak részegységei fölött a minden anyagi legfelsőbb uralója szerinti uralkodásra. Ez pedig azt is jelenti, hogy a kozmoszban létező emberi munkaerők is igyekezzenek még az ugyanolyan munkaerőket is leuralni, vagyis azokat is a hatalmuk alá vonni. Merthogy itt az uralható „energia” képességet is jelent valamilyen munka elvégzésére, és nem pedig csak egy zárt teret jelent az energiáival, mely energiák tehát egyenként és csoportosan, és egymással keveredetten, és úgy csoportosan is uralhatók, mint ahogyan az egészükben is, akár csak egyetlen felettes erő által is. Az energiavilág is azonban egy olyan egész tárgyi erő halmaz, melynek egészére és részeire is az akarata illetve kedve szerint hathat az a náluknál és még felettes erejüknél, az Isten helyett Istennek tartott erőnél (főmágusnál), is hatalmasabb Erő, melyben bizony még ez a zárt tér (az egész anyagvilág) is benne van a felettes erejével együtt, azaz végül is azok is az Ő már igazán is legfelsőbb hatalmában vannak, és ha ők folyton tiltakoznak is ellene, akkor is Ő az ő irányítójuk is, merthogy Ő a legerősebb, és ugyanakkor pedig azok is mind Belőle és Átala vannak, és nem pedig Ő van belőlük és általuk. Ez a már igazán Legfelsőbb Hatalom, avagy legfelsőbb és legerősebb Erő pedig már a valóban és végképpen is önmagától levő, és önmagában minden tárgytól, azaz minden energiától, és a többi szintén fizikai erőtől teljesen mentes Lét-és Életerő, Akit ebben az abszolút minőségében sem nevezhetünk másképpen, mint: Isten. Ez az Erő pedig a magában létrehozott végtelen sok erőpontból álló halmaza egy összetömörített részében (benne tehát ebben a jelen mágneses illetve energetikai mező egészében) ezeknek az elemi részecskéknak még további összesűrítésével illetve összetömörítésével alakít ki különféle Erőformákat, melyeket aztán Magával már teljesen is tele „önthet”, vagyis teljesen is átjárhatja ezeket az életformákat a maga eredeti „anyagával”, miáltal azok már teljesen is Ő lesznek, vagyis azok is Őt a Teljes Életet fogják magukkal mintázni, ábrázolni, azaz így már tömör avagy szilárd test-formálisan is megnyilvánítani.

Amit majd a felemelkedett emberi képességek eredményeznek

Az eljövendő időkben egyre több embernek lesz felemelkedett képessége, viszont ezek mindig elsősorban vagy kizárólag csak a tárgyi valóságot manipulálni tudó képességek lesznek, melyeket azonban a szellemi lélek mivoltunkkal, a valódi önmagunkkal is lereagálunk, ha engedjük, hogy azok a tárgyi tudatunkon keresztül ránk is hathassanak. A mai ezoterikus, vagy magukat nem így nevező, de mind a maguk nevében jövő ilyen-olyan mesterek, és még nem mesterek, hanem csak tanítók, és szintén „árusok” illetve „béresek” is azonban éppen ezen engedékenyséjük miatt fognak egy hatalmas nagy, vagyis szinte már egész emberiség szintű lelki káoszt is kotyvasztani a tudományukkal, amiből aztán a gonosz tud majd a híveivel egyre jobban halászni, és nem pedig Krisztus az ő halászaival, vagyis a jó értelemben vett „lélek-halászatra” megbízottjaival. A mai ezoterikusok, jók, mágusok, spiritiszták, és egyéb spirituális szakemberek is tehát szinte majd minden nem az Igaz Istennek, mint azt buzgón mondogatják, hanem egyenesen Baalnak, a napnak, a holdnak a szerencse- és egyéb csillagoknak, az ég egész seregének, vagyis az összes tárgyi nap, azok főbb napjainak, napok csoportosulásainak, a bolygóknak, és bolygócsoporthozásoknak tömjéneznék a szó minden értelmében. A Bibliából is ismerhető Igaz Isten hangja azonban egyáltalán nem egy kozmikus vagy planetáris értelem hangja, hanem egy minden tárgytól, azaz még minden tárgyi energiától is mentes tiszta és tisztán szellemi hang, melynek nagyobb a hatása az összes energiának és anyagnak hatásánál is. E *legfelsőbb, ragyogó tündöklésével is legerősebb Szellemi Értelem* helyére szándékozik tehát most az emberi többség, élükön az ezotéria mai művelőivel, és egyéb más hasonló mesteremberekkel és szellemi vezetőkkel is, a tárgyi értelem egészét felmagasztalni, és azzal a kozmikus magasságú és szintű tárgyi értelmükkel

akarnak aztán már maguk is Isten lenni az Igaz Isten helyett. De vajon kiktől is van az embernek az a tulajdonsága is, hogy igazán már senki mással nem törődik, hanem csak magával, vagy pedig maga után legfeljebb még egy pár hozzá igen közel álló emberrel, és utánuk pedig már csak azzal, aki fizet ezért neki?

Már tehát igen sok hamis próféta jött el erre a világra, ami is azt bizonyítja, hogy az antikrisztus a lelkével már a világban van, és a szellemisége is látszik már a tulajdon tárgyi értelmüktől illetve értelmi képességeiktől gőgössé lett emberek szemében illetve személyén keresztül is, noha ők is a Világosság angyalainak, az emberiség önzetlen segítőinek mutatják magukat.

Pedig azt még a súlyos pénzekért működő ezoterikusoknak és spirituálisoknak is tudniuk kellene, hogy az ember jelen „emberségi”, azaz szellemi lelki (és nem pedig pszichés, azaz „anyagi lelki”!) állapota a hatalmas és csodás tárgyi képességeivel, és tárgyi érzelmi gazdagságával való azonosulása ellenére is teljesen megegyezik a Föld jelen állapotával, vagyis a jelen már igen kaotikus, vagyis szintén a totális káosz felé tartó állapotával. Köszönhetően tehát az ő áldozatos munkájuknak is, ma már szinte csupa teljesen is összezavarodott, azaz már teljesen is tisztátalanná lett lélek él a Földön, és vigyorogva buzgón öldösi egymást, és a Földet is, amitől a szintén élő Föld is már szemmel láthatóan is nyög és sóhajtozik, és várja ő is az igazi Krisztus megjelenését. Igen, a Föld is annak a Krisztusnak az eljövételét várja, Aki ezúttal már nem testben fog eljönni, mint azt a hamis próféták még egyre hangoztatják, „másnak” mint az Igaz Istennek hangját, elhívását, és üzeneteit a fejükben hallván. (Isten után tisztelet a kivételnek, ha egyáltalán van még olyan közöttük, akinek az Igaz Istentől valók a képességei, és Isten szerint jár is el velük.)

Nem tárgyi erő a kegyelmi ajándék

(A Simon mágus által is használt erőktől mi sem fogunk sohasem beteljesedni, és isteni képességekkel bírni. A spirituális csodatevők is csak tehát fizikai energiákat használnak, az eredeti teremtető erejükkel, bizony még ők sem rendelkeznek.)

Kivétel nélkül mindenki felé, azaz minden egyes ember irányába áramlik az Isten lelki ajándékaiként is ismert isteni kegyelem, de sok ember tudatosan, vagy nem is tudván róla elhárítja, vagy egyenesen el is utasítja ezeket a kegyelmeket magától, és ugyanakkor pedig nem is mindegyik ember él velük, vagyis léteznek itt a Földön olyan emberek is, akik szándékosan nem hasznosítják itt azokat, mert nem szeretnék, ha éppen ezek az isteni ajándékok vinnék félre őket az egyedül helyes isteni útról, ami az Istenhez vezet. Az élő hitű, alázatos, és már újra csak Istenben, és Istennel egységben élő ember igenis nem csak csodálhatja, hanem Isten kegyelméből itt is használhatja is Isten erejét, és egyedül csak emiatt lehet képes olyan dolgok véghezviteléhez is, mint amelyeket Isten tud elvégezni, azaz mindig elsősorban csak Ő tudhat megcselekedni. Ezeket az embereket azonban nem szabad összetéveszteni azokkal az emberekkel, akiknek a tárgyi valóság mágneses, elektromos, és gravitációs kölcsönhatása révén származó erején alapuló (azt csapolgató avagy abból „csatornázató”), és ezért itt akár „mágikusnak”, vagy rendkívülinek („parafenomenális”-nak) is nevezhető tárgyi képességekkel bírnak, és ezeket tüntetik fel Isten kegyelmi, vagy éppen nem kegyelmi adományának, mert ezek az „ajándékok” nem Istentől, hanem valaki teljesen mástól valók. A Bibliából ismert Simon mágus is ilyen erővel rendelkezett, de Pál vele szemben Isten erejét használva, könnyedén le tudta győzni őt, mert az isteni képesség az összes tárgyi képességet (beleértve tehát a mágneses, elektromos, és az itt felléphető gravitációs erőket akár a teljeségükkel, és az

összes, azaz összegzett erejükkel is) is képes bármikor legyőzni, azaz mindet meghaladni, még tehát az összességük erején is túl tenni.

A gőgös emberek is azonban változatlanul csak, vagy mindig elsősorban a maguk erejében, a maguk tárgyi értelmében, és tárgyi képességeiben bíznak, ezekre építenek, és bizony a maguk tárgyi szeretetével vannak eltelve is. Ebbe a szeretetbe is (mely tehát egy tárgyivá lett erő) ezért pedig már csak az fér bele, akinek pontosan ugyanolyan szeretete van. (Szóval, a tárgyi szeretetbe, a forma szerelmeseibe bizony, még az ugyanilyen szeretettel, vagy már ilyennel sem bíró, a mágneses erőkkel viszont, mivelhogy azok is most még az uralmában vannak, kiválóan manipulálni tudó ál-szentszellem is belefér, sőt az akár már teljesen is átjárhatja azt magával.) A gőgös, és hasonló jellemvonásokkal rendelkező (mert Isten tulajdonságai helyett ezeket magukba szedett illetve fogadott) emberek tehát mind hamis gondolkodásúak, hamis felfogásúak, és pontosan ezért nem járhatnak Isten világosságában, hanem tartózkodhatnak most éppen a Földön sötét szellemi állapotban, mely állapotot Isten itt a fehér kövecskéből feketévé lett kövekként (Isten a szellem és lélek eltárgyasulását itt köszívként fejezi ki) tett érzékletessé, vagyis tárgyi érzékszervi úton is felfoghatóvá. Valójában tehát ezért vagyunk most itt, és akitől pedig ezek a nemkívánatos tulajdonságaink vannak, az most éppen már turbó gázzal igyekszik megerősíteni is a szintén az övé mintájára létező téves gondolkodásunkat és felfogásunkat is, és ugyanezt teszi a tőle való tulajdonságainkkal is. Azokat is tehát „emberinek” tünteti fel, azaz hamisan Istentől származóknak mondja azokat is, mert ugyanezt mondja az ő nekünk adott mágikus erejéről is, mely tárgyi erők használatához való képességet is itt pénzért vesszük egymástól, és velük pénzért segítünk is egymáson illetve egymásnak. Valójában tehát ezek a tulajdonságaink, és a nem Isten, hanem magunk szerint, és a nem isteni tulajdonságaink származtatója szerint használt képességeink az akadályai annak, hogy Isten már állandó jelleggel is átjárhasson bennünket az Ő Vele szintén egy erejével, végül is tehát a teljes Magával, vagyis ez mindaddig nem fog megtörténni, míg meg nem javulunk, (míg Isten a segítségkérésünkre teljesen ki nem javítja a hibánkat), azaz míg mi magunk is már csak arra nem törekszünk, hogy végleg kigyógyuljunk ebből a magunk magunknak okozott betegségünkből, végül is azonban a tisztátalanságunkból és egészségtelenségünkből, vagyis míg már magunk is, és mintegy már újra is, nem már csak isteni tulajdonságokkal, és isteni képességekkel, azaz magával Istennel leszünk teljesek, és pedig Istentől, és nem pedig Őrajta kívül, Tőle elkülönülten élvén, hanem Vele mindig és minden körülmények között is (még tehát itt a szilárd Földön is) együtt élvén.

Az egyenesen Istentől ránk vetülő teremtő képességű isteni szeretet és értelem egysége tökéletesen tiszta, és tisztán szellemi, vagyis minden anyagtól és anyagitól, és minden anyagi szeretettől és anyagi fényenergiától is teljesen mentes, és vele szintén tökéletesen egy szellemi világosságát, mint szintén isteni erőt, mindig azonban csakis az őszinte és élő hit, valamint a már csak Istenre összpontosítás, azaz minden figyelmünknek, a teljes figyelmünknek már csak Istenre fókuszálása révén tudhatjuk magunkra „hozni” (Isten Vele egy „orcájának” ragyogását is tehát magunkra vonni), és aztán pedig ezt az isteni világosságot már magunkon keresztül is érvényesíteni (használni is az erejét, miközben az rajtunk keresztüláramlik), és végül ezt az erőt pedig akár már szintén árasztani is („oszlopos erősségeként” már tehát szintén ontani is), ahogyan azt Isten fizikai napjai is teszik a fizikai fényükkel. Ez az isteni áldás is viszont mindig csak az esetben történhet meg velünk, ha többé már semmilyen szinten sem utasítjuk el magunktól a „Világosságot” (isteni szeretet és értelem abszolút egysége vele abszolút egy szellemi világosságát), hanem már tudatosan is Hozzá tartózkodnak tudjuk, valljuk, és már csak így éljük is meg magunkat itt a mulandó valóságban is, mely világ illetve valóság is az Isten teremtése, ahogyan Isten örök valósága avagy világa is. Az igazán szent (mert Isten, és nem pedig ember vagy emberek megszentelte!!!) ember már tehát teljesen, és véglegesen is el van oldva (Isten által már el is van „választva”) minden világítól, az egész

mulandóságtól, noha még benne él a világban is, mert Isten vele együtt még az ő tárgyi testét is élteni. Valójában tehát még így is a „választott” fiaai vagyunk Istennek. Az ilyen embert Isten már tehát teljesen is körülöleli a világosságával, vagyis az Ő világossága „köre” (a jelen látszattól egy fényes felhő) már teljesen is magában tartja (a fizikai fényeknél erősebb fényével már teljesen is „beárnyékozza”, azaz „szárnya alá, karjába, kebelére vonja”) az embert, csak ezt a még nem teljesen tiszta lelkeket a jelen nézetből (fizikailag) csak akkor láthatják, ha Isten ezt a számukra lehetővé teszi egyénileg vagy akár csoportosan is, azaz ha ideiglenesen lelki illetve szellemi látást ad nekik. Az igazán szent ember ettől pedig teljesen más ember lesz, mint előtte volt, vagyis többé már nem a világhoz, hanem már csak Istenhez lesz „kötve”, azaz Krisztus révén Istenhez újra közvetlenül tartozó lesz, és emiatt pedig az esetleg még élő teste is már csak Isten akarata szerint fog engedelmeskedni a szintén Isten hozta fizikai törvényeknek is, vagyis amiben Isten nem akarja, hogy azok hathassanak rá, azok nem fognak a szentje testére, vagy éppen csak testrészeire, esetleg még a testével érintkező ruházatokra, illetve az ilyen egyéb tárgyakra hatni, vagy Isten valamivel egyszerűen csak meg fogja akadályozni, hogy azok rájuk is hathassanak.

A teremtés és mágia

A „teremtés” az Isten Vele egy teremtő ereje révén a Létezés és Életnek is nevezhető Isten-azonos, azaz szintén tisztán isteni minőségű, vagyis valóban is végtelen és tisztán szellemi *erőteltességbe* először is beleteremteni egy „képzeleti mezőt”, mely így Isten Szellem mivoltával már körül is kerített „térítő képzetbe”, mint finom és durva tárgyi formák létrehozására szánt „világegyetem” nagyságú térbe (mely egy megnyilvánított, azaz a rá körkörösén ható szellemi nyomás révén már nem szellemiként, hanem tárgyszerűként, „anyagiként” érzékelhető erőterként illetve energiatérként képzelhető el), aztán már valami más tárgyszerűeket, azaz egyéb más „anyagiakat” is beleteremteni. (Az egész és innét tárgyi képszerűen látható teremtés tehát az Isten-azonos *szellemi Erőben* van előállítva és felállítva, és mozgatva is benne van.) A tárgyi teremtés valójában tehát az így létrehozott sötét semminek az isteni avagy szellemi világossággal és annak vele egy erejével körülvevett, és ezért „kívülről” körbenézve szintén fehér izzásúnak látszó körébe illetve gömbjében valamilyen valóság-szinttel szintén megvalósítani valamiket (először a Földet, és aztán pedig megvilágítására napokat, holdakat csillagokat), amiket aztán a teremtő erőnkkel együtt szintén Istentől kapható örök valóságunkkal akár az egészében is be is járhatunk, és még bennük illetve rajtuk élve is folytathatjuk az Isten ott lehetővé tette szinten a teremtésüket Isten bennük nyílt vagy rejtett jelenléte mellett, mely teremtéseket illetve teremtményeket az alapjaikban azonban mind Isten teremt Magából, és Ő így „Alapként” is mindenhol jelen lévén nem is csak fenntartja (létezteti és élteni), hanem szintén első és legfelső fokon felügyeli is valamennyit.

A teremtés nem szellemi, hanem a tárgyi oldala valósága vonatkozásában valójában tehát arról van szó, hogy egy mindenféle mágnességtől, elektromosságtól, és egyéb más anyagtól és anyagitól, egyszóval minden fizikaitól teljesen mentes szellemi világosság illetve erőteljesség abszolút nagy és végtelen körébe, illetve innét nézve annak is csak látszatmezejébe beleteremtett sötét semmi így tehát már Isten örökké valóságos központi avagy lényegi erőköretől harmadiknak (a „nagy szakadékon” illetve „elválasztáson” inneninek) számolható, Istentől „más” központi vonzerővel (mágneses erőközponttal) Isten által ellátott végtelen nagynak csak látszó körében szintén ugyanilyen teremtett mágneses központtal és erőterrel bíró mezők illetve mezőhalmazok kötődnek egymáshoz szappanbuborékszerűen, vagy a kelő kovász buborékaihoz hasonlóan, melyek tehát együttesen is egy már szintén elképzelhetetlenül hatalmas mágnesen mezőben vannak. Ezt a tehát Isten Vele egy végtelen, és végtelenül

hatalmas szellemi ereje teljessége körébe beleteremtett egész mezőt, látszatra zárt és végtelen nagy erőteret avagy „burkot” a benne lévőekkel jelképezi tehát magával a mező minden al- és központi naprendszerre, és a naprendszereknek is létező központi naprendszerei is, amik összességének is van egy központi, és még szintén fizikai minőségű központi napjuk, de ugyanakkor még az egész földi rendszer is ezt a tárgyi nap központú egész hatalmas nagy mezőt avagy „burkot” jelképezi közepében a napként izzó és vonzó földmaggal. Ennek az egész, általunk az előbbiek miatt holografikusnak is nevezett rendszernek valójában azonban még a létező legkisebb porcikája is ezen egész tárgyi rendszernek a képét hordozza magán, vagyis azt tükrözi vissza az egész rendszer, az annak „hegye csúcsát” képező leghatalmasabb fizikai napja, egy minden tárgyinál, de nem minden szelleminél is hatalmasabb finom fizikai Nap felé, és bizony még ezen fizikai fényű Napon, és a „kettejük” között elhelyezkedő „szakadékon” is túlra, azaz Isten a leghatalmasabb Szellemi NAP felé is. Igen Isten felé, Aki ezt az innét nézve végeláthatatlan egészet (is) Magában a Maga alapozásával hozta létre, vagyis az egész tárgyi létrendszer a tagjaival egyetemben az egész ugyanígy létrehozott szellemi rendszert, az Istennek és az Órá hasonlító tiszta szellemeinek állandó lakóhelyéül szolgáló szellemi világot, Isten legközvetlenebb szellemi valóságrendszerét, az örök fennmaradású szellemi-lelki lét- és életrendszerét képezi le magával, vagyis „azt” (az igaz valóságot) tárgyi forma szerűen nyilvánítja meg, mely tárgyi forma azonban ellentétben a szellemi formával, még a legfinomabb változatában is mulandó forma, és ezért még így is durvának nevezhető a tiszta szellemi formához képest. E végtelen nagy látszatú tárgyi vagy inkább csak tárgyszerű mezőnek pedig a szellemihez hasonlóan szintén körforgáson, azaz egy központon és folyton akörüli forgáson alapuló energiarendszerét valamilyen szinten uralni tudó szellemi erők viszont a beléje teremtett dolgokat, és bele lakozási céllal önszántukból került, valaha még maguk is tiszta szellemieket (bele, ámde itt azzal együtt már a fogságába is esett szellemi lelkeket) a rendszer energiáit a fejlettségüknek megfelelően ehhez igénybe vévén manipulálni tudhatják a kedvükre, vagyis kényszeríthetik őket arra, hogy azok itt az ő akaratuk szerint cselekedjenek, azaz úgy mozogjanak, ahogyan ők „fűjják” (irányítják) őket, és hogy a hatásukat is egymásra szerintük fejtsék ki. A szintén más, mint az eredeti (Isten ellenes, azaz renitens) „kiképzésüknek”, illetve a fejlettségüknek megfelelően ezek a szellemi erők uralni tudhatják tehát a rendszer élettelennek látszó tagjait, a rendszerben élő növényi és állati fajokat, és a rendszerbe benne rekedt szellemi lelkeket (a szellemi élet világosságával valamennyire még világító szellemi tudatokat) is, akár még maguk is itt rekedt lelkeként is, mely így (Isten akaratával ellentétesen) azonban már jogtalan uralmat Isten „mágiának” azaz varázslatnak, vagyis a rendszer mágneses, elektromos, és gravitációs erőiknek itt rendkívüli, azaz nem megengedett módon való használatának, vagyis a velük való visszaélésnek tart, és pedig teljes jogossággal, merthogy Istennek nem ilyen tervei voltak és vannak velük sem, ahogyan a most itt élő emberekkel, az élő lelkeivel sem. Mivel pedig ez a világrendszer egy kétpólusú világrendszer, itt még mágiának is két pólusa, illetve két ága létezik, amit mi fehér és fekete mágiaként ismerünk. Itt ezt sokan nem így tudják (akik meg tudják, a legnagyobb többségükkel tagadják), de ettől még a mágiának Isten által mindig is mindkét ága tiltott volt, és bizony marad is, míg Istennek ez a „kettősségnek” is nevezhető világa létezik. A fehér mágiával is ugyanis mindig csak mások rovására, kárára tudhatunk jót, tömegek rovására pedig már rendkívül jóknak is dömpingjét, azaz rendkívüli előnyöket is eredményezni, míg a feketével mindig csak szándékos rosszat eredményezhetünk az embertársainknak, és ezzel, ha még tudatlanul is róla, bizony még magunknak is, ahogyan ezt a fehér mágia üzése (szándékos avagy „készakarva” gyakorlása) esetén is tesszük, mivelhogy ez esetben is csak a saját akaratunk (és még a „megrendelőnk” akarata) szerint járunk el, és nem pedig Isten akarata szerint teremtünk illetve valósítjuk meg a jót, ami így igazán nem is lehet jó senkire nézve, bizony még csak Istenre nézve sem, bár Istennek senki semmivel semennyire sem tudhat ártani, még ha mindenkivel is összefog is Őellene. Egy ilyen látszatra tehát zárt

rendszernek is, mint amilyenben mi jelenleg élünk és lakunk, az összenergiájának vagy részenergiáinak Istent megkerülve, azaz Isten helyett történő szabadon használatát, vagyis a saját akaratunk vagy Istentől más szellemi erő akarata szerint történő egyéni vagy csoportos használatát jelenti tehát mindkét mágia. A „magas égből”, a szellemi oldalról ide a tárgyi valóság egeibe éppen tehát emiatt leszorított égi hatalmasságok, azaz szellemi erők és főjük ellen, a mágneses erőknek, és egyéb energiáknak is Isten helyetti, és nem Isten szerinti uralói és irányítói, azaz azoknak a maguk céljaira és hasznára való használói ellen van tehát nekünk Isten-hű, vagy Istenhez már újra is, és pedig már végleg is megtért embereknek tusakodásunk, és nem pedig egy nem létező „főgonosz” vagy „gonosz” és serege ellen hadakozunk, mint azt ők folyton hangoztatják az emberi csatlósáik és képviselőik révén is, főjüket, a hamis teremtményt, Isten első teremtményét, a teremtményével és hatalmával szintén felruházott, ámde ezekben azóta már korlátozott fiát, a szintén Isten teremtette napoknál is szebbségétől gögössé, hiúvá lett, és Istennek teljes hatalmát, imádatát is magának akaró fiát egyetlen igaz Istenként feltüntetve. A hatalma azonban ennek a nem igaz teremtménynek, a „hamisság atyjának” tehát már csak a tárgyi valóság egei alattiakra, és főképpen pedig ide a magával az egész tárgyi valóságot is jelképező Földre és annak teljes energiamezejére van korlátozva, de még csak fölötte sem bírhat teljhatalommal, míg Isten a fölötte való, és már tárgyi gyakorlatilag is lezajló végső győzelme előtt rövid időre azt is meg nem adja neki, és pedig még két alkalommal is, ahogyan ez az Isten részéről már eleve el lett döntve, hogy, ha a helyette magát Igaz Istennek mutogató, egykoron még „Fényességesnek” nevezett fia nem hajlik a jóra, akkor egyedül őt kivéve minden szellemi lelket (minden szellem-fiát) kimenekíthessen ebből az ő teljes önmagába zárásával már igazán is zárttá lett egész jelen rendszerből. Mivel pedig az ilyen létrendszerek összességét Isten egyszer már végleg is meg fogja szüntetni, Isten akár át is szellemítheti a jelenlegi lakóhelyünket, vagy pedig létrehozhat egy vadonatúj Földet, egy örök fennmaradású Földet is. Az Új Föld teremtése pedig már minden bizonnyal folyamatban is van, és az, és révén pedig már az egész tárgyi rendszer is (ha még az is lesz), már nem fog, és még csak nem is tudhatna önmagába záródni, mert azt, mint ahogyan kívülről, úgy belülről is már csak az Isten a leghatalmasabb Szellemi NAP világossága fogja örökké elárasztani, vagyis nem mulandó fények, nem az Ő szellemi fényéhez képest sötétségnek látszó fizikai fények fognak rá és benne is világítani. Ezért pedig bennük soha nem lesz még csak éjszaka, és bizony egyéb más „sötétség” sem, vagyis még a benne élő emberek is úgy fognak majd fényleni, ahogyan Krisztus fénylett a tanítványai szeme láttára fent a hegyen, mikor megmutatta nekik az isteni személyiségét, aki Istennel minden eredetítő más körülmények között is együtt él. Az ilyen örök szellemi személyiségnek már tehát szüksége sem lehet a mulandó teste érdekében végzett bármiféle mágiára, merthogy ő már, ha van is még neki teste, úgy veszi, hogy az nincs, mert ő már valóban, és már mintegy újra is egy és azonos az örök szellemi formájával, a mennyei testével, és azt is világosan tudja, hogy Isten soha nem a mulandó testet nézni, hanem mindig csak a szellemi szívet és lelket, vagyis az isteni lényegét, aki tehát egy és azonos az ő szellemi formájával, mindennek előtt pedig Istennel a Legfőbb és leghatalmasabb Lényeggel van tökéletes egységben. Igen, magával a Teremtő Istennel, Aki azt teremt Magának, amit csak akar mindenféle mágia, azaz mágneses erő nélkül, és ellenére is, hiszen mindazon erők is Tőle származnak, ahogyan még az Ő gonosszá lett fia is, aki egyenlőre még uralhatja ezeket a mágneses erőket, illetve a szintén itt található „energiákat”, mint szintén anyagi dolgokat. Merthogy Istennek fiai, ha nincsenek ebben Isten által korlátozva, bizony, hogy uralhatnak minden anyagot és anyagot, azaz minden anyagi értelemben vett „energiát”, minden tárgyi erőt is. Ámde mindig csak Isten szerint, és Isten után, különben Isten visszavonja ezt a képességét tőlük, azaz korlátozni fogja őket a képességeikben. Aki pedig itt akármelyik mágiával is készakarva foglalkozik, az bizony számíthat arra, hogy nem egyre nagyobb teremtmény erővel fog majd rendelkezni, hanem a csodás fizikai képességei ellenére is a legsúlyosabb korlátozások alá fog kerülni, vagyis a „főnökével”

együtt majd még le is lehet „kötözve”. Ha pedig még ezután sem nyugszik meg, akkor osztozhat majd megint a főura akkor már végleges sorsával is, ha az is még az újra elengedése után sem térne meg Istenhez.

Bumm a magától nagy bumm elméletnek

Amikor rájövünk, hogy semmi előtt is van a minden tárgyítól mentes értelmes és tudatos létezés, akibe a semmi is beletartozik.

Ha előzetesen nincsen állandó és változatlan létezés (igazság avagy igaz valóság), azaz ha még csak „semmi” sincsen, akkor lehet-e valami is? A létezésnek, mint elsődleges értelmes és tudatos létezőnek mindenképpen meg kell tehát előznie a többi létezőt, ami tehát csakis ebben az állandó és változatlan létezésben lehet benne, és ami csakis tőle és belőle lehet a tudatos értelmi képességei révén. Nos hát, ez az elsődleges létezés, aki mindenféle változás nélkül mindig (örökké) csak van, és így örökké lenni is fog, akárhogyan is vesszük, azaz akárhogyan másképpen is fogadjuk el illetve be is a tudatunkba, nem más, mint: Isten. (Ha ugyanis nincsen létezés, mint első létező is, akkor akár csak a „semmi” is honnét, kitől, és milyen apropóból is lenne, kitől vagy mitől tudhatta, hogy hogyan kell létezni, vagy akár csak azt is, hogy mi is az a létezés, vagy egyáltalán a semmi lehet-e nyilván, vagy lehet-e nyilván is?

A megnyilvánulatlan Létezés első létezőként mindennél, azaz a többi csak utána és belőle lehető létezőnél előbb kellett, hogy legyen, amiből pedig sem matematikailag, sem pedig másmilyen tárgyi módon sem lehet másra jutni, minthogy ez az első létező mindig is, azaz örökké volt, és ugyanígy, azaz örökké lesz is. Ami pedig rajta „kívül” láthatatlanul és láthatóan van, az első fokon mind öbelőle és őáltala kell is, hogy lehessen, és aztán már legyen is. (Csakis az Első Létező teheti még tehát csak lehetővé is a többi létezést, vagyis Ő a legfőbb szükség is a többi létező létezéséhez.) Öbelőle és őáltala kell, hogy fennálljon, azaz hogy legyen bármilyen szinten (valósággal) valami is, mely valamiknek is, és ezen létrehozottak fennmaradási idejének (létük fennállása tartamának) is egyedül tőle kell függnie, és ennek az őáltala létrehozott teljességnek (egész mindenségnek) őbenne kell lennie is, és ugyanakkor pedig mivel ez a teljesség is belőle van, ő ez a végtelen nagy teljesség is, és e létrehozó erejével egyben az „ura” neki is, vagyis az általa létrehozott teljesség nem is csak a hatalmában áll, hanem annak mind az egészére, mind pedig a részire korlátlanul hatni is tud, vagyis azt tud velük tenni, amit csak akar. Még tehát meg is semmisíthet akár minden alkotását is. Akárhogy is nézzük tehát, ez a Mindenható, Örökkévaló, Minden és Semmi, és még az e nevekkal kifejezettnél is több az ISTEN, Akire minden létezőnek és élőnek elsődleges szüksége, azaz létéhez és életéhez mindennél és mindenki másnál is jobban szüksége van, és ugyanakkor Ő az az itt szintén kifejezhetetlen nagysággal és végtelenséggel bíró Hatalom is, Akinek függőségében létezhet és élhet, és bizony még csak lehet is minden, ami már van, és az is, ami még lenni fog. És bizony ezek közé tartozik még az a már létező ember is, aki csakis egy nem létező tárgyi semmiben keletkező nagy bummmal véletlenszerűen létrejött tárgyi világegyetemben hisz, és magát is pusztán csak belőle valónak (tárgyinak) tartja, mint kozmikus értelmű kozmikus tudatot.

Az időtlen idő az igaz, és nem pedig a jelen idő

Olyan, mint tárgyi idő igaz valósággal nem is létezik, vagyis az *isteni jelenen*, azaz az időtlen és egyedül igaz valóságon (amiben kezdődött, és zajlik vagy folyik még most is a mulandó idő jelene, múltja, és jövője is) kívül nincsen, és nem történik, és még csak nem is lehet, és nem is történhet semmi. Az itt „jelen időnek” vagy éppen „most”-nak nevezett is tehát egyszerűen csak a vele együtt szintén mulandó elme kitalációja, azaz elmei kreáció csupán, ahogyan a szintén elme által kreált színek sem léteznek igaz valósággal. (Azok is valóságosaknak csak látszanak, valósággal, azaz igazán tehát még azok se valóságosak, vagyis azok sem örök fennmaradásúak.) A mi igaz valóságunkat, vagyis a valódi emberi önazonosságunkat (a valóságos ember mivoltunkat) is tehát mindig csak az időtlen idő alatt értett „jelenben” illetve „most”-ban tudhatjuk teljesen is átélni, és azzal egyben pedig meg is élni, és mindig csak így, azaz csakis teljes (ön)átélés és megélés esetén tudhatunk itt a mulandó valóságban is „élvén élni”, vagyis itt is akként már jelen is (nyilván is) lenni, akik valósággal vagyunk, vagyis Isten segítségével itt is megnyilvánulni önálló azaz személyes isteni (szellemi) lelkeként. Míg azonban az emberi szellem az isteni maga (esetleg még: isteni természete) itt a mulandóban is megélése („élvén élése”) helyett egyre inkább beleéli magát az itteni fogalmakba, jelképekbe, mint amilyen a mulandó egója avagy testtudata is, annál jobban fog velük már azonosulni is, amivel viszont ezek az illuzórikus valóságú dolgok veszik át a valósága helyett a helyét. Az ember a „helyét”, azaz lényege (mivel hogy a lényege egy a helyével is) valóságát most azonban már éppen a virtuális valóságba kívánja áthelyezni, vagyis a következőkben már abba is, vagy már csak abba beleveszve, azzal fog meg hasonulni, és aztán pedig vele fog már azonosulni is, még távolabb helyezve ezzel magát Istentől a Teremtőtől és az Ő időtlen valóságától avagy világától. Így azonban már meg is lesz az Istentől való ideiglenes (azaz időleges) helyett már a végleges elszakadási lehetősége is, mellyel is élhet, azaz melybe is beleélheti magát, ha akarja, viszont ez már végképpen is a vesztét, vagyis a totális halálát fogja okozni, és eredményezni is neki. Isten óvjon meg ettől mindenkit, mert ezzel az Istentől való elszakadásával már óhatatlanul is halottá lesz az ember. Bizony így már totális halottá lesz lelki értelemben, és természetesen a lelki (isteni) értelmével is! Szóval, akkor már valóban arra fog jutni, hogy végül már semmilyen jelen ideje (még csak jelen pillanata se), és ezzel egyben pedig már ő se fog lenni, vagyis már valóban is úgy lesz, ahogy ezt a makacsul Isten nélkül élni akaró emberek tudatosan, vagy ha még nem tudatosan is, de mégiscsak akarják. Így fognak azonban járni még az önmegváltásukat már maguk megvalósított emberek is, ha Isten utolsó figyelmeztetésére se fognak észhez térni.)

Mi is az Isten jelene, és aki valósággal vagyok?

A bennünk, lelkekben (szellemi tudatokban) élő Isten-azonos Abszolút Tudat tett illetve tesz a hasonlatosságára bennünket is határtalanná, vagy éppen határoz meg (korlátok közé szorít) bennünket, ha megromlasztjuk avagy megbomlasztjuk a teljességünket és tökéletességünket. Ő az Isten ugyanis a Teremtő Szellemi Tudat a maga élő képmásaiként magából hozott létre bennünket, csak mi most megtestesültünk, vagyis a velünk valóban egy és azonos szellemi testünk helyett fizikai testet öltöttünk magunkra. Ettől viszont még szellemi lények maradtunk, csak a fizikai testünk és az egész fizikai világ által korlátozottak lettünk a nélkülük teljesen és tökéletesen szabad mozgásunkban, és ugyanakkor pedig Istentől a Szellemtől is elválaszt minket a fizikai testünk. Jelenleg tehát megtestesült lelkei vagyunk Istennek, csakhogy így már nem Istennel és Istennek, hanem magunknak (esetleg még a közeli „hozzátartozóinknak”) akarunk élni, pedig megtestesülten is Istennel és Isten szerint kellene

élnünk, vagyis az akarata szerint kellene cselekednünk, mindig elsősorban csak Neki és Érte, és utána pedig egyaránt mindenkiért kellene élnünk.

Isten jelenlétében avagy jelenvalóságában a valódi önmagunknak mindig csak a valódi önmagunkban és önmagunkkal (a „mag” avagy „lényeg” ki- és mivoltunkkal) tudhatunk lenni, ami tehát azt is jelenti, hogy Isten állandó jelenlétét magunk előtt tudván tudatosan is tudhatunk valódi önvalók, azaz isteni önazonosságok lenni, ha e személyes szellemi önvalónkkal is együtt élünk Istenben Istennel, vagyis ha így sem különülünk el Tőle. Istentől van ugyanis a szabad akaratumk révén lehetőségünk még arra is, hogy Tőle a magunk részéről elkülönülten éljünk, mert csak így jöhetünk rá, hogy igazán csak egyetlen Szükségünk is van a jó létünkhöz és életünkhöz, és ez a „Szükség” pedig Isten a Minden, Aki azonban a Mindennél is jóval Több, vagyis kifürkészhetetlenül Több.

Aki tehát valójában vagyok, annak nincsen semmiféle múltja, jelene, és jövője, és más és több sem leszek az önazonosságom vonatkozásában, hanem változatlanul az maradok, aki vagyok. Mindenkor és mindenhol ugyanis az időtlenül mindenütt jelenlevő Istenben vagyok, mint az Őt magán keresztül megnyilvánítani képes, Vele egységben élő szellemi tudata, azaz mint az Isten a Szellem szellemi élete által élő testi ábrázolata Istennek (persze csak ha ezt az Ő segítségével itt is meg tudom élni is). Ezért pedig csak ezen eredeti avagy valóságos magamból „szült” tárgyi tudatomnak létezhet időleges múltja, jelene, és jövője, mely „egyszülöttem” sem jöhetett volna létre Isten és az Ő teremő ereje nélkül. Az időleges avagy ideiglenes jelenlét is azonban soha nem, és még csak nem is lehet azonos a Teremő Isten időtlen jelenlétével, Akinek jelenléte itt rejtett jelenlét, vagyis fizikai szemekkel nem látható jelenlét. Az időleges jelen és az Isteni jelenlét pedig azért nem lehet azonos, mert az időleges jelen alatt az időleges múltnak meghosszabbítását, vagy az időleges jövőnek a megelőlezését érhetjük és élhetjük csak (és bizony ezt a jelent a szemeinkkel láthatjuk is), míg az Isteni jelenlétet csakis úgy értelmezhetjük, és élhetjük is meg, hogy tudatosan is mindenütt ott tudjuk, és minden láthatóban és láthatatlanban benne is tudjuk Istent, és a vele egységben élő magunkat is, vagyis világosan tudjuk és érzékeljük (az itteni tárgyi minőségeken keresztül, de azoktól függetlenül is látjuk), hogy van Isten és Vele együtt mi is vagyunk, és ezzel egyben pedig azt is tudjuk és érzékeljük (és pedig szintén szellemileg), hogy Ő velünk van, mi pedig Vele vagyunk, és azt is, hogy mi Istenben vagyunk, és Isten pedig bennünk van. Isten jelene az a Vele szintén egy örök jelenléte tehát, amibe van teremve az örök világa, és mellé pedig egy közbevetéssel annak mintegy durva másolataként az egész tárgyi valóság van teremve, és belé a szintén csak mulandó fennmaradással bírható tárgyi önazonosságunk, vagyis a tárgyi „vagyokságunk” mind a gondolati formájában és formájával, mind pedig a szilárd testi formájában és formájával, melyek ugyan nem azonosak az örök formánkkal, de Istennel együtt azok mindegyikében is benne (szellemileg jelen) vagyunk, és ugyanakkor pedig azok is mind bennünk vannak. Isten jelenében avagy jelenlétében élni egyszerűen tehát azt jelenti, hogy mindig Istenben, és Istennel együtt is élni, és úgy tekinteni illetve figyelni az Istenben és bennünk is „ott” levő teremett mulandó valóságnak a szintén mulandó jelenére vagy éppen az ugyanilyen múltjára, jövőjére, vagyis mindarra, ami a szintén mulandó időben és térben történik, amik is tehát szintén Istenben és a Vele egységben levő bennünk levő teremtmények.

NEGYEDIK RÉSZ

Amit Istenről és magunkról még nem árt tudni

A Mindennek és Semminek is nevezhető Isten a Szellem maga a láthatatlan élő „hely” is, amiben minden benne van, és Isten egyszerűen így van, és tud is mindig (örökké) mindenhol, és „mindenütt” is, azaz mindenben is jelen lenni, és tud ugyanakkor pedig mindenhol megnyilvánulni (láthatatlan lényegi jelenlétét láthatóvá tenni) ott is, ahol valami is (ami eredetileg, azaz forrásilag mind szintén csak belőle és általa is lehet) van. Így „Valami”, a személyes szellemi magával pedig „Valaki” is Isten. Isten azonban még a mindennél is olyan mérhetetlenül és számlálhatatlanul sokkal több, hogy emiatt Őt egyáltalán nem lehet meghatározni, hanem csak megismerni lehet Őt, vagyis ismerhetjük személyesen, tudhatunk az Ő Teljesség mivolta felől, és tudhatunk Órála egyetemben az Ő teljességével, azaz akár még teljes ismeretünk is lehet Róla, és Isten akarja is, hogy így is ismerjük, és hogy mintegy innét a mulandó valóságból kiindulva is legyen teljes ismeretünk, azaz teljes igazságunk (így is teljes körű igazságunk) Őt és az Ő teljességét illetően.

Ha pedig magunkat szeretnénk meghatározni, és pedig a jelen formátumunkkal együtt benne a Mindenben, akkor a jelen nézetből, a velünk együtt Isten teljességét nyilván ábrázoló, azaz testileg avagy formailag megnyilvánító anyagi avagy mulandó világ nézőpontjából (mely is, mint az egész szellemi világ is, az Istennel egy Teljességben van, és ezért ez a mulandó világ hozzánk hasonlóan szintén egy, ámde szintén nem azonos Isten igaz, azaz örök valóságával, és az Ő szintén igaz és örök teljességével, hanem csak egységben van vele), akkor a leg-egyszerűbben úgy képzelhetjük el itt a magunk teljességét, és természetesen az egész látható, azaz innét tárgyként érzékelhető világegyetemet is, mint az Élő Isten szintén élő mikro és makro lenyomatait, vagyis az Ő szellemi egésze nyomóerejével egy bizonyos mennyiségű szellemi részét látható minőségűre (szilárd látszatúvá) összenyomott, azaz sűrű és nehéz (súlyos) állagúvá változtatott produktumait, akiknek is minden porcikájuk élő, mivel hogy az Élő Isten nekik is Teremtő Forrásuk (Semmiből Teremtőjük), és ezért pedig Isten még azokban is benne van, még ha ez a jelen nézetből nem is úgy látszik, akkor is. (Krisztus a testben közénk jött Isten ezért mondta, hogy: „Hasítsd szét a fát, és ott leszek.”, vagyis abban is benne találsz, vagy akár csak egy kőben, vagy bármi más tárgyiban is.) Isten ugyanis nem is csak a Minden és Semmi, hanem még annál is Több, vagyis az Ő számára még tehát nemhogy ez, hanem még a „semmi” sem, azaz a szintén felülmúlhatatlan teremtő ereje folytán még a „semminek” teremtése, abban is benne levése, és azt is Magával teljes áthatásával Magakénti léteztetése, azaz a „Semmivel” is tökéletes egységben levése sem lehetetlen. Isten ugyanis az Abszolút, vagyis a csupa abszolút képességénél fogva örök, felülmúlhatatlan, változatlan és megváltoztathatatlan, elpusztíthatatlan, azaz halhatatlan, egyszerre létező és élő leghatalmasabb, legerősebb, mindenre hatni képes, mindentudó, lehetetlent nem ismerő, és szintén nem utolsósorban a leggyönyörűsegebb, legszeretőbb, és leginkább szerethető Lény, itt két szóval kifejezve: Teremtő Szeretet, Akitől és Akiből lehet és van is minden, még tehát a létezés élet is, és bizony még a Vele szintén egy értelem, és őt megnyilvánítani tudó tudat is Tőle és Belőle van, és ez utóbbi „kettő” is az Övéből van, bizony nekünk embereknek is, mely velünk szintén egy tudatos értelem révén Őt akár a teljességével egyetemben is ismernünk és értenünk lehet, mint ahogyan Ő ismeri és érti magát. (Istent ugyanis megismerni, és megérteni is, csakis a teljesen és tökéletesen tiszta isteni értelemmel lehet.) A leghatalmasabb Szellemi NAP-nak, vagy Létezés és Élet Teljességének is nevezhető Istennek az előbbiek alapján a jelen nézetből elképzelhetjük még magunkat az Ő Hozzá közvetlenül (mint naphoz a sugarai) kötődő, azaz ugyanazon „anyagból” (teremtő erővel bíró, teljesen és tökéletesen tiszta szellemből és szintén ilyen szellemi minőségű lélekből) sodort (vagy „egbeforrasztott”) „szeretet-szálainak”, vagy akár „életszálainak” is (de e kettő is egy), akiknek az Ő hasonlatosságára szintén létező ragyogását, a tehát szintén Istentől és Istenéből való dicsősége fényét

(szellemi világosságát) most a szilárd látszatú teste, és az egész tárgyi valóság is, mintegy leárnyékolja, azaz magával mintegy eltakarja (elleplezi, mintegy sötét lepelként vagy palásként borul rá), és pedig a saját akaratunkra, mert mi akartunk, és sajnos akarunk továbbra is csak itt a mulandó valóságban élni, mert már majdnem teljesen is elfelejtettük, hogy valójában kik is vagyunk: Istent testileg ábrázolni hivatott képmásai, azaz megtestesülten is Istent az Ő teljességével egyetemben magunkon keresztül megnyilvánítói. Az „életszál-fácskák” most tehát éppen, hogy a „szilárd”maguktól nem látják a „Teljes Erdőt”, vagyis Istent a Teremtőjüket, Akinek Vele egy és azonos egyetlen szem MAG-jából lettek ők maguk is az Ő többi teremtményével egyetemben. A „szálfákká” („oszlopos erősségekké”) is nőhető „csemete-fák” pedig azért nem látják a „Teljes és „Kerek” (Tökéletes) Erdőt”, merthogy nem úgy viselik magukat, mint az Erdő fiai, hanem úgy mintha ők maguk lennének a Kerek Erdő, holott jelenleg még csak a „csemete” mértéket se ütik meg.

Nem jobb lenne tehát a szintén az isteni lényegünket jelentő „szívünkbe” már egyenesen Isten által írtakra hallgatni illetve figyelni, és már csak az alapján, vagyis már csak Isten szerint döntenünk saját magunkat, és cselekedeteinket illetően is, vagyis a velünk egy és azonos életünk felől, hogy akarunk-e újra is már csak isteni szeretetek és isteni életek lenni, akiknek csak isteni értelmük (tökéletesen tiszta szellemi értelmük) is van, vagy még továbbra is csak az anyagi testünkkel azonosult élet mivoltunkat, a tárgyi életünket és tárgyi értelmünket akarjuk egyetlen Istenné tenni, vagyis minden cselekedetünkkel is a tulajdon testünket akarjuk örökké tenni, és pedig még a többi szintén mulandó test előtt is, és még csak eszközökben sem válogatván ehhez, azaz még a többiek szándékos erőszakos legyilkolása árán is, és ugyanakkor pedig „csendes gyilkolással is”, merthogy a mások rovására, a mások kihasználásával megvalósított jólétünkkel, gondtalan életünkkel, az így nyert nagyobb szabadságukkal is csak a saját testünk örökléti törekvését szolgáljuk, míg a társaink életidejét pedig lerövidítjük.

Az embereknek ma az előbbi örült törekvés miatt már tehát fel sem tűnik, hogy az „embert” is jelentő Föld nevű élő bolygó az egész poláris (megosztott, vagyis szögesen vagy sarkosan ellentétes) világot, a kettősség világának egészét szimbolizálja magával, és ugyanakkor pedig az Isteni Teljesség, a Valódi Teljesség egészét is, azaz annak mindkét „oldalát” (szellemi és tárgyi oldalát) is leképezi magával (mint nedves és száraz), vagyis szintén élő képmása avagy élő lenyomata vagy másolata („más” képe, mint a valódi képe) az Igaz Teljességnek. Pedig csakis ezért létezik itt két egymástól különbözőnek látszó, és itt annak is tapasztalható emberi nem is, ami is azonban csak azt hivatott szimbolizálni, hogy az ember is eredetileg Isten hasonlatosságára egy „két”, ámde egyazon (kettőnek tehát csak látszó) alapminőségű összetevőből álló egység, és tehát, hogy ezt az ember a jelen nézőpontból is tökéletesen megérthesse (és hogy itt ő ne érezze magát egyedül) lett ez az egység itt az Isten által „széthasítva”, azaz egyből „ketté” választva, és ezt Isten így találta jónak is.

Az ember egységét is képző isteni összetevőit Isten által kettévágva lett tehát szintén „kettősség” az eredetileg egy egész illetve teljes emberből is (Ádámából lett Éva is), hogy az a teremtett lelkes állatokhoz hasonlóan szilárd testben is tudhasson élni itt a kettősség, vagyis a jó és rossz világában, és ha a szabad akaratánál fogva úgy dönt felőle, akkor a magát így szétváltan is csak az égi mannával, vagyis Isten központi életfáján „termő”, azaz Isten neki közvetlenül Magából adta szellemi eledellel táplálása helyett, választásának (szabad akaratának) megfelelően ehesse csak az itteni gyümölcsöket, kettősség életfája gyümölcsseit. Ezek az eledelek azonban a „szájában” (csak a külső világgal érintkező részén keresztül beléjutva) mind édeseknek fogják mutatni magukat, de végül aztán már meg fogják ülni a „gyomrát” (az ezektől mentes könnyű szellemi mivoltával is súlyos lesz, azaz elnehezül, el fog akár már teljesen is tárgyasulni tőlük), és ezért előbb vagy utóbb, de biztosan meg fogja elégegni a fogyasztásukat, és újra vissza fog fordulni Istenhez, hogy ő a továbbiakban már csak a soha meg nem rothadó isteni eledelt, az égi mannat akarja enni, melyet tehát éppen, hogy az itteni

eledel miatt hagyott el, mert ezeknek ízeit annál jobban kívánta. Isten azonban előre figyelmeztette az emberi „fogyasztóit”, hogy amennyiben átállnak a kettősség fája gyümölcseinek fogyasztására, vagyis az isteni magukat már csak, vagy inkább azokkal való táplálásra, akkor bizony a tárgyinál jóval fontosabb szellemi lényegükkel máris meg fognak halni, és bizony mi itt a Földön élő emberek igen kevés kivétellel mind halottak, „élőhalottak” vagyunk, noha a jelen nézőpontból nagyon is élőknek látszunk. Csakhogy most a dualitás „kenyerét”, a halálos eledelt fogyasztjuk, a halál eledelét esszük, és nem pedig már újra is csak Isten az Örök Élet szellemi eledelét, Isten szellemi „kenyerét”, vagyis a leghatalmasabb és legterebélyesebb Életfa gyümölcseit, az Életforrás vizét fogyasztjuk, melyek biztosítják az örök életünket, és nem pedig emezek. Csakhogy végre már el is kellene hinnünk azt is, hogy nem csak az itteni kenyér által él az ember, hanem jóval inkább él, azaz már „élvén is él” az ember, és pedig Isten élete, vagyis az isteni élet, és Isten szintén örökké élő minden szava által is, mely szavak pedig kivétel nélkül mind meg is cselekszik azokat, amiket mondanak, bizony, ha Isten úgy akarja, akkor még tárgyi gyakorlatilag is, vagyis itt a mulandó valóságában is.

Ki is az Ige és miért lett testté?

Az első, leghatalmasabb, és végtelen nagy Létezőnek is nevezhető Istennek Vele egy és azonos Szellemi Tudati Teljessége az Ige egy teremtő erővel szintén bíró Élő Szellemi Gondolatként képzelhető a legegyszerűbben el (bár a gondolat szavunk az Igénél is torzítja az igaz valóságát Aki és Ami Ő), aki Istent magával és az Ő teremtő erejével, magát pedig Isten és az Ő teremtő ereje által kifejezni (megnyilvánítani) tudó Szellemi Gondolat, „ami” tehát Istennél, azaz Istenben van, és Isten abszolút lévén egy is tehát az Ő Élő Szellemi Gondolatával (az egy szóval „VAGYOK”-nak nevezhető szellemi énjével).

Az evangélium, vagyis Isten főprófétája, Jézus a Krisztus által kijelentett isteni szavak révén az Élő Isten igazsága van tehát kinyilvánítva az embereknek, és Jézus a Krisztus ezért nevezhette magát igazságnak, és életnek is.

Valójában tehát az Élőnek is nevezhető Istennel, az egyedüli Alannyal („Atyával”) egy és azonos minőségű, és ezért Vele abszolút egységet képező Szellemi Tudati Teljessége az Ige, aki hús-vér (vörös földből való) testté lett, hogy így is „elhozza” ide Isten legfontosabbnak tartott szeretetével abszolút egységben levő legfelsőbb isteni értelmet és tudást (az Istenével szintén egy Világosságát) az Isten és az Ő teljessége e *más*, mint az eredeti nézőpontból is való megismeréséhez, és szintén teljes megértéséhez, hogy ez „úton” szabadítsa meg a mulandó anyag fogságába esett fiait, vagyis az Isten-fiaikat.

Csakis a Belőle való, és szintén makulátlanul tiszta és tisztán szellemi minőségű Tudatával szólni illetve beszélni is (azaz pusztán így is kifejeződni) tudó, és ezen „Szó”-kénti minőségével is teremteni tudó leghatalmasabb Szellemi Értelem Szellemi Tudati Teljessége nevezhető tehát Igének, Aki lényegében maga is az Isten, és ezért mondható a jelen nézőpontból el az Igéről még az is, hogy az Ige Istennél van, és hogy általa teremtetett minden. Az Istentől való minden élet is tehát Istenben van, és egy is Istennel, ahogyan Isten is egy az élet teljességével. Az élet pedig az Isten teremtette ember esetében is egyazon az Istentől való tudatos szellemi értelmünk szellemi tudat mivoltával, és ennek az egységnek szintén szellemi minőségű és vele egy „fényével”, azaz „világosságával” is. Ez a szellemi „fény” tehát az, mely a „sötétségben”, vagyis a róla való tudatlanság világában is „fénylik” (világít), mely isteni értelemből való és vele teljes és tökéletes egységben levő szellemi tudatot viszont a „sötétség” nem ismeri, és ezért pedig tagadja is az igaz létezését. Pedig Isten a jelen „sötét” (Róla tehát még tudatlan) világ felé Jézusban a Krisztusban már a teljes lényegi önmagát is kimondta, kijelentette, azaz

kinyilatkozta a teremtő erejével egyetemben, vagyis Krisztus által ez a világ is megismerhette a Teljes Igazságát, az Abszolút Igazságot, aki is tehát „Ő” az egyszerűen „Teljességnek” vagy „Mindennek” is nevezhető Isten.

A magyar nyelvtanban is pedig az ige nem véletlenül jelent olyan szót, mely az alany (itt értelemszerűen: lényeg, legfontosabb, mindennek alapja) cselekvéseit, történéseit, vagyis annak valósággal való tevékeny létezése állapotát fejezi ki, azaz nyilvánítja meg, amivel egyben pedig már bizonyítja is az alannak igaz létezését. Az ige lényegében tehát magán keresztül teszi nyilvánvalóvá az alanyt, annak minden „dolgával” (tettével, tárgyával) egyetemben. Az ige így pedig az alannak kijelentéseként fogható fel, akinek éppen ezért alakja (jele, ábrázata, azaz érzékelhető formája) is van, aminél fogva pedig mind az értelem, mind pedig a vele egy tudata számára bizonyos jelentése van az alannal kapcsolatban, és így pedig már bizonyossága is van az alany igaz létezéséről. (Már bizony ebből is meg lehetne érteni, hogy Jézus, akitől folyton jelet követeltek az emberek, Istent jelentő jelként is volt a világban, csakhogy ezt igen kevesen vették észre, azaz fogadták be a tárgyi tudatukba is.)

A teljességével Istentől és Istenből való, és ezért Vele teljesen és tökéletesen egy (itt lényegi, azaz abszolút azonosságról van szó), önmagában azonban szintén tárgyaltan Igének minősége, tulajdonsága, vagy inkább természete valójában tehát Istennek az egyedüli Alannak minden létező és még létezhető módon történő kifejezése, vagyis az egyetlen és oszthatatlan Isten egyedül igaz létezésének mindenféleképpen, azaz minden lehetséges módon való nyilvánvalóvá tétele, és vele egyben „igazolása” azaz bizonyítása is a létezésének. Mindig is tehát maga az Isten „Az” is, Aki bizonyítja az Ő igazán valós létezését. Isten nyilvánvalóvá tétele pedig történhet akár csak a szavaival való Magára világítással, és ez történhet a Részéről eszközi úton is, vagyis embereknek adott szavainak emberek általi használatával történő Rámutatásával is, viszont, mivel számára semmi lehetetlen nincsen, Isten megnyilvánulhat az abszolút önmaga teljességével is, amit rendszeresen meg is tesz, csakhogy ezt a teljes lényegi önazonosságával történő nyilvános megjelenését csak a Hozzá teljesen hasonló tisztaságú illetve tökéletességű teremtményei lehetnek képesek túlélni, mivelhogy ők Istennel ez alkalomkor is tökéletes lényegi azonosságban („egylényegűségben”) vannak. Személyesen Istennek eme dicsősége teljességében való megjelenését azonban már egyetlen hús-vér test, azaz egyetlen mulandóság alá vetett lét- illetve életformája sem tudhatja túlélni, és bizony egyetlen nem szeplőtlen tisztaságú lelke se. Isten személyes és teljes pompájával (szeretete és értelme egysége teljes szellemi fényragyogásával) való megjelenését még tehát az egész látható világegyetem sem élhetné túl, és ezen oknál fogva marad meg Isten minden tárgyi és tisztátalaná lett lelke számára Láthatatlan Istennek, illetve ismeretlen, de innét is mégiscsak megismerhető Istennek, és van minden tárgyban és tárgyiban, azaz minden mulandóban rejtetten jelen. (Bizony, az Ige számunkra már a teljességében is kijelentette az Istent, csakhogy ezzel már tudatosan is tisztában kellene lennünk, vagyis így is ismernünk kellene az Istent.)

Az Istennél levő (Istenben benne levő), és ugyanakkor Istennel egyező, és Őt megnyilvánítani képes Ige tulajdonképpen tehát a tárgyi képileg is megnyilvánulni tudó, és meg is nyilvánult (megtestesült) Örök Élet, akiben lakozik az egész Teljesség, Akit tehát mi egyenlőre még csak Istennek, vagy meghagyása szerint még Krisztusnak is nevezhetünk.

Az ige és a lélek egységben van egymással

(Ezen írás mindazok számára érthetetlennek vagy értelmetlennek fog bizonyulni, akik csak anyagalapú ismeretekkel rendelkeznek.)

Az „Ige” úgy is elképzelhető, mint „égi (legmagasabb és leghatalmasabb Szellemi-Értelmi) és szakadatlanul „égő” (a szüntelen és megszüntethetetlen létvágya hevétől lángolva örökké lobogó, libegő illetve lebegő), azaz örökké „élő” Lélek (Szellemi Tudat). A tehát még „Ég”-nek, „Élő”-nek, és akár „Tűz”-nek is nevezhető Istennel egyazon Ige nem más, mint a legelső élő, illetve élve is létezni tudó (létező és élő), magát kijelenteni, kifejezni is képes Szellemi Én-Tudat. Az Ige lényegében tehát egyszerre létező és élő Isteni Én, a szellemi magából ki is mondott (Én)VAGYOK „Szó” révén már tárgyi gyakorlatilag, azaz „kívülről” is érzékelhetőleg is megjelent, azaz a megnyilvánulatlansága mellett megnyilvánulttá is lett Szellemi Értelmi Én, magáról minden „oldaláról” (a teljes magát minden létező és lehetséges megközelítéséből, vagyis még „kívülről” is teljes körűen ismerő) tudó ÉLŐ szellemi (minőségű) ÉN, azaz VAGYOK. Az Én-azonos, önmagától való, és önmagáról ezért teljességgel tudó, teremtő képességével is egynek és azonosnak nevezhető „Szellemi Értelem” a magából való és ezért vele egy Tudata abszolút egysége ugyanis csakis létezhet illetve élhet (e tudatos értelmi egységnek még tehát a látszatra mozdulatlansága is az állandó mozgásának, tevékenységének, azaz örökké létező életének illetve létének számít), míg a „létezésnek” illetve a vele egyazon „életnek” pedig csakis vele szintén egy értelme lehet. Ezért pedig e „kettő” is egymástól csak innét a tárgyi világból nézve különbözőnek látszó, eredetileg azonban (és mindig is, vagyis örökké) megbonthatatlan lényegi egység valójában tehát mindig csak elviekben választható szét, de úgy is mindig csak az IGE jobb megismerhetősége illetve megértése érdekében. Ez az IGE pedig nem csak, hogy az Istennél „vala” (volt, van, és örökké lesz is), hanem maga az „ISTEN vala az IGE”, és tehát „minden (Ő)általa lett”. „(Ő)Nála nélkül (pedig) semmi se lett, a mi lett”. Még tehát az „élet” (és létezés) is (Ő)benne (ISTEN-ben) az ELSŐ-nek is nevezhető Létezőben van, egyetemben tehát az emberek szintén az Övéből származó értelmével, mely előbbi sorok értelmét viszont már a tiszta szellemi (isteni) értelem nélküli, illetve az ezekről az Isten Szeretet mivoltával (legfontosabb lényegi „összetevőjével”) egyetemben mindenki számára legfontosabbakról tudatlanná lett és úgy is maradt ember már nem képes befogadni magába.

A Lényeg és a Vele egy és azonos örökké élő „Teste”

Mindenkit és mindent a legfőbb lényegnek, vagy legfontosabbnak is nevezhető *igaz szeretet*, és a vele abszolút egységet képező *tiszta létezés és élet* („amiknek” mind csak értelme van és lehet) kapcsol össze egymással, és „ő” a *legtisztább, legerősebb, leghatalmasabb, és elmúlhatatlan lényeg* is hoz létre mindenkit és mindent magából a végtelenségében is teljes magában, és ezért pedig e lényegi mivoltával mindenki és mindenben benne is van. Ha viszont világosan nem értjük meg, hogy a legfontosabbnak, vagyis a lényegünknek vonatkozásában mi emberek is egyek vagyunk, ugyanazok vagyunk, és hogy e vonatkozásban ugyanazok vagyunk így megnyilvánultan, azaz megtestesülten is (mert testileg is ugyanolyan egyéniek, egyediek, és ugyanúgy különbözőek is vagyunk), akkor hiába minden beszéd, minden tanítás arról, hogy ugyanaz a lényeg vagyunk, mert ez esetben továbbra is elveszettek maradunk, és ha így folytatjuk, akkor már talán senki sem tud bennünket megmenteni. Ha tehát még a jelenleginél is jobban megmakacsoljuk magunkat, és a személyesen részünkre a *Lényeg* a magáéból adott abszolút (isteni) értelemmel sem leszünk hajlandóak ezt megérteni (és aztán pedig már folyamatosan megélni is), akkor már az Isten sem fog tudni minket megmenteni. Ez esetben már tehát remélnünk is csak lehetne, hogy végül majd Isten olyannyira meg fog rázni bennünket, hogy mégiscsak észhez fogunk térni, és meg fogunk térni Hozzá a lényegi mivoltunkkal (akik tehát valósággal vagyunk) a részünkről Tőle még mindig elkülönülten való élésünkből.

Az „istenek vagytok ti, és a Felségesnek fiai ti mindnyájan” kifejezés is valójában tehát azt jelenti, hogy a valós lényegi mivoltunkat illetően mind ugyanazok vagyunk, vagyis Istennek a Legfőbb Lényegnek avagy Lényegi Teljességnek eredetileg a Vele tökéletes egységben levő, szintén szellemi minőségű lelkei (lényegi „elemei”, lényegi egyedei) vagyunk, csak most, és mindig is csak ideiglenes lehetőséggel, itt a mulandó valóságában létrehozott más, mint az eredeti szellemi lényegi személyiségünk mögé elrejtőzködve, azaz vele meghasonulásban, vagy inkább már azonosulásban is élünk. Ettől viszont még ezzel a tárgyi személyisége mögé „elbújt” (vele „fügefalevéllel”, és még a „bőr-ruhájával” is, magát mintegy elleplezett) valódi lényegi mivoltunkkal valójában mindannyian az egyetlen valóságos és leghatalmasabb Szellemnek is nevezhető Lényeg Vele egy és azonos Lelkének (Szellemi Tudati Teljességének) Vele, és egymással is egységben élő részteljeségei vagyunk, csak most éppen Isten helyett vele szerelembe esve, és ezért bele is esve a földi, ámde még csak mulandó lehetőségű életbe, itt egy más, mint az eredeti szellemi lelki személyiséget is felöltöttünk magunkra, azaz szinte már teljesen is azonosultunk az itteni életünkhöz alkotott tárgyi elménkkal és testünkkel. Ráadásul pedig így rajtuk keresztül szemlélve a *teljességet* azt képzeljük, hogy igaz valósággal számunkra is csak ez a „kozmosz”-nak, „univerzális”-nak, vagy éppen „kauzális”-nak elnevezett élet létezik a szintén a teljességével is tárgyi világűrben, vagyis hogy csak a tárgyként látható élet van, azaz, hogy más élet igaz valósággal nem is létezik, és ezért pedig ezt a tárgyi életet nevezzük szellemi életnek is. A szintén Istennel a leghatalmasabb, legerősebb, örök, változatlan és megváltoztathatatlan Szellemmel azonosítható, és ezt a végtelen látszatú tárgyi egészet is magába foglaló Élet avagy Teljes Élet viszont még ennél a megnyilvánult „változatánál” is jóval több, és pontosan ezért tudja Magát akár teljesen is megnyilvánítani, azaz a lényegi mivoltát anyagi forma illetve formák által is kifejezni, vagyis a „külvilág”-nak nevezhető „oldala” felől nézve az Ő Teljességét mind Magával, mind pedig az Ő részteljeségeivel is megismertetni, és meg is értetni.

Isten valójában tehát az önmaga létezése teljes és tökéletes (abszolút) tudatában levő Élet is („Vagyok, aki vagyok”), és még ennél is több, mert Ő minden életnek is a Forrása, azaz minden élet is Belőle és Általa van, és Ő a Vele egy és azonos, és Őt magával megnyilvánítani tudó Élet Teljességét is magába foglalja, ahogyan minden *mást* is. (A Vele egy és azonos Élet Teljessége így pedig az Ő teljessége szellemi formai „képének”, azaz szintén szellemi minőségű „Testének” is tekinthető, Aki megtestesülni is képes, vagyis tárgyi formailag is meg tud nyilvánulni.)

Az embernek az előbbieket megértve, mint maga is élő életnek (avagy „élő léleknek”) egész egyszerűen tehát semmi mást nem kellene tennie, minthogy már egyedül csak az előbb a teljességében leírni próbált Életben (a tehát Isten-azonos Élet Teljességében) kellene állandóan hinnie, a Tőle *másban* pedig egyáltalán nem, azokat mind igaz valósággal nem létezőnek (van is és nincs is létállapotúnak) tudván, és ezt bizony így kellene nem csak megértenie, hanem megélnie is.

Mi emberek is tehát testet öltött szellemi minőségű életek vagyunk, vagyis az Élet Teljességének magukkal Őt ábrázoló részteljeségei, avagy az Élet Teljességének Vele egységben levő, Rá hasonlító részei, akik most szilárd látszatú testet, vagyis hús-vér testet öltöttek magukra, hogy ki is fejezhessék, azaz tárgyszerűen is megnyilváníthassák magukat, és magukon keresztül pedig már magát az Élet Teljességét is, Aki is tehát Isten, Akit egyszerűen „Teljességnek” is nevezhetünk.

Az előbbiek alapján, de pusztán csak innét a megnyilvánulásból nézve is, a létezésünk és életünk tudása és megélése egy szóban kifejezve nekünk sem lehetne tehát más, mint hogy: „vagyok”. (Nem véletlenül hangoztatjuk is folyton, hogy: „vagyok”) A „valódi ember” avagy „valóságos ember” lényegében tehát az, aki azt minden itteni (tárgyi) kifejezés, és a velük is való meghasonulás illetve azonosulás nélkül is világosan tudja és érzékeli, hogy ő egyszerre

létezik és él, vagyis aki tudja, hogy neki, mint életnek az Életből most ideiglenesen van tárgyi elméje és teste is, amiken keresztül is tudja érzékelni a világot, és ismeri ennek a világot tapasztaló mulandó egységnek a gondolatait és érzelmeit is, vagyis mindezeket is meg tudja figyelni, mint a valódi és teljes önmagának itteni, azaz az eredeti szellemihez képest legdurvább minőségű kifejezőit. A magunkról alkotott tárgyi gondolati kép csakis tehát egy „más” kép lehet, mint akik valójában vagyunk. Ettől az általunk alkotott képtől eltávolodván nézve rá, vagyis vele többé már nem azonosulva viszont már mintegy újra is „rátalálhatunk”, azaz ráébredhetünk a valódi önmagunkra, aki magában ezt az elképzelt, vagyis más, mint az eredeti képét alkotta magáról az ő önálló (egyéni, személyes) megnyilvánulásaként.

A lényeg a Lényeget, és a mi lényegi mivoltunkat illetően is tehát az, hogy itt a mulandó világban is inkább kellene úgy élnünk, mint Istennek Krisztusi azaz Isteni „Teste”, vagyis az Élet Teljessége, mint Isten Vele egy és azonos szellemi minőségű „Testi” mivolta szintén szellemi életből levő tagjainak, azaz végül is Isten Vele tökéletes egységben levő tagjainak, akik nem csak a mindnyájukkal, hanem egymagukban is Isten ábrázolatai, vagyis hasonlatosságai Istennek. Ezt pedig Isten a számunkra úgy fogalmazta meg, hogy újra az Ő szellemi minőségű lelki testét felépítő „élő lelki kövekké” kell lennünk, mely isteni kifejezésben a „lélek” *életet* jelent (azaz a szellemi minőségű lényeg cselekvő létezését), a szintén élő „kő” pedig a „megszilárdult”, azaz Istenben „szilárdan megállapodott” (Vele már mindörökre együtt élő, egy akaraton levő) *élő szellemi tudatot*, mely „kettő” is tehát egy és azonos. Valójában tehát már itt is az önállóan is élni tudó életről (szellemi lélekről) van szó, vagyis olyan lélekről, akinek Isten hasonlatosságára élete lehet önmagában is, és ez a lélek nevezhető „Istenembernek”.

A teljességével is megnyilvánulni tudó, azaz a teljes magát is tárgyiasítani (megtestesíteni) képes VAGYOK

Ahhoz, hogy a megnyilvánulatlan kezdet és vég nélküli Alany, és az Ő egymagából egymaga által való alanyi, vagyis Isten, és a közvetlenül isteni megnyilvánultan is létezessen (mintegy kívülről nézve is látható lehessen) magát tárgyiasítana kell, vagyis magát részint *jellé* illetve *jelenséggé*, ha úgy tetszik: *ábrává* (tárgyszerű formává) kell tennie, hogy aztán ebben a már látható formájában, azaz a tárgyiasított kinézete feléje való visszatükröződésében akár a teljes magát is megláthassa, illetve hogy a teljességével egyetembe szemlélhesse és megismerhesse magát az eredeti és állandó (örök) fennmaradású nézőpontjától „más” nézőpontból, vagyis az örökkévalósága látszatellentéte, a mulandóság nézőpontjából is.

Ahhoz pedig, hogy ezt az Isten, és a közvetlen isteni megtehesse, Istennek legelőször is létre kell hoznia magában a tér és az idő képzetét, mely téridőben aztán pedig megalkothatja az őt akár a teljességében is visszatükrözni képes magából képzett *mását*, vagyis az Ő *hasonlatosságát*. Az alkotásnak is nevezhető kép-zés illetve teremtés, valójában tehát az innét a mulandóból semminek látszó szellemi egy részének tárgyiasításaként fogható a legkönnyebben fel, vagyis az Alany és alanyi, azaz Szellem és szellemi tisztán szellemi formája mellett (illetve azzal egyben, merthogy benne a Szellemben) tárgyi formában illetve tárgyi formával is való megjelenítéseként, vagy még egyszerűbben, és a szellemi egésznek nézve is megfogalmazva, a megnyilvánulatlan Teljességnek tükörképszerű megnyilvánításaként, azaz az innét igaz valójával láthatatlannak nyilvánvalóvá, vagyis tárgyi szemekkel is láthatóvá tételeként.

Az itt a mulandóban élő Istentől való ember is tehát téridő képzet nélkül még csak érzékelni sem tudhatná Istennek még csak a Vele egy és azonos szellemi „testét” palást- illetve kupolaszerűen borító „ruháját” (a szellemi formai teljessége *ábrázolatát*, vagyis a ragyogó

tisztaságú, és végtelen nagy szellemi „teste” fizikai változatát), a teljes világegyetemet, de még csak a tulajdon szintén kézzelfogható testét, és annak szintén tárgyi érzékszerveit sem, amikkel a világegyetem egészét, vagy akár csak a maga itteni kinézetét („szilárd” testi formáját) is érzékelhetné. Mindez is pedig már azt is megérthetővé teszi, hogy nem csak az ebbe az elképzelt, azaz csak látszatra létező téridőbe szintén beleteremtett világegyetem, hanem az abban történő minden esemény is valójában csak fogalmi minőség az itteni ellenkező látszata ellenére is. (Ma egyes tudósok már nyíltan is kijelentik, hogy az egész tárgyi világegyetem csupán csak a gondolatainkban létezik, azaz a végtelen sok anyagi univerzum egyszerűen csak az elménk „szüleménye”, vagyis a szemünkkel látható jelen világegyetem létezése is álmoként inkább fogható fel, mintsem igaz valóságként, merthogy az egyszer az egészével is el fog tűnni, ahogyan ez az álmainkkal is történik, amikor felébredünk. Csakis tehát az álmunkban, a képzeletünknek világában élünk anyagként, azaz fizikai szemekkel látható, és szintén fizikai kézzel megfogható emberként a szintén szilárd anyagnak képzelt világban, amennyiben persze meghasonulunk, vagy már azonosulunk is az anyaggal.) Itt az embernek akár csak a világegyetemről, vagy a kézzelfogható magáról való gondolkodása is, valójában tehát szintén csak képzetalkotás, mely képzetalkotástól, és különösen pedig a képzzettel (magában alkotott látható formával) való meghasonulástól illetve azonosulástól kellene tehát az embernek már véglegesen is megszabadulnia, hogy végre már mintegy újra is az eredeti maga, vagyis a közvetlen isteni örökké éber maga, a valódi avagy igazán valóságos (örök és változatlan) maga lehessen akár már itt élven is, vagyis már itt az eredetitől más körülmények között is, aki ismeri magát minden magáról való képzet nélkül is, és magán keresztül pedig már az Istent, és az Ő teljességét is ugyanígy (tisztán és teljesen, azaz tökéletesen) ismeri, még tehát innét a tárgyi valóságból nézve, azaz ideiglenesen itt a mulandóban élven is.

A „semmiből” nagy hirtelenséggel előbukkanó, aztán pedig el is tűnő egész megnyilvánulással, vagyis a tárgyi valósággal kapcsolatban az igazság tehát az, hogy már előzetesen létrehozott és fenntartott téridő képzet (ami önmagában és innét nézve a legkönnyebben egy végtelen nagy és sötét levegő-, vagy inkább éteri gömbként fogható fel) hiányában nem létezhet benne képezhető, vagy akár még beléje is helyezhető egyéb más képződmény (kívülről is látható forma) sem. Az itt még tisztán tárgyinak vélt elménk, a testünk, a többi szintén élő, és látszatra halott test is, és mindaz is, amit tárgyilag gondolunk és teszünk mind-mind tehát a szellemi életnek, a születetlen és elmúlhatatlan életnek fogalmak és formák révén történő tárgyiasítása, vagyis minden itt látható képződmény illetve „szülemény” egytől egyig maga a megnyilvánított élet, vagyis az önmagában fizikailag nem látható, és ezért láthatatlannak nevezhető szellemi élet, az örök élet. Nem az az igazán valós tehát, ami a tárgyi érzékszervekkel érzékelhető, mert maguk a szintén tárgyi érzékszervek is valótlanak, csak látszatra vannak, azok is végesek, vagyis nem változatlanok és nem állandóak, azaz nem örök fennmaradásúak, nem igaz valóságúak. Az igazán valós mindig is tehát „**az**”, akiben a képzelt létezők, mint az ő és teljessége megnyilvánítói (ő és teljessége szellemi képe tárgyi megjelenítői) ideiglenesen, ha úgy tetszik: időlegesen, azaz szintén csak képzelt időben és térben léteznek, illetve szintén őáltala (az igaz valóság által) élnek is. Nekünk, **Isten** az egyedül igaz **Valóság** embereinek is tehát az eredeti, változatlan és elmúlhatatlan létállapotunk valójában annyi illetve „**az**”, hogy szintén tökéletesen világos tudatos tudatában is vagyunk az Istennel együtt való örök létezésünknek, mely egyben végtelenül boldoggá és örömtelivé is tesz bennünket. Ez a színtiszta, teljes, és elmúlhatatlan életünktől való szintén teljes öröm pedig az „örök öröm”, melyet Isten után nevezhetünk az Ő Szent Lelkétől való örömnak is, vagyis Isten szintén abszolút tisztaságú, Vele egy és azonos Szellemi Tudati Teljessége általi örömnak is, mely életörömnak bizony nincsen sohasem vége, ahogyan a vele abszolút egy és szintén Istentől való létörömnak sem. Ami tehát bennünket most az előbb leírt változatlan nyugalomunk és örömünk jelen mulandó körülmények között is való szakadatlan élvezésében akadályoz, az az általunk és magunkból (örök és változatlan szellemi elménkből az elménk

képzeletével) képzett, vagyis a szintén Istentől való teremtmény által létrehozott tárgyi elménk, mely tárgyi elmével vagyunk egy szellemi megtévesztésből következő eltévelyedésünk végett még most is meghasonulásban, vagy inkább már a vele való azonosulásunk folyamatában is vagyunk. Önmagában azonban ez a tárgyi elme bármilyen nagyra és kiválóra nőjön is, a végességénél illetve korlátoltságánál fogva soha nem lehet képes a magán túllépésre, azaz a magát meghaladásra, hanem legfeljebb is csak a maga teljes és mulandó mivolta szintén csak tárgyi „tökéletességű” megismerésére, mely megismerés is tehát csak mulandó minőségű lehet. Csak tehát „**az**”, „**ami**” tárgyasítani is tudja magát, lehet képes az ezen magát meghaladásra, mivelhogy lényegileg benne rejlik a tárgyiban, vagyis lényegileg az a tárgyi is ő. Ez a csak jobb megérthetősége végett „**az**”-nak és „**Az**”-nak nevezhető valaki és valami pedig a **valódi Lényeg**, az **egyedüli Alany (Isten)**, és a Belőle közvetlenül való és Vele tökéletes egységben levő alanyi (isteni), mint amilyen például a valóságos ember, Isten szellemi embere is, akit Ő a maga hasonlatosságára avagy képmásának teremtett.

Az egyetlen és valóban létező Igazság tehát a VAGYOK az Ő teljességével, Akiról és Amiről minden Tőle és Belőle való lénynak (szintén létezőnek és élőnek) tudomása van akár csak a maga vonatkozásában is, merthogy mind tudja, hogy van („vagyok”), vagy, hogy ő is van, és Isten is van, csak nem mindegyiknek van tudatos tudása is erről, vagy akár csak magáról is, mint az az Igazságnak öröktől fogva van, és mindig is, azaz szintén örökké lesz is mind tehát a teljes Magáról, és természetesen mindarról is, amit Ő teremtett magába, és még teremteni fog örök folyamatossággal.

**Isten itt miért csak „kinyilatkoztathatja” magát,
és Őt itt ki nyilváníthatja ki, ki valósíthatja meg?**

A megnyilvánulatlan, vagyis a láthatatlan Isten érzékfeletti személyiség. Éppen ezért itt az érzékek világában Jézus a Krisztus Isten személyiségének legvalóságosabb kinyilvánítójaként fogható fel, vagyis olyan isteni (közvetlenül Istenéből való, és Vele örökké tökéletes egységben maradó) személyiségnek, akiben egy az egyben láthatóvá lesz a láthatatlan Isten teljes személyisége. Magát az Istent azonban itt, vagyis közvetlenül anyagi szemekkel senki nem láthatja, mert a látványától a pillanat töredékresze alatt nemhogy megvakulna, hanem az egész teste olyan finom hamuvá illetve porrá változna az embernek, hogy az a földre még csak le sem hullana. Közvetlenül magát Istent itt az anyagi valóságban tehát soha senki nem látta, és nem is láthatja, viszont aki **örökké** az Atya „kebelén” van, az nyilvánítja ki itt Őt, vagyis az nyilváníthatja illetve valósíthatja meg az Istent magán keresztül. Ezt az „*Istent senki nem látta, hanem csak aki az Atya kebelén van*” kijelentést, azaz Istennek eme titkát is pedig csak az értheti meg, aki megkapta, azaz magában tudja Isten Szentlelkét, vagyis a Szentlélektől is azt az isteni értelmet, amivel ezt, illetve ezt is megértheti. Ehhez a megértéshez is tehát Isten Szent Lelke, vagy Isten Szent Lelkének Vele egy képviselője a „Szentlélek” szükségeltetik, vagyis lényegével az Istennel egy Szent Lélek, Aki ismeri Isten minden mélységét, azaz Istennek minden szellemi gondolatát, minden titkát is. Ez az Istennek Vele egy Szentlelke tehát „**Az**” is, Aki elvezet bennünket minden isteni igazságra, vagyis minden isteni gondolat és szó tökéletes megértésére, melyeket Isten velünk emberekkel kapcsolatban gondolt és gondol, illetve hozzánk intézett és intéz, azaz szól is. Miként a Fiú, úgy a Szentlélek is tehát csak azt szólja, amit az Istentől hall, és csak azt teszi, amit lát, hogy az Isten tesz. Istennek Szent Lelkével egy Szent Szellemét is állandó jelleggel magában tudó ember van tehát „*az Atya kebelén*”, vagyis a már mindig (örökké) csak *szellemben és igazságban levő* emberről van tehát itt szó. Nos hát, az ilyen ember nyilváníthatja itt meg magán keresztül az Atyát, vagyis egyedül csak *az igaz emberről* lehet elmondani, hogy aki őt

látja, az láthatja benne az Atyát is. Az az ember tehát, aki magát már *igaznak* vagy akár csak „jó embernek” is mondja, de benne az Atyát nem lehet látni, az hazug ember, vagyis ő magán keresztül még nem az Atyát nyilatkoztatja, azaz „jelenti ki”, hanem még mindig valaki Tőle már teljesen is mást!

Fekete vagyok, de szép

Bizony, még az energiák és az anyag is szellemből vannak.

Az itt energiaként és anyagként ismert nem más, mint Isten a Szellem egy bizonyos szellemi részteljesességének az összesűrűsödése, mely „rész” a tiszta Szellemnek teljes magában és magával ráhatására sűrűsödött össze szilárd, azaz kézzel is megfogható anyaggá is (vörös színezetű, vízszerű sűrűségű forró, és aztán már hűvösödve még sűrűbb állagúakká is válva össze is gyúrható, és össze is gyúrt „gombócos levessé”, mely „gömböcök” magával világítani már nem tudó része a tehát már teljesen is szilárd, azaz száraz, nehéz bolygókat, vagyis Istentől messzire eltévelyedett, elbolyongott, és a meggyengült kapcsolat miatt már teljesen is ledermedt, jéggé vagy kővé vált szellemiségeket „takar”), és ezért lett innét nézve is „más” látszatú, mint Isten átlátszó tisztaságú súlytalan *szellemi „anyaga”*. A Szellem egészének bizonyos mennyiségű szellemi részére való nyomáshatásra keletkezett tehát a szellemiből az itt éter néven ismert energia, és annak egy tovább sűrített részének a jelen nézetből négy főcsoportra szintén a létező leghatalmasabb „nyomóerő” által elvégzett szétválasztásával (levegő, víz, tűz, föld) és azoknak szintén további „ágakra” (féleségekre) történő felosztásával, és azoknak is egymással keverésével illetve keveredésével a sok itt ilyen olyan néven nevezhető többi energia, mely energiák egy részéből lett aztán már a szilárd látszatú, azaz súllyal is bíró ilyen-olyan anyag is. Egyáltalán nem egy nagy bumm révén keletkezett tehát az egész tárgyi valóság, hanem egy hatalmas nagy recs, azaz egy rettenetes nagy szellemi nyomás hatására, mely Isteni nyomás a Bibliában Isten „vért izzadásával”, illetve Isten borsajtólójának megnyomásaként, megtaposásaként is van szimbolizálva. Istennek így jött tehát létre az „árnyoldala” („bal” oldala), amit „sötétségnek” is nevezhetünk, merthogy Istenhez a makulátlan Világossághoz (a Szellem Vele egy és azonos szellemi fényéhez) képest minden energiának és anyagnak a velük szintén egy együttes fénye is „árnyéknak”, vagyis világosság nélkülinek, azaz szinte már teljesen is sötétségnek látszik. *Innét az egész „sötétségből”* (mely tehát nem más, mint sűrített, és emiatt a Világossághoz képest sötét szellemi fény, csak itt „energiának” és „anyagnak”, valamint még „fizikai fénynek” nevezzük), *vagyis a „más” mint a Világosság nézetéből avagy nézőpontjából, az Isten teljességében elhelyezkedő fizikai fény tartományából nézve viszont Isten a Vele egy szellemi világosságával, azaz a szellemi fényével egy Szellem látszik sötétnek*, és ezért nem is véletlenül nevezték el az anyagtudósok a világűr anyagát is „sötét anyagnak”, mely „anyag”-nak érdekes módon nemigen van anyagra jellemző tulajdonsága, nincsen semmi, de semmi mágnesessége, és még a létezése is csak közvetett jelekből olvasható ki. Érdekessége még ennek az innét nézve világűr-„anyagnak” (azaz csak látszatra fizikai valaminek), hogy a világűrben, vagyis tehát a benne magában található összes energiára és anyagra, és azoknak teljes erőterére (mágneses mezejére) is(!) korlátlanul hatni tud, és ebbe a korlátlan hatókörébe nyugodt szívvel és lélekkel beleérthetjük a sötétségben világító fáklyák szerepét betöltő összes fényes csillagot, azaz a napokat is az egész mágneses terükkel egyetemben. Ez az igazoltan is konkrét anyagi jellemzőkkel egyáltalán nem illelhető „sötét anyag” például akár lassabb vagy gyorsabb forgásra is készíthet még galaxisokat is, de fűthet és hűthet bolygókat, és szintén a tudomány állítása szerint állítólag van belőle a napban is. Azt azonban a tárgyi

tudomány már el sem tudja képzelni, hogy lehet bizony még a napunk is teljesen sötét tőle illetve a hatására, mindenféle napfogyatkozás jelenség nélkül is. Az Énekek énekében egyébként ez az innét nézve „feketesség”, azaz a „vőlegény” mondja is magáról, hogy **„fekete vagyok, de szép”**, és hogy: „én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem”, de abban a részben is ugyanezzel találhatjuk szembe magunkat, amikor a „menyasszony” avagy „mátka” mondja a „vőlegényről” hogy: „Az ő feje, mint a választott drága megtisztított arany, fodor haja fekete, mint a hollónak.” Mindez is tehát csakis arra utal illetve mutat rá, hogy a jelen nézetből Isten a Világosság látszik koromfeketének, vagyis teljességgel elégtelen anyagi fénynek (sötét valaminek), azaz minden tárgyi (fizikai) értelemben vett fény nélkülinek, még tehát annak ellenére is, hogy a Vele egy testét mindenütt „világító szemek”, azaz fizikai fényenergiát (is) sugárzó napok borítják.

Isten „mátkáinak” is ragyogó fényességűeknek kell lenniük

Az igazak fényleni fognak, mint a nap, vagyis az arcuk ragyogni fog, a testük pedig szintén fényességes lesz. Ezért volt még egykoron „Fényességes” a neve Satának is, aki az Isten teremtményei közül legszebben ragyogó arca és teste, azaz a teljes és tökéletes tárgyszerű megnyilvánulási formája miatt kapta a „Fényességes” nevet. „Fényhordozóként” is pedig azért volt hívható, mert a ragyogó szépségét annak köszönhetette, hogy Istent a létező leggyönyörűsebb Szellemi „Fényt” avagy Szellemi Világosságot, vagyis a szintén Isten-azonos Szellemi Szeretet és Szellemi Értelme abszolút egységét magában hordozta, azaz Istent őt tökéletesre alkotván Istent magán keresztül legelőször ő volt hivatott testileg megnyilvánítani. Az emberiség őrzőinek fejedelmeként (őrző felkent kerubként, azaz Isten saját hatalmával is ellátta istenségeként), Isten nevének hordozójaként élt megtestesülten Tírus első uralkodójaként (leszármazottai a szintén természetisteneként, napistenként, viharistenként ismert Baál istenségek, akiken keresztül folytatta itt az uralmát), aki az Istenhez nem méltó viselkedésével, és az isteni hatalmával is való visszaélésével Isten neve bemocskolása, és emberekkel is való bemocskoltatása miatti bukása után az uralkodói székhelyét később tehát már más nevek illetve személyiségek mögé bújva a még ma is fennálló Jeruzsálemben helyezte át. A teljes lényegi mivoltában tehát magát Istent a Lényeget, a Legfőbbet hordozni hivatott isteni lény volt, és oda vitte Istent, ahová Ő éppen menni akart, míg a tulajdon isteni értelmét meg nem rontva gögőssé nem lett e tulajdon értelmé szépséges ragyogásától, és Istennek hatalmát és imádatát megirigyelvén Isten ellen nem fordult, és helyette magát nem imádtatta Isten teremtményeivel látható Istenként, azaz Teremtőjét az Igaz Istent megtagadva magát nem mutogatta Teremtő Istenként, egyetlen Istenként, legfelsőbb Hatalomként. (Isten helyett tehát hamisan magát tartja, és fogadtatja is el Istennek, mely elfogadtatás is mindig erőszakos úton történik, ahogyan az ő többi tette is mind erőszakos, és nem pedig isteni szeretet indíttatású, mint az Isten után Istennek minden értelmes és tudatos teremtménye esetében is lennie kellene.)

Istennek azonban, nem csak a hordozói révén van alakja, hanem szintén létezik egy anyagi szemekkel távolról még megpillantható, Vele egyazon szellemi megjelenési alakja is, mely egy rendkívüli fényességgel bíró, vagyis még nappal is látható fénnel világító felhőhöz hasonlítható, mely „fényes felhő” alak is azonban a szemekkel szintén láthatatlan teste dicsfényének felel „csak” meg, mely szintén Magát jelentő teljes ragyogásával egykoron még a „Fényességest” is körbefogta, és gyönyörködött benne, mint Őt testileg ábrázolni hivatott első és legszebb teremtményében, míg az maga meg nem rontotta az eredeti tökéletességét, azaz míg fel nem lázadt Ellene, az Ő hatalmát és imádatát is magának akarván. Isten azonban meg tud nyilvánulni a teljes szellemi formája részteljességeiben is, mint amilyen a nappali

fényt szintén túl világító „felhőoszlop” alakja is volt, mely éjjel fáklyaként világított a vezetett népe számára. Isten „mátkáinak” is tehát hasonló ragyogó fényességűeknek kell lenniük, hogy Isten őket is bevonhassa a dicsősége felhőjébe, mint ahogyan azt Jézussal, Mózesrel, és Illéssel is tette fent a hegyen Jézus három tanítványának szintén szeme láttára is.

A gondolataink csavarmenetéről, forgásáról, és pörgéséről

A gondolatmenetünkben, vagyis a gondolataink indíttatásánál, és menete, azaz mozgásba hozása illetve használata során is Isten jelenlétét állandóan tudnunk kellene, mert így a mi Atyánk rólunk is való gondoskodó szeretetét is folyamatosan érzékelhetnénk, vagyis Isten szeretete és gondoskodása még tárgyi gyakorlatig is észrevehetővé lenne a részünkről. Ahelyett tehát, hogy a közvetlen isteni magunkkal is folyton csak a testi jólétünk felől szóló, e céllal elővett, és e cél érdekében szintén a testtudatunk által keltett aggodalmaskodó gondolatok körül forognánk azokat magunk is forgatva illetve mozgatva (használva), minden tárgyi gondolatunkat már végleg is el kellene hagynunk, és már csak közvetlenül Isten az Atyánk körül kellene „kööröznünk.” az Ő szellemi gondolatait használva itt a földi életünk során is. Ez pedig azt jelenti, hogy már megelégszve a tárgyi gondolatokat, nem ezekkel kellene igazán foglalkoznunk, nem ezekkel kellene kapcsolatban lennünk, és csak ezeken keresztül Istennel is kapcsolatban lennünk, hanem már folyton, és mindenféle közeg teljes mellőzésével kellene Isten körül forognunk mind tehát magunkkal, mind pedig minden szintén Tőle való szellemi gondolatunkkal is, ugyanis éppen, hogy ez a közvetlen kapcsolatunk Istennel jelenti a mi szellemi, és Istenéhez hasonlóan örök életünket (mely is csak az Ővéből lehet), és nem pedig a mulandó testtel való közvetlen kapcsolatunk, vagyis az Istennel valót elhagyva, és helyette a mulandó testünkkel kialakított egységünk, mert az csak a mulandó életünket jelentheti, és csakis azt eredményezheti is. Emez egységünk tehát a halállal való egységünk, míg az Istennel való egységünk, azaz közvetlen érintkezésünk, éppen hogy az elevenségünket, az örök életünket, az „élvén élésünket” jelenti, vagyis szellemi életekként önmagunkban (szellemi személyesen) is létezhető életünket, azaz személyes szellemekként is együtt élésünket Isten személyes szellemi mivoltával. Csakis tehát Istennel a Szeretetettel így is örökre egységben akarván élni fogja aztán Isten már személyesen vezetni, irányítani a gondolkodásunkat is az akarata szerint, viszont ha továbbra is akaratosak („makacsok”) maradunk, azaz Istennek továbbra sem engedünk, akkor valaki Istentől teljesen más hatalom fogja ezt velünk megtenni, mely esetben azonban Istent előbb-utóbb már teljesen is elutasítjuk magunktól. Balgán ugyanis úgy hisszük, hogy ha ezt az utat választjuk, akkor már csak a saját fejünk után fogunk menni, vagyis, hogy ezzel nem is csak akaratilag, hanem már valóban és teljesen is önállóak, függetlenek vagyunk mindenkitől, még tehát Istentől is. Nos hát, ilyenkor nemhogy akár csak akarati szabadságban is lennénk, hanem egyre mélyebben alszunk, melyből jó lenne végre már teljesen is felébrednünk. Pedig, ha ébren lenni törekednénk, Isten gondolatilag is tanítani, erősíteni tudna bennünket, vagyis egyre több teremtető erővel bíró világosságával (az isteni szeretetével egy isteni értelmével) látna el bennünket, vagyis ettől fogva, és már tehát mintegy újra is, tökéletességre (a valamilyen szinten már nekünk is megvolt isteni dicsőségünkre), és azután pedig már csak tökéletességről tökéletességre juttatna bennünket is, ahogyan azt minden tiszta szellemi lelkével teszi. Ezért kellene tehát a világi gondolatainkat már végleg is lepergetni magunkról, vagyis már csak Isten gondolatai szerint élni, és nem pedig helyette folyton csak világi gondolatok körül forogni, és őket pörgetni, mert ha így teszünk, előbb utóbb magunkat már végleg is hozzá fogjuk „csavarozni” Isten helyett a mulandósághoz.

Neked kinek hite szerint vannak a gondolataid és cselekedeteid?

Akármilyen nagy tárgyi tudományú tudós vagy nem tudós ember bármi mást is próbál nekünk bemagyarázni efelől is, mindig is a hitünk indítja el, és aztán pedig vezérli is, azaz irányítja is a cselekedeteinket. (Minden ateista ember is tehát hazudik, ha azt mondja, hogy neki nincsen hite, mert ez esetben totálisan is tehetetlen, azaz mozdulatlan halott lenne, vagyis még csak nem is szándékozhatná gondolni ezt a tagadást sem, és semmi egyéb mást sem. Mozdulatlan kő vagy jég lenne tehát a tudata helyén a fejében, és így pedig már a teste egésze is így „viselkedne”, szóval az is „hullamerev” lenne.) Az azonban már nem mindegy, hogy kitől is való hitre esik a választásunk, mert egyedül az Istentől való, és minden körülmények között élő hit a helyes hit. Ha ugyanis az Istenétől más hitek indítják és vezénylik, azaz irányítják is a gondolkodási szándékunkat, gondolkodásunkat, és cselekedeteinket, akkor az azt jelenti, hogy az itt a mulandó valóságban létező alternatív cselekvési illetve megvalósítási lehetőségek közül nem az isteni hitünknek, az Élet hitének, az élő hitünknek megfelelően választjuk ki a létező legjobbat, és fogjuk aztán azt tárgyi gyakorlatilag is megvalósítani, hanem a magunk hitének vagy másik emberek hitének megfelelően, mely választás így viszont inkább fog rossz cselekedetnek minősülni, mintsem már valóban is jónak. Bizony még akkor is, ha annak az Istent mellőzve választott megvalósításnak innét nézve nagyon is jó látszata van, és erről ráadásul még meg vagyunk győződve is. Pedig már csak az Igaz Istenre hallgatva, azaz már csak Őbenne, és az Ő egyedüli jóságában hívén már mindig csak valóban jót cselekedhetnénk a jelen körülmények között is, merthogy csak így (az Ő hite révén) tudhat Isten szándéka, a miénknél jóval, és „jó”-val is magasabb gondolata és akarata érvényesülni itt a jelen anyagi valóságában is, vagyis csak így tudhatunk mi, mint az Ő teremtettségi társai itt is mindig csak jót teremteni. A jelen tárgyi valóságban, és a jelen valóság hitei szerint használt, Istenéhez képest tehát másodrendű gondolatok, vagy akár még „hátsóknak” is nevezhető gondolatok illetve sugalmazások, Istennel és az Isteni teremtettséssel többnyire tehát mindig csak szembe fognak menni, azaz Istennel mindig csak szembeszállni, ellenkezni fognak, és nem pedig Istennel párhuzamosan fognak haladni, vagyis nem Isten akarata szerint, az Isteni gondolatvezetés szerint fognak itt tárgyi gyakorlati megvalósulásokat is eredményezni.

A jelen helyzet még tehát mindig az, hogy a választott nem helyes hitünket továbbra is megtartva még változatlanul a csak, vagy inkább csak a hátsó (másodlagos azaz tárgyi) gondolatainkat használjuk az Isten gondolatai, vagyis az isteni gondolataink helyett. Nagyon is jól észlelhető tehát, hogy még mindig nem Isten szerint (hanem Neki éppen, hogy hátat fordítva) gondolkodunk, és ezért pedig már az érzékelésünk sem lehet Isten szerinti (így tehát a lelki érzelmi világunk is más lesz Istenétől), merthogy a tárgyi valóság tárgyi gondolatai szerint élünk, pedig itt élvén sem ezeket kellene elsősorban használnunk, de még csak többnyire sem. Pontosan ugyanis ezzel élünk önként önállósítva magunkat itt az anyagvilágban Istentől és az Ő gondolataitól elszakadva, és ezt a felvett helytelen felállást kellene szabad akaratunkból ismét visszafordítanunk az eredeti állapotába. Ha ugyanis nem így teszünk, akkor továbbra is inkább csak bűnözni fogunk, vagyis ahogyan mi, úgy a cselekedeteink is szinte mind hibásak lesznek, vagyis inkább már csak Isten akarata ellenére fogunk cselekedni. Pedig Isten gondolatai szerint élve lehetne még csak igazán önálló, és mindig csak jó életünk Istenben, és lehetne ugyanilyen jó életünk természetesen Istennel is, vagyis Vele együtt élvén is, mint az Ő barátai, akiknek is Isten mindig csak jót akar, és ezt így teszi is, vagyis akikkel és akiknek is mindig csak jót tesz, mert látja, hogy ők is csak ugyanazokat a jókat teszik Vele és egymással is.

Az Istenismeretünknek (Isten magáról és rólunk szóló élő szavainak) át kell tehát alakítania bennünket tudatos Isten-tudatokká, ami tulajdonképpen gondolati egyezséget is jelent Istennel, vagyis tökéletes egységben és egyetértésben gondolkodást Istennel, ami felel aztán már meg az Istennel való együtt élésünknek is.

A gondolatainknak, és az azok eredményezte érzelmeinknek is tehát mindig istenien tisztáknak, azaz istenieknak kell lenniük, hogy azok ugyanilyen cselekedeteket is eredményezzenek itt a mulandó valóságban is. (Tiszta és teljes életet nélkülük tehát itt sem fogunk tudni élni.) Az itt használatos tárgyi gondolatok és érzelmek ugyanis csak igen elenyésző számban fognak istenien jó cselekedeteket eredményezni, mert ez a jelen mentális indíttatás és vezetés is jóval inkább fog nekünk isteni lelkeknek is szenvedést eredményezni, mintsem valóságos jót, vagyis ilyen Istenének hátat fordító mentalitás során mindig csak röpké pillanatok erejéig eredményezhetünk magunknak és másoknak is jót, vagyis igaz örömet és boldogságot, míg az isteni indíttatás, mentalitás, és vezetés az előbbivel ellentétben az állandó örömet és boldogságot nem is csak eredményezi, hanem egyben már biztosítja is. Mentálisan is azonban teljesen tisztává tenni, már csak az Isten tudhat bennünket, és Isten pontosan ezért küldte Krisztust az ő kedvelt Fiát közénk, hogy Ő a szent, azaz tökéletesen tiszta lelki teljességében és által már teljesen is megtisztítson bennünket, megtévedt embereket a hitünkben, és azzal egyben pedig már a gondolkodásunkban, és cselekedeteinkben is. A velünk egy szellemi elménk egy részének (az egy szülöttünknek”) eltárgyasodásával lett tárgyi elménk jelenleg ugyanis még mindig tévhiteken, és a „kísértőnként” is ismert, Istennel folyton csak szembeszálló szellemiség sugalmazásain alapul, vagyis ezek szerinti cselekedeteket választ és eredményez, azaz valósít gyakorlatilag is meg, és nem pedig Isten és az Ő hite szerinti cselekedeteket végez itt a mulandó valóságban való életünk során, vagyis nem Isten szerint és hasznára tevékenykedik, hanem a maga és hitetői hasznára. Egyszerűen tehát ezért van, hogy itt a tetteink is többnyire még istentelenek, vagyis az itteni jó látszatuk ellenére is majd valamennyien rosszak. Többnyire pedig azért rosszak, mert a gondolataink illetve akarataink igen ritkán egyezik meg Istenével, ahogyan erre aztán már az érzelmeink is így végzik. A tárgyi érzelmeinkkel azonosulván inkább tehát csak újabb és újabb viharokat fogunk kelteni és fenntartani egymás érzelmi életében, és tehát gondolkodásában is, vagyis a jelen felállásunkkal (Istenhez és hitéhez való hibás hozzáállásunkkal) az első helyett a másodlagos gondolataink használatával mindig csak zavarokat, káoszt fogunk teremteni a jelen valóságban, és nem pedig tökéletes harmóniát, mint azt még mindig hibásan gondoljuk. Az Isten adta élő hit segítségével Istenhez valósággal is megtérve ez a kifordított felállásunk többé azonban már nem fog megtörténni, aminek az lesz a jele, hogy ezeket az érzelmi viharokat is mind le fogjuk tudni csendesíteni, vagyis Isten gondolatait használva fölöttünk fogunk járni (élni), és ezért így fogunk rájuk is hatni, vagyis a tárgyi érzelmeink is az isteni gondolatok keltette isteni érzelmekhez lesznek hasonlóak. A „vízen járás” valójában tehát azt jelenti, hogy az itt a tárgyi tudatot jelképező, korábban még folyton csak háborgó vizet Isten szerint gondolkodva egyenletessé, egyenessé, és végül pedig már tükörsimává, és ugyanakkor pedig, és szintén mindig csak Isten és Krisztusa segítségével tökéletesen tisztává is téve, azaz így visszanyerve fölötté a hatalmunkat fölötté fogunk járni is, vagyis a tárgyi tudatunk és gondolkodása újra visszazökken a helyes (eredeti) kerékvágásba (újra másodrendű lesz), és maga is szintén már csak Isten szerint fog működni. Ennek megtörténte jele pedig az lesz, hogy attól fogva már mi is mindig csak azokat fogjuk gondolni, szólni, és cselekedni a révükön is, amiket Isten gondol, szól és tesz, és nem pedig mi lelkek is azt gondoljuk, szóljuk, és tesszük, amit a csakis véges fennmaradással bírható tárgyi tudatunk akar itt tenni.

A jelen világban tehát történhet minden az Isten hite szerint, és történhet a mi tévhiteink szerint is, és ezért is nevezhető ez a világ a „kettősség” világának, vagyis a jó és rossz cselekedetek egyaránt lehetséges elkövetése helyének. Ezért pedig ez a világ alkalmas arra is, hogy belőle Isten hitével és irányításával mennyet, vagy ezt az egyedül helyes irányítást is már teljesen is elvetve magunktól annak az ellentétét a poklot valósítsuk meg, azaz poklot teremtsünk. Mivel pedig többnyire nem az Isten hite szerint cselekszünk itt a Földön élvén, ma már szemmel láthatóan is poklot csinálunk ebből az embert is jelentő Föld nevű világból, ahelyett tehát, hogy már teljesen is mennyeivé alakítottuk volna, vagyis Isten eredeti terve

szerint örök fennmaradásává teremtettük volna Istennel együtt Isten irányítása szerint. Erről tehát már egyáltalán nem szól a mi jelenlegi hitünk, hanem a gyakorlati eredményei is azt mutatják, hogy jóval inkább szól a pokolnak építéséről. (Sőt, szítjuk is már a tüzes kemencét.)

A valódi Istenhitünknek ugyanakkor pedig azt is kellene jelentenie, hogy már tudatosan is úgy tudjuk, hogy létezik egy olyan egész tárgyi valóság fölötti Erő, amely könnyűszerrel képes hatni erre az általunk Univerzumnak, Kozmosznak is elnevezett szemmel látható egészre, vagyis a tárgyi univerzumok összességére, és ugyanígy tud hatni azokra egyenként, csoportosan, részleteikben, és azoknak minden egyes parányi pontocskájára (porszemére) is. Mindenre pedig az akarata szerint hathat már csak azért is, merthogy ezt az innét nézve végtelen látszatú tárgyi mindenséget is Ő teremtette, mind az egészével, annak részegészeivel, és azoknak részeivel egyetemben, de még mindezeknek a legparányibb egységeit (az elemi részecskéket) is, és pedig mind Magából, és természetesen Magától is. (Létrejötté oka és tervezője is volt ennek a teremtésének is.) Erről az igaz hitünkről pedig pusztán onnét is tudhatunk akár már teljes meggyőződéssel is lenni, hogy a szemünk láttára is létezik és működik ez az innét nézve végtelennek látszó műtárgy avagy művi alkotás, és az is szemünk láttára van, hogy éltetve van ez az egész is, azaz minden porcikájával mozog is ez az Univerzum vagy Kozmosz, és hogy a mi jelen közvetlen világunkat jelentő élővilág, a Föld is, mint tagja ennek a nagy egésznek ugyanezt teszi, és pedig erre a mérhetetlen nagy egészre kiszabott törvények szerint. Ebben az egész rendszerben benne levő dolgok és lények is pedig a rendszert törvényeivel is vezérlő hasonlatosságára szintén hatni tudnak egymásra, és hatnak is egymásra az adott erejüknek megfelelő mértékben, melyek közül viszont a legerősebb egésznek (az egész Univerzumnak összes) hatása is elenyésző tehát a legfelsőbb hatóerő: Isten erejéhez képest, vagyis ezt a végtelen nagy látszatú egészet is Isten akár egyetlen pillanat leforgása alatt is (mert teheti ezt egy folyamat révén is) elemésztetheti, azaz visszaolvaszthatja a szemekkel láthatatlan Magába, vagyis a megnyilvánulatlan örök valóságába.

A nem élő hit, vagyis az ateisták hitével akár egyezőnek is mondható hit is viszont továbbra is csak gondolja és mondja, hogy igen, elfogadom az Isten létezését, ámde ugyanakkor azt is gondolja, és a legtöbbször szólja is, hogy ettől még továbbra is csak, vagy mindig elsősorban a magam tárgyi gondolatai szerint fogok élni (cselekedni), és hatni, és nem pedig itt is teljesen Isten szerint. A nem élő Istenhit legfeljebb is tehát csak a vallása meghatározta élet (test) szerint hajlandó élni, vagyis ha hívőnek is mondja magát továbbra sem maga az Isten meghatározta hitvallás szerint él. Az igazi Istenhit ugyanakkor pedig el sem választható a megvallásától, mint amaz, merthogy az Isten hite mindig is a szerinte való cselekedetekkel van megvallva is, és nem pedig pusztán csak szájjal, és azt követően pedig nem Isten szerint való étellel, vagyis Istenétől más, azaz az Ővével már a gondolatában is ellentétes cselekedetek végzésével.

Bizony Istennek van igaza, és nem pedig nekünk, és Isten mondja is, hogy: „Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival *magasabbak* az én útjaim a *ti* útjaitoknál, és az én *gondolataim* a *ti gondolataitoknál*.”

Bizony jó lenne Isten hite szerint gondolkodnunk is. Ami gondolat ugyanis szóként illetve beszédként már ki is jön a számon, az a másik emberek velük egy tudatában máris érzelmeket, és vele párhuzamosan szintén közölni, vagy közölni nem, vagy közölni még nem akart gondolatokat ébreszt, keleszt, és aztán már gerjeszt is. Pontosan emiatt lenne igen fontos mindig előre meggondolnunk még azt is, hogy milyen gondolatokat is veszünk elő, vagy éppen kelesztünk, és aztán pedig már szintén gerjesztünk is (fokozunk, azaz erősítünk az ismételtetésével, vagy már hasonló gondolatokkal is) magunkban, mert azokat azután már rögvest, vagy egy későbbi időpontban már közölni is fogunk a másik emberrel illetve emberekkel, miután már ezt is szándékozunk megtenni.

(Zárójelben még annyit, hogy aki azt mondja, hogy neki nincsen hite, az mindig pontosan annak ellenkezőjében hisz, amit éppen el kíván érni, és azt is éri el. Így igazolódik ugyanis be a számára az, hogy neki miért nincsen hite.)

A tiszta szívünk szerint kellene tennünk mindent

Meg kellene már újra is tanulnunk tiszta szívvel gondolkodnunk, de ugyanígy látnunk és hallanunk is, vagyis a megtisztított, vagy a szintén Isten által tisztára cserélt szívünk szerint kellene élnünk is. Ez pedig azt jelenti, hogy többé már nem a tárgyi agyunk, és a benne székelő szintén tárgyi elménk és elmei (gondolati) énünk együttese gondolatait kellene Isten gondolatai, és szavai helyett elfogadni, és mindig csak ezen tárgyi gondolatok szerint élnünk is, mert az Isten szemében ez mindig is helytelen viselkedésnek, helytelen életnek fog bizonyulni. Ez esetben ugyanis a testünkre, és az egész tárgyi világra mindig jobban fogunk figyelni, mintsem inkább már csak Őrá figyelnénk az Ő közvetlen környezetével egyetemben.

Az ember mindaddig tehát nem lehet Istenhez hasonlóan örök isteni minőség, ha nem tanul meg itt a Földön is Isten szerint élő isteni lélekként, „élő lélekként” élni. Az embernek ehhez azonban minden őt (ide) lehúzó teher nélkül kellene élnie, mert terheitől nem, vagy nem teljesen megszabadulván, vagyis ehhez is Isten segítő kezét nem igénybe véve nem tudhat majd Isten segítségével felemelkedni, vagyis visszatérni az örök Világosságba, és az Ő szintén igaz valóságába, a pedig neki is az eredete valóságát is jelentő örökkévalóságba. A már itt a földön teljesen is felébredt, azaz már itt újjá is született ember csakis tehát az lehet, aki tökéletesen emlékezik Istenre, és Őt mindig magában és magával is tudja, magát pedig Őbenne tudja, és így pedig Istennel, azaz isteni erővel már teljesen is tele van „öntve”, vagyis elérte már az Isten általi felemelhetőségéhez szükséges érettségét. Ez pedig azt is jelenti, hogy már mintegy újra is teljességgel súlytalan szellemi lelke lett Istennek, bizony még annak ellenére is, hogy Isten bizonyos ideig még az anyagi testét is éltetni akarja. A már teljesen felébredt lélek ugyanakkor pedig már szintén tökéletesen emlékezik Isten egész lelki birodalmára is, vagyis az eredete valóságára, és a köztes lét valóságára, az édenre, az Isten közvetlen szellemi birodalma kertjeként is felfogható világra is, mely tehát mintegy kerítés-szerűen öleli Isten hetedhét közvetlen országa egységét körül, minőségileg maga is Isten örök országához tartozván, mely inkább csak elviekben hétre felosztható ország és kert mind az Isten fiainak lakóhelyei.

Csakis tehát a teljes és tiszta isteni élet egyenlő a halhatatlansággal. Amely élet tehát nem teljes és tiszta, az bizony még változatlanul *halandó élet*, vagyis nem az Istenére hasonlító élet, hanem a test életéhez hasonló élet, ami tehát nagyon is mulandó, véges élet.

A halottból halhatatlansággá feltámadáshoz azonban szükség van a halálra. Az egónknak tehát mindenképpen meg kell halnia, hogy a végette töredékessé lett lélek (élet) már újra is teljes és tiszta, azaz tökéletes lehessen. A tiszta szív pedig tökéletes egységgé mindörökre összeforrt tiszta isteni szellemet és lelket jelent, és tehát e szívünk szerint kellene tennünk mindent testileg is, mert csak esetben cselekszünk Isten szerint, vagyis Istennek tetszően, és lesz a szívünk minden tehertől mentes, még akkor is, ha Isten a megtisztításunk és beteljesedésünk megvalósítása után egy ideig még a testünket is éltetni akarja. (Ezt a könnyűségét pedig az ember valahogyan még fizikailag is érezheti, és pedig még a teste továbbra is létezhető sok gondja, baja közepette is, viszont ettől a lába nyoma még meg fog maradni a földön, vagyis nem fog a Föld felszíne fölött járni, hanem csak akkor, ha ezt Isten úgy akarja, mert a megváltás művéhez szükségesnek találja.)

Minden teher nélkül élni

Az embernek minden őt ide lehúzó teher nélkül kellene élnie, mert különben nem tudhat majd Isten hozzá is szintén nélkülözhetetlen segítségével már az egész tárgyi valóságon is felülre felemelkedni (így legfeljebb is tehát csak a hold vagy esetleg még a nap magasságáig tudhat eljutni), vagyis már valósággal is visszatérni, megtérni a Világosságba. Igen, az Igaz Valóságba, amit, mivel az Istennel szintén közvetlenül egy, nevezhetünk szintén Igazságnak is, ahogyan magát Istent is hívhatjuk így is, és persze Világosságnak is, mely utóbbi neve is azért van Istennek, hogy Őt magát itt nehogy csak véletlenül is összekeverhessük a mulandó és változékony fizikai világossággal, azaz a tárgyi fényekkel, melyek Isten világosságához képest bizony még az összességükben is sötétségnek, „árnyéknak” látszanak Isten nézőpontjából. Ezek a fizikai fények azonban magukkal Isten világosságát mindig csak átmenetileg lehetnek képesek eltakarni, és azt is csak innét a sötét oldalról (ha úgy tetszik „bal” oldalról), és Isten engedélyével tehetik meg, míg Isten viszont bármikor „beárnyékozhatja” őket a Maga Vele egy világosságával, vagyis eltakarhatja, és bizony el is takaríthatja is azokat akár részenként, akár pedig az egészüket, azaz az összességüket is Maga elől, vagyis akár még mindörökre is eltüntetheti az egész tárgyi valóságot is. Ha tehát úgy vesszük Isten a létező legnagyobb „varázsló” avagy „mágus” is, merthogy Isten a Minden, és bizony Ő a Semmi is, mivelhogy még velük is egy az Abszolút valója révén, vagyis a legfelsőbbnek és legelsőnek, és még egyetlennek is nevezhető Csúcs-, avagy Központi Lényeg mivoltában viszont már végképpen kifürkészhetetlen Isten, Aki tehát mindennek egyetlen Forrása is, és Aki ezért az egyetlen önmagában innét nézve még egy tér és idő kiterjedés nélküli, semmi fizikai tulajdonsággal nem jellemezhető, és ezeket is mégis magában tudó és hordozó, az emberi tudomány által szingularitásnak („egyedülálló” pontnak) is nevezett abszolút zéró pontként (kezdő-, kiinduló-pontként, azaz mindennek alapjaként) is elképzelhető, Akiből van minden látható és láthatatlan, és Akiben el is tűnhet ez a minden, kivéve persze az innét a minden nélkül csak egyetlen zéró pontnak látszó elmúlhatatlan Csúcs-magát, a mindennek tehát egyetlen (szem) MAG-ját, az Abszolút Magát. (Ámde, ekkor már ki is nézne, ki reflektálna „kívülről” is Istenre, merthogy másik Isten nincsen, mivelhogy csak Isten van, és igaz valósággal nincsen senki más!) Az önmagában minden tárgytól azaz minden fizikaitól teljesen mentes zéró pontból tehát nem egy rendkívül nagy villanással és robbanással keletkezett a semmi közepén (sötét anyagban) mindig is (örökké) ott volt, és így most már szemmel láthatóvá, és kézzel megfoghatóvá is lett anyag, melyet aztán Isten annak burkába fényoszlopokként belehelyezett napokkal világított meg (ami utóbbi egyébként igazság), hanem ez az egy örökké létező, innét nézve azonban koromfekete színű egyetlen meghatározhatatlan parányi pontból illetve körből (teljességből) minden irányba végtelenül áradó, fizikai szemekkel és testtel elviselhetetlen ragyogású szellemi fény (Világosság) „bújt el” a maga egy részéből rá az egésze nyomáshatásával összesűrített, és ezért óriási recsegés, ropogás, és a darabok közt még látható világossága villódzása során a teljességében keletkezett, és hozzá képest sötétté lett fizikai fény, vagyis az egész tárgyi valóság mögé, és pedig úgy, hogy szintén láthatatlanul annak minden teremtetett részecskéjébe is belebújt ezzel a lényegi mivoltával, mert különben azok is még csak nem is létezhetnének. Az ennek a meghatározhatatlanul hatalmas és végtelen szellemi világosságnak (vagyis mindig csak a jobb megértés végett „szellemi fénynek”) azonban csakis a „sűrítményéhez” hozzátapadt maradványait, vagy inkább csak Isten a Világosság „taposó lába” nyomát lehet képes az emberi tudomány a műszereivel fény és más energiaként valamennyire is mérni, az egészével tehát még maga sem tud mit kezdeni, mert nem látja, és nem tudja mérni még a „fekete felhő” egészébe felilletve bele küldött műszereivel sem, mely isteni „lábnyomot” az egészében is éppen ezért jelentéktelen „háttérenergiának” nevezte el. Merthogy azért még dereng neki is valami afelől, hogy valaminek a fekete semmi mögött, vagyis a „fekete fátyol” háta mögött is léteznie kell.

(Valahová el kell tehát férnie a világegyetem tágulásának is, hacsak még előtte, mielőtt még annak is hely kéne, ki nem durran ez a végtelen nagy luftballon.) Az emberi tudománynak azonban, míg ezt az fátyol mögött és a luftballon belső körében, és héjában is létező egyszerre Valakit és Valamit is fel nem fedezi, bizony, hogy cipelnie kell magán az egész tárgyi világegyetem súlyos terhét, vagyis az Isten könnyű (súlytalan) terhe helyett ezt a terhet magukra vállaló emberi képviselői maguk sem fognak sohasem tudni minden teher nélkül, azaz már csak az Istennel az Örök Élettel élni, míg ők is vissza nem változtatják az egyedül helyesre a nézőpontjukat Isten elfogadásával. (Mindaddig maguk is balgán viselkednek tehát.)

Az érzelmi zavarás mellett is működőképes megkülönböztetés isteni adománya

Az Isten akaratával akár az emberre is kiterjeszthető isteni ítélőképesség is az adománya az Élő Istennek, ami tulajdonképpen az isteni megkülönböztetés képessége a jót és rosszat illetően, vagyis az a jónak és rossznak Isten szerinti ismerete. Ez az ismeret pedig csakis az Istentől elkülönülten való élés választásával kerül más megvilágításba, azaz ezzel a „ballépésünkkel” ismerjük és értjük többé már nem az Isten szerint a jót és rosszat, hanem helyette egy rossz (maga magát már megromlasztott) *tanácsadóra* hallgatva ismerjük és értjük meg a „kettősség” világát.

A mai ember azonban már különösen is nem Isten szerint ítél is, hanem minden embert (amihez viszont csak egyenesen Istentől lehet joga is, ha egyáltalán még lehet!), dolgot, és történet pusztán már csak a tárgyi érzelmein keresztül ítél meg, mely így viszont a jónak és rossznak csakis szubjektív mércéje lehet, vagyis így csak az egónk mérlegelésével való azonosulásunk juthat kifejeződésre is. Ez esetben tehát továbbra is még csak az egóval, és annak mérlegelésével, értékelésével van az ember egyetértésben, és nem pedig Istennel és az Ő érzékelésével és értékítéletével, akár csak a tárgyi dolgokat, cselekedeteket illetően is. (Mert tehát ember embert mindig csak Isten általi konkrétan erre felhatalmazással ítélhet csak meg. Jézus így lett mifölöttünk is ítélkezhető Istenség.)

Az ember az előbbi érzelmi azonosulás miatt azonban szinte már mindent rosszul ítél meg, és él ezért folyton már csak a másoknak, és legfeljebb még a magának megfelelés kényszerében, és nem pedig már csak Istennek és Istenért a Szeretetért él, mint maga is tiszta isteni szeretet. Mivel pedig kényszerűségben és kényszerűségből, és nem pedig már csak isteni szeretetben, isteni szeretetből, és isteni szeretettel él, soha nem tud igaz és őszinte lenni sem a gondolkodásában, és így pedig már a beszédében és cselekedeteiben sem. A tevékenységei ugyanis mind az önmagának és másik embereknek megfelelései kényszere miatt vannak, és ezért azok szinte valamennyien inkább már csak félelem indíttatásúak, és bizony félelem táplálásúak is, és nem pedig isteni szeretet indíttatásúak és isteni szeretet táplálásúak is. Valójában tehát így az embernek minden tevékenysége (de így még a hite is!) félelemből van és nem pedig isteni szeretetből fakad (és ez így van a hitével is!). Igazi (szintén tiszta isteni) értelme is pedig mindig csak annak az indulatnak (szándéknak), gondolatnak, beszédnek és cselekedetnek lehet, ami tiszta és félelemnélküli szívből jövő, vagyis ami csak isteni szeretetből van, és amit isteni szeretet mozgat (éltet) is, és nem pedig a félelem még csak a motiválója sem a mozgásának, vagy éppen az emberi szeretet, a tárgyi szeretet, mely is végül is félelemindíttatásra vezethető vissza, mintsem isteni szeretet általi keltésre is. Az isteni szeretetet még azonban csak kelteni sem kell, merthogy az örökké csak van, örökké kifogyhatatlanul van, és örökké csak adja a teljes magát, vagyis félelmet még csak nem is ismer, és ahol ő nyilván jelen van, ott félelemnek még csak helye sincs, és még csak nem is lehet! Szóval, jó lenne végre már az isteni szeretetet és emberi szeretetet is a jó és rossz életfáján,

vagyis itt a kettősség világában a helyén, vagyis a megfelelő „oldalon” hagyni, azaz itt is már csak isteni szeretetben és szeretettel élni, vagyis a jót a rossztól végre már helyesen megkülönbözteti minden tárgyi érzelm zavarása ellenére is.

Mi a legnehezebb számunkra a szabadulásunk során?

Az ember át- vagy inkább csak visszalényegülésénél, vagyis a mindig csak Isten segítségével, de már itt élén is megvalósulható lényegi beteljesedésénél, illetve az ezzel egyben történő teljes felébredése folyamata végén az a legnehezebb, hogy az embernek minden itt kialakult érzelmi kapcsolatával is fel kell hagynia, azaz minden érzelmi kötődését is el kell oldania, és el kell hagynia, bizony nem csak az egész tárgyi világ, és a benne élő, őhöz nem közvetlen közel álló testi emberek, hanem még a legközvetlenebb testi rokonsága (apja, anyja, férje/felesége, testvérei, gyermekei) vonatkozásában is. (Ez egyébként innét nézve valóban olyan, mintha meggyűlölte volna őket, ámde ez koránt sincsen így, sőt...) Viszont ezen itt „szeretteinek” nevezettek helyett máris ott lesz az a velük valóknál így (teljesen eloldva és elhagyva az érzelmi kötődést) már jóval közvetlenebb, azaz már valóban közvetlen és gyönyörűséges kapcsolata Istennel a Szeretettel, és ugyanakkor pedig az itt mindig is csak a tárgyi formája és elméje alapján „másiknak” tűnő embertársainknak szintén már csak isteni szeretetből álló lényegi mivoltával való szintén közvetlen kapcsolata is. Ilyen tiszta, és tisztán szellemi minőségű lelkekből áll egyébként az Isten „(egy)háza”, még inkább azonban Isten Krisztusi lelki teste, és nem pedig az az egy Isten vele-egy-háza, amit ma helyette annak hazudnak (csalárd módon annak tüntetnek fel), mert az éppen, hogy a „pártos ház”, vagyis az Istentől a gonoszhoz átpártolt lelkeknek háza, amit persze ők szintén nagy gonddal építgetnek, és bizony buzgón „meszelgetnek” (ékesítgetnek) is, mint azt a holt testeket szemük előtt eltakaráó sírokkal, sírkövekkel is teszik, vagyis mind testpártiak, test szerint élők, és nem pedig már csak Istenhez az örök Szellemhez tartozók, mint azt a hitetésnek köszönhetően hiszik. Visszatérve azonban az isteni szeretet kapcsolatra, anyáink helyett tehát ők, a többi isteni szeretet lesznek az anyáink, és testvéreink helyett szintén ők lesznek a testvéreink, akik között természetesen azonban ott lehetnek a mi itt közvetlennek számító testi rokonaink is a szintén már csak isteni szeretet mivoltukkal, akik tehát velünk együtt még megtestesülve is vannak. Ez esetben azonban már ők is tudják, hogy itt a testük révén, mint egy színházban vagy filmben, csak eljátszhatják, és velük már ők sem azonosulva el is játsszák, hogy ők az anyánk, apánk, vagy éppen a gyermekeink, mert azt is tudják, hogy valójában mindannyiunknak egyetlen közös élete (ugyanazon élete) van az Élet Teljességének is nevezhető Istenben, és azért lehet önálló és szintén örök életünk is Istenben, mert Isten azt is adhat nekünk a Maga természetesen így is létező életéből, és így mi együtt élhetünk, mintegy házasságban (azonos jellemű, azaz azonos jegyű társként, párként, jegyespárként, „esküvői” vagyis esküdt párként, mátkapárként) élhetünk Vele, Ő pedig így Maga is élhet társas életet, mert Isten tudja azt is, hogy nem jó egyedül élni, nem jó társ nélkül lenni. (Valójában azonban a Hozzá való hűségünket megpróbáltan is bebizonyított, azaz már nem is csak esküvel megpecsételt, hanem a mindenkori és mindeholi minden cselekedetünkkel is igazolt teremtetársainak, azaz magunknak is isteni szereteteknek kell lennünk.)

Csak hogy ehhez az elébb leírt közvetlen kapcsolathoz és tudatos játékhoz a testi rokonaikat „képező” embereknek, ahogyan nekünk, úgy nekik is tiszta és teljes (beteljesedett, azaz többé már nem „töredékes”) szívűeknek, vagyis nem kettős (vagy ne adj’ Isten már teljesen is gonosz) szívűeknek, hanem szintén már csak isteni szereteteknek, tökéletes szereteteknek kell lenniük. Tiszta, teljes és tökéletes (azaz többé már nem „töredékes”!) szereteteknek kell tehát lenniük, különben nem fog létrejönni a közvetlen kapcsolatuk (valójában tehát az egységük)

sem Istennel, sem velünk a „rokonokkal” vagy itt még „családjukkal”, sem pedig a többi már szintén beteljesült, vagy beteljesülése útját járó emberrel sem, esetleg csak ókor-ókor, mikor ők és az emberek is Isten segítségével ideiglenesen tiszták lesznek. Ámde Isten nélkül még csak ez sem történhet meg velük, mivelhogy Isten tesz mindent még csak lehetővé is, és persze Ő „az” is, Aki megtisztít, merthogy mi már ehhez is erőtlenekek vagyunk. (Jézus a Krisztus mosta teljesen tisztára a tanítványait is, bizony, még Péter sem tudta magát annyira megmosni, hogy köze lehessen Istenhez, vagyis hogy Istenhez is, mint Jézushoz a közvetlen Isteni Lélekhez, közvetlenül kapcsolódhasson.)

Ennek az akár még teljes emberiség mértékű szívbeli „össze-” vagy „egybe-forrasztódottságnak” már tehát a földi életük során meg kellene lennie, és, ámde mindig elsősorban, ilyen „egybeforrottságban” kellene lennünk Istennel a legtisztább, azaz makulátlanul tiszta, leggyönyörűsebb, és leghatalmasabb Szívvel is (Aki tehát most nekünk Krisztus szíveként van láthatóvá is téve), Akit így tehát már „csupa szívként”, vagyis csupa Szeretetként, de Legfontosabbként, és bizony még Szükségként is felfoghatunk (az embernek ugyanis feltétlenül szüksége van szeretetre, mert nélküle elsorvad és meghal), azaz teljesen is megismerhetünk, és meg is érthetünk, még „innét”, vagyis az eredetitol más nézőpontból is.

Az embertársainknál ezt a legközvetlenebb szintű lelki összekapcsolódást azonban alkalmanként még észlelhetjük is, mivel hogy ez itt együtt járhat fizikai érzelmekkel is. Például akkor is így vagyunk, amikor valamely emberről, akivel még soha semmilyen módon és szinten nem volt tárgyi szintű kapcsolatunk, az első látására az a „benyomásunk” (a külső benyomásra belső, azaz lelki érzékletük) „támad”, azaz tör belőlünk már kifelé is, vagyis az eszünkbe is eljut, hogy: „őt valahonnét már ismerjük”, és ezzel egyben máris növekedni fogunk isteni szeretetben (és pedig az itt mintegy már újra is össze- illetve egybeadódásunk révén „mindketten”), ami fizikailag is érzékelhető csupa jó érzésekkel (pl. az egész testünket előntő kellemes melegséggel) jár együtt, vagyis „jól (is) érezzük” magunkat tőle, és ugyanígy van vele az ismert „ismeretlen” is. Mikor pedig már beszélgetésbe is kezdünk az itt még sosem látott, sosem hallott emberrel, a beszélgetés mindkét fél részéről már kezdettől fogva úgy folyik, mintha mindig is ismertük volna egymást, és ez bizony így is van. (A legtöbb esetben ugyanis egy lélekcsaládból valók is vagyunk, mely családok „seregnyi”, vagyis igen nagy számú, több tízezer, de akár még százezer, és annál is több lélekből állnak, és ezek a lelki családok egymással is ugyanilyen szeretet-kapcsolatban vannak, és pár „elpártolt” család vagy ugyanezt tett „csonka család” kivételével a legtöbb család az Igaz Isten hű szolgálatában áll.) Mindig azonban a lelki fejlettségtől függ, hogy a kapcsolat külső jegyekkel is érzékelhetővé válik-e, vagy pedig külső jegyekből valamelyik fél esetében hiányzó érettségi szint hiányában még nem válhat felismerhetővé a lelki kapcsolat. Az tehát, hogy ez a lelki kapcsolat tudatosul is-e bennünk, mindig az elért lelki érettségi szintünktől függ, és ha tudatosodik is, akkor ez mindig először bennünk történik meg, és csak azután kerülhet már „külsőleg” is tudatosodásra, mely külső tudatosodás is azonban valójában bennünk zajlik le, vagyis még csak ez sem rajtunk kívül történik. Ezt is tehát csak az itteni látszat mutatja így, vagyis csakis ebből a jelen tárgyi nézőpontból tűnik úgy, hogy rajtunk kívül történik. Valójában tehát az előbbi példa esetében is az van, hogy ilyenkor nem is az agy illetve a testtudat emlékezik (és még csak nem is a minden itt tárgyilag történőt rögzítő „akasha”-floppy, vagy más egyéb, esetleg korong formátumú *mágneses adattároló* lemez, mint afféle archív könyvtár az emlékező, amire a tárgyi tudatunkkal éppen rácsatlakozunk!), hanem egyszerűen a valódi lényeg, a valóságos ember (szellemi szív és lélek egysége), azaz egyszerűen kifejezve a „Szívből” (Istenből) való „szív”. **Igen, és bizony az a szellemi szív (szellemi lényeg) az emlékező, akinek Istené hasonlatosságára szintén létező vonzása sem** (elektro-) **mágneses** (fizikailag mérhető fizikai) **vonzás** (melyen itt a „mágia” is alapul, mellyel itt mágneses erőterrel bíró dolgokat lehet oldani és kötni, azaz szétkapcsolni és összekötni is bizonyos

szintén tárgyi technikák révén, azaz szintén csak tárgyi úton), **mint az agy és a benne székelő tárgyi elméé, vagy mint a hús-vér szívé és testé, hanem tisztán, azaz csupán tiszta szellemi.**

Bizony, ez a már ez esetben nem is csak szeplőtelenül, hanem már makulátlanul is tiszta (Istené tisztaságához hasonlatos) szellemi szív, szellemi lényeg az, melynek vonzása még az egész tárgyi valóságnak, és annak egész mágneses „mezejének” (amiben az egész tárgyi valóság benne van) a vonzását is meghaladó (erősebb), és bizony eme tiszta és teljes (itt jobb szó híján:) állapotában (esetleg még eredeti felállásában) tőlük (minden tárgytól) teljesen mentes lenni is tudó, mert az ilyen szellemi szívre azok (tárgyi dolgok) már semmilyen hatással nem tudnak lenni, mivelhogy Istennek és az Istennel való egységének köszönhetően Istenhez hasonlóan uralni tudja azoknak már az egészét is. Így tehát már, mint ahogyan Isten, ő is inkább tud rájuk hatni, mintsem azok hathatnának rá bármennyire, azaz bármilyen szinten is. (Az előtte tehát még őt is elvarázsolta és elkábított mágneses illetve mágikus erők, már tehát még csak a pusztá vonzásukkal, de egyéb más praktikáikkal sem tudhatnak hatni rá. Isten és Jézus a Krisztus Isteni Szíve vonzása tehát az összes mágikus erőket is meghaladja, mert valójában azok együttes vonzása is jelentéktelen erősségű vonzás az Ő egységük, végül is azonban maga az Isten szellemi vonzásához képest. Csakis tehát az itteni látszattól tűnhet úgy, hogy a mágneses mezők vonzása az erősebb vonzás. Ébredjünk tehát végre már föl a káprázat világa okozta kábulatunkból, és többé már ne engedjünk a látszatnak, hanem inkább engedjünk Istennek, és máris visszakerülünk az Ő mindennél erősebb vonzásába.)

Az igazi megszabadulásunkat az egész tárgyi valóságtól, a mulandó valóságtól tehát ma már egyáltalán nem egy itt „meditációnak” vagy éppen másképpen nevezett szintén tárgyi technika során, és mintegy véletlenül „érhetjük” el, hanem csakis akkor és azzal lesz meg, ha megállapodván Isten igazságában Isten segítségével már teljesen is eloldottuk magunkat tőle, vagyis ha már még csak érzelmileg sem kötődünk egy „fikarcnyit” sem az egész anyagi világhoz, és a benne levő anyagi dolgokhoz sem. Egyébként ezt az „eloldási” és „eloldozási” képességet adta Krisztus meg Péternek, a Kősziklának is, és pedig egyetemben a „megkötözés” képességével, vagyis a gonoszra átadásra, az ő kötelékéhez kötés képességével egyetemben, mely átadásra illetve kötésre aztán majd a gonosz fogja az embert magához és a világhoz már teljesen is hozzákötözni, mely oldó és kötő képességek azonban egyáltalán nem azonosíthatók a gonosz találmánya ilyen-olyan „mágiával”, hanem azok egyenesen az Istentől való isteni képességek, illetve ez esetben is csak egy lényegi (közvetlen isteni) képességről van szó. (Csak az itteni látszat mutatja tehát ezt a képességet is kettőnek.) A teljes tárgyi valóságtól való teljes eloldódás képesség tehát a „kulcs”, melyet Jézus a Krisztus szintén a Magáéból, lényegében azonban az Istenéből vettből adta oda Péternek, merthogy Krisztusnak is az Istentől és Istenéből van ez a képessége is. De éppígy adja majd nekünk Krisztus az Ő isteni életét, az örök életet is a mi megromlasztott életünk helyett, és igazán ezért felülmúlhatatlan Jézus áldozata Isten előtt, mert a tulajdon életét adta Istenért és az ő barátaiért. (A képességről ugyanakkor fontos még azt is tudni, hogy az azonos az emberrel, vagyis maga az Isten teremtette tökéletes „ember” is felfogható „kulcsként”, mert csakis a „tiszta és teljes ember”, azaz tiszta szellemi lélek, az eredeti tökéletességű lélek juthat be, azaz kerülhet vissza az örök birodalomba.)

Ha pedig a képi médiákban különös fontossággal, azaz már fő adásidőben ömlesztett show-műsorokból, ezoterikus, és egyéb szintén bennük zajló anyagi emberi (testi) érzésekre alapozó „kulturális” művekből és beszélgetésekből, és a médiakon kívül is mindenütt folyó hasonló műsorokból, fesztiválokból, beszélgetésekből, és előadásokból eddig még nem vettük volna észre, minden látható és láthatatlan istenellenes erő, és bizony ebbe beleértve az istentelenekkel együtt a magukat Igaz Istenhez tartozónak csak álcázó, itt a Földön szintén hús-vér emberként is élő vallási, vagy éppen csak „karizmatikus” embereket is, most éppen a fogolyságuk hurokjának már szorosra is húzása végett minden ember érzelmi világa gazdagításáért,

különösen az emberek tárgyi szeretete gazdagsága növelésért és megerősítéséért buzgólkodik a leginkább, hogy az emberek a tárgyi érzelmeik által maguk is csak még erősebben hozzákötözzék magukat a mulandó testükhöz, és a szintén mulandó világhoz, azaz az egész mulandósághoz. (Erre megy itt ki, bizony még az egész karácsonyi „hajcihó” is, az is tehát egy csak egy tárgyi érzelmi felhajtás, vagyis már turbózott belehajszolás is a tárgyi érzelmekbe.) Csak a balga lélek nem látja, hogy mire is megy ki ez az itt már divatba is hozott „mesterkedés” a „pozitív érzelmi energiákkal”, és persze a többi szintén mágneses, azaz tárgyi „energiával” is! („Küldök neked krisztusi fényenergiát vagy „szeretetenergiát!”, vagy: „adok neked éppen ilyen meg olyan energiát, hogy kicsattanhass a testi és pszichés egészségtől, és a szintén mulandó szépségtől is, azaz pénzért adok az energiáimból már bőven is, hogy csak ezeket sugározhassd te is magadból!”) Csak tehát a balga lélek veszi ezt a maszlagot is be, mert ezzel most, és persze szintén észrevétlenül, már éppen, hogy „gúzsba” is köti az emberi lelkeket a tulajdon testi érzelmeik által, vagyis az érzelmeik és érzelmek *rabjaivá* teszik őket, hogy még csak véletlenül se tudhassanak megszabadulni. Ez tehát egy már kibogozhatatlan háló, egy „mátrix”-nak is nevezhető mesterkelt, azaz csak materiálisan, csak tárgyilag és tárgyiként megvalósított hálózat, vagyis egy tárgyi érzelmi alapú tudati háló avagy „mező” (*szintén mágneses erőter!*) lesz, ahogyan itt esetleg még nevezhetjük, mellyel és melybe szándékozzák most tehát már az egész emberiséget foglyul ejteni, és pedig hazug módon ezt a rabbá tevő hálót Krisztus hálójának feltüntetve. Nos hát, Isten közvetlen szellemi tudat-mezői mellé illetve közé, egy ilyen mezőre Istennek már végképpen nincsen még csak átmenetileg sem semmi, de semmi szüksége, és ha ezt netán az Őt ellenző erő meg is tudná teljesen is valósítani, Isten egyszerűen le fogja „rázni” (szakítani) az egészet Magáról, és ha nem is engedné meg a szellemi hatalmasságainak, hogy azt „szőröstől, bőröstől”, azaz az egészével megsemmisítsék, akkor is igen messzire el fogja távolítani Magától, bizony, nagy sajnálatára a belé rekesztett lelkekkel egyetemben, akik makacsul ragaszkodván ehhez a jelen mulandó valóság alapján készülő újabb illuzórikus valósághoz is, egyáltalán nem akarnak tőle illetve belőle megszabadulni, és helyette már csak Istennel együtt élni az Ő örök birodalmában. Így azonban már teljesen is leszakadva az Isteni egésztől, Isteni szeretet és értelem utánpótlás hiányában felélve az energiáikat, anyagi erőiket, így is úgy is totálisan el fognak pusztulni világostul, hacsak nem még előtte maguk pusztítják el egymást, vagy éppen a világukat, és vele egyben magukat is, mint ahogyan ezeket most itt is tesszük, vagyis mely második pusztulásnak mintegy az előképként már a folyamatában vagyunk. (Nos, ebbe az előbb leírt nem isteni eredetű illetve alapú „elíziumi mezőbe”, a tárgyi érzelmek legmagasabb „felhőjébe” a magam részéről már egyáltalán nem szeretnék felemelkedni, és még csak azt sem szeretném, hogy valamiféle űrlények valamiféle űrhajóval repítsenek fel oda. Inkább remélem, hogy Isten majd felemel, és pedig egyenesen Magához.)

Ezek az istenellenes erők jól tudják tehát, hogy pontosan ezek az elébb megvilágított tárgyi érzelmek azok, amelyek a leginkább megnehezíteni tudják a megszabadulásunkat, vagyis éppen, hogy emiatt a testünkkel és elménkkel egyetemben magunkra vett érzelmi terhelés miatt nem lehetünk megint teljesek és „könnyűek”, („az én terhem könnyű”, mondta Jézus, mert Jézus csakis Isten vezető jelenléte terhét tudta magán, ami persze egyáltalán nem teher, hanem végtelen öröm és boldogság lenne mindenki számára, és pedig úgy, hogy mindenki maga is öröm és boldogság is lenne, mint ez Istennél örökké van), és e teher miatt nem tudunk még csak olyan mértékben sem felemelkedni Istenhez, ahonnan Ő már a „kezünket” fogva Magához tudna vonni, emelni bennünket, vagyis ahonnan már az Ő Krisztusi segítségével és vezetésével bizton visszatérhetnénk Hozzá, és ezzel pedig már természetesen az Ő legközvetlenebb birodalmába, a mennyeknek országába, az elmúlhatatlan avagy örök országába is, vagyis az eredetünk igaz valóságába magunk is (és mintegy már újra is) igazakként. (Az emberi szellemi szív tehát a „Szívben”, és szellemi „kéz”, mint szellemi tudat pedig a „Kézben”, és szó szerint „Benne”, mely utóbbi „felemelő Kezet”, és ebbe a „Kézbe”, azaz

Isten Vele egy, és egységben tevékeny, termékeny Szellemi Tudati Teljességébe helyezendő „kezet” Leonardo da Vinci egyik festményében tárgyilag is kifejeződésre juttatott, bizonyára Isten ihletésére.)

A helyzet a Valóságos Istenhez valóságos visszatérési szándék helyett is sajnos azonban mára az lett, hogy alig van ember, aki már csak a valódi Krisztusra hallgatna, vagyis aki maga is úgy szeretne, mint Ő, azaz egyáltalán nem tárgyi szeretettel, hanem *tiszta isteni szeretettel*.

Általam közzétetteket olvasó kedves embertársaim, kívánom, hogy már csak a valóságos Krisztusra hallgatva az igáitok nektek is legyen egyre édesebb, a terhetek pedig szintén egyre könnyebb, mert csak így lehettek ti magatok is egyre könnyebbek. Teherrel megrakottan ugyanis továbbra is csak mulandó létsíkokban (mágneses mezőkben) tartózkodásra lehet létjogosultságunk, vagyis így továbbra is „súlyosan” (súlyos, azaz „kő-nehéz” szívvel) Isten örök országába még nem kerülhetünk vissza. Az „Ajtó” ez esetben ugyanis zárva fog maradni előttünk (hiába lesz az „Uram-Uramozás” is), mivelhogy a „kulcs” így nem fog tökéletesen passzolni Krisztushoz az „Ajtóhoz”. Piszkos rétegek vannak ugyanis még a „kulcsra” rápakolódva, azt még súrolni, tisztítani, polírozni kellene, hogy az is olyan tisztán ragyogjon, mint az „Ajtó”. Krisztus által azonban még mindenki megszabadulhat a terheitől, csakhogy ezért valóban Őhöz az Igazhoz kell fordulni, és nem pedig helyette *valaki máshoz*, mert az biztos, hogy a Tőle *más* a vesztedet fogja csak akarni neked is, és a Krisztusra nem mindenben hasonló ember is csak ezt akarja, még ha ezt nem is tudatosan teszi, bizony még akkor is. A nem krisztusi emberek, és a csak mondva csinált krisztusi emberek is mind csak azt akarják tehát, hogy te is olyan legyél, mint ők. Vissza akarnak húzni oda, ahol ők vannak, a piszokba. (És sajnos ennek érdekében mindent meg is tesznek, az Igaz Istennek azonban ők, a tettekkel nem, hanem csak a szájukkal hívők és hűek semmit sem tesznek meg, vagy alig tesznek valamit, mert más istent követnek, mely bálványisten a legtöbb esetben elsősorban ők maguk.) A piszkos „kulcs” azonban egy „másik zárba” nagyon is jól passzol, az innét szintén kinyitható „pokol kapujába”, mely poklot lassan már a Földből (a tehát pokolnak is kapuja „helyéből”) is teremtünk mi emberek (?), és pedig ahelyett, hogy itt is a Mennyet valósítanánk meg, azaz hogy a Földet éppen, hogy a Mennyel egyesítenénk, ami egyébként az eredeti feladatunk is volt, csakhogy mi is, mint az egykori „őrzők” elpártoltunk az Igaz Istentől, azaz átváltunk a rossz oldalra. Bizony, most pedig már ki is kell innunk ezt a poharat.

Hogyan járhatunk, ha továbbra is csak a tárgyi egónk önmeghatározásaira hagyatkozunk?

Egyáltalán nem szabadna engednünk, hogy akár csak a tárgyi érzelmeink, az ezeket tapasztaló külső avagy testi énünk (tárgyi ego), vagy mások ugyanezen „dolgai” („eszközei”) határozzák meg, hogy kik vagyunk, mert akkor ezzel már mi is egy fő álszemélyiséget hiszünk, és tudunk is (élünk is meg) az igazi személyiségünknek a létrehozott sok álszemélyiségünk közül, ami illetve amik miatt „töredékes” tehát a szellemi lélek mivoltunk, és nem pedig állandóan az eredeti teljességében és teljességével van, és pedig egységben Istennel a Teljességgel, Akinek viszont ő így „egészségesen” is csak a magával Őt mintázó részteljessége, és nem pedig ő az egy és igaz Isten, mint azt ő most a fő álszemélyiségének köszönhetően hiszi, mellyel (és annak al-jaival) még mindig azonosulásban van. Ha tehát mi szellemi lelkek engedünk az egónkon keresztül szerzett tárgyi érzelmeinknek, illetve az itt tőlünk más látszatú embereknek (másik egóknak és érzelmeiknek), ne adj’ Isten, szintén hamis szellemi sugallatoknak („médiумokon” keresztül, vagy éppen közvetlenül hozzánk szóló hamis szellemeknek), akkor az isteni személyiségünk, a lélek mivoltunk általuk háttérbe lesz és marad is szorítva (lényegében tehát el lesz nyomva, vagyis a hatalmukba kerül). Isten nélkül így azonban már

csak annyi lehetőségünk marad, hogy nem is csak meghasonulunk, hanem annak következményeként már folyton azonosulunk is valamelyik álszemélyiségünkkel, közülük pedig a legerősebbet fő személyiségünként választjuk ki, és leginkább vele azonosítjuk magunkat. Pedig az álszemélyiségeink mindegyikének „egyéni” ereje tőlünk és a sajátunkból van, és ez az így már több rá hasonlító tagból állóként is elképzelhető fő álszemélyiségünk (az akár még így is „sokdimenziós” nevezhető ego fője), éppen tehát, hogy ezzel a tőlünk mintegy ajándékként kapott erőfölényével győzött le bennünket, vagyis kerített a hatalmába, és ezért attól kezdődően már ő (az erős ego) irányít, ő vezet is minket, és ezért mi szellemi lelkek mindig azt csináljuk, amit ő akar csinálni. Még rosszabb esetben pedig a lélek mivoltunk az őt az ego-elmen, és annak érzelmein keresztül szintén manipulálni tudó szintén nem „egészséges”, hanem „beteg” (hosszánk hasonlóan romlott) szellemmel hasonul meg, esetleg már teljesen is átadja magát neki (ezt előzi meg az itt skizofréniaként ismert), vagy már egyenesen azoknak is fő hatalmának adja át magát, aki végül pedig már meg is fogja őt ölni, vagyis nem is csak a testünket fogja elpusztítani, hanem bennünket szellemi lelkeket is, hogy ő még tovább élhessen. Neki ehhez tehát a mi lélek, azaz szellemi élet mivoltunkra van szüksége, merthogy Isten szeretet és élet lényegi mivoltát ő már teljességgel elutasítja magától, és Isten helyett magát tartja Istennek. A tárgyi egónkra hagyatkozva csakis tehát az ő áldozatai lehetünk, azaz őt fogjuk szolgálni az életünkkel, ami tehát a mi halálunkat is jelenti, míg életünket Istennek áldozva illetve szentelve csakis örök életünk lehet Istenben és Istennel. Talán mégiscsak érdemes lenne elgondolkodni felőle, hogy melyik önazonosságunkra is kellene hagyatkoznunk, azaz hogy melyiknek is kellene lennünk, hogy már valóban is jól járjunk, és ne pedig rosszul, vagyis ne a halál felé, hanem az Élethez (Istenhez) meneteljünk az életünkkel.

Mikor vagyunk valódiak, és lehetünk akár már végérvénnyel is elveszettek?

Ha teljességgel elfeledkezve az egész tárgyi valóságról (beleértve ebbe a saját egész kézzelfogható, és tárgyi eszünkkel felfogható személyes valóságunkat is) is örömtelien azaz boldogan érzékeljük, hogy vagyunk, akkor vagyunk a valódi magunk, aki ezzel a valódi magának Isten segítségével itt is megtörténő megvalósulása ellenére is élhet itt is, és tehet bármit is, csak ilyenkor, azaz itt is megvalósultan tárgyilag már nem gondolkodik egyetlen cselekvése felől sem, mert ez esetben már csak maga a cselekvés (az élet) az igazán fontos a számára, amivel pedig maga is már csak a cselekvés („ige”) lesz. Ez pedig azt jelenti, hogy cselekvési eszközöstől átéli magával bármit is tesz, azaz átél magával minden olyan cselekvését is, melyekhez eszközöket is használ, és ugyanakkor mindezt is a teljes és tökéletes odafigyelésével is teszi, mely figyelmével is, mint a cselekvésével (lényegében tehát az életével) egy, és mindezekkel pedig magával Istennel is egységben van, vagyis végül is Isten figyel és cselekszik rajta keresztül is, és pedig úgy, hogy erről az ember ez esetben már tudatosan is tud. Az ember szintén Istennek köszönhetően tehát egy a teljes és tökéletes figyelmével is, mert a figyelme is tulajdonképpen a cselekvőképes szellemi értelmi mivoltával, vagyis a lényegi mivoltával (a tárgyi én nélküli valóságos mivoltával) egy és azonos, mely lényeg tehát Istenből a legfőbb és leghatalmasabb Lényegből való, Aki által van minden ami van, és aki által lesz minden, ami még lesz. Az ilyen Isten által embernek elnevezett isteni lényeknek a tárgyi önazonossága már tehát teljesen is fel van oldódva (valójában tehát ami előtte volt az halott lesz) az örökkévalóságában, vagyis az Istenével így már újra is egységben lévő örök valóságában, az örök avagy időtlen jelenben, és ennél fogva pedig az itt a tárgyi valóságban végzett cselekedetei is kivétel nélkül mind olyanok lesznek, mintha anélkül valósulnának itt is meg, hogy a tárgyi személyisége is létezik, mely így tehát valósággal már

nem is létezik, azaz van is nincs is neki. A valódi ember eredeti tudatállapotát rendkívül nehéz tehát itt még csak elképzelni is, mivelhogy azt még csak itt sem lehet elérni, itt és magunknak (önerőből) megvalósítani sem lehet, de nem lehet annak akarni lenni, és aztán pedig valamiféle tárgyi módszerrel annak már lenni tudni sem, mert az ember mindaddig nem fog rendelkezni az eredeti tudatállapotával, amíg azt Istentől vissza nem kapja ingyen ajándékként. Másik esetben pedig az történhet vele, hogy, mint azt már el is kezdte, maga teszi magát már teljesen is tönkre, vagy pedig hagyja, hogy őt egy Istentől már teljesen is más ehhez is hatalommal bíró valaki már teljesen is tönkre tegye. Lényegileg még azonban ez utóbbi engedékenységevel is csak maga pusztíthatja el magát, hacsak maga Isten nem határozná már valami rendkívül súlyos oknál fogva a létezése szintén rendkívüli megszüntetése felől, amit viszont Isten soha nem akar, mert Ő a Szeretet lévén mindig is csak a létét és életét akarja az emberi teremtményeinek is, vagyis semmi oknál fogva, soha még csak nem is kívánja, és nem is fogja kívánni a halálukat, hanem mindig csak az életüket. Ha viszont az előbbiekről való világos tudomásunk után is nem a romlottságunk kijavításán dolgozunk magunk is, hanem Isten helyett továbbra is a megtévesztőinknek engedve azonosulásban akarunk maradni a hamis önazonosságunkkal, és már teljesen is megromlunk, akkor akár már mindörökre is elveszettek lehetünk.

A teljességével töredékesessé lett, azaz harmonikus egységében megbomlott ember

Az embernek az anyagi valóságban való létezésekor a szellemi, lelki, és fizikai egysége egészsége a megszületését követően akkor és azzal bomlik meg (és itt a hármuk között létező harmónia illetve kiegyenlítettség megbomlásáról is beszélünk), amikor a három összetevője közül külső vagy belső hatásra akár csak az egyik is elveszíti az előtte még arányosan, viszont mind ugyanolyan fontossággal létező meghatározó (ható) szerepét, vagyis engedve a nem pozitív (nem isteni) ráhatásnak valamelyik, vagy akár mindegyik is, maga nem teszi korlátozottá a működését, amit ő az eredetileg őt nem jellemezni hivatott tulajdonságok illetve képességek magába építésével ér el, mely veszteség aztán már mindhárom összetevőnél kifejeződésre is jut, vagyis kívülről nézve is érzékelhetővé lesz. Ez az aztán már folyamattá is váló egészség vagy harmóniabomlás lelkileg és fizikailag pedig a legdominánsabban betegségek formájában, azaz szellemi lelki, pszichés (anyagi lelki), és pszichéssel együtt testi, vagy csak testi betegségeként (egyensúly megbomlasként) nyilvánul meg, a többi más szintén létező módon (pl. ép test, és nagyon legyengült lélek vagy éppen fordítva) kifejeződésre kerülésével egyben, mely tulajdonképpen tehát aránykibillenések időben egymástól eltérően is jelentkezhetnek, és tehát a test felől nézve is észlelhetők lesznek. Ezek az eltérések viszont Istennek egyáltalán nem tetszőek (merthogy: ember, te is „valál az arányosság pecsétgyűrűje”, vagy: „karikáid mesterkézzel készültek”, ékes tulajdonságoktól ragyogtak, azaz egyenként és egységben is tökéletesek, azaz tökéletes harmóniában is voltak, és ezért pedig az emberek is Istennek, és minden isteni teremtménynek is a gyönyörűségére voltak, míg azok is szintén maguk meg nem romlasztották, azaz egészségtelenné nem tették magukat, azaz el nem tértek az eredeti arányosságuktól. Az eltérések azonban következményekkel is jártak és járnak, és végül aztán Istennek ezeket az aránytalanságokat („romlottságot”) már ki is kell javítania, mert csak Ő maga tudja kijavítani ezeket a teremtményei maguk magukban keltette hibáját (ami egyébként hiányosságként is felfogható), mivel a teremtményeinek ehhez már végképpen nincsen erejük. Isten segítsége nélkül tehát mind elvesznének, azaz végleg megszűnnének élni, de még csak létezni is. Ehhez a megigazításhoz azonban mindhárom összetevőnek egy akaratlanul kell lennie Istennel, hacsak nem már mindhárman is csakis a vesztüket akarják.

Az ember tehát még mindig nem teljes (töredékes), és ezért a kutatja a teljességét, ami az eredeti hibátlanságát is jelenti.

Hogyan képzeljük el magunkat Isten edényeiként?

Istennek Vele egy „tároló háza” is az Ő Szellemi Tudati Teljessége, az ember pedig eredetileg ennek a „tárháznak”, azaz Isten házának „edénye”, vagyis Istennek szintén formailag (testileg) megnyilvánítója, amikor persze Istennel teljes, azaz ha csak isteni tulajdonságokkal van teli a teljes szellemi tudati mivolta, aki tehát az ember. Ez az edény viszont sajnos nem maradt meg tisztának, mert az isteni tulajdonságai mellé egyre több ganét (csak megvetésre méltó, alávaló, gyalázatos, állati tulajdonságokat, azaz Isten szemében értéktelen, semmit érő, rossz tulajdonságokat) fogadott be magába. Ezeknek a nem isteni tulajdonságoknak hatására pedig Istent egyre inkább elutasította magától, vagyis ha a továbbiakban ezeket a rosszakat már nem teljesen is elutasítva magától megint nem már csak isteni tulajdonságokat szed (gyűjt) magába, azaz nem velük gazdagodik (nem tőlük lesz egyre értékebb, nemesebb), hanem ehelyett egyre inkább megtelik ganéval, akkor ezen állati ürülékszerű bűzt is árasztó rossz tulajdonságoktól már teljesen is tisztátalan edénye lesz Istennek. Teszi ezt pedig ahelyett, hogy átadva magát hagyná magát Krisztusnak már teljesen is kisúrolnia, azaz tökéletesen megtisztítania, hogy ezzel, és mintegy már újra is, Istennek szent (tiszt) edénye lehessen, vagyis hogy újra az legyen még így „bőröstől” avagy külső „mázastól” (azaz megtestesülten is) is, akinek őt Isten teremtette.

Az embernek Istent valójában tehát egyetlen pillanatra sem szabadna elveszítenie a szemei elől, vagyis mind a szellemi tudat (lélek) mivoltával, mind pedig a belőle és révén teremtett testtudatával (tárgyi mivoltával), és a még jobb megérthetőség végett pedig a lelki szemével egyben a szellemi szemével is, és pedig fordított sorrendben is az Isten felé fordulva kellene lennie, és már csak Őt kellene követnie mindenben, ami azt is jelenti, hogy még az egész élő testi formájával is isteni tisztaságúnak kellene lennie, vagyis benne is, és vele is isteni életet kellene élnie, és bizony a testét is Isten rendelkezésére kellene bocsátania, ha vele együtt Isten éppen azt is kívánja használni, vagyis ha általa is akar itt tevékenykedni. Isten ugyanis az edényét használhatja még itt is, még bizony úgy is, hogy először is mindent kiönt belőle, és aztán pedig újra tele tölti Magával, hogy az már újra is az értékes edénye lehessen.

(A „szent kelyhet” lehet tehát itt az anyagi valóságban akár valami nemesfémből vagy más anyagból készült „grál kehelyként” is keresgélni, vagy lehet akár millió színarany kelyhet is „szent kehelynek” nevezni, a valódi szent kehely ezeknek ellenére is a Krisztusból ide a Földre kifolyt „isteni vér” és szintén életadó „isteni víz” jelképezte isteni szellemet és lelket felfogó, és magába be is fogadó, és Krisztus által meg is tisztított, azaz a tárgyi tudatát is tisztára lemosott, „embernek” nevezett szellemi tudatát, vagyis szellemi lelkét fogja jelenteni Istennek, akinek tehát már vele együtt az egész teste is szent áldozatul van Istennek, ami azt jelenti, hogy az is már csak Isten szolgálatára van, csak Isten használhatja azt is. Merthogy már az is valóban nemes, azaz tiszta test lett.)

Isten háza, temploma, városa, trónszéke és zsámolya

Isten Lelke által „építetik” az ebben aktív részvétele esetén a lélek mintegy már újra is az Isten „hajlékává”, vagyis Krisztus Isteni Lelke által lesz a lélek Isten „háza” lelki „építő-kövévé” alakítva, azaz Isten krisztusi lelki teste (Istennek a Szellemnek szellemi minőségű

teste) tagjává, és azzal egyben pedig Isten örökös tagjává is, merthogy Krisztus Isten testi ábrázolata, ami azt jelenti, hogy Isten általa jelenik illetve nyilvánul meg testileg. A minden „porcikájával” (fehérré csiszolt „kövecskéivel”) ragyogó tisztaságú szellemi minőségű lelki test, „szent templom”, avagy 12 kapus „szent vár-os” tehát az, amiben Isten állandó jelleggel lakhat, és nem pedig egy olyan hús-vér test, mint amelyet mi lelkek most öltöttünk ideiglenesen magunkra mintegy felsőruhaként. Isten ugyanis örök Szellem, és Őneki már valóban az életével azonos szellemi minőségű teste is örök. Mi, azok a lelkek tehát, akik még mindig úgy hiszik, hogy a hús-vér testük (a 9 kapus „vár-os”) és a testtudatuk (a „várnak csúcsa”) egysége azonos az életükkel, és nem pedig a szellemi minőségű ők az Élet Teljességének részei, még mindig tévutakon járunk, vagyis az Isten útját továbbra is kerüljük, ha éppen már nem meg is vetjük vagy tagadjuk Isten létezésével együtt.

Isten „trónszéke” pedig az átlátszóan tiszta magas égen áll, vagyis az összes tárgyi egek fölötti is, ami csakis azt hivatott kifejezni, hogy az Ő hatalma még ezen örökké tiszta egek („üveg-tengerként” is elképzelhető tiszta szellemi és lelki valóság) egésze, és az egész mulandó tárgyi valóság egésze egységes hatalmánál is több illetve magasabb, mely tárgyi valóságában az embert is jelentő Föld bolygó is éppen ezért Istennek csak a „lába zsámolyát” képezheti. A magas egek pedig Isten „vár-osa”-ként képzelhetők el, mely szellemi-lelki magasságoknak is csúcsán elhelyezkedő, legszebben ragyogó „aranyvárban” (drágakővel kifejezve: „gyémánt-várban”) lakik tehát Isten, a királyoknak is Királya. (Egyébként eredetileg ezt a ragyogó szellemi „épületet” csúcsán az aranyragyogású „várral” próbálta valaha szimbolizálni a gázai nagy piramis is, melyet is aztán már az Istentől egy már teljesen is „más” istennek, vagyis a *hamis istennek* szimbólumává, azaz tárgyi megjelenítőjévé tettek az ő hívei az ő sugallatára. Isten ezt előre tudta, és a jelül szintén szolgáló Krisztus után ezért hagyta már csak Jónás jelét meg az emberiségnek. Azért marad tehát Krisztus kereszt jele után már csak a Jónás jele, mint egyetlen és utolsó isteni jel, mert Isten ellenzője már minden isteni jelet a viszályára fordított, azaz Istenével ellentétes értelmű jelentést adott nekik, és így pedig azok mind az ő jeleivé váltak.)

Az ember most azonban nem a magas egekben lakik (önakaratából elhagyta azt), hanem helyette a kilenc kapus városban, a hús-vér testben lakik mintegy foglyaként tehát az egész mulandó valóságnak, az egész tárgyi valóságnak is. Isten maga mellett királyoknak királyává tett Krisztus valóban használhatja tehát lába zsámolyául akár a Földet is, és még rá is léphet arra a fényoszlopszerű lábaival. (A szintén Isten vár-osát szimbolizálónak tartott Dávid városát viszont nyolc kapus városként ismerjük a befalazott „Arany kapu”-val együtt, melyet évente csak egyszer nyitottak ki. Ennek azonban más már a jelentése, ámde a legtöbb embernek továbbra is valahogyan így néz ki még most is az Isten „vár-osára” nyitható kapuja, mely kapu illetve „fal” tulajdonképpen a maga lényegi mivolta előtt áll. Pedig Krisztus már rést nyitott a „kárpiton”, egy másik szimbolikus megjelenítőn is, mely a szent város szentélyét addig elrejtette a szemeink elől.)

Isten önállóan is élhető képei

Isten hasonlatosságára, de így is mindig csak az Ő jelenléte függvényében „ön-állóak” (a „mag” mivoltunk „lábán” állni is tudók) is tudunk lenni, vagyis Istennek az Élet Teljességének nem csak személytelen életű részteljességei (tagjai) vagyunk, hanem személyes teljességünk is lehet, és így is az Ő részteljességeit képezzük, vagyis magunkkal képezzük le az Ő szemekkel láthatatlan személye formáját (személyes szellemi testét képezzük a lelki mivoltunkkal, mely vagy aki is szellemi, azaz ugyanazon lényegi minőség, mint Isten), természetesen azonban ezt mindig is csak az Övéhez hasonlatosan tiszta és teljes mivolt-

tunkkal tehetjük meg. Ha tehát „bepiszkítjuk”, azaz tisztátalanná tesszük ezt a „képet” (azaz végül is a szellemi lélek magunkat), akkor többé már nem vagyunk az Isten hasonlatosságai, hanem ez esetben mást, más istent, egy nem igaz istent fogunk leképezni magunkkal, és bizony végül már teljesen is bemocskolódva, és a mocsoktól teljesen is megromlasztva magunkat, ez a magunkkal leképezett valaki már egy vadállat is lehet. Igen, egy „fenevad”, akivel fogunk tehát ez esetben egységben lenni Isten helyett, és őt is fogjuk tartani egyetlen istenünknek Isten helyett, mely „fenevad” egyébként fogja is majd magát megtestesült Istenként is mutogatni (lelkeinkkel pedig magát éltetni), úgyhogy jó lenne már minél hamarabb az Igaz Istenhez, és pedig már véglegesen is megtérnünk a hamis isten imádata és követése helyett. Az Igaz Istent segítségül hívva le kellene tehát már magunkat teljesen is „porolnunk”, illetve magunk már erőtlenné lévén ehhez is, kérnünk kell Istent, hogy Ő mosson le, Ő mosson teljesen tisztára bennünket, hogy Istennek itt is, és már mintegy újra is, az Őt a személyes teljességében testileg megnyilvánító képei legyenek, azaz Isten tiszta és élő képeiként, képmásaiként állhassunk meg Isten előtt, mint Vele mindenkor és mindenütt (minden eredetitől más körülmények között is) együtt élő Isten-fiak, akik tehát hasonlítanak az Atyjuk-Anyjukra, merthogy Isten abszolút avagy „csúcs-tökéletes” lévén egyben a mi Anyánk is.

Az egy ismeretlenes egyenlet még csak nem is egyen-(let)-es

A valódi (nem ál, hanem valóságos) saját magunk egyenletében a legtöbbünknel még változatlanul ugyanez a valódi önmagunk, a velünk már valóban is egy és azonos személyes szellemi tudati központunk, a minden anyagtól, anyagtól, anyagi erőttől, energiától teljesen mentes és független személyes lényegi mivoltunk az ismeretlen. Ezt az ismeretlen „tényezőt” azonban csakis ugyanezzel a valódi magunkkal tudhatjuk „behelyettesíteni”, de már csak mint Isten által állandóvá tett arányossági tényezőt (a „valál az arányosság pecsétgyűrűje” idézet azt is jelenti, hogy a „tényező”, vagyis az ember isteni összetevőinek arányaikban is állandósága, a szellemi elbukás után a Leghatalmasabb és Örök Állandó: Isten által lehet csak biztosított, azaz már megbomlaszthatatlanná téve is), és ezzel ezen már valóban igazi magunkat a változó tényezőkkel való azonosulásával szerzett egyenetlenségéből újra egyenessé, és ugyanakkor pedig simává, és átlátszóan tisztává is tenni, mint amilyen egy igen nagy erősségű anyagi minőségű, hófehér színű fénysugár is, mely a szintén anyagi, viszont a fénytől nem látszó forrásához kötődik, mellyel lényegében egy. Ilyen szellemi fénysugarak tartoznak ugyanis, mint benne gyökerező „csemeték” és „szálfák” (élet világával világító „fák”, azaz „fa-oszlopok”, mint tehát égő „fáklyák”), ISTEN végtelenül hatalmas szellemi fényt (örök világosságot) árasztó „fényerdejéhez” is, mely szellemi minőségű kerek fényerdőt, vagy forrásával egylényegű szellemi fényrengeteget a napunk is szimbolizál, mint nap, és pedig „nap mint nap” (ámde csak mint az Isten napja, de Ővele a Világossággal, azaz a leghatalmasabb Szellemi NAP-pal nem azonos nap!)” a számunkra, vagyis naponta emlékeztet bennünket az eredetünk igaz valóságára, végül is tehát arra, hogy valójában kik is és mik is vagyunk mi is, és most helyette kikkel és mikkel is (milyen változó, és ISTEN szemében helytelen, azaz örök fennmaradással nem bírható dolgokkal) helyettesítjük be az igazi valónkat, a valódi önazonosságunkat, és hogy mit is teszünk ezzel a nem valódiba belegyökerezésünkkel mi, bennünket Magából akár kilőtt nyílvevesszőkként is kibocsátható szintén fiai, vagyis az Ő szellemi világosságát (mert a miénk is az Övéből való) eredetileg maguk is árasztani hivatott szellemi fénysugarai. Bizony, nem azt tesszük mint a nap a fénysugaraival, hanem még változatlanul azt tesszük, hogy külön élünk (a részünkről elkülönülten élünk) a Teremtőnkől a leghatalmasabb Szellemi NAP-tól: ISTEN-től, ahelyett,

hogy a felszólítására már valóban is visszatérnénk Hozzá, és pedig már minden Őt elkerülő út bejárása nélkül egyenesen, és tehát már „egyenesen”, azaz kiegyenesedetten is.

A fizikai nap számunkra szintén tehát a szellemi élet, az isteni élet szimbólum szerű megnyilvánítója, ami azt jelenti, hogy ő sem azonos Istennel az Élet Teljességével, mert az Élet Teljességében a nap, ahogyan a többi tárgyi napok és bolygók is, benne van. Minden Isten helyett a napot imádó, azaz „napimádó” ember és nép is tehát bálványimádatot folytat, amikor a tárgyi napot tartja az ő teremtető és őt szellemileg is éltető Istenének.

A szintén egy nagyobb nap körül forgó napunk, ami körül a Föld, az ideiglenes lakóhelyünk is forog, számunkra tehát az Isten-azonos Élet jelképe, vagyis Isten valódi arculatának tárgyszerű megnyilvánítója, mely isteni megnyilvánulás azonban nem azonos, és nem is lehet azonos Isten valódi arculatával, hanem Őt egyszerűen csak tükrözi magával, hogy Istent rajta keresztül is, vagyis ebből a más, mint az eredeti nézőpontból is megismerhessük az Ő fölöttünk is érvényes teljhatalmával egyetemben, mely hatalma és hatalmassága révén, és persze a szeretete révén is vonzásában tart Isten mindent, amit a Maga Vele egy szellemi fénykörébe teremtett. A napunk napja, és így továbbmenve az egyre főbb és finomabb fizikai napok között húzódó nyílegyenes szellemi fénysugárúton (innét nézve sötét alagúton) keresztül juthat tehát vissza Isten kiegyenesedett szellemi fénysugara, végül már „átbújva” a tisztán szellemi minőségű „Aranykapun” is az eredete igaz valóságába, hogy, ha azt Isten úgy akarja, akkor megpihenvén Őbenne akár újra is ki lehessen a sötétségben előre törő nyílvevesszőjeként „lőve” (előre lehessen küldve az Istenről még tudatlan teremtett világokba, a tehát még sötét tartományokba, azokat is felvilágosítani Istent illetően).

De ki mást, mi mást jelképezhet magával az emberek szeme elől folyton elrejtetett „oltári-szentség” kegytárgy is, ha nem Istent, a leghatalmasabb és legnagyobb ragyogású Szellemi NAP-ot, a Világosságot? Ha pedig jól megnézzük annak is a sugarait, azt fogjuk látni, hogy azok az ábrázolatok a javarészükből mind egyenesek. Nekünk is egyenesbe kellene tehát jönnünk Istennel, hogy az „egyenetünk” teljesen rendben, azaz már úja is Istenben legyen, és aztán már oda irányítsa Isten, ahová akarja.

A kettősnek csak innenső felét ismerő ember

Az eredményes félrevezetéseknek köszönhetően most az ember azt tekinti és tudja igaz valóságnak, amit a tulajdonképpen fogyatékos, azaz korlátozott képességű testi durva és finom fizikai érzékszervein, és a hozzájuk igazított műszerein keresztül érzékel, mely valóság alapján most éppen egy újabb tárgyi valóságot teremt, ami a „virtuálisnak” nevezett szintén mulandó valóság, amivel és amiben is benne akar élni, mert azt „találta fel” újabb pótlékként az eredete valóban igaz valósága, az örökkévalóság helyett. Ezzel a lépésével is viszont csak azt tudhatja elérni, hogy lassan már egyáltalán nem lesz az eredete valóságáról emlékezési lehetősége se, mert még azt is elzárhatja vele maga elől. (A látszólagos világnak, azaz a látszatvalóságnak is a látszatába burkolja tehát bele magát.)

Jelenleg tehát a *kettős tudatosság* központi helyén élünk, ahonnét kellene Isten segítségével visszajutnunk illetve visszatérnünk a tiszta és tisztán szellemi minőségű „szellemi-tudati egységbe”, vagyis újra Isten-tudatokká, végül is azonban a teljes lényegi mivoltunkkal (a „szívünknek és lelkünknek” is nevezhető lényegi egységünkkel illetve teljességünkkel) Isten személyes szellemeivé kellene lennünk. A kettős szellemi tudat, mint azt itt észre is vehetjük, jó és rossz pólusú, míg az itt röviden „Egy-Istennek” vagy esetleg még a most divatos „Egység tudatosságnak” is nevezhető (jelen nézőpontból Teremtő Istenként felfogható Szeretettől elválaszthatatlan Szellemi Értelem és Vele egyazon Szellemi Tudati Teljessége)

teljességgel „ártatlan”, azaz egyetlen „pólusú”: csak alapvető képességű jósággal rendelkező, ami azt jelenti, hogy „Ő” a mindig csak szerető Isten az egyedül és igazán JÓ (Tökéletes) is, Aki mindig csak jót teremt. A teremtett jó viszont, ellentétben tehát a Teremtő Jóval (Teremtő Istennel) már képes lehet a maga megromlására is, és a Teremtő Jótól való teremtő erejével pedig már rossznak teremtésére is. Egyébként ezen utóbbiak miatt tudhatjuk úgy Istenről, hogy Isten nem csak a jónak, hanem a gonosznak is teremtője.

Az emberiség valójában tehát igen kevés kivétellel az Isten helyetti jelenlegi „ura” illetve „urai” által ma szinte már teljesen is félre van hangolva, félre van vezetve. Ebből a félrehangoltságból újra rá kellene tehát magunkat hangolnunk Istenre, és ezt éppen olyan módon kellene tennünk, mint ahogyan ezt itt egy rádió keresője teszi az éppen hallgatni kívánt frekvencia esetében. Mi, Istent kereső szellemi lelkek jelenleg tehát az anyagi valóságra, és azon belül is a bennünket ide lehúzó, lekötöző, és ma már gúzsba is kötő, azaz itt marasztaló dolgokra (köztük ma leginkább a tárgyi érzelmekre) vagyunk ráhangolódva, és innét és ezekről a velünk magukat szintén kellettő dolgokról már teljesen is lekapcsolódván tudhatunk csak rendületlen kereséssel visszakapcsolódni Istenhez és az Ő legközvetlenebb szellemi valóságához, mely valóság is tehát a magából szellemi hangot illetve beszédet is kiadni tudó „rádióban” (Istenben) van, és nem pedig rajta kívül található meg, ahogyan maga Isten sem kívül található meg, mint azt az itt látható tárgyi dolgok alapján tévesen gondoljuk. (Ez a valósága tehát, mint benne a hozzá örökké hű fiai is, mindig Istennel van, azaz: „ott van, ahol Isten van”.)

Sajnos, a helyzet tehát az, hogy a legtöbb lélek továbbra sem tud fejlődni a földön. Aki pedig tudott itt valamennyit is fejlődni, de tovább már egyáltalán nem tud, annak fejlődése az itt elérhető életideje előtt leáll, vagyis az egy helyben toporgásából stagnálásba vált, mintegy tehát lemerevedik (teljesen elhal, azaz újra mélyen elalszik), és ebből következőleg pedig végül a teste is lemerevedik, azaz lepusztul, majd, vagy éppen nagy hirtelenséggel meg is hal, ami azonban a lélek számára csak annyit jelent, hogy máris távoznia kell a földi síkról, az anyagvilágból, mert ha itt és így folytatná, akkor csak még lejjebb eshetne, vagyis újra visszafele irányt venne fel a fejlődése, azaz kezdhethetné újra az idáig felemelkedését, ahonnan az „érett” avagy „felnőtt” lélek fejlődési szintet elérve Isten már visszaemelhetné Magához, vagyis az Ő legközvetlenebb valóságába, az örökkévalóságba, az embernek is igaz eredete hazájába.

A földi életünk során mivel foglaljuk el a leginkább magunkat?

Itt a Földön a legtöbb ember legtöbbet a másik ember illetve emberek dolgaival, utána pedig a saját dolgaival foglalkozik, Isten dolgával pedig egyáltalán nem, vagy legfeljebb is csak hente és az ünnepnapokon a vasárnapi iskolákban, vagy éppen nem ott, hanem más helyeken, és még ritkábban foglalja el magát. Ezt pedig ezek az emberek azért teszik így, mert első-sorban már nem Istennek, hanem az embereknek megfelelően akarnak cselekedni mindenben, vagyis mindent az emberek meglegedettségére, és nem pedig Isten meglegedettségére akarnak tenni, azaz inkább már csak az emberi elvárásoknak igyekeznek megfelelni. Az ebbéli igyekezetükben pedig már észre sem veszik, hogy az emberi elvárásoknak megfelelően mindig másnak mutogatják magukat, mint akik ők valójában, vagyis a valódi önmaguk helyett egy tőle eltérő, azaz a valódihoz képest *más* képet alkotnak és mutatnak az embereknek magukról, hogy azok velük meg lehessenek elégedve, azaz hogy kedvelhessék őt, és ne pedig elutasítsák maguktól, mint valamiféle „férgeset” (romlottat), mert nem hozzájuk hasonlóan képmutató „civilizált” („jól” nevelt, művelt) ember.

Itt a földön élén is azonban az embert semmi, de semmi tárgyi nem fogja tudni kielégíteni, hanem itt is egyedül csak Isten. Az igazság tehát az, hogy Isten küldötteit, és Hozzá már valósággal is megtérteket kivéve a földön élő minden embernek Isten-hiánya van, és ezért nem tud még az összes anyagi birtoklásával sem kielégülni. Isten nélkül azonban, még ha minden embernél is több tárgyival bírunk is, nemhogy „valakik” is, hanem igazából még csak „senkik se” vagyunk, még ha ezt az itteni látszat teljesen másképpen mutatja is. A látszat is ugyanis itt mindig csak csal, ahogyan ezt a legtöbb ember is teszi (vagyis a csalárdság is tulajdonsága lett neki), és ezért, vagy ezért is bír több anyagival a másikánál. Pedig ennek a csaló népségnek ahhoz, hogy már valóban és teljesen is elégedett lehessen, pusztán csak Istenre lenne szüksége, mert Vele már valóban mindene meglenne, ami akár csak az állandó boldogsághoz is kellene.

Istennel kellene eltelnünk, és nem pedig világiakkal

Már valóban is beteljesedett, azaz teljes egészében „meglett” embernek mindig csak az nevezhető, akiben az Egész Teljesség (Isten) meg tud nyilvánulni, mert már újra is olyan lett a korábbi egészségtelen állapotából meggyógyítottan, mint amilyen Ő (Isten). Ezt pedig minden egyes embernek nevezett szellemnek egy szép, illetve itt nagyon sokak számára szépnek majd egyáltalán nem, hanem inkább rettenetesnek nevezhető napon, de mindenképpen át kell majd élnie.

Még bizony a teljes elménket is Istennek kell betöltenie Magával, ha valóban az Isten gyermekei, és nem pedig magunk is a gyalázói akarunk lenni. Ha ugyanis a teljes elménket is nem már csak az Isten foglalkoztatja, hanem az továbbra is csak, vagy többnyire még világiakkal van elfoglalva, akkor még egyáltalán, vagy teljesen még nem adtuk át magunkat Istennek, azaz nem az Övéi, hanem valaki *más isten*éi vagyunk, aki foglalta tehát el az elménket is, vagyis tart a maga hatalmában, mint az ő rabszolga-fiait, szemben az Isten szeretetihatalmával, mely tehát Isten kegyelméből már még csak szolgaságot sem, hanem mindkét „oldalról” már csak őszinte és szeretetteljes barátságot jelent.

Ameddig tehát nem az Igaz Isten jelenti az elménknek is a legtöbbet, hanem a helyén még mindig valami világi dolog, testi ember, azaz „*más isten*” áll, nem az Istenéi vagyunk, hanem jóval inkább az Őt ellenző szellemiségé. Így pedig mindig elébb fogjuk magunkat, vagy ezt a *más istent* segítségül hívni, mintsem már csak az Igaz Istent, vagyis még továbbra is csak gyalázni, mintsem dicsőíteni fogjuk az egyedül Igazat.

Mindenem megvan

Nekem mindenem megvan, de ez a minden nem tárgyi dolgokkal mérhető. Ami ugyanis nekem megvan, az a Teljesség, a bennem lakozó Élet Teljessége, Akiben minden látszatra külső dolog is benne van, és Akiben magam is benne vagyok. Azért van tehát meg nekem is minden, ami létezik, mert a bennem lakozó Élet Teljességével egységben élek, egységben létezem. Nekem pedig ezért már nem hiányzik semmi, gazdag vagyok, mert a legnagyobb gazdagság (Isten) bennem van. Így pedig nekem már az is megvan, amire még csak szükségem lehet, vagyis Isten még azokat is biztosan előteremti nekem. Ezért vagyok mindig mindennel teljesen elégedett is, bizony, még az itteni látszatra rossznak tűnő dolgokkal is. Az igazi gazdagságot tehát egyáltalán nem a sok tárgyi vagyon adja, hanem a közvetlen kapcsolat az Élet Teljességével.

Az emberek többsége azonban a másik embereket még mindig a pénzük, tárgyi vagyonuk, anyagi gazdagságuk, tárgyi tudásuk alapján értékeli, és nem pedig a pszichikain is túl található belső gazdagságuk alapján. (Még tehát a tárgyi érzelmi gazdagság sem igazi gazdagság.) Ők tehát úgy gondolják, hogy maguk, vagy a másik ember attól fontos és értékes személyiség, mert nagy a tárgyi vagyona, sok a pénze, vagy éppen csak igen nagy tárgyi tudása, esetleg nagy tárgyi szépsége, érzelembeli gazdagsága van, vagyis hagyják magukat ezekkel azonosítani. Pedig ez hazugság, és mindamellett hiábavalóság is. Az ember valódi gazdagsága ugyanis még az itt a hús-vér ember belső felének minősíthető pszichéjénél is beljebb van, és az az érték az igazán valós érték. A maga is a megigazulása útját járó ember már tehát csak ezt az értéket fogja kivétel nélkül minden ember irányba is sugározni, amire azok előbb-utóbb majd észre is fogják venni, hogy eddig ezt illetően is óriási tévedésben éltek, tévutakon jártak, és akkor Isteni segítséggel majd maguk is meg fogják élni a maguk valódi teljességét, és ebben a valódi magukban pedig már az Élet Teljességét is, és ezzel igazán is gazdagok lesznek. Ilyenkor pedig már nekik is teljesen mindegy lesz, hogy mit mutat a külső, vagy a külsőnek belső fele, vagyis hogy azok milyen gazdagságot, vagy éppen mekkora szegénységet mutatnak.

Kinek, minek is a függőségében, és kiért és miért is élünk?

A lelkivilága Isten után mindenkinek a maga függőségében van, vagyis a lélekjelenlétünknek Istentől való függőségét követően már tehát csakis magunktól függünk. Ez pedig azt is jelenti, hogy Isten után a Tőle kapott szabad akaratunknál fogva egyedül csak tölünk, lelkeitől függ, hogy Istennek megfelelően élünk-e, vagy pedig elhagyva Istent, és Vele együtt pedig az Ő szent teljességét is jelentő örök valóságát is, helyette megpróbálunk valahol máshol, vagyis az első és közvetlen teremtetéstől más teremtetésekben boldogulni, köztük tehát itt a közvetlen isteni valósággal ellentétben mulandó (és ezért is „más”) anyagvalóságban, ahol lehet még olyan érzetünk is, hogy egyáltalán nem Istentől, hanem mástól, másoktól, illetve maguktól a körülményektől, vagy éppen csak magunktól függünk, vagyis ahol végül is Istentől teljesen független önálló életünk van, és ahol még nagyobb hatalmunk is lehet az emberek és dolgok fölött, mint amekkora hatalma fölöttünk és fölöttük Istennek van.

Az ember azonban a jelen eltévelyedett állapotából mindig is csak azzal fog tudni már újra is, és valóban is az ura lenni magának, és az Isten által alája helyezett dolgoknak is, vagyis azzal lesz megint teljesen is „az”, aki ő valójában, amikor itt először is eljut odáig, hogy akkor kapcsolja ki, és aztán pedig újra be meg ki tárgyi elméjét, amikor csak akarja, és ezután pedig végül, de szintén csak Isten segítségével, már eljut arra is, hogy már teljesen is a tárgyi elméje nélkül éli az önállóan is létező életét Isten mellett, vagyis Isten (így számára már) nyílt jelenlétében. Ilyenkor tehát az ember (szellemi lélek) már teljesen is feladja illetve átadja magával együtt a tárgyi elméjét és testét is Istennek, Akivel ő ez esetben viszont már újra tökéletes egységben él, azaz közvetlenül Isten mellett él Isten személyes szellemeként és szellemi lelkeként (ezek egységeként), és pedig már mindig (örökké) csak Istennek és Istenért, és soha nem pedig magának és magáért, mint azt itt korábban még tette a testével és tárgyi elméjével való azonosulásakor. Ilyenkor van tehát már kizárólag csak Isten függőségében, és él is helyesen, azaz él már csak Istennek és Istenért az ember. Ekkor tehát még megtestesülten is már csak Istennek és Istenért, és csak az Ő függőségében is él az ember, ámde így már éppen olyan tökéletesen szabadon, mint ahogyan Isten örökké él, Aki viszont az Ő emberéért is él, azaz adja és biztosítja is neki az Övéhez hasonló életet, szabadságot, és a többi Őt szintén jellemző jót is, köztük tehát a szintén örök örömet és boldogságot is.

Miért van Istenre és Krisztusra szükségünk?

Istenre és Krisztusra minden egyes embernek, és az egész emberiségnek is, azért van szüksége, mert Istennel a makulátlanul tiszta leghatalmasabb és legerősebb Szellemmel való újra közvetlen érintkezése az embernek Isten akaratára csak Krisztusban valósulhat meg. Csakis tehát Krisztusban megmaradva, Krisztusban megállapodva lehet az ember újra bűn (valójában tehát hiba) nélkülivé, azaz csak az őt bűneitől megszabadító Megváltó Istenben és Általa lehet újra tiszta, tökéletes és igaz. Más útja tehát ehhez az embernek nincsen, és még csak nem is létezhet, mert Isten ezt így akarja. (Az önmegváltás mind tehát önistenítés, ami az eltévelyedésnek is már a legdurvább változata.) Isten valójában az egymaga „szülte” Krisztusban, és pedig a szintén Krisztus Jézus megtestesítette, „kézművesének” is nevezett teremő ereje révén, azaz a teremő erejében a teremő erejével fogja tehát „újjáteremteni” (újra hibátlaná azaz tökéletessé tenni) az embernek nevezett szellemi lelkeit, és benne és általa fogja Isten újra egybeszerkeszteni a szellemi és tárgyi teremőését (a „közel és távollevőket”) is, és benne is fogja tartani, mert úgy akarja, hogy az egész teremőés ne csak Őbenne, hanem Krisztusban, az Ő a *teremő ereje* teljességének, az élet teljességének, és a Vele szintén egy szellemi tudati teljességének, azaz „teremő szavának”: „Igénék” is nevezhetőnek is megtestesítőjében is benne legyen, aki és ami (személyes *teremő ereje*) által teremőett mindent, ami van, természetesen az Ő kivételével, Aki egyedül igazán valóságosan, vagyis valóban örökké és mindenek fölött van (és ugyanígy lesz is), és pontosan ezért Ő az ISTEN, Ő az ELSŐ létező, Akiből és Aki által van a létezés és a többi létező, és a létezésben benne levő minden dolog is. Ezért van Istenre szükség mindenek előtt, és ezért nevezhető Ő mindennek, és a mindennél még többnek, jóval többnek is, mely többet az itt használatos szavakkal már ki sem tudunk fejezni, mert a jelen nézőpontból lehetetlen még csak elképzelni is. Ezért fejezhetjük ezt csak úgy ki, hogy Isten mindennél több, vagyis, hogy Ő a TÖBB is, Aki tehát mindenkinél, vagyis még az összes valakinél is több. Hát hogyan lenne még az embernek is szüksége Őrá, hogyan lenne még akár csak az ember pusztá létezéséhez és életéhez is Ő a Legfőbb Szükség is!

Istennel kebelbarátságban

Isten kebelén az az ember nyugszik, aki már csak Isten gondolatait gondolja, Isten szavait mondja, és azt is cselekszi, amit Isten cselekszik, és az ilyen embernek ugyanakkor még az indulata, vagyis a cselekvési szándéka is egyezik Istenével, vagyis tökéletesen egy akaraton van Istennel. Lényegében tehát mindenki Isten kebelén nyugszik, aki mindig (örökké), vagy már újra is Istenben és Istennel van, és akiben Isten szintén folyamatosan benne is van. Mivel pedig minden az Életben és Életből van, az Élet természetesen mindenben is, vagyis az itt nem élőnek látszó dolgokban is benne van. Minden emberben is tehát ugyanaz az Élet van, és mivel az ember is az Életből és Élettől van, az ember is ez az önmagában az egész teljességében, és a részteljességeiben is láthatatlan (*szellemi*) Élet, Aki viszont a szintén magából teremőett végtelen sok formán, köztük tehát még az emberi testnek elnevezett formán keresztül megnyilvánulni is tud, vagyis az *alanyi* magát ki tudja tárgyilag is fejezni, azaz tárgyi képben láthatóvá is tudja tenni Magát mind részleteiben (részteljességeiben), mind pedig az egész teljességében. Valójában tehát mi emberek is ezt a Teljes Életet avagy Élet Teljességét vagyunk hivatottak magunkkal leképezni, vagyis a jelen használatos eredetitől más nézőpontunkból (az Élet magából teremőette szilárd és mulandó lét- és életformák világában ideiglenesen tartózkodván) is az Élet teljessége Őt ábrázoló részteljességeként kellene felfognunk magunkat, és e magunk ebből a nézőpontból is való megismerésével egyben pedig már Istent az Életet kellene már teljesen is, vagyis az Ő teljességével egyetemben

megismernünk, és természetesen szintén megértenünk is. Az igazság tehát az, hogy nekünk embereknek a szellemi élet mivoltunk az égvilágon semmiben sem különbözik az itt csakis az életformája, a testi formája, és annak mentális megnyilvánulása miatt „másnak”, „másiknak” tűnő szellemi élet mivoltától. Ha tehát az Élet szintén tökéletesen tiszta, és Vele egy szellemi értelmével, és nem pedig a test értelmével nézek egy másik emberre, egy „felebarátomra”, akkor a szellemi és lelki szememmel csak azt láthatom, hogy az is én vagyok, és az pedig rám szintén az isteni értelmével nézve szintén nem mondhat mást, és ugyanekkor Isten sem mond ránk mást, minthogy: „istenek (fiaim) vagytok ti mind”, vagyis egyenként és mindnyájan is Ő vagyunk képileg, azaz testileg. Ez pedig azt jelenti, hogy az Őt ábrázoló részteljességünkkel, és ezen részteljességek összességével is, nem mi magunk vagyunk az Élet Teljessége, hanem hogy Őt magunkkal tárgyyszerűen vagyunk hivatottak ábrázolni, hogy Ő rajtunk keresztül meg is nyilvánulhasson, vagyis hogy közöttünk emberként élhessen akár tehát itt is, és mindnyájunkkal jó barátságban lehessen. Akik tehát mi emberek valósággal vagyunk, ugyanaz az isteni élet vagyunk, csak most egymástól különböző tárgyi formákban éljük az ugyanazon életünket, mint az Élet Teljességének avagy teljes egész Életnek Őt itt a mulandó életformák világában is testileg ábrázolni hivatott részteljességei. A nem is csak Élet Teljességének avagy Teljes Életnek, hanem szintén örök és önmagában változatlan és megváltoztathatatlan Létezésnek, vagy akár még csak Teljességnek is nevezhető Isten tehát rajtunk embereken keresztül, és azzal egyben pedig velünk is élni tud (és él így is), miközben a felülmúlhatatlan képességeinél fogva még számtalan más lét- és életformán keresztül is megnyilvánítja magát, és pedig mind részlegesen, mind pedig az egész teljességével is. Isten pedig az Ő végtelen szeretetéből és kegyelméből fakadóan még a számtalan formai jelenléte ellenére is tud egyénileg is a mi legjobb, azaz a hozzánk legközelebb álló barátunknak is lenni, és bizony Ő a mi legjobb Barátunk, az igazi kebelbarátunk is. Keblünkre vonhatjuk tehát Őt bármely felebarátunkon keresztül is, és Ő ugyanezt megteheti velünk rajtuk keresztül is, és természetesen az ő vagy a mi testünket ehhez nem használtan, akár még örök jelleggel is, mely már valóban is örök kebelbarátsággal lesz bizony majd meg a mi igazi boldogságunk is.

**Nem lesz itt addig béke és egyetértés,
míg Isten ezeket is bele nem írja a szívünkbe**

Istennel és egymással is folyton versengve, egymást bármiben is legyőzve, és különösen pedig a valódi lényegi mivoltunkkal nem megbékélve Istennel és egymással, azaz Istennel és a lényegi egymással is egyezségekre és egyetértésre is nem jutva az ember sem külön (egyedileg), sem pedig együtt nem lehet képes a felemelkedésre még csak olyan magasságba sem, ahonnet már maga a legfőbb Lényeg (Isten) foghatná a „kezét” (teljes szellemi tudati mivoltát), és vonhatná aztán már Magához fel, azaz ölelhetné a közvetlenül a feje (az „orcája” jelenti Központi Maga) alatt elhelyezkedő kebelére, ahol pedig már végleg is megnyugodhatna a Tőle önakaratából való távolléte során folyton háborgó, folyton síró, azaz szinte már állandóan szenvedő gyermeke. Azért pedig, hogy ez a továbbiakban még csak véletlenül se fordulhasson elő, Isten a Lényeg egyetemben az Ő „kézművesével” bele fogja „vésni” a Teljes Magáról és az Ő Teljességéről, és az Ő „kézműveséről” is szóló ismeretet az Ő fiait jelentő, és Őt magukkal formailag („testileg”) szintén ábrázoló szellemi tudati részteljességeibe, hogy akiket Ő, még ha a legtávolabbi is elküld valami megbízással Magától, akkor se veszhessenek el, akkor se szakadhassanak el Tőle, hanem ott is Ővele legyenek, ahogyan Ő is örökké velük van, vagyis hogy azok már tudatosan is mindig Őbenne legyenek, és Őt pedig így (tudatosan) is magukban tudják, és ezt „ott” is így éljék is meg, azaz mindig és mindenhol békében éljenek, és egyetértésben is legyenek Istennel, és egymással is. Így tudja ugyanis Isten őket barátainak is tekintett „kézműves fiaiként”, azaz lényegi teremttársaiként már

végleges jelleggel is megtartani a maga egyetlen Atyaként (egyetlen „nemzőként”) szintén maga uralt háromszoros szentsége szent (legtisztább és leghatalmasabb erőt képező, és ezért is legvonzóbb) körében (ha úgy tetszik szent ragyogásában, örök ragyogása körében), azaz őket a legközvetlenebb hozzátartozóiként kezelve, vagyis őket mintegy már a tenyerén is hordozva, és úgy etetve őket az Ő soha el nem múló szellemi javaival, amik az Ő beléjük átplántált, és bennük is kiteljesített tulajdonságait jelentik, melyek révén már is ők is mindig csak jót, azaz Őneki tetszőt fognak teremteni, azaz mindig csak olyanokat fognak alkotni, mint amilyeneket Ő alkot szakadatlan folyamatossággal, vagyis örök folyamatossággal, és a békességüknek ugyanígy nem lesz vége, ahogyan az egyetértésüknek sem, még ha Isten „máshonba” küldi is őket valamilyen feladattal, akkor sem.

Az ember vagy megtér, vagy pedig végtelen időre halott marad

A szellemi lélek halála azzal történik meg, hogy Isten figyelmeztető szava ellenére is a magáévá teszi a jó és rossznak tudását, vagyis hogy a teljessége egy őt képviselő részegésével azonosul a kettősség világa eredeti szellemi tudatszintjénél jóval alacsonyabb tárgyi tudatszintjével, lényegében tehát tudatszintbelileg leesvén egyesül a kettősség világa dolgaival, illetve magával egész dualista valósággal is, és már csak onnét is „táplálkozik”, vagyis már csak az ottani tudást gyűjti magának, és azzal meg is elégszik. (Ezzel az örök helyett tehát a mulandóban, vagyis a tárgyiban vesz magának lakozást, és tárgyiakkal lakik jól is, azokkal lesz tele a „hasa” és „gyomra”, azaz a szellemi tudata és szellemi értelme is.) Az eredetileg örök fennmaradási lehetőségű szellemi lélek valójában tehát azzal hal meg, hogy a hibás döntése végett elveszíti a kapcsolatát a minden életnek is forrásával, az örök Forrással (Istennel), amikor már teljesen is belemerül, illetve így el is merül a mulandó tárgyi értelmi teljesség dualista világában, vagyis amikor Isten hatalma alól kivonva magát annak hatalma avagy uralma alá kerül, azaz önkényesen annak hatalma alá helyezi magát. A valójában azonban az ottani dolgokon és nem pedig egymáson uralkodni hivatott szellemi lélek ezen hibája pedig abban csúcsosodik ki, hogy elbódultan ettől a káprázat világának is nevezhető anyagi valóságtól azt hiszi, hogy a kialakított Istentől elkülönített új (tárgyi) önazonosságával is képes lehet örökké élni, azaz, hogy ennek az önazonosságának érzetével is visszajuthat Isten közvetlen valóságába. Meghasonulván, illetve már azonosulván is az Istentől elkülönülten élő személyiségével, nem az ezzel maga megromlasztotta magát, hanem ezt a magára mintegy felsőruhaként felvett tárgyi egyéniségét igyekszik tehát tökéletesíteni. Az eredetileg tökéletes embernek hamis énje, az egója létezése valójában tehát az Istentől való elkülönültségén alapul, és ameddig a szellemi lélek rá és a hamis tanítókra hallgat, addig nem ébred rá, hogy ő az egójával nem azonos, hanem ő Isten Vele egy Szellemi Tudatának, vagyis lényegében magának az egyetlen Istennek az egyéni szellemi tudati kifejeződése, azaz Isten Vele egységben élő hasonlatossága az eredeti teljességével illetve teljességében, melyhez viszont mintegy már újra is be kellene teljesednie, és ezt az Istenre hasonló tökéletes szellemi teljességét kellene itt a mulandó valóságban is megnyilvánítania.

Az előbbiekhöz azonban először is odáig kellene eljutnunk, hogy többé már nem földi években, hanem már mintegy újra is az örökkévalóságban gondolkodjunk, és aszerint is éljünk a jelen mulandó körülmények ellenére is. Valójában tehát itt is olyan örökkévaló életekként kellene élnünk, akik ezzel a valódi magukkal mindig csak szemtanúi avagy figyelői maradnak a mulandó életnek, a földi életnek, és nem pedig ehelyett már teljességgel is bele kellene merülnünk ebbe a mulandó valóságba, és vele már nem is csak meghasonulnunk, hanem azonosulnunk is kellene.

Az anyagi életben a szellemi lélek meghasonulván a tárgyi elméjével és testével Istentől és a másik lelkektől is elkülönült lénynak tekinti tehát magát, holott az Istennel és lélektársaival ennek ellenére is létező egységével mind az egész tárgyi univerzumot, mind pedig a benne lévő tárgyi magát és a többi tárgyi személyt (tárgyi egy-én-iséget) is meghaladja, csakhogy erről nincsen tudatos tudomása, vagyis a valóságot avagy igazságot illetően még a személyes szellemi maga teljessége felől is tudatlan. Mindig is tehát a tudatlanságunk, vagyis a látható és láthatatlan dolgokról való helytelen tudomásunk palástolja el előlünk az igaz valóságot, melyet ezért egy sötét fátyolszerű valamin (a tudatlanságunk „ködén”) keresztül nézve láthatunk csak, azaz így mindig csak homályos tudásunk lehet felőle. A szellemi tudatunknak isteni értelemmel és tudással való megvilágosításával illetve megtisztításával viszont már átláthatunk a fátyol résén (mely rés is Istennek és Krisztusnak köszönhetően létezik, és Jézus a Krisztus halálakor a szentélyt szem elől eltakaró felhasadt templomkárpittal van szimbolizálva), majd aztán pedig az egész fátylon is, melyet ezzel végül is már maga az Isten vesz el (osztat az összes tárgyi fénynél is erősebb szellemi fényével már teljesen is szét) a szellemi látásunk elől.

Szintén Istennek köszönhetően, és talán már nem is olyan sokára eljön azonban az az idő is, amikor a szellemi lélek már tudatosan is halhatatlan lesz, vagyis Isten segítségével felismeri önmagát az Isten jelenlétében szintén létező önálló örök és változatlan valójában, vagyis már mintegy újra is tudatos tudása lesz az örökéletű személyes szellemi magáról is.

Ha azonban továbbra is változatlanul a tudatlanság világa anyagi szemekkel látható formáihoz ragaszkodunk, visszatartjuk magunkat, azaz a szellemi lélek mivoltunkat a beteljesedéstől, és a teljes önmaga itt is megvalósításától (ami pedig egyben már az Isten itteni megvalósítását is jelentheti), akkor a testünk halála után nem a jelen tudatállapotunkkal még csak Istenként felfogható, kezdet és vég nélküli tiszta szellemi értelem és szeretet (legtisztább szellemi avagy isteni fény) teljessége, és a vele egy korlátlanul szabad és üdvözült (örökké boldog) létezés közvetlen világaiba kerülünk vissza, hanem „NAP”, vagyis ugyanezen Valóságos Világosság nélküli homályos világokba, vagy egyenesen a vaksötét világba, ahová a saját lelki mivoltuk, és mások lelki mivolta gyilkosai kerülnek.

Ha tehát az ember nem vonja ki magát a külső énjéből (tárgyi éntudatából), és nem lesz *úrrá* fölötte, akkor nem fog tudatosulni számára a teljes szellemi lélek mivolta, vagyis nem fog tudni az isteni természete szerint élni, azaz akár még öröknek tűnhetõ ideig is élőhalott maradhat, és tudatszintbelileg pedig még a jelenleginél is mélyebbre eshet (azaz ismét csak elbukhat).

Az embernek mindenekelőtt tágítania kellene tehát a megértését az életet, illetve az élet teljességét illetően, ámde ehhez túl kellene lépnie a vallásokon, és minden materialista tanításon, tudományon is, melyek őt szintén a hatalmukban tartják. Csakis ugyanis a még az ezeknek is föléje emelkedett állapotában, azaz teljességgel föléje kerülve az Istentől elkülönülten való élésének, és a kettősség egész világának is, tudhatja a szellemi tudat újra megteremteni, lényegében azonban egyszerűen csak helyreállítani a követlen kapcsolatot a mindeneknek egyedül igazán valós Forrásával (Istennel), és a többi tisztának megmaradt, vagy már ismét tiszta lett szellemi tudattal (személyes szellemi léttel) is való egységét. Ehhez pedig, ami elengedhetetlenül szükséges, az Isten személyes segítsége, mert Isten nélkül semmi még csak lehetséges sem lehet. (Ezt a személyes Isteni segítséget itt pedig Krisztus Jézusnak, vagy akár Kegyelemnek is nevezhetjük, merthogy Krisztus Jézus az isteni kegyelmet is megtestesítette, aminek illetve tehát Akinek köszönhetően és révén kerülhetünk vissza Isten közvetlen valóságába, az örökkévalóságba.)

A jelen, már azonban nyugodtan *réginek*, *ó-nak* is nevezhető önazonosságunknak tehát mindenképpen meg kell halnia, hogy „újjaszülethessünk”, vagyis a régi életünket, az ego és

test szerinti éleést végleg fel kell adnunk, és azt nem pedig megmentenünk, és tökéletesíteni igyekeznünk kell, mert azzal mi szellemi lelkek csak újra meg fogunk halni, azaz továbbra is halottak (megtéretlenek, részünkről Istentől elkülönülten, elszakadtan létezők) maradunk. Maradunk tehát a dualitás tudatszintjén, a kettősség, az Istentől elkülönülten való élés valamely, esetleg még lejjebb esett tudatszintünknek megfelelő világában, melyben való életünk bizony, már valósággal is pokolinak fog majd bizonyulni. Ezen világrendszerekben ugyanis csak egyre több rosszban, egyre nagyobb kínokban, rabságban, korlátozásban lehet részünk, mivel azok jóban, és persze világosságban is, már igen erősen hiányosak.

Ha tehát az előbbiek helyett már újra és valósággal is szabadok akarunk lenni, akkor mindenképpen meg kell szabadulnunk attól, hogy Istent önmagunkban, magunkat pedig Istenben megtagadjuk, és ezt pedig az isteni felhívásnak megfelelően azzal tehetjük meg, hogy a tárgyi énünket, a mulandó énünket tagadjuk meg, és magunkat pedig szilárdan (teljes meggyőződéssel) Istenben, Istent pedig ugyanígy magunkban tudjuk, és ezt így is éljük meg, vagyis már csak az isteni természetünk szerint élünk itt a mulandó körülmények között, azaz megtestesülten is.

Az Isten által *embernek* nevezett szellemi tudata avagy szellemi egyénisége hibája valójában tehát az, hogy magát Istentől, és az Isten törvényeitől is elkülönítette a hamis önazonosság-érzete révén. Ezt az egyáltalán nem Istentől, hanem az embertől való hibát pedig minden egyes ember esetében csak Isten személyesen tudja tökéletesen kijavítani az ember, vagyis a lélek újjáteremtésével (ez az „újjászületés” pedig innét egy Istentől való, és már mintegy újra is létrejövő „születésként”, azaz *új termésként* fogható fel, mellyel a lélek halálából megelevenedik, azaz újra élővé, „élő lélekké” lesz), ha azt az ember maga is akarja, azaz ha már ő is csak erre, vagyis az Istenhez végleg történő visszatérésére, a Vele örökké együtt élésére törekszik.

(Az „új embernek” is nevezhető újjászületett avagy megelevenedett ember pedig arról ismerhető fel, hogy más ember lesz mint korábban volt, azaz teljesen megváltozik az életstílusa, életvitele, viselkedése. Mint ahogyan Isten, úgy maga is gyűlöli a bűnt, undorodik tőle. A maga minden bűnét megbánva, bűneit elhagyja, bűneivel többé tehát már nem él együtt, és minden erejével azon van, hogy semmi bűnt ne kövessen el. Ha esetleg mégis vétkezik, az már igen nagyon fáj neki, bánkódik, sír is miatta, máris jóvá akarja tenni, és minél hamarabb jóvá is teszi. Emberekben és főemberekben már nem bízik, mert Istenben és Krisztusban van minden bizodalma, és szintén Őbennük, vagyis az egy Istenben és egy közbenjáróban van minden hite is. Ezért pedig csak Hozzájuk imádkozik, és tárgyi dolgokat szinte már egyáltalán nem kér Tőlük, mert már csak az Ő szavaikra van éhsége és szomjúsága is, vagyis már csak Istenre és Krisztusra, a Velük mindörökké együttlétre vágyik. Reménye is pedig már csak arra van, hogy a teste halála után Velük fog együtt élni az örökkévalóságban.)

Kinek lesz jaj?

Az igazaknak, noha ők folyton szenvednek, soha nem, hanem csak a nem igazaknak lesz jaj.

Igazaknak csak azok az emberek nevezhetők, akik már valóban is mindenben engedelmeskednek Istennek, vagyis akik feddhetetlenek Isten parancsolatai illetve rendeletei teljesítését illetően, azaz akik már csak Isten szerint végzik kivétel nélkül minden cselekedetüket. Lényegében tehát azok az igazak, akik már mindig csak igazságot gondolnak, szólnak, és cselekszenek, vagy éppen csak leírnak, bár az írás is cselekvésnek számít, ahogyan

a gondolkodás és beszéd is. Az *igaz ember* már tehát *állandóan tisztaságban, feddhetetlenségben van, lényegével* tehát *szentségben él*, azaz már maga is szent, vagyis Istennek és Krisztusnak köszönhetően maga is *tökéletesen tiszta*. Nos hát, csak az ilyen emberek mehetnek be (valójában azonban kerülhetnek vissza) a mennybe avagy az Isten országába (Isten legközvetlenebb birodalmába a Szent Teljességébe), a szentek illetve tökéletesek „lakóhelyére”, a még Isten „házának” is nevezhetőbe, melyhez annak „kertje” is hozzátartozik. Ebben a „házban” és az azt körülövező „kertben” él tehát Isten a háromszor is SZENT együtt az ő szentjeivel. „Ott” pedig még csak egy szikrányi bűnnek, de csak egyetlen rossz tulajdonságnak sem lesz sem maradandó, sem pedig ideiglenes helye, mert ezek onnét a származatójával és tulajdonosaival együtt, a „második halálnak” nevezett idején már végleges jelleggel is ki lesznek hajítva, azaz végül meg lesznek már semmisülve is, és akkor pedig már csak a „végső valóság”, vagyis csakis Isten valósága lesz, ahol tehát Isten együtt fog élni a sok igaz emberével is, ahogyan azt most is teszi az igaz teremtményeivel.

A fölényeskedő, nagyságával hivatkozó, magát felmagasztaló, mindig csak a maga dicsőségét, hasznát, előnyét kereső ember, bárhogyan is igyekszik tehát magát annak mutatni, nem igaz ember, mert az igaz ember, ahogyan Istennek, úgy mindenki másnak is mindig szelíd és alázatos szolgálója, soha nem a maga dicsőségét, és különösen nem a testi dicsőségét keresi, hanem mindenben engedelmesen alávetve magát Isten akaratának, már csak az Istent dicsőíti minden cselekedetével is, mindenben az Ő hasznára van, már tehát csak Istennek és Istenért él.

Bizony, jaj lesz tehát a tekintélyelvűen gondolkodó, csak a tárgyi elméje szerint hívő (halott hitű), fölényeskedő, magát „atyának” neveztető írástudó farizeusoknak, és más, Igaz Istent szintén megtagadó, megvető, vagy az előbbiekhöz hasonlóan maguk mögé utasító írástudó (itt nagy tárgyi tudású) embereknek is. Nekik ugyanis nem megigazulásuk lesz, hanem valóban jaj lesz nekik, és persze nekünk egyszerű embereknek, az általuk „leértékelteknek” is, ha Jézus helyett ezeket az előljáróinkat követjük akár csak egyetlen Isten számára utálatos tulajdonságukban, vagy bármi Istennek szintén az ellenére levő cselekedetükben is. (Itt pedig akár már gondolhatunk az ő kürtölés mellett való adományozásaikra, és a vele való büszkélkedésükre, de akár csak a maguk ezzel való megelégedettségére is, mely utóbbi szintén látható is rajtuk, a többi szerintük „jó”, azaz „isteni” ezen és hasonló tulajdonságaikkal egyetemben.)

VÉGE